

Edebiyat Defteri

Şadiye gürbüz(zaralıcan -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
4 Şubat 2023 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

GÜLÜMSEYİN

Yüzünüzde gülümsen eksik olmasın

Gülümseyin,

Öyle samimi ve sıcak olun ki her sıktığınız ele ruhunuzu da katın..

Düşmanlarınızı düşünerek zaman kaybetmeyin.

Aklınızı hedefinizle yoğunlaştırmayın.

Güçlü ve faydalı olma düşlüncesini zihninizde yaşattıkça gerçekten de öyle olmaya başladığınızı göreceksiniz.

Siz ısrar ettikçe fırsatlar çıkacaktır.

Cesur, açık göz ve neşeli olun.

Kalbiniz neye bağlanırsa varlığınız onun mahiyetine bürünür.

Bürüneceğiniz mahiyeti doğru tesbit edin..

Bir gülümsemenin insana hiçbir masrafı yoktur.

Bu kadar basit bir sermaye ile elde edebileceğiniz kazançlar ise büyük olabilir.

Kısacık bir âna sığan gülümseme bir hafızada ömür boyu yaşayabilir.

Hiç kimse gülümsemenin getireceği faydaları reddedecek kadar zengin değildir.

Hiç kimse de gülümsemediği için fakir düşmez..

Gülümseme korkaklara güç, kederlilere neşe, hastalara sıhhat verir.

Gülümseme yorgunları dindirir.

Onu satın alamazsınız,onu dilenemezsiniz,onu çalamazsınız.Onu ancak birisi size gönül rızası ile verebilir.

İçten gelmeyen bir gülümsemenin de kimseye faydası olmaz..

Siz gülümsemeyen birine rastlarsanız siz gülümsemenizi esirgemeyiniz. Çünkü gülümsemeye en çok ihtiyacı olanlar gülümsemeyenlerdir.

Yüreğinizden sevgi eksik olmasın..

ZARALICAN

CAN KIZIN YALNIŞ DAVRANIŞLARI.....

CAN KIZIN YALNIŞ DAVRANIŞLARI

Bir varmış bir yokmuş zaman içinde rüzgârla beraber gezip tozan çok tatlı bir kız varmış
Bu kızın uzun siyah saçları, güzel gözleri, çokta tatlı gülüşü varmış. İsmi de can kızmış, Canan'ın kısaltılmış hali...
Annesi ve babası onu çok severlermiş ama işlerinin yoğunluğunda onunla fazla ilgilenmemişler
Buda can kızının biraz işine gelmiş
Hep mutlu olacağını düşünüp hayatında yapması gereken görevlerini aksatmaya başlamış
Dişlerini fırçalamamış, sütünü içmemiş, en önemlisi uyku saatlerinde uyumamaya başlamış
özür dilemiş.
Söz verdi hatalarının tamiri için.
Küçük kız ve iyilik perisi güçlerini birleştirip can kızın gözlerine doğru ellerini birleştirip uykusunu ve düşlerini geri vermişler.
"Tatlı uykular kızım sana"
Can kızın başını yastığa koyması ile uyuması bir olmuş. Düşlerine geri kavuşmuş, sabah uyanır uyanmaz, annesine ve babasına "günaydın" öpücüğü verince "annecim çok acıktım, güzel ellerinle hazırladığın kahvaltıyı yapmaya can atıyorum" demiş. Annesi ve babası bu durum karşısında çok mutlu olmuşlar. Her şeyi gırgıra, haylazlığa vurmaya devam etmiş.
Ama vücudu yavaş, yavaş enerjisini kayıp etmeye başlamış. Can kızın yaşı küçük olduğu için bunun farkına varamamış. Zamanla uykusu kaçır hale gelmiş. Uyku düzeni bozulduğu için de zamanla uyuyamaz ve tatlı rüyalar göremez hale gelmiş.
Herkes mışıl, mışıl uyurken o odasının penceresinde gökyüzüne bakarmış sabahın ilk ışıklarını kadar.
Evet can kız eriyen güzelliği karşısında annesi ve babası çareler aramaya başlamışlar. Nerede doktor varsa gitmişler. Doktorun verdiği ilaçları içmiyor, anne ve babası ne dese yapmamak için inat ediyormuş. Uykusuz hali gittikçe çaresiz bir hale gelmiş.
Derken bir gece odanın ortasında bir top ışık oluşur; Gözlerini ovuşturarak ne olduğunu seçmeye çalışır ve karşısında güzel bir peri görür.
Sarı saçlı, beyaz tenli, dudakları kiraz gibi kırmızı yanaklar al al imiş.
Can kız korkusunu az biraz yenince sormaya başlamış; "Siz kimsiniz?"
"Peri cevap verir; ben iyilik perisiyim, günler ve gecelerce seni izliyorum. Biliyor musun can kız? Yaptıklarını bu kalın deftere kayıt yaptım".
Can kız susar çünkü hatasını biliyor. Olduğu yerden kalkıp peri elbisesinin etek ucunda masum bir kedi gibi oturmuş.
Ben ne yaptım bilmiyorum ki?
İyilik perisi sessini yükselterek;
"Sen burada beni bekle, geliyorum." Der ve o ışık topu geldiği gibi kaybolmuş.
Zaman daha yorgunluk kahvesini içmeden peri yanında bir kızla birlikte tekrar gelmiş Can kızın yanına.
Olamaz bu kadar benzerlik can kızın ikizi gibi.
İkisi de birbirini süzerken
Peri söze başlar; "Can kız, bu kızın kim olduğunu merak ediyorsun değil mi? Şimdi bu kızın kim olduğunu sana kendisi anlatsın!"
Küçük kız alçak bir ses tonu ile başlar;
"Ben uyku perisiyim can kız"
"Senin hatalarını gördüm, önce düşlerini aldım sonrada gözlerinde tüm uykuyu aldım. Çünkü sen sağlıklı beslenmeyi bıraktın, sütü çiçek vazosundaki toprağa döktün. Yumurtanı ve ballı ekmeğini gizliden çöp kutusuna attın. Ispanak yememek için ağladın. Annen senin bu hatalı davranışlarına kızarak pes etti. Tabağındakileri çöpe döktü. Günlük temizliğini yapmadın tırnakların yarım ay şekilden bütün ay şekline döndü sana bile zaman zaman zarar verdi yüzünü yaraladı.
Dişlerini fırçalamadın ve nefesinde çok kötü bir koku çıkmaya başladı. Dişlerin çürümeye başladı, bunun çirkin bir görüntü olduğunu bildiğin halde fırçalamadın.
Uyku saatlerini gece yarısına kadar uzattın. Senin uykuda büyüceğini kaç kere öğretmenin annen ve baban söyledi ama bir kulağından girip diğerinde çıktı
O yüzden sana anladığın dilde ders verdik"
Can kız hatalarından pişman olduğunu anlayınca zaman kaybetmeden yaptıklarında dolayı

ŞADIYE GÜRBÜZ

DENİZ DÖVEN ÖFKE

Deniz döven öfke

Tarihin taze zamanı tem beliğin yapbozdan olduğunu bilen bir memlekette iki uyuşuk yaşarmış.

Mevsimlerin dudu dilinde ve aylardan nisanmış.

Türlü, türlü çiçeklerin böceklerin evrenin sinesinde renkten renge, tenden tene doğarken

Onların ruhu bile duymazmış.

Gel gelim ki insanoğlunun barınıp yaşaması için çalışması gerek. Yeryüzündeki diğer canlılar gibi olmadıklarında öğrenmeleri gerek.

VARLAR AMA YOKLAR DİYE BAŞLIYALIM BİZ SÖZE...

Güneşin sıcak kum tanelerini okşadığı bir sahil köyünde mesut ile Mine yaşarmış.

Günlerini kum tanelerini saymakla geçirirlermiş

Bazen de dalgaların hırçınlığına kafa tutup ince vişne çubukları ile dalgaları dövmeye çalışlarmış, vah! Vah!

Gariplerim benim...

Ve bu iş o kadar onları yorgun bitkin düşürürmüş ki; Oldukları yere yığılıp miskin, miskin uyurlarmış.

Ama yaz mevsimini kıymetini bilemeden kış gelmiş.

Kar fırtına yolları kapatmış, insanların birbirine gelip gitmeleri imkânsızlaşmış. Bizimkiler sıcak sobanın başında ateşin nimetlerinden faydalanıp, yer içip uyurlarmış.

Karla boranın karıştığı fırtınalı bir sabah kapıda bir tıkırtı gelmiş.

Korkarak “acaba bu ne sesi” diyerek şaşkın, şaşkın birbirlerine bakmışlar.

Tek çare kapıyı açmak, ama kim açacak!

Dururken, kapıdan boğuk kalın bir ses;

“İmdat! İmdat!”

“Bana yardım eden yok mu?” Demiş.

O arada kapıyı titreyen elleri ile Mesut açmış.

Kapıyı açınca kucağında zayıf, cılız bir kız çocuğu olan yaşlı bir adam görmüş.

Tabi apar topar içeri almışlar. Yanan sobaya biraz daha odun atmışlar.

Mis gibi kokan sıcak çorba bir kenarda, dumanı ile soğumaya bırakmışlar.

Kızın ve yaşlı adamının karnını bir güzel doyurduktan sonra Meraklılıklarını daha fazla yüreklerinden bekletmeden;

“Siz kimsiniz?”

Yaşlı adam bakışlarını ateşin harının içine salarak cevap verir.

“Dünyada iyiler kadar kötülerin yaşadığı bir kentte geliyorum “Bu küçük kıızı da vahşi bir ormanda aslanlar parçalamak üzereyken buldum. Orda bıraksaydım kurtlar kuşlara yem olacaktı. Zaten izi tozu beli olmayan bir kulum, kıızı görünce yanıma aldım ve yola koyuldum.”

“Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum, ben baharın mis kokusunda dolaşırken kendimizi böyle kar kışın olduğu bir yerde bulduk. Gerisini siz biliyorsunuz”

Garip iki misafir gelişleri ile Mesut ile Mine’ye iyi gelmiş. Herkes yorgundu, tez vakit geçirmeden uyuyakalmışlar. O gece uyurlar ama Mine’nin içinde bir garip heyecan almış. Çünkü analık duygusu insanın doğasında var. Hani derler ya büyüklerimiz(doğurmak önemli değil bakmak önemli) evet böyle bir şeye

Bir çocukları olsaydı acaba hayatın akışı nasıl olurdu? Eminim ki daha güzel olurdu

Hikâye bu ya!

Günler günlere el sallarken artık birbirlerine alışmışlar, herkes bir işin ucundan tutar olmuş.

Çünkü gözler boş, boş bakmak için değil?

Ellerini kullanman içinde parmaklarını tanıman gerek; bir bağlama ustası nasıl saz çalar, öyle tanımak lazım.

Ve bu yeteneğini rahatlıkla herkese öğretebilir değil mi?

Öğrenmenin yaşı yok tabi ki...

Yaşlı adam sürekli bir şeyler üretince, yaptığı şeylerin karışında gözlerinin içi gülüyormuş.

Bu gülüş yavaş, yavaş Mesut ile Mine’nin gözlerinin içine akıvermiş.

Onların gelişleri ile çok şeyler öğreniyorlardı

Bizim uyuşuk karıkocaya zaman yetmemeye başlamış, artık geceleri bile bir şeyler yapmak için çabalıyorlarmış.

Kum tanelerini saymak ve dalgaları dövmek onlar için bir zamanlar eğlenceydi.

Ama şimdi ise; En güzel eğlenceleri sanatları olmuş.

Tanrının yarattığı bütün insanların ruhunda düşünemediğimiz kadar yetenek vardır. Bunları gün yüzüne çıkarmak önemli.

Mesut ve Mine yıllarca becerememişlerdi, içlerindeki ahengi dışarı çıkarmayı.

Fırtınalı bir kış günü kapılarını çalan yaşlı adam ve küçük kız öğretmişti onlara...

Artık yeteneklerinin olduğunu biliyor ve gurur duyuyorlarmış. Mesut tahta kaşık yapmayı, Mine ise onları boyamayı öğrenmiş.

Denizin içinde dalgaları boş dövmek yerine olta atıp balık tutmayı öğrenmişler.

Hele ki közün üzerinde çıtır, çıtır bir balığın lezzetine diyecekleri yoktu...

Kum tanelerini sayarken içinde renkli taşları ayırınca içindeki incileri ayıklamışlar. Bulduklar deniz kabuklarında resimlikler, kolyeler yapıp sahilin hemen giriş kapısına tezgâhlarını kurmuşlar..

Ve çok güzel satış yapmaya başlamışlar.

Zamanın ne kadar değerli olduğunu öğrendiler yaşlı adamdan...

Belki bizim böyle bir şansımız olamaz, kapımız iyilik ustası çalamaz...

Vaktin önemli olduğunu ve zaten peygamber efendimize ait bir rivayet vardır. Bir gün Resulallah dolaşmaya çıkmış sokakta bir köşede boş, boş oturan birini görmüş selam vermeden geçmiş. Sonra dönerken bakıyor ki o kişi elinde bir ağaç çubuğu toprakla oynuyor. Selam verip geçmiş.

Hak selamını almak için çalışmak ve çalışmak lazım ama yaptığın işi de severek yapmak gereklidir.

ŞADİYE GÜRBÜZ

TABLO NÜRİ CAN..EMEĞİNE SAGLIK

ZEYTİN TANELERİNİN ALTINDA SAKLI SERVET

İşte gerçeğin aynası. Bir annenin kızının gözünün içinde, gençliğini görmesi ne kadar hoş bir görüntü. Yılların takvim yaprakları ile hesaplaşmasını bir kenara bırakıp...
Şimdiki mutluluk küresinde kudretli bağlarla kenetlemek gerek. Sevgide kısıntı yapan biri asla mutluluğun formülünü bulamaz. Buldum diyorsa ,bence hayat sahnesinde figürandır. Birilerinin yerine sever veya ölür. Bunun adı sadece kendisini kandırmaktan öteye gitmeyen bir maval becerisidir.
Duygularında olumsuz bir düzen içinde savrulduğunu anlar ama çizdiği uydurma karakter içten bir bağlıkta yaratmıştır artık. Yani sadeleşmeyi beceremez, olduğundan zengin sanır görüş açısını.

-Diyeceğim şu:

-Sana bakınca körpe bir tazelik gördüm. Tespitim de hiç yanılmam.

Ben sana benzerdim kızım. Yılların kusurlarımı çoğaltmasına rağmen aynen sendim ben. Çok zaman geçmemiş gibi sanki. Gülüşün müstesna bir tablo gibi bana benziyor

Bende ise:

Hayat bal peteğinin gözeneklerini oluşturan gümeç gibi. Tabi ki benim de yüreğim türlü çiçeklerden alınmış polenler ile dolmadı. Kimi zaman acıların en katmerlisi yerini aldı. Kimi zaman da sevinçlerin en yücesinde yer edindi.

,Yüreğimi bal peteğine benzetirim hep. Gençlik deyince dilimin ucunda anlatacak çok anım var sana.

-Birazını ben anlatayım birazını da sen serpinti yap gözlemlerine.

Bir bahar günü kazadan bize misafir geleceği haber verildi. Köyümüz, Kürt köyü olduğu için Türkçe konuşanların sayısı çok azdı. Bende yarım yamalak Türkçe konuşabiliyordum.

Kaynanam da:

-“Kızım sen eşlik et eşi köyde görev nedeni ile bulunacak. Gülay Hanım da bizde kalacak sen de yarenlik edersin olur mu?”

Kabul etmez miyim hiç. Keyfim kelde dökülen saçlarının yeniden çıkması gibi. Cazip bir fikir. Cebren benim üstüme yığılan günlük işlerden kaçıştı. Anlıyor musun?

Haham!

Bana bayram güzel bir gün olacak be! Güzel kızım ne demesin seeeeeeeeen...

O günler gide de geri gelmeye

İçim bayıldı. Köse Dağı'nın ayazlı geceleri ve sabahlarını düşününce. Soğuğu çoktu. Çile çoktu. Hele ki kadın için Okuma yok, eşinden kadına sahiplenme de yoktu. Kaynanalar diktatör, görümceler idam cellâdı gibilerdi. Ben çok çektim olduğu yerde kalsın kanadı yine sol yanım beeeeeeee!

Çok farklıydı yaşam tarzı ile gelenek ve görenleri ile.

O çağlarda bilgi kıtlığı nam sürüyordu. Açlıkta öyle üç beş kesme şeker elden ele dolaşır.

Etin yüzünü şimdiki zamanda pahalılıkta bulamıyoruz. O yıllarda ne mümkün bir tavuğu ineği koyunu hastalanmadığı zamanlar hariç kesip ziyafet çekmek Kim görmüştü kapısında. Yani et varlığını hiç tattırmadı doyunca bizim fakir halkımıza.

Aho!

Ahoooooo!

O devirde kadınlıkta çok gizemliydi.

Ama kezzap içinde hayalleri azap içinde bedenleri erkek evlat doğrunca kademli bir şahsiyet olur gibi görünürdü.

Kısaca göz yanılması bunlar.

Kendi haklarını öğrenecek kurum kuruluşlar arasında, uzun bir mesafe vardı. Kadının o tarihte konumu çok ama çok acıydı sessiz birer gölgeydi varlığımız yokluğumuz kadar iz bırakıyordu. Öğrendiği de öğrettiği de kayya kuyusunda azap çekmekle eş değerd.

Evvvela budaklıdır her gülün dalı bunu bilirdik. Amansız bir eylemi düşünemez ve düşünmezdik.

Söz konusu bülbül acar eşlerimiz olunca, susmak celallenmemek lazımdı. Hakkın olan hayatına çiğden bir hürmet vardı diyebilirim sana. Çünkü ılımanlaştırılmış hoş görü felsefesini kullanarak ve Tanrı'yı korkutucu konumuna getirip kulu vebal komasına sokup kullanmaktı kısacası. Şimdiki aklımı o devirde isterdim.

Ay! Sinirlendim kusuruma bakma.

Offf !!

Gelelim konumuza.

En nihayetinde beklenen konuklar geldi. Jandarma komutanı eşi ve beraberinde birkaç adam da vardı. Onları karşıladık ikramlarda bulduk. O zamanki şartlarda ne gerekirse sunduk.

Dışarıda güneşin ışıltısı pencereden içeriye vuruyordu ocakta yanan ateşte yavaş yavaş hırsını kırmıştı. İçilen çaylar sık sık tazeleniyordu benim tarafımdan.

Gülay Hanım:

-“Eee! Bu güzel köyü kim bana gezdirecek şimdi?”

Ben:

-Gülay Hanım ben gezdireceğim sizi dedim. Ama önce ayakkabılarınızı çıkarın şu cızlavitleri giyin çünkü çamur olur, taşlık, kayalıktır buralar.

Güzel bir hava vardı. Dışarı çıktık köyü gezmek için

Köyümüz çok güzeldi. Köse dağının eteklerinde. Çam ormanının yamacında buz gibi sularıyla, hani hep hayal edilen methiyeler dizilen yerlerden bir yerdir köyümüz. Yüksek dağın birine çıktık. Karşıda köyler, yemyeşil Habeş yaylası. Mütevazı bir güzellik karışımında idi. Halen bile düşündükçe içime ateş düşüyor öyle güzel yerleri neden bırakıp buralar geldik diye. Her neyse.

Komutanın eşi Gülay Hanım çok beğenmişti köyü. Beğenmemesi için neden yoktu. Türlü kuşların cıvıltısı ışıltı ışıltı bir güneş. Yer yer akan çeşmeler ve doğanın güzelliği başka âlemlere insanı intikal ediyordu. Ötüşü bile farklı olan keten kuşları kırkır kırkır öten dede çüş kuşları.

Bu kuş! Nasıl bir kuş? Beklide hiç duymamışsındır adını, çoğu yörede bilinir Sivas, Tokat, Erzincan ilk akılma gelen yörelerdir. Birde hoş ve ders niteliğinde bir hikâyesi var. Yeri gelmişken anlatayım. Biliyorsun ki! Alevi kültürünü bu güne taşıyan kişiler. Ehlibeyit soyundan gelen dedeler pirlere rehber aracı ile idrak edilir. Yılın belli zamanlarında gelinir halkın birliği için cem, niyaz edilirdi. Bu eşi benzeri olmayan bilgi alış verişiydi. Karşılığı kesinlikle yoktu. Sadece gönül rızalığı ile yapılırdı. Dedeler yanında zakir denen birkaç dolu insanla hak için birlik kandili yakılır.

Yapılan ibadet hak için ola seyir için olmaya denirdi.

Ozanlık geleneğini ayakta tutan elbet ki alevi dervişleri idi. Örnek: Pir Sultan

“Ezeli meclisinde kırıkları ceminde

Muhammet nuruna bezendi âli

Kırklar ile bile ayını cemde

Bu aşkın sırina özendi âli

/...../...../...../

Hu diyüp birliğe kuruldu erkân

Hakikat sürüldü dem ile devran

Sema kalktılar cümle aşıkân

Kırk kere meydanı dolan âli”

GERÇEĞE HÜ! MÜMİNE YA! ALİ

İbadeti mukaddes ola diyelim.

Böyle bir köy dönüşü ormanlık bir yerden geçiyorlarmış. Dede o kadar yanındaki zakir’e kızmış ki! Ama sesini çıkarmıyormuş. Korkusundan değil! Sadece hoş görüsünden dolayı susmuş.

Dedeler hepsi gönül gözü açık insanlardır. Bunu birçok mucize ile göstermişlerdir tarih boyunca.

Dede:

Bir yandan yürüyor İçinden söyleniyormuş.

”aaaah!

Gönlümü doluya koydum. Taştı boşa dedim şaştı. Velhasıl Allah’a bıraktım körün noksanı göz ise, yüreği kör olan insanın, noksanlığını sana havale ediyorum demiş” Yüce rabbim

Birden gökyüzü kararmış. Başlarını kaldırmışlar ki milyonlarca kuş semada dönüyor. Dede’nin, Tanrı’ ya yakınlığının bir mucizevi görüntüsü idi. Şekilden şekle sanki dedeye sefirdiler bütün kuşlar. Anında kuş sürüleri çevrelerini sarmış, dallarda, yerde, çeşmenin başında.... Bir tanesi dedenin sol omzuna konar. Bir tanesi de etrafından dolanıp durur.

Gayet halinden memnun olan dede: Sırtını verir bir çam ağacına zakir korkmuş telaşlı telaşlı söze başlar.

“Ey! Benim güzel pirim nedir? Bu kuşların münacat’ı biz ki mürşit olduk beşeriyette suçumuz ne ola? Vardır bir kelamı elbet bize bu kuşların” dedi.

Hakkın kelamını anlayan gelsin

Dünya da evelden ahırı bilsin

Her kim ki cömertse meydana gelsin

Onun da içini kuşlar biliyor

Dede:

“Ben seni insana yarar duruma getirip. Doğruda pak, yanlıştan ise, irak olmanı diledim. Senin kim olduğunu ve benimde kim olduğumu bu kuşlar söyleyecek. Şahbaz olan meydana çıkacak” demiş.

Zakir’in yüzü döner simsiyah bir kazandibine. Hatası dünya malına palazlandığı için. Üç beş kuruşa tamahkâr etiği içindir. Anlamasına, tövbekâr olması içinde, üstünlük doğru olanın olduğunu, kabul etmesi içinde. Dersini de bildiği, sürdüğü meyil verdiği yolun, rehberliğinde olmasının tam zamanı gelmişti. Zakir içinden geçenleri söylemeye korkmuştu sanki. Yüreğinin daraldığını hissetti bir an. Anlamıştı içinde o duygunun taşınması bile haramdı aslında.

Bir bilicisi ise hep vardı yüreğin.

Derken kuşlar başlar ötmeye.

Bir ses:

“Kim bunlar! Der?”

Kuşlar hep bir ağızdan “ biri dede biride çüş” ve gerçekten dikkatli dinlediğin zaman kuşların dede çüş diye öttüğünü anlarsın genelde, Nisan ve Mayıs aylarında, dede çüş kuşları belli bölgelere gelir ve geçerler.

Gülay Hanım:

-Çok güzel hoşuma gitti çok teşekkür ederim canım benim.

-Evet, bende bilmiyordum eşim bana hikâyesini anlattı sagolsun. Yeri ve zamanı geldi anlatmak beni çok mutlu etti sağ olun

Konuya öyle odaklandık ki derin bir soluklanmadan sonra. Köy gezimize devam ettik. Yer yer insanlarla karşılaştık.

Kısa selamlaşmalar içinde. Yaşlı bir neneyle de muhabbet etme fırsatını da bulduk. Tabi o Kürtçe konuştu. Ben de çevirmen olduğum bu güzel sohbette seve seve eşlik etmişim Gülay hanımın o meraklı içten dinleyişine.

Yaşlı teyze: O kadar tatlı tatlı baktı ki Gülay hanıma. Cümleleri kurarken bakışları Gülay hanımın kar beyaz ellerine ışıltı parlayan gözlerine dalıyordu.

Gülay Hanım bir hayli meraklanmıştı. Teyzenin kimliği ona gizlemleri gelmişti.

-Teyze nasılsın?

-Eyceyim hanım kızım eyceyim? Dedi.

- benim adım Hatice ama bana burada hacccecececece derler.

- Anladım pekiyi çocukların var mı?

-Kimin kimsen de hele bana.

-Olmaz mı vardı, ama şimdi yok!

Nasıl yani?

Yaşlı teyze kesif bir duygu ile daldı gitti. Yüreği sürgün yeri idi dertlerinin acılarının heybetli olduğu her halinden belli ediyordu. Öyle pür dikkat yüzüne bakakaldık. Sanki bakışların da memmat kol geziyordu. Söze nerden başlayacak diye beklerken yaşlılığın verdiği akıldaki gelgitler içinde. Söze başladı.

Yaşlı teyze:

-Evet, bir kızım vardı adı Melek'ti ama! Gerçekten melek gibiydi, yavrucuğum. Aşağı köye gelin ettim güle oynaya. Onun mürüvvetini görmek zaten emeklerimin bir mükâfatı idi.

Babası askere gitti daha dönmedi. Ben ise iki kızımı bırakıp bir daha el kapısına minnet etmedim. Dilendim kapı kapı. Ot yoldum, yemek yaptım. İrgatlık yaptım kırık çıkık bağladım ebelik yaptım binlerce de çocuğum oldu bu güne kadar. İşte kimine göre, kader kimine göre de, görünmez kaza.

Ah! Bir bahar sabahı bütün yeşer umutlarıma zemheri düştü. Yeşeren gül dalım bir şimşek çakması ile küle döndü. O gün kızım yemlik madımak toplamak için iki arkadaşı ile buraya gelmiş, birde kara yüzlü bulutlar toplanır bütün Sema'yı kaplar. Şimşegün biri öfke kusarken öbürü arkasından bin öfke daha kusar. Bir anda kendilerini yerde bulurlar. Kızım anında can veriyor yanında ki arkadaşları ağır yaralarla kurtuluyorlar. Bana haber verildiği zaman. Kızımın hak yürüdüğünü komşum söylemeden ben anlamıştım. Ana duygusu anlar. O şimşegün çakışı yüreğimde daimdir.

-Oy benim yaralı yüreğim!

Yavruları yetim kaldı kızımın
İlacı bulunmaz artık sızımın
Yazısı karaymış alın yazımın
Dertlerimi kime deyip ,ağlıyam

Kara haber tez ulaştı haneme
Bulutlar ok vurdu benim sineme
Ben de yanıverdim o bir taneme
Dizlerime vurup vurup ağlıyam

Gülay Hanım:

-Oy! Kurban ben sana, yüreği yaralı teyzem!

-Pekiyi! Mezarı nerde kızınızın? Neden sarılıyorsunuz bu taşlara?

-Burası ziyaret olarak köylüler tarafında benimsendi ve kızımı unutmam adına bir anıt diye biliriz yani.

-Mezarı da köy mezarlığında. Bu arada

-Eyle işte! Yaşıyorum yaşamalıyım işin özü bu.

Toplanan kara taşlara içli içli baktı. Yanağından süzülen gözyaşlarını sildi. Birden telaşlandı yerinden kalktı. Topraklı yola, doğru baktı. Sonra ansızın bize döndü

Uuu! Sizin de vaktinizi aldım. Bana müsaade edin yolum uzun, dertlerimin irini yine aktı.

Kusurum varsa affedin dedi.

- Yok, ne kusuru benim güzel teyzem ne kusuru.

-Yolun açık olsun ne diyeceksin ki kader

- Tanıştığımızı çok sevindim teyze

- Bende çok sevindim Hak Hızır âli yoldaşınız olsun. Mutluluk sağlık yareniniz olsun

-Eyvallah!

Son bir kere taşlara eğildi ve öpüp düştü yola. Çok sürmeden gözden kayboldu yaşlı teyze.

Biz yine kaldık baş başa. Çok etkilenmiştik. Yaşamın içinde varlığını sürdüren acı hayat hikâyelerinin kahramanlarının cihetsiz gezinmeleri. Derin bir iz bırakmıştı anılarımızın içine. Şu an bile ruhen his ettim. Teyzenin yaktığı ağıt kulaklarımda sanki.

Topraklara düştü kınalı gelin
Kaderi karıştı, önüne selin
Anladım yokmuş ecelin
Kara toprak can paremi geri ver

Saklama koynunda gelsem bulamam
Çok cömertsin senin kadar olamam
Elimde derman yok, saçım yolamam
Kara toprak can paremi geri ver

Uzun bir süre, hiç bir şey konuşmadan, topraklı yollarda doğanın keşif ve keşmekeşinde yürüdük. Kulaklarımızda bir feryadın çığılığı. Omzumuzda anıların ağır yükü. Gökyüzündeki kuşlar, selametine kavuşmuş kanat çırpıyor gibi,

görülmeye değerdi. Yeryüzü ise sızlaması bitmiş şifasını bulmuş hasta gibi sakindi. Kanaatkâr bağırını ısıtan güneşten ferz almak ister gibi. Biz ise büyümlü gözlerle, düşüncemizin, beynimizin derinliklerinde şu sözlerle ortaya çıkardık. Gülay Hanım birden heyecanlanmıştı tek başına güzel bir çam ağacını görünce

Gülay Hanım:

-Var mısın? Şu ağaca kadar koşmaya dedi.

Ve hızla koşmaya başladı. Gülüşleri, çiçeklerin açılışı gibi güzel, bende peşine düştüm.

Hiç soluklanmadan vardık zirveye. O çamin altında da bir sürü taş toplanmıştı.

Gülay hanımda öğrenmişti az çok O nedenle ben söylemeden "Burası da mı? Ziyaret" dedi.

Göz göze gelince gülümsedim Anladı ki bu bir nevi onaydı.

-Evet, burası da ziyaret. Zaten adım başı bir türbeye, anıt yere rastlamak! An meselesi. Şamanizm kültürü İslamiyet'ten önce yaşanmıştır buralarda. Birçok örnek verebilirim size Halkımızın. Kısa ve öz inanışları hakkında.

İslamiyet'in güzelliğinin Alevi felsefesi ile harmanlanması apayrı bir güzellik zaten

Şamanizm'de bir inanç sistemidir. Şamanizm puta, tapma putlardan yardım. Dileme gibi ilkel ritüellerle karıştırılmamalıdır.

Şamanizm bir dindir. Şamanizm'i dinler kategorisine sokmamak yanlış olur.

Bizim yöremizde çok yoğun izleri halende var. Ateşin kudretti örnek. Gün batımından sonra üzerine su dökülmez.

Çünkü uğursuzluk getirileceğine inanılır ve günah olduğu beyan eder. Büyüklerimiz. Kapı eşiği kutsanmıştır. Gece ve

odadan odaya dışarı çıkarken, eşikte besmelesiz geçilmez. Yeni bir gelin alındığı zaman ilk ayaklarının önüne bir

süpürge atılır eşik üç kere öptürülür. Gökyüzünde ay duaları kabul eden şöyle bir Kürtçe sözle anlatayım(ya! iva zeri)

ya! Sarı ay sen bizi kötülüklerde şerlerden kuru denir. Suyun ateşin ve ayın kutsallığı varlığını hiç kayıp etmemiş.

Günümüze kadarda geldi.

Gülay Hanım:

-Anladım pekiyi bu ağacın bir hikâyesi var mı?

-Evet var! Bir gün köye gelen bir (dede) pirimiz yapılan izzetti ikramlardan memnun kalmaz. Artık bir söze kırılır yani sonuçta oda bir insan. Küser gelir buraya oturur. Köy halkı peşinden gider ama dede sır olur ve birçok kişi zaman zaman dedeyi burada oturmuşken görür, gördüğünü anlatınca. Adına da oturan pirin ağacı denmiş.

Demek istediğim farklıklar içinde özünü bozmadan şaman inanışın da ve mevcut

Birçok değerli kaynakta da Şaman hakkında bilgiler vardır.

Derken. Patırtılar içinde. Uzaktan at arabaları ile. Çingenelerin geldiğini gördük.

Gülay Hanım:

"Nerden çıktı! Bu meşumlar dedi". Hızlı bir şekilde kendini bir kayanın arkasına atı. Öylece kala kaldım. Korkundan dizlerimin bağı çözüldü. Şimdi sormaya da cesaret edemiyorum. Yüreğim kuş yüreği gibi yerinde, fırlayacak şekilde çarpıyordu. İçindeki fırtınanın ne olduğunu o an çözemedim ama yapacağım ilk şey onun bir pınarın başına götürmek elini yüzünü yıkamasını sağlamaktı.

-Gülay Hanım iyi misiniz?

-Ne oldu!

Zoraki yutkunuyor gözlerindeki korku yılların pıhtılaştırdı acının kefareti ödüyordu sanki.

Kısaca hafif ince görünen yürek sızısı şahsi çilesini çekmiş ve sürgünden geri dönüş hazırlığında anıları öyle bir feryattı ki karşısında nöbet değişimine hiçbir çığılı dayanamıyordu. Hıçkırığı boğuk boğuk şahadet mertebesine varıyordu.

Gözlerindeki öfke o kadar derindi ki ödünç bir, öfke hiç değildi. Silik bir sayfada tekrarı cümleleri kurmaya çalıştı.

Ama!

Kaygı sonuç takkesini atı, dili damakları kurudu.

Kelimeleri ölçek ölçek dilinden dökülmeye başladı en nihayetinde.

Gülay Hanım:

-Gel anlatayım sana? Yıllardır içimde ikramsız bir konuk gibi oturduğu acıları. Bazen kanımda dolaşır sızısı kemiklerime kadar iner. Tahribattı yılların verdiği suskunlukla daha çok büyüdü. Kaçtım kaçtım kullanılmış duygularıyla inzivaya çekildim.

-Anlatmadım! Ketum oldum gerçeklerime.

-Ha! Gördüğüm kâbuslarda bunların cabası.

-Birkaç aylık evliydim severek evlenmişim. Eşim çok yakışıklı dilden dile dolaşıyordu namı. Onu gören dönüp bir daha yüzünü görmek isterdi. Zaten kaynanamda Yusuf peygamberin "VELİAHTI" derdi oğluna.

Sonbahar kışa doğru idi. Eşimin yengesi tokattaki kızını görmeye gitme hazırlıklar içindeydi.

Uzun bir sürede kalacağını beyan ediyordu.

Birde bekarı kızı vardı. Elif'ti adı. Çok büyük mal varlığı içinde idiler Zenginlikte nasiplerini almışlardı küp küp altınları olduğu söylenirdi. Yengemin yola çıkma zamanı gelmişti. Yolcu etik herkes normal işine gücüne bakıyordu. Akşam olunca bize gelirdi Elif'çik. Evimizin kocaman bir mutfağı vardı. Buğday ambarları peynir turşu küpleri. Ocakta yanan ateşin karışında oturup biz birbirimize hikâyeler anlatarak şaklaşarak vaktimizi geçiriyorduk.

En çokta daha köyümüze bir ay önce taşınan eli yüzü kir pas içinde olan. Deli şefik ile korkuturduk. Öyle bir görüntüsü vardı ki! Garipliği bir kenara bırakalım.

İfşa edilecek o kadar mühim konular vardı ki. Küçük köyde yaşamanın yan etkisi bir fısıltının bile işitildiği göz önünden kaçırılmamak lazım.

Dedikodular bir döktü mü? Eteğindeki taşları varın artık kısırdöngüden, çıkmanın yolunu aramaya.

Elif:

Sabah kahvaltısın da kurdeşen olmuş. Bir avrat gibi yerinde duramıyordu. Cıvıldaşan, şakrak kuşları gibi. Neşesini önündeki bal tabağına banar gibiydi.

Her davranışı menfiydi.

Kaynanam:

“ ayaz gelin bu kızın halı hal değil? Patlamaya hazır bir çıban gibi” dedi.

-yok be!

-Ana!

-Gençtir bu aralar anasında gitti ya? Yalnızlık onu böyle içine sığmaz bir hale getirdi

-dilerim öyle ola?

-aaaaa! Sohbetle daldık gün öğlene varacak bütün işlerim duruyor.

-acele etme ayaz gelinim benim yaparsın işlerini günler uzun dedi.

Kaynanam gerçek bir anaydı bana. Bunu sebebi kızının olmayışı. Ve kendi kaynanasından çok eziyet görmesinin de payı büyüktü. Birde bana” ayaz gelinim “ demesinin sebebi ayazlı bir günde gelmem her neysen. Sevginin belirtisi paktı. Daha ne dilerim ben tanrıdan. Demi!

Çok çalışkan yaptığı işinin üstesinden geliyordum.

Bütün gün oradan oraya kendimle bir yarış içindeydim. Mükâfatım eşimin gözlerinin içinde gözlerimin sevgi bulması buda zaten mutluluğumun sürmesinin onayı idi. Tam bahçe kapsından yola doğru kafamı uzatım ki!

Olamaz! Deli şefik tam karışımda sanki gözlerini gözlerime dikmiş gibi. Derin derin nefes aldım. Acaba bunun burada işi ne? Ne arıyordu.

Rahmetli babam derdi ki!

“avcıyı gören her canlı kendinden korkardı oysa avcının niyeti beli ya ceylandır. Ya da bir tavşandı vurmak istediği” bende öyle korktum. Şefik’ten

Çok zaman geçmeden bahçe kapısını kilitleyip eve döndüm.

Düşüncem aleyhimde karar veriyor

“Deme ki? Ben iffetli bir kadını bu, Şefik delisi bile farkında.”

Güle mi? Ağlaya mı? Halime düşünmedim.

Akşam bütün işlerin yorgunluğu omuzlarıma binmiş sedirde uzanmış. Ocağa çıtıt çıtıt çıtıt yanan ateşe gözlerimi dikmiş bakıyordum.

Kapı vuruldu?

Taaaaaaaaaak! Taaak!

Olduğum yerde doğrulamama cevap vermeme zaman kalmadan eşim ve Elif içeriye girdiler.

Neşeli oldukları yüzlerindeki ifadelerden beliydi.

Hayırdır! Ne oldu?

Bu kadar neşen kazanında fokurdamanızın bir sebebi olmalı

Elif:

-evet, var yenge şefik var ya! Onu gördük az önce bize bakayım derken ayağı takıldı taş. Cup! Kendini yerde buldu.

Ona gülüştük ağabeyimle.

- hım! İyi

- zaten kaç vakittir buralarda dolanıyor. Elif senin için gelmeye kız! Sakın!

-Yok be! Gülay yenge.

- niye olmasın zengin bir kızsın

Benim böyle dememi fırsat mı? Bildi eşim yoksa söz gelişimi? Söyledi bilmiyorum.

Eşim Elif’e dönerek “Ya! Amcakızı çok altınınız olduğunu duydum ben, keşken ben seni alsaydım. Hemi!” dedi.

Elif ise:

Kem kümledi. Sözler süvarisiz at gibi aldı başını gitti

İçime muharip ruhlar dolaşmaya başladı.

Eşim o kadar garip gözlerle Elif’ e bakıyordu ki içime korku tellalı peydahlandı bile. Benim akılma kötü şeyler geldi.

Olmaya bunların birbirlerinde gözü olsun.

Beni bırakıp almasın Elif’i

Kıskandım, hem de nasıl.

Bende severdim Elif’i. Akraba olarak birbirimize sahiptik. Lakin sevdalandığım birini kayıp etmek kadınlık gururumu incitirdi. Olmamış bir şey değildi. Ret edilmek vardı, işin ucunda. Nasıl olsa variyetli bir kız. Bense fakirliğin kol gezdiği açlığın ne demek olduğunu bilen bir aileden geldiğimi unutturmaz bana düşüncelerim. Öyle değil mi? Yine sıradan bir gündü.

Köye de Çingenler gelmişti kap kalaylıyor evlerde şeker un yağ eski elbiseler topluyorlardı.

Aslında insanı hakir gören tiksinen biri değilim.asla tövbeeee

biliyor musun? güzel gelin:

-Ben anlatırken bile o güne gidiyorum. Çok terledim az şu mendilim ıslata ver bana bacım dedi bana.

Çeşme başına giderken dönüp dönüp arkama gülay hanıma'a bakıyordum. Acaba düşer mi? yer diye mendilini suyun içine tutarken. Bu mendil çok gözyaşı silmiş olmalı

Allah’ım ne olursun! Bu garibin çilesini bir kalemde sil. Bu sadece içimdeki çelişme. Hızlı adımlarla döndüm Gülay hanımın yanına.

usulca yere çömeldim. Soğuk kanlıkla dinlemeye başladım yaşanan acıların teminatı yok. Bir yerden mutlaka patlak verecek

Düşüncelerim göz bebeklerimde uzaklara dalıp götürüyordu beni. Gülay Hanım onu dinlemediğim düşünmüş olmalı ki. Endişeli ve bir o kadarda mahcup

Dinliyorsun beni değil mi?

-Evet! Dinliyorum sizi

Ve gerçekten pür dikkat kesilmiştim. Can kulağı ile dinliyordum Gülay hanımı. Kafamda ise çeşitli senaryolar kuruyordum. Saniyelerin içinde sarsıntı üstüne sarsıntı geçiriyordum. Varlığın fikir'i harap eden korkunç sır neydi? Düşüncelerin terzisini kurarken kangren olan tarafı bir kenara koyup sağlıklı olan tarafında mülayim bir şekilde. Sahiplenmek lazımdı.

Fikrimin önemsendiği bir soruda benim cevabım hazır hazırdir.

Yürekteki yarının olgunlaşmasını neye benzetirim?

Bir dut ağacına ve meyvesi olan duta

Evet!

Bir var ki! Ağaç olduğundan heybetli görünür. Ya meyvesi rüzgârın bir ufak temasında döker kendini toprak zemine. Koskoca sildir ezmiş gibi yerden toplayamasın. Yani bir bez germek lazım duttun tadına varmak için. Her şeyin tadına varmak için belki bez geremeyiz

Ama!

Somut bir şekilde dinlemek ve onu. Ayrıntıları ile toparlayıp. Çaresizliğin önün geçmekte önemli. Teşhir edip gönlünü incitmekte bir çözüm değildir?

Suskunluğun hüküm sürdüğü bir andı

Gülay Hanım:

“ devam edeyim hava kararacak “ dedi

Bense başımı ufak bir eğilmeyle saldıım..

-Olur hanımım?

-Bütün gün günlük işlerimizle ilgilendik. O gece Elif'in evinde kalacağımıza karar verdik.

Bana:

” yenge bizde kalım dedi.” çok yalvardı. Kıramadım kendisini eşime de söyledim. Oda olur dedi kal. Hiç tepki vermedi. Gitmeyi kabullendim ama sanki sürgün yerine gidiyormuşum gibi geldi. Sıkıntım öyle bir hal almıştı ki. Ne söylesem martavaldan ilerisine gitmez.

Kısacası geceye ladestim.

O gün köyü dolaşan un şeker toplayan bir yaşlı adam çalar Elif'in kapsını gündüzden

İyi niyetli kız sen burada bekle ben killerde sana bir şey Alıp geleyim der. Ama gelir ki dilenci gitmiş ve çok üzülür kendince “ya demek ki ben fazla oyalandım killerde beni beklemede sıkıldı gitti “der. Kendi kendine bir üzülür ama nasıl üzülür.

Gün kararmadan elişimi aldım Elif'in evinin yolunu tutum. Çay içtik radyo dinledik. Öyle her evde yoktu radyo.

Zaman böyle kayıp giderken. Elimdeki örgü şişi düştü divanın altına. Söyle el yordamı ile şişimi ararken. Elim birde bir ağzın içine girdiğini his ettim. O anda kendimi kayıp etim sesimi çıkaramıyorum. Az bir su içtim tekrar oturdum divana bir insanın varlığı akılimda çıkmıyor. Kaygım yerini öfkeye bırakmıştı

Dedim ki! Bu kız benim kocamda gözü var kesin. Eve yabancı erkek aldı. Yani bir tuzak aklıma geldi. Eşimde görecektir ve beni boşayacak hali ile Elif'te eşimle evlenir. Bu geliyor aklıma.

-Aaaaay! Ben kör olaydım. Duvar dibinde kalaydım da gitmeseydim. Bu yaşananların vebalini çekmeseydim.

Mantıken bakıldığında bağıra bilirdim gidip yardım getire bilirdim. Nerden bile bilirdim ki. Cahillik işte güzelim bizimkisi.

-Ben orada kalmayacağımı ısrar ettim. Elif nasıl düşmüş elime ayağıma.”yenge gitme ne olursun? Hizmette sözümde kusur etmedim sana ben.” Bense Nuh diyorum peygamber demiyordum.

O gece kalmadım. Dışarı öyle bir atım ki kendimi. Son surat koşuyordum. Birden birine çarptığının his ile kendime geldim çünkü ağır bir ten kokusu beli yıkanmamış biri usul usul başımı kaldırdım.

Birde avazım çıktığı kadar “Ay!” Dedim.

Ve cümle kuramıyorum korkumdan. Adımda atamıyorum. Ne kadar kaldım bilmiyorum

Boğuk bir ses:

-Kargaburunlu kadın ödümü yardım. Ne bağırıyorsun?

- sen mi? Korktun uyuz herif yoksa ben mi? Çekil önümden ne arıyorsun gece gece buralarda uğursuz mendebur dedim.

Onu var gücümle itip karanlığın tülünden kayıp olmayı başarmıştım.

Çok sürmeden. Eve geldim odama çıktım. Sinirlerim boşalmış kızıyorum bu olanlara. “Tuzak bu? Ben ne yaptım bunlara?”Deyip durdum öyle ne vakit uyuya kalmışım bende bilmiyorum.

Elif ise artık yatıyor mu? Yatmıyor mu? O kadarınıda biliyorum.

Gündüz gelen dilenci çıkıyor ortaya.

Elif:

“kimisin? Neden buradasın?

Dilenci:

“Sesini çıkarama sana kötülük yapmak değil amacım, sadece saklı servettiniz istiyorum?”der.

Elif:

“İnan ki hiç bilgim yok. Bizim hiçbir şeyimiz yok az biraz altınımız vardı. Anam onları da zeytin tanelerine altına koyup kendisi ile götürdü der.”ister inan ister inanama

Dilenci: o kadar sözünde ısrarcı ki altına olan hevesi gözünü kör etmiş. Dinlemiyormuş bile.

Kızcağız bakıyor olacak gibi değil? Hani belki ikna olur yeterli bulur diye. Anasının emanet bıraktığı üç kese altını getirir. Bir eli ile altıları uzatırken diğer elini dilencinin kara yüzünü sakladığı örtüye atar.

Ve hakikat çıkar ortaya.

-Kim bu dilenci? Bil bakalım

-Köye gelen Çingenelerden birimi?

-Hayır!!!!!!!!!!!!!!

-O zaman deli Şefik ti

-bilemedin güzelim akılının köşesinden geçmeyen biri

Duman tutmaya beni hele olanlara bak.

-Olayı örtbas etmek kolay değil?"

-çok vahim bir durumdu

--aynen öyle

-Elif i zor bir süreç bekliyor düşmanın uzakta aramasına gerek kalmamıştı. Neden yaptığını ne kadar sorsa da cevap aynı cümleler içinde sıkışıp kalmış.

-Ben yine dilenci diyen ona

-pekiyi! Siz bilirsiniz?

-Gider kalınca bir ip getirir tavana güzel bir şekilde bağlar niyeti Elif'i kızı asmak. Delileri yok etmek. Aralarında ne derece bir boğuşma geçti bilemiyorum. İp Elif'in boynuna takmasını istiyor

Elif: diyor ki?

" ağabey ben nasıl takıldığımı bilmiyor sen bana göster ben takayım boynuma zaten bu saatten sonra hiçbir şeyin anlamı yok. Kime ne açıklayacağım ben. Bin iftiraya uğrarım. Kimse inanmaz bana. Senin olsun zeytin tanelerin altına saklanmış altınlar. Var seni mutlu etsin!"der.

Dilenci: bir anlık dalgınlıkla ip takar boynuna. Elif bir tekme atar ayağının altındaki sandalyeye canı ciğeri amcasın oğlu ipte can verir.

-Ne! Amcasının oğlumu?

-evet, yani benim eşim

-çok özür dilerim birde mahmurlaştım. Pekiyi Elif'e ne oldu?

aaah!Elif ah!

-Elif olduğu yerde yığılıp kalır. Gece merhametsiz herkes derin bir uykuda.kimsenin duyması olanaksız.

Günün ağarması ile gözlerimi bir açtım ki akılıma Elif geldi ve bu arada eşimde ev gelmemiş. Dışarı çıktım. Kapı pencere kapalıydı. İçimdeki korku büyüdü. Nedenler niçinler birikmişti yüreğime.

Şefik? Geç saatte buralarda olması mantıken doğru değildi. O kızı da tek bıraktım. Ondandır endişem daha artı. Kapıyı çaldım pencereye vurdum ses yok kızda. Benim bağırtılarımla Köy halkı toplandı. Kilitler kırıldı korkunç kapıdan bacada uzak manzara ortaya çıktı.

-nasıl yani!

-Şefik'ti demi?

-ya ben sana az önce söyledim ya şefik değildi?

benim eşimdi.

- ay pardon gülay hanım akılım karıştı.

-maalesef canım. Düşmanımız içimizdeymiş, biz bilememişiz Eşim ölmüştü. Elif ise sadece kırk gün yaşadı oda öldü. Altınlar yengemin zeytin taneleri hilesi ile tokatta kadar gitmişti.

Kızının ölümü sonrası yengemde baykuş gibi feryat figan oradan oraya sürüklendi. Çok vakit sonra öldüğün duyduk. Fazla yaşamadı anlayacağın.

-Başınız sağ olsun

-Sağ ol.

Of! Ne çare bu olayda sonra yürekten örselenmemek elden değil.

-İyide Gülay Hanım? Benim merakımı mazur görün

-Olayın asıl nedeni Çingeneler olduğunu söylediniz fakat eşiniz çıktı şimdi ben anlamadım olayın bu kısmını. Ve ikincisi Şefik'e ne oldu?

Gülay Hanım:

-güzel gelinim doğru! Sende haklısın sende.

- Çingeneler yapmadı ama onların o köye gelişleri olmasaydı eşime dilenci fikri cazip gelmezdi. O kızda yaşardı burada odaklanmamız gereken konu ne biliyor musun?

Düşünceleri beyin yaratır uygun halededir getirir. Zaman ve mekan araç sadece. Korkum şu güvenme sol yanında sağ yanına.

AH! Deli Şefik mi? Olay sonra evine kapandı. Söylendiğine göre bizim Elif'e gönül vermiş. Çok kere konuşmayı denemiş her seferinde. Elif öfkelenerek onu ret etmiş. Olay gecesi her şeyi camda görmüş. Olaylar anlık gelişmiş ve nasıl olduğunu anlamadan. Bitmiş.

Bu anladıklarından şunu da çıkara bilirsin. Sakat bir beyin sakat bir atla aynı kefeye koymayacaksın

-neden ama!

-Nedeni var mı? Sakat at acı çekmesin diye sahibi onu tek kurşunla öldür bilerek acısına son verir ah! Vicdanı o an rahattır. Ya! Beyini sakat insan ise bilerek bir cana kasteder. O sadece kendi acısını açlığını bilir. Eşim sakat beyinli olmasaydı. İki ocak körelir miydi?HİÇ!

-Gülay Hanım ibret verici bir olay. Önemli olan tekrarından mutluluğu yakalamış olmanız. İyi bir netice

-evet, ama yüreğimin suskunluğunda her gün bu acıyı içtim hatırladıkça.

-Gülay hanım sizi suçlu konumunda mı? Gösterdiler.

Hayır! Ben kendimi suçladım. O gece o insanın varlığını Allah bana gösterdi. Ama! Ben şeytan uyup. Duramadım

zavalı kızın yanından. Af edemeyeceğim suçtu bu?

ve bir hakikat daha şimdiki konumum. Eşimi de onların mahkemesi devam ederken tanıdım ve evlendim. Ama Çingene dağların eteklerinde bir köyde olmam hatırlarımı kazdı bir bir senin hafızana sende unutma

Bir gün ana olacaksın sende anlat evladına..-

Bizim başımıza gelen düşmanımın başına gelmesin.

AMİN!

İşte gün geldi bende sana anlatım.....emanet yerine ulaştı ne mutlu bana

☺)))

Şadiye gürbüz

.....

UZAKTAKİ YAKINLIK

Yılların bitimsiz gösterişinde. Zaman, bütünü ile yaşanmış gibi saf duruyordu.

Tabi uzaktan bakılınca. Biz minicik bir mercek altına alırsak her bir santim karesini. Dolu, dizgin tozunu atmıştır denebilir görünmez ömür törpüsü şu hayat.

Olayın başlangıç noktasını bulup. İşte kangren burada el birliği ile kesmeli deme gücüne sahip olmalıyız ne dersiniz! Her ne kadar diyorsam da. Bu cesareti hiç kimsede bulamayacağımdan da adım gibi eminim.

Kapalı bir havada gül goncasını açılmasını dilerken. Mevzu' u fazla dallanıp budaklanmaması gerek. Asıl konumuza gelelim. Her romanın tek bir kahramanı vardır. Belki şu anda hepinizin akılına gelenin kim olduğunu biliyorum. O kahraman kimdir diye? Fikirler beyin hücrelerinize doluşması gayet normal. Evet, binlerce kelimeyi tane tane alıp dizmek neşe ve kaygının dozunu ayarlayan şahsiyet. Romanın yazandır tek kahraman. Birde gizli kahramanlar vardır. Heyecan sardı sizleri elbet ki! Sözün kısası ak sayfadaki siyah yazıyı türlü renklere boyayan okuyucudur. Yani sizler! evet. Sizler! Romanın neresin de kendine ait bir cümle, olay buldun ise orası senin kaleminde yazılmış demektir. Duygun kapkaççısı, Olmadan. Yazan kadar kahraman sensin. Bir yanda ise emeğe tat veren tuzun ve şekerin katığı değeri ölçülmez, yazan için.

Samimi bir bakışın sıcak gülüşünde. Elimi uzatım hepinize. İşte! Elim, gelin, saat ve dakikaların varlığı, bir kenara atıp hani kalbin durma noktasına gelelim biz. Soluk alırken, burundan alıp ağızımızdan, yavaşça bırakalım.oooooh! ooooooh! Diyeceğim o ki. Sessizlik hüküm sürsün. Virgülden noktaya kadar. Kesinlikle sessizlik uğrumuzda körelmeli. Çünkü her çılgılığı kesikleri önce kanar sonra iyileşmesi imkânsız bir yara oluşturur. Izlerini kulak zarı taktiim edemez ama her sorulduğunda cevap doğrular kadar yanlışı birikir. Yürekteki en ufak taşkınlık varsayımlar içinde incir çekirdeği misalidir.

Biz yaşamın gösterişinde kayıp olurken. Bir kenarda kader bütün hilelerini geride tanık bırakmadan tamamını süzmüştür türlü eleklerden. Yaşamın topaklanmış çile telvesi dillere laf ebeliği yapmadan da duramaz hiç. Kahkahaların paydaşlığında çılgılık bile semeliğini gizleyemez. Bu arbede içinde.

Hayal sınırlarını kuşatan, gece kimliksiz nara atan bir kabadayı gibi. Günün ışmasına daha çok zaman var. Bir sabahçı kahvesinde sanki biz bizleyiz. İsteksiz bir hareketle Kapmadan bir tahta sandalyeyi. Omzumuzdaki yükleri indirelim. Düşüncelerimizin eli yüzünde yıkayalım. şöyle gözleri açılınsın demi. Gelsin şekersiz bitki çaylarımız sağlık için.

-Oh! Be

Haydi! Biz devam edelim konumuza. Gökkuşağının hakiki sahipleri olarak. Genel bakalım olayın rengi soluk tablosuna. Ressamı elbet biz değiliz. Kainatın aynası insanın. bu kadar renk cümbüşünde iken yürek hovardası. Türlü renk seçiminde özgür olmamızda imkânsız. Sıcak renk öpüşlü çiçekleri hatırlayıp İnsani duygularımızı doğruca hafızlara da kazmayı başarıyorsak bizden iyisi "Şam da kayısı"

Mutluluk, kimi anlarda ise görünmez olur doğruları ile insana. Kısaca renk körü hislerin içinde duygu yoğunluğu olduğunda at gözlüğü yapışır. Gözlerimizin ışıltısına kapkara ruh perdesi düşer. Bildiğimiz güzellikleri baş göz ederiz hatalarla. Bu seferlik izin vermiyoruz. Vicdansızlığın kaskatı kabuğundan sıyrılıp, İnce duyguları karıştırsak. Çok kirli sırları da beraberinde gün yüzüne çıkartacağımızda kesin. Bu gizlikli bir yüreği kömür eder. Etmıştır de. Bu bir hırsızlıktır. Ama suçu ispatlanmadığı için gönül sevdi ama kavuşamadı. Diye de hep duyarız. Ne dumanı gören olmuş nede küllerinin zerresini.

Keza, Rüzgârın nefesine kapılıp bilenmez kolunda kurgulama bir halayda bulur kendini sevgi cümlesi. İki ileri bir geri. Ezgi çoğu zaman ağıttır. Nihayetinde ağır aksak giden sefil bir yaşam bu. Cami avlusuna günahsız bir yavrunun bırakılışı gibi. Burası Allahın evi mutlaka hayırsever bulunur gerçeğini artık bir kenara bırakmalıyız biz. Koskoca kentte Türk filimi siyah beyaz TV başında gişe rekoru kırmıyor artık. İyi niyet elçisi Hulusi kent men Adile Naşit'te yok artık.

Kimi baba kimi mafya kimi asıp kesen cani. Birde rahmetli Erol taş bu gün yaşasaydı "Yaw ben bunlardan daha iyi adamım" demez miydi? Oynadığı rollere ise çok ama çok iyiydi bu güne nazaran.

Arkadaşlar İnsanın tabiatı bozulmadı. Nedeni! Sadece teknoloji hilesi çarpık düşünceleri kimliksiz bir savaşa sokulmasıdır. O kadar çok yaralı var ki. Aşk adına

Mecnun ve Leyla ailemizde hata oturduğumuz semte yaşıyor. Aynı fırında ekme alıyoruz aynı mavna da domates

seçiyoruz. İlk etapta gülünç geliyor insana. Fakat doğru, tarih boyunca da devam etmiştir bu yakınlık. Biz olayı resmiyete dökme, fikrine ışık yakamamışız. Zaten efsaneleşen birileri var. Onların kalıplaşmış beceriksiz aşklarına rakip olmaya da kimsenin gücü yetmemiş ki. Bu güne kadarda.

“Ulan benim yaşadıklarım ve sizlerin yaşadıkları aşk değil mi?

Söyleyin bana!

Seslerinizin ateşi düştü. İyi bir sonuç değil bu. İnsanın kendisini ifade etmesibir noktada hiçe sayıp cceleştirmesi . Bedeni ise korkunç bir deve dönüştür.Nizamsız vaziyet insanı iviliyor çürük bir duvara.

Söyle bir delilde suna biliriz. Fikirlerimize. “Ben yaşadıklarımın yükünden donuklaştım. Ayrıca beni havasız bir odaya kapattılar. Sadece bir iimlik sigaramla.

Vedalaşmam gereken birilerini ararken. Oysa ben varlığımla hiç aranmıyorum. Sevildiğimi unutmuşum. Sevmeyi de ister asın ister kesin.” Bu en kolay yoldur. İnsanın kendinden kaçmasının. Peşinde hayal gücünün ufak bir salıntısı var.

ahah! Benimde hoşuma gitti biran bu düşünce. Glmekte güzeldir hataları yerden yere çalarken. Her neyse ne.....

Durum anlaşıldı arkadaşlar. Hastaya tanı koydum ben. Aılısın artık herkesin çoğu noksanı. Fazlası olan az olana versin.”Allah versin”

“ Allah versin” Sznzde yemezler. Ben adıma konuşurken sizi de duyuyor gibiyim bu arada.. Ve aramızda küçük bir sır kulaktan kulağa fısıldana dursun. Biz yle bir yürek gücüne sahibiz ki kendimizi kahramanlık tahtına laik göremiyoruz. Kısacası eksik yanımız bu. Doğruya doğru.

Ama yle aşklar var ki. Kaleme alırken. Bir baş soğan ve bıçağı yanımda taşmadım sahiden ağladım. Kurgu tesi bir şeydi. Yaşayarak acının tam kuyusuna düşerek. Bende hikâyenin parçası oldum. İstem dışı. Kapıldım gidiyorum.....

şADIYE GÜRBÜZ(ZARALICAN)

GEÇMİŞTEKİ KAYIP HAYATLAR

Elime kâğıt kalemi her alışımında sözcükler beni cesaretlendiriyor. Yığınla fikir geliyor akılma. Öyle bir gündü yine. Birileri ile dertleşmek ihtiyacı duyduğumda ise aklıma köy damlarında ,çeşme başında yapılan kısa kısa muhabbetler gelir.

Gerçeğin altına imza atmak her yazarın en mutlu anıdır. Hele ki benim gibi kalemi ile deneme turlarına çıkan biri için bulunmaz nimettir bu. Gerçeğin gün yüzüne çıkartılması. Yani hafızamı yoklayıp o günlere gidiyorum. Masrafsız bir yolculuk. Görünen her şeyin sahibi duygularımdır. Yüreğimde zaten hissi doygunluk var. Her şeyden ziyade hürüm. Kanaatkârım kendi düşüncelerime. Yazıya dökmek çok kolay gelir bu vesile ile. Düşündüğüm hikâyenin tam özetini. Sözün balla kesildiği yerdeyim şimdi. Küçük bir köydü burası. Gün ışımış, bir yanda ise beşeriyetin telaşı. Kan ter içindeyim,Kâbuslar toparlanıyor bazen . Aralarında uzak bir mesafe varmış gibi. Kimsenin gözü kimseye ilişmiyor. Dama taşları gibi kim kime şah mat diyecekmiş gibi beklentide herkes sanki. O gün kurşuni bir hava vardı. Güneş ise üstünden atmış kisvesini unutmuş doğanının üstünde ateşli ateşli öpüşmeye bir istekli hiç sormayın. Yakıyordu güneşin önünde olup ta dokunduğum her şeyi.

Ya! Rüzgâra demeli bulutları sanki kamçılıyordu, yağmur damlaları birazdan sıırıslıklam düşecek. Kâinatın küllü zerresine. Bu seyir anında, İçimde bir heyecan demlendi bile masamı sandalyemi bir bardak suyum olarak çıktım balkona. Başladım çevremde mütevazı olayları, seyretmeye. Evim tam köyün karışı tarafına düşüyordu. Yani manzaram inanılmaz güzeldi.insanların yürek telaşını ben çok net göre biliyordum oturduğum yerde. Bu arada dalmışım ne kadar düşüncelerin içinde cebeleştiğimi bilmiyorum. Köyün içinde yavaş yavaş bir hareketlenme fark ettim. O noktaya pür dikkat kesildim.

“acaba ne oldu?” diyerek.

Kalabalık çoğalmasa kesildi koşuşmalar birden durdu. kimseleri göremiyordum. Sanırım kötü şeylerin belirtileri ağırlığını koydu ortaya. Bende fazla dayanamadım. Gitmek için yerimde doğrulmaya çalıştım. Merakım arttırmıştı tozunu.

Benim olay yerine adım adım her yaklaşmamda,çığlık sesleri sanki göğün en yüce noktasına yükseliyordu. Yüreğim köşeye sıkışmış, nefes almakta güçlük çekiyordum. En nihayetinde Güllü teyzelerin kapsına vardım. Kalabalık orda istiflenmişti. Beni görenler yolu açmak için çabaladılar.Öğretmen olmak, devletin bir memuru olmak, çok önemsenir çünkü toplumuzda. Önemsenmeli de. Aydınlik yarınları minik beyinlere çizen öğretmendir. Çok meşekatılı bir meslektir. Onu da demeden geçmeyeyim.

Evin kapısında içeriye girdim,Önce gözlerim aydınlıktan geldiğim için karanlığa alışmakta zorluk çekti. İçerde kim var kim yok pek seçemedim ilk iki üç dakika.

Hanımın bir tanesi:

“Ooo öğretmenim buraya gelin,buyurun buyurun dedi.”

-Teşekkür ederim aaaa! Melek hanım siz misiniz?

-Evet, benim

-Öğretmen hanım hoş geldiniz.

-Hoş gördük sağ olun.

Ben fazla zaman kayıp etmeden ulu orta sordum.

-Hayırdır ne bu ses? Ne feryat? Az bir sessiz olsak. Bende olanı anlasam olur mu? dedim.

Birden sesler kesildi. Gözümde bu arada alıştı karanlığa.Çünkü köy evleri küçük pencereci, yüksek tavanlı ,boydan boya tahta sedirlerle yapılmıştı. İnsana önce derin bir çukura düştüğü hissi veriyordu. Herkes burada ve Güllü teyze saçını başını yolmuş. Gözleri ağlamaklı bana bakışı o kadar çaresizlik anlatıyordu ki... Dayanamadım sarıldım sırtına. Ellerimi sürdüm. Bu ona bir nevi desteğimi göstermekti niyettim. Samimi hislerle ancak bunu yapabiliyordum o an. -Şimdi biri bana olanları anlatsın. Türkçesi iyi olan birisi olsun. Elimdne gelen bir şey olursa doğrusunu yapabileyim dedim.

Melek hanım:

-Ben anlatayım izin verirseniz öğretmen hanım.

- Tabi buyurun anlatın. Bu arada ben çok meraklandım. Bu güzel teyzemin acısı dilinden anlamasam da yüreğime ateş düşürdü. Sizi dinliyorum dedim.

Siz yaklaşık iki yıldır köyümüzdesiniz öğretmen hanım. Hemen hemen herkesi tanırırsınız

- Evet tanıyorum

Güllü teyzenin biliyorsunuz yetişkin bir kızı vardı. Zeynep'ti adı.Dün gecedem beri kayıp ne göreni var, ne de nerde olduğunu bileni...Yani nerede olduğu belirsiz.

Yani kaçmış!

-Ooo yazık !Çok üzüldüm dilerim yanlış bir şey yapmamıştır.

-Bizde öyle umut ediyoruz. Köyden kimseyle kaçmamış herkes tamam. Başka köylerden de görmemiş hiç kimse. Yani bu kız bir sır gibi ortalıkta yok.

- Pekiyi her yeri aradınız mı? Yukarı mezrayı falan.

-Gittiler birkaç kişi ,orda halası var. Şimdi haber gelir öğretmen hanım.

-O zaman hemen telaş yapmayın. Dağılın herkes. Bunu başka yolu yok.

Ben Güllü teyzeye bir daha sarıldım ve evden çıktım. Millette benim peşimden. Yol boyunca düşündüm bu kız nerde

olabilir?. Çok güzel bir kızdı. Bazen bana yoğurt, süt, yumurta, ekme getirdi. Ama hiç konuşmazdı. Dillisiz olduğunu düşünmüştüm. Meğerse burada çoğu kadın gibi Türkçe bilmiyormuş o da. Oysa yıllar önce ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk kadına seçme seçimle hakkını vermişti. Bu ne gericilik. Allah'ım ne diyeyim? Kime ne diyeyim ? Bu çağda okumamak, hiçe sayılmak. Bildiğim tek şey geleceğe hep geç hazırlamamışız Adına da cehalet demişiz. Toplum olarak hiç kimse rahat değil . Hiç kimse yerinden kalkıp bu köyleri görmemiştir. Yani buraya da devlet eli uzanmamıştır, asıl üzerinde durulması gereken bu.

O gece bir haber gelir beklentisi içinde kıvranıp durdum. Gözlerimi hiç uyku tutmadı. Ölçtüm biçtim bazen çıplak bir varsayıma giydirdim düşüncemi. Bazen de ısızsız bir yerde, bırakıp arkama bakmadan kaçtım. Korkular sardı beni. Bedenim uykuya daha fazla karşı koyamadı. Uyuya kalmışım. Nerde bu kız? Nerde?

Saatın zilli kulağımın dibinden çılgınca çalıyor

“Sabah oluvermiş “dedim.Pperdeyi açmak üzereyken kapıda çalındı.

Tak! Tak!

-Kim o?

- Öğretmen hanım, benim Melek. Açın kapıyı

Kapıyı açtım.Güneşin güzelliğnin gözlerimi öptüğünü hissettim. Işıl ışıldı. Güzel bir bahar sabahı kapımda bir misafir vardı. İçeri buyur ettim.

-Eeeee Melek hanım bizim kayıptan bir haber var mı? Onu de hele bana.

- Var hem de ne haber çok şaşıracaksınız duyunca.

-Ya lafı uzun boylu dokumada kısa yoldan deyiver bana. Meraklandım ya!

-Tamam

Bizim kız birine sevdalanmış uzun bir süredir konuşurlarmış bu gençler.Yazıören köyünden iki amcaoğlu imiş. Bizim kız ile mezradaki halasının kızı bu gençlerle kaçmaya karar vermişler. O gece söğütlü yaylısında buluşup kaçacaklarmış.Fakat bir olay olmuş.Halasının kızını almaya sevdalısı gelmiş bizim kızınki gelmemiş beklemiş beklemiş. Halasının kızı sevdalısı ile gitmiş .Zeynep kız da korkusundan köye varamamış .Nere gittiği bilinmiyor.

Öğretmen hanım tek bildiğimiz bu.

-Anladım ,bende üzüldüm bu kızcağıza. Cahillik işte

Melek hanım:

-İşin kötüsü Türkçe bilmiyor bu kız okuması yok, yazması yok. Dilerim iyi birilerine rastlarda meramın anlatır onlara. Suskunluk hep işe yaramıştır kötü olayları düşünürken. Keşkeler içinde, ezilir büzülür sözcükler. Suyunu çekmiş kanal gibi. Sağından solundan topak topak toprak dökülür. Yani dil damak kurur. Bir kiskacın içinde debelenir bilinmez. Nerde bu kız?

Bir kara mizah öyküsü gibidir bizim oralarda yaşanamamışlıklar. Perdesini araladıkça bir yerli dramaya dönüştüğünü görürsünüz.Bir ah dersiniz bilesiniz ki sizin bu duygunuza iç çekişinize yarenlik edenlerin hiçte azımsanmayacak kadar çok olduğunu göreceksiniz.

Devamı var.....

ŞADİYE GÜRBÜZ(ZARALICAN)

GEÇMİŞTEN KAYIP HAYATLAR (1)

Nerde bu kız?

Günler peşin sıra gelip geçerken .Zeynep sır içinde sır olmuştu.Anasının ağıtları kulağımda hala Gelen gelmiş giden gitmiş. Nekadar vakit geçti bilmiyorum. Bir ay sonra uzunca bir mektup geldi. Ve Güllü teyze alıp bana getirdi. Mektup o kadar tane tane yazılmıştı ki...

Okumaya başlamadan. Derin bir nefes aldım.

-“De hele ne olmuş Zeynep kıza. Yarım yamalak sözlerle bana yalvaran gözlerle baktı annesi.”

Benim de merakım artmıştı. Ne söyleyeyim. Selam yerlerini hemen es geçtim. Konuyu tez elden okuyup anlamak için can atıyordum. Her neyse ne sözün balla kesilen yerine geleyim ben.

Anacığım,

Evet, bir hataya düştüm, sevdiğimi sandım.Bir kuru hayale sevdalandığım nerden bile bilirdim.. O gece kaçmak için karar kıldım koca İsmail'in oğlu İlhami'ye.Fakat ne olduğunu tam bende anlamadım. Bekledim gelmedi beni almaya. Gün ışıyana kadar bir kayanın arkasında hem korktum !Hem bekledim. Geri dönemezdim beni aramaya çıkmıştınız çoktan. Bu işin ucunda adımın çıkması vardı. Zavallı anacığım sana daha fazla hüznün ekmemek adına düştüm yola. Yürüdüm dağları, taşları eledim, köprüleri geçtim gece buğday yığınlarının arasında uyudum. Cenabı hak beni sır kılmıştı sanki. Hiçbir insana rast gelmedim. Ya da onlar beni görmedi:Bazen de ben gördüm saklandım. Tabii. Çok acıkmıştım artık yürüyemez hale gelmiştim. Uzaktan bir ışık gördüm. Köpek sesleri o kadar hırçındı ki! Zaten munis olması da beklenmezdi. Ben yaklaştıkça yüreğim adak mevkisine geldiğimi belli edercesine güm güm atıyordu.

Bir anda cep çevreledi onlarca iri köpek etrafımı. Gerisini inan ki hatırlamıyorum gözümü bir açtım ki başımda anlamadığım bir dilde konuşan insanları gördüm.

Yaşlı bir adam:

-Adın ne senin?

-Kızım kimsin?

-Nerden geliyorsun?

-“Ez nızanım du çıdıbe(ben bilmiyorum ne diyorsun sen?)”

Benimle konuşan şişman adam bir şeyler anlattı. Orda bulunanlara. Şaşırmıştı bu arada bakışlarından anladım.

Aah! Anacığım okutaydın beni bende sözümün arkasında yetim kalmasaydım. Demedim değil. O anda

Yaşlı adam:

“Oooof! Bu kız Kürt komşular Türkçe bilmiyor?”

Bu garip tanırsın misafir. Hele dokunmayalım. Bu gece rahat etsin. Sabah sakın bir kafa ile düşünürüz bu gece Ramazan dayılarda konuk kalsın. Sorarız nerden gelmiş. Nahiyeye götürür teslim ederiz jandarmaya. Ya da Kürt köyleri var gider onlara sorarız. Belki tanırlar. Kendi aralarında bu kızı.

Muhtar:

-He öyle ederiz. Kanun nizam var. Mehmet dayı. Bakarız bir hal çaresine.

Hadi herkese hayırlı geceler.” dedi.Sonrasında birer birer çıkıp gittiler.

Evin yaşlı kadını bana yerden ince pamuktan bir döşek serdi. Vallahi anacığım senin yün yatağının yanında bu kara bir taş parçası gibiydi. Günlerdir çektiğim yorgunluğun azabı olsa ki çok sıcak ve yumuşak geldi döşek ve yastık bana. Uyumuşum gözlerimi yumar yummaz. Türlü kâbuslar sabaha kadar bir oyana bir bu yana dürtüp duruverdi beni.

Günün aydınlığı çöktü köyün üzerine. Sesler yükseldi koyun kuzu meleşmeleri. Sığırların homurtusu, süt sağan kadınların kova ,bakraç sesleri sardı etrafı.Ben hemen çıktım yataktan. Ocağa doğru sokuldum. İki üç çıra ile odunları tutuşturdum. Koca demliği suyla doldurdum. Attım ocağın üzerine. Bir yandan da evin içini izliyordum.Beli fakir değillerdi bu evin sahipleri. Kat kat peynirler, dizilmiş süt, yoğurt kovaları taşıyordu.

İşleri bitene kadar kimsecikler gelmedi. Ben ise çora düşmüş tavuk gibi düşündüm durdum. Onlar gelene kadar.

Önce Halime teyze geldi. Bitkin ve bir hayli yorgundu. Sevindi ateşi yanık görünce. Bana bir şey söyledi anlamadım. Kendimce yorumlar yaptım. Her neyse. Oturduk sofraya üç kişi. Yedik içtik derken yavaş yavaş köy halkı geldi. Kaldığım eve. Muhtar aza ileri gelenler kısacası hepsi. Beni alıp jandarmaya teslim etme kararı verdiler. Tam hazırlandık bir yağmur sanki göğün göz bebekleri bütün kanlarını açmıştı tabi atla gideceğimiz için imkânsızdı bu havada yolculuk. Kalmama karar verdiler mecburen.

Derken dört beş gün geçmişti yüzümün sıcaklığı iki yaşlı karı kocaya uğur getirmişti.Onların günlük işlerinede kendi çapımda da yardımcı oluyordum. Tek konuştuğum kişi sığır çobanı Rıza idi. oda Kürt'tü. Köy halkını benimle ilgili çok şeyi öğrenmişti. Onun sayesinde.O da askerde öğrenmiş Türkçeyi. Halime teyze namazında niyazında nur yüzlü bir kadındı. Beni evladı gibi kanatlarının altına almıştı. Kimse artık beni götürmekten bahsetmiyor, kimliğimi merak etmiyordu. Çünkü Ramazan dayı ve Halime teyzenin Zeynep kızı olmuştum. Güzel anam yemin ederim senin gibi kokuyordu. Pişirdiği her yemek senin yemeklerin lezzettin de idi. Yaz sıcağı bütün kavuruculuğuyla devam ediyordu.Çeşmelerin gözelerinin suyu çekildi. Köye olduğundan çok yılan peydahlandı. Her yerde varlığını göstermeye başladı. Köy halkı kara kara düşünmeye başladı. Tekke köyünde Şahmeran diye bir hoca varmış. Kezik nene ile Kel Hacı. ona gittiler. Akşam kararmak üzereydi köye döndüler.Bizde gittik harman yerine. Onların ne cevapla döndüğünü anlamak için.Kezik nene hışımla bana döndü”

-Aha, Bu uğursuz köye geldi kuraklık getirdi. Sebebi bu imiş ey Müslümanlar” dedi.

Halime teyze:

“Sen ne diyorsun dul karı o garibin ne suçu var. Günahdır deme öyle “ diye çıkıştı

-Yok, Halime bacı ,hoca dedi, içinde yabancı biri var. Karasını çalıp yüzüne helal aşınıza karışmış. Bu kuraklık ondan gelir dedi.Ahada Kel Hacı söylesin bir yol

Kel hacı:

-He eyle dedi. Ama bende pek gönül razılığı göstermedim. Size diyem

Suskunluk içinde dağıldı köy halkı bir yandan da.Dönüp bana bakıyorlardı. Oy! ben ne edem !

Bir var ki anacığım burada yerim daraldı rahatım batar bağrıma. Çaresizlik duman duman serimde tüter oldu.

Ekin zamanı tarlada güneşin önünde halsiz kalmışım Ramazan dayı kızım geç şöyle,bir dulda bul da az dinlen dedi . Benimde işime gelmişti elbete.Hemence uyumuşum.Ne kadar zaman geçmişti ,bilmiyorum.Bir yılan gelip başımın ucunda kıvrılıp kalmış. Ramazan dayı yakınlarda bulanları çağırmış.”gelin sıra bakın hoca doğru der, gibi sanki endişeler içinde donup kalmışlar.

Sarı Bekir:

“Yılan hiç ona dokunmuyor başında nöbet tutar gibi bekliyor.”dualar edelim hele bekleyin yılan ne iş görecekt belki kurban seçti Zeynep'i sokar öldürür kimse dokunmasın.”

Yılanın uykusu mu? Derin yoksa benim mi?

Oy benim güzel anam! Hayat bana öyle bir kader çizmiş ki öyle bir yazı yazılmış ki alnıma. Yıkasam çıkmaz,silsem silinmez.

Yorulдум, anacığazım. Biraz da yarın anlatayım

GEÇMİŞTEKİ KAYIP HAYATLAR ...2

Uykunun verdiği mahmurlukla kalkmıştım ayağa. Herkes karşımda. Gözleri fal taşı dilleri lal olmuş gibi. Bir iki adım atma gayreti içindeydim. Gözeye varıp, elimi yüzümü, yıkamak için. Otların hışırtısı ile dönüp arkama baktım. Bir şeylerin kaydığını his ettim. Çılgılığım bile soğuk beyinli yılanın varlığını anlatamadı. Rüzgârın saç telinde bedenim. Koştum halime teyzeye sarıldım. Korkunun bazen kucaklaşmada iyi bir destek olduğunu biliyorum. O an onu yapı bildim beklide.

Ah! Anacığım benim. Sana kurban. Yanıma varıp ta beni göreydin. o zaman ne olurdu.

Sır ben miyidim?

Yoksa yılan mıydı? Gizli şimdilik bende bilmiyorum.

Meğerse o yılan, başımda bir saatten fazla beklemiş. Kimsecikler bir şey yapamamış. Soluklarını tutup izlemişler beni ve o soğuk beyinli yılanı. Ramazan dayı bana az kendime geldiğimde anlatı. İşte böyle geçti başımdan. Sakın ağlama ana. Derdimi diyem ki bilesin.

Kaderin önüne hiçbir şey geçemez. Günahın terazisi kulun eline geçti mi? Ne söylesem boş. Kimi zaman, taş koyarlar. Kuru ile yaşı koyarlar. Benimse çileli başımı koydular. O terziye ama ben mahzundum.

Ve Anlatmadım kimseye.

Bu arada için ferah olsun. Az biraz Türkçe öğrendim. Gel otur kalk gibi. Konuşulanları, anlamak içinde. Pek zorlamıyordum. Hakım da kim ne diyorsa anlaya biliyordum.

Mesela Benim gözlerimin maviliği bile köy halkın uğursuzluğun nişanesi olarak gösteriyordu. Sen ki! bana “mavişim nazar boncuğum” derken. O gözlerimden korkar oldum. Yılan bakışlı kız lakabını vermişlerdi bana. Bu köyde anneciğim.

De ki! Gidecek yerin varsa al başını çık yola. Bir şeyler beni bırakmıyordu bu köyde

Yaşamam gereken ne vardı acaba? Zaman eleyip sık dokuyordu.

Anladığım kadarıyla. Benim ramazan dayılarda kalmam onlarda zarar vermişti. Bütün hayvanlarını. Köyün sürüsünde ayırdılar bu arada. Bu kendilerince bize bir cezaydı. Çarelerden çok ne var? Be! gülüm. Giyindim erkek elbisesini sarı filik saçlarımda kazıttım. Dağların yılmazlığında. Yılan gözlü çoban oldum. Allah zordaki kulana bir şekilde ulaşır bana da. Yürek cesareti verdi. Sığ ormanları dağları dolanıp geliyordum.

Biliyor musun? Anacığım! Ben kapılarında bir sıcak çorba içtiğim. Bu insanlara cesur bir evlat olmuştum. Onların sevgisine bütün sadakatimle bağlı kalmaya söz verdim. Ramazan dayı. İlçeye ineceğini akşamda demişti bize.”hanımlar ihtiyaçlarınızı deyin bana hele!” Gülümseyerek. Ben ise bir güllü yazma ve tırnaklarımı kesmek içinde tırnak çakısı istemiştim. Halime teyze “herif bulursa Zeynep kızıma birde sürme getir. Şu güzel gözleri daha bir güzelleşsin” Hemi!

Ramazan dayı olur diyerek başını saldı.yattık bir neşe içinde o gece huzurun keyifi mutlu kılmıştı biz üç ayrı yüreği.Ama şimdilik.

Sabahın duruluğunda kalktım. Aldım davarı önüme kattım. Nerde güzel mera varsa oraya salıyordum hayvanları mı? Öğlen sıcağı iyice serilmişti. Az şu çam ağaçların duldası olmasa halimiz yamandı. Ta! Uzak yamaçta birilerini bana doğru koşa koşa geldiklerini gördüm. Bir yandansa bağıryorlardı

Yılan gözlü kız!

Yılan gözlü kız!

Abooo! bunlar beni çağırıyorlar yüreğim lokma lokma bölündü. “Acaba ne oldu?”

Gelen turan ve Sadık abiyidi.

-Hayırdır! Ne tabanlarınızı çatlatıyorsunuz tez beri söyleyin bana

Ne oldu?

Turan:

Yoruldu az dur! Söyleyeceğimde. Bir damla suyun varsa içemem yüreğim şoriklendi. Eyle diyem sana diyeceğimi? Gıııı!

Suyu uzatım ama dizlerimin bağı çözülmüş halen titriyorum. Ne olup bittiğini bilmeden?

Bu arada Sadık ağabey bana dönerek”senin uğursuzlun halime teyzenin ölümüne sebebiyet verecekti nerdeyse. Damda bulgur sererken ve damın ortasından koca bir delik açılmış. Düşü vermiş. Baygın bulmuş, komşunlar kadıncağızı. Ağırılar sızılar içinde seni. bekler. Ne deyi verecek bilmiyoruz? Sen var git köye biz bakarız hayvanlarına dedi.

Ben hiç zaman kayıp etmeden hayvanları onlara bıraktım. Köye doğru koştum. Bir yandan benim onlara uğursuzluk getirdiğime nasıl kanat getirirler bunlar. Bu nasıl bir Müslümanlık. Söyleyin bana diyordum.

Eve vardığımda ise. Ağıtlar yükseliyordu. Eyvah! Öldü demek ki benim nur yüzlü anam

Olamaz!

Ama bu çılgınlıklar halime teyzenin. Demek ki ölen o değildi? Biri bana olanları anlatsa da kaygısı içindeydim. İçeri vardım. Kan gözyaşları içinde buldum. Halime tezeyi. Ve sarıldım. Ne oldu? Anacığım Dedim.

“Ramazan dayını öldürmüşler. A! benim güzel kızım. Neyleriz biz söyle onsuz “feryat edip dizini dövüyordu. Halime teyze.

Belki ailem dışında ilk defa birine bu kadar içten acı duyarak ağlıyordum. Getirdiler cenazesini koydular ufak cami avlusuna. Giden bir gitmeyi görsün. Çarçabuk toprağın bağı ile buluşturdular. O gün hayatımda en büyük yetimliği yaşadım babamdan sonra.

Bir var ki? Babamın ölüm aklıma gelmiyor. Senin anlatımlarında biliyorum. Seferberlik olmuş gitmiş Çanakkale'ye daha dönmemiş. Şehit çocukları gururun çocukları olur demiştin. Benim her ağlamamda unutmadı gıııııııı! Ana dediğini.

Zor günler salına salına sardı etrafımızı. Ramazan dayının ölümü zor günlerin bir nevi işreti idi. Halime teyze benim bildiğim kimi kimsesi yoktu. Ama ramazan dayının ise gurbet ellerinde. Bir gardaşı varmış. Oda mola Ahmet'tin bacısına vurulmuş. İstemiş vermeyince gönlüne yenik düşüp çekip gitmiş buralardan. Ve bu kadarın biliyorum. Onun hakkında.

Endişemiz bizimle, yatıp bizimle, kalkıyordu artık.

Ne olacak? Neler bekliyor bizi?

Sabah, ocakta. Ateşi yakmakla, uğraşırken. Kapı çalındı erkek sesleri. Halime teyze beni geriye saldı "sakın! Mutfaktan çıkamayasın? dedi."

Gelen muhtar ve jandarmalardı. İfade vermek için ilçeye varmasını söyledi. Halime teyzeye. Onlar gidince çıktım odadan. Saklanmalıydım. Benim varlığım köyde bilinir dışarıda sırdı. Çünkü herkes suçlu sayılırdı. Beni sakladıkları için. Oysa nerden bilsinler ki. Bu iki güzel insanın hatırı için yerimi söylemediklerini. Ben yine hayvanları alıp vurdum kendimi yabana. Evin içinde kalırsam. Anılar gonca veriyordu. Ramazan dayı'nın gülüşü bana yiğit kızım deyiş can buluyordu. Her seferdi de.

Of! Bu nasıl bir şey. İsyan kalelerine nöbetçi olmakta günahtı. Hele akşam olsun anlarınız sebebini. Kimin! Niçin vurduğunu. Ramazan dayı'yı?

Günün vedası güne olmazmış ama hava karardı. Ben beklerken keşkeleri. Halim teyze ve yanında. Muhtar birde Nuri emmi geldiler. Sofrayı kurduk kimsenin ağzını bıçak açmıyordun. Bense sakın bir o kadarda meraklıydım. Acabaların biri çatıyordu, kaşını diğeri geliyordu. Suratımı buz kesmişti sanki. Isınamıyordum. Ocağın başında ateşi bir çubuklar karıştırırken. Ne! diyecekler diye bekliyordum.

Halime teyze:

"Kader bak tüh!!!!!!

Hemiii! Koca yürekli Ramazan ağa? Bir kuruş için canından oldun"

Bak anlatayım sana olayı. Ana ne kadar vicdansızlar var bu kâinatta duy, duyda. Söyle! Bildiklerine, onlarda. Bildiklerin. anlatı versin. Olur mu?

Ramazan dayı, sevilen bir insandı. Düşmanı hasım yoktu lakin. Bizde öyle biliyorduk.

Çok yıllar yıllar önce ramazan dayı'nın bir merakı varmış. Silah evet silah kendi kurşunları bile kendisi yaparmış. Derken öyle bir kışı günü sobanın başında dört beş arkadaşı ile muhabbet ederken. Konu silaha gelmiş. Aslında onların bir çocukları olmuş. Beşikte daha yavrucağ. Arkadaşın biri silahı eline almış. Emniyetinin açık olduğunu bilememiş yanlışlıkla tetiğe basmış. Kurşun sekiyor oradan oraya 19 yaşında olan arkadaşı birde beşikte uyuyan bebek vurulur. Tabi Ramazan dayı beş yıl yatar hapiste. Kan bedeli olarak ta, bir lira, para vermesi istenmiş arkadaşının ailesine verilmesi için. Ama hem de akrabasıymış. Fakat her nedense unutulmuş bu bedel. Bu güne aksamasının nedeni ise ramazan dayının mal varlığı. Karışı tarafa sus payı olmuş.

Dedim ya! Olay çok enteresan bir şey?

Ramazan dayı: bütün gün ilçede oradan oraya koşuşturmuş. Köye dönerken eski muhtar İsmail emi de beraberindeymiş. Sormuş "Ya! Ramazan sen bütün gün ne dolandın durdun ilçede hayırdır."

Hayırdır halaoğlu hayırdır demiş.....

devam edecek.....

ŞADIYE GÜRBÜZ(ZARALICAN)

ŞAVO DEDEMİN BANYO SEFASI

Bizim şavo'nun banyo sefasını. Habeş yöresinde bilmeyen yoktur. Banyo yapacağı tutar. Onu durdurana ise aşk olsun.

Kaymak gerdanlı Zarif'sini çağırır:

"kız kör hüso'nun kızı kaşınıyor ora buram. Koy suyu da az biraz yıkacağım der."

Sobanın verdiği. Sıcaklığın O mayhoşluğun da.

Zarife doğrulur yerinde. Cırtlak sesini bir yükseltir.

"fuuuuuuuuuu ne diyon? Sen herif kudurdu mu? Bu soğukta ne banyosu?"

şavo:

"sen koy suyu ne yapacaksın. Çevirme han köyünün düğün halayı geçecek birazdan mis pak olmalıyım der."

Kaşını gözünü düzeltir. Bıyıklarını burar. İçten içe, gözleri ışıldar. Manalı manalı

Gelenin görün ki zemheri ayı. Kış imkânların kolunu kanadını kırmış. Köse dağı karlı. Hayat sessizliğe gömülmüş.

Varın gerisini siz düşünün artık.

Zarife; suyu ısıtır. Sabunu taşı tarağı derken. Koşturur oradan oraya.

Yavaş yavaş bizim şavo da bir kenarda soyunur. Anadan üryan. Âdemoğlu. Olmuş yeniden Âdem. Sarı gelin

türküsunü mırıldanır.

"Ey! Gözünü sevdiğim sefalet. Varlığından memnuniyet yok. Ama neylersin. Saf huzurun gözünde öpeyim bu arada.

Kimse kimsede alacaklıklığı değil? Der"

Oda sıcaklığında tekne çimecekmış bizim gönlü zengin şavo.

Tekne nedir? Dersiniz şimdi siz.

O zaman tahtadan yapılmış içinde, çamaşır ve banyo yapılan bir nevi küvet şeklinde. Adına da tekne denilirmiş.

Zarife telaşla tekneyi almaya gidiyor. Tekne dışarıda buzdan donmuş kalkmıyor. Zorlamış kaldıramamış garibim

yerinden. şavo işi diyoruz ya! Biz hep. Buradan geliyor sözün kaynağı.

Zarife:

"kara haberim var sana herif! Boşa soyundun der gülerek. Tekne donmuş. Yedi yiğit gücü lazım Oy! benim düz beyinli kocam. Onu yerinden kaldırmaya" deyi verir.

Şavo'nun çareleri çantada keklik. Dışarıda yıkanacağı der hanımına?

İki büklüm çıkar kapının önüne.

" Zarife getir koy suyu. Tekne bana gelmese ben giderim ona." İçine oturuyor teknenin. Sıcak suyu koyunca Buzlar hali ile çözülüyor. Teknesi son surat bayırdan aşağıya iner.

Şavo'nun hanım tekrardan sıcak su almaya gitmiş.

Dönüyor ki? Tey! Yerinde yeller esiyor. Aşağı dereyi boylamış bizim Şavo dede.

Yiğitliğe laf söyletirim benim dedem.

Nefes, nefese tekneyi sırtına alıyor anlındaki terini sile sile çıkıyor yukarıya. Birileri soruyor "bu ne hal şavo nerden geliyorsun? "Kahkahaları patlatarak.

Gayet sakince şavo dede:

"Yaw! Babam bizim tekne sıcak suyun aklına uydu. Uzun gözenin bayırını sıyırdı geçti. Tekneye yalvardım etme eylem, kış günü. Dereyi geçmeden zor çevirdim. Barıştık şimdi. Eve götürüyorum namussuzu .:(((((((((((((((("

ŞAVO DEDEM.....

Şavo dedem demişken bir hikâyesini daha anlatayım sizlere.....

Bizim şavo çalışkan demir bilekli bir er imiş. Emeğin kolundan, kavradığı gibi bolluk bereket bana mısın? Demiyormuş."boş duranı Allah sevmez" bu sözün arkasından değil. Önünden gidermiş hep.

Yine öyle sırdan bir günmüş.

Sabahın seherinde küllü kâinatın dili yeni açılmış. Doğanın yakasında türlü çiçekler, güzelliğini göstermiş. Kuşların cıvıltısı, inanılmaz bir koro kurmuş. Her şey mutabıkmiş.

Şavo seslenmiş:

"Zarife! Koy biraz, azık ormana gideceğim bu gün"der.

Ve arabasını hazırlamak için acele kendini dışarıya atar. Ahırda kara ile bela adında iki çift öküzü varmış. Kara öküzü, ilçeden almış. Bela'yı ise, Zarife'nin babası dana, olarak vermiş. Besleyip büyütmüş. Öküz olmuş, zamanla.

Adının da. Bela oluşunun şöyle ufak bir anısı var." Zarife, ikide bir, babam verdi. Bu öküzü"böbürlen böbürlene söylenirmiş. Buda er gururunu incitir olmuş. Her neyse.

Bizim, Şavo kaç kere, bıçağı dayar, hayvanının gırtlığına. Ama kesemez. Merhameti tutar can damarından. O yüzden. Ona! "belasın sen? Avrat diline düşürdün beni adınla yaşa" deyi vermiş. Öylede kalmış adı.

Şavo: bu arada yola düşer zaman kayıp etmeden.

Kağrı arabasının. O ! kulak zarını, yerle bir eden, sesi eşliğinden. Uzun gözdenden, büyük güneyden derken? Varır söğütlü yaylasına.

Arabayı tam bayıra doğru eyler öküzlerini salar yeşil otlara. Kendisi de sarı gelin, türküsünü çığıra çığıra iner, ormanın derinliklerine.

Bir iki kurumuş çam ağacının, ince belinden keser. Ama çok az olduğunu oda biliyor. Nihayetinde Sırtına yükler odunları, kısa günün karı elden bir şey gelmez.

Bir, iki soluklanmadan. Aniden, olduğu yerden, durur.

Gözleri fal taşı gibi büyür. Birde ne görsün bir çift tekerlek. "Allah'ım bunların burada işi ne? Kimin acaba? Sırtındaki odunları indirir.suratının ifadesi güllü basama"şavo karda bu gün. İçinde mutluluk daha bir depreşir. Dokunmayın keyfine. Şavo'nun

Elindeki baltayı, nefes almadan vurur vurur tekerlere. Ve tekerlerin her ikisini bir güzel doğrar. Eline sağlık JJJ

Sırtına alır yükünü bayırda çıkmak için bismillah der.....

"Şavo karda yine." Şavo karda heyet beeeeeeeeeee! J

Arabasının yanına gelir.

Oda ne!!!!!!!Ne yazık ki kendi arabasının tekerler imiş.

Ve yükünü indir. Evet, yeni Teker almak kolayda? Yiğidin tükürüğünü yalaması daha da bir kolaymış CANIIIIIIIMJ

kısa günün kazancı demiş.....

BEN SENİ ÇOK SEVDİM.....

Sessizliğin heybeti sadece yalnızla görünür. Ve mumyalatır geçmişi bu günün kaygısı ile.

Güne her zamankinden daha menfi uyanıyordum. Her yanım tutulmuş beyimde anılarım ise balık istifi gibi. Ne vakit düştüm acıların toruna anlayamadım diye bilirim. Gafil avlanmak bu olsa gerek diyorum.

Ya! İçimdeki eziklik gecenin rivayetinde, soğuk kaldırımlara düşmüş minik kedi yavrusu misali. Nasıl anlatayım halimi.

Öyle acı bir görüntüm var ki. Hangi yandan bakılsa yıkılır gönül kalem. Ama ben halen ayaktayım sınırsız bir hayal gücü ile. Tek gerçeğimse. Aşkta kesinlikle mübalağa olmamalı.

Benim yüreğim sağlam basıyor yere.

Lakin karışımda ki muzafferdir iki maviliğin arasında. Süre aşımına uğrar yaşadığımın yanında yaşayacaklarım. Bir kenarda isyan edense kaderi tetikleyen dilim. Sözcükler olgunlaşmadan sevgi bahçesinde toplar takım taklavat tın'ı Siyahî bir keder ise ruhumu kiskancında acımazsızca sıkar. Ölüm kadar varlığını sürdüren ayrılık başlamıştır.

Nutuk atan meydanı peşkeşçiler bırakıp suskunluğun reçetesinde porfsör kaşesi olmuştur.

Hastasın sen şizofreni. Konuldu şifa tanın

Oysa ne çok severdim seni aşkımın delisi.

Karanlıktan kayıp olana kadar ensende nefesim düşercesine takip ediyorum varlığını. Çok yürüyeceğimi biliyorum yüksek topuklu ayakkabılarının teki sağlam diğer yırtık. Sebebi sorulsa, cevap onluk desteler halinde hazır. İster biriktir yüreğine, istersen gönlünce harca.

Ben seni çok sevdim.....

şadiye gürbüz(zaralican)

KİTAP KOKUSU BİR LİRAYA DÜŞTÜ.....

Ben kimim? Düşüncelerimi yokladığımda sizden biri sizlere candan dostum.
bilin uçmayan çiçek poleniyim ben. Sizlerse ise bal yapan arı, bu konumda.
hikâyemi çok vakit geçmeden özetleyeyim size.

Bir gecenin sessizliğinde kalemin şehvetinde, kâğıdın ana rahminde doğdum ben.
göbeğimi imlâlar kesmiş isimimi ise sözcüklerin kargaşası ve neşesi koymuş.

tabii ki çok sevinmişti bu duruma ilham babam beni ilk o aldı dilinin ucuna hem de defalarca bıkmadan usanmadan
bazen yoruldu bazen de uyuya kaldı beni dilinin ucunda ninniler mırıldayıp sallarken her mevzuda aşkın nuru ile beni
süslerdi.

Cicilerim öyle çoktu ki çiçekliydi böcekliydi
Destandı mısralarda varlığım
Deniz olur derya olur coşardım
Yağmur yağardı benliğimde kimsecikler zarar görmezdi
Kar düşerdi lâpa lâpa ayaklarım ise soğuktan buz tutardı
Aldırmazdım ben.

Ağladığım zamanlarda oldu tabi destan olan ünlü!ünsüz aşklara kavuşmayan düğüm olmuş ayrılıklar da vardı menfa
? ve hiçbir zaman sinirim tavan yapmazdı neşeme binerdim uzun yola çıkmış kahkaha gemisine gülüşlerim engel
tanımazdı gözde ihanet bohçası dururdu, hemen eşikte kaçmaya hazır eksik yanımda çok kurgu yâda yaşanmış
hikâye öykü roman takma isimlerle de çıktım hayat kaldırımlarına çok alıcım oldu

beleş'i ise hediye sıfatı ile sundum.

An gelirdi ayaklarımı yerde kesen maceraları alırdım koynuma sevişirdim bir çift göz'le karşımdakine hep yazılırdım
bir sevda aşkı ile.

Öfke sızardı bazen de on yedi'sinde delikanlı yüreğime finalde durulurdu hırsım günlerce başımı koyardım masaya
loş bir ışık dikerdi gözünü gözüme bu arada katlanıp düzgün el yordamı ile yola çıkardım küçük bir çevrede

ilk mahalle bakkalı! Ali tanıdı beni güzel olmuş devamı gelsin dedi

Sonra kahvedeki! İki üç emekli amca onlarda daha bir coşkulu yılların verdiği efendilikle alkışladılar beni
"bravo!bravo" emeğine yüreğine sağlık kalemin var olsun dediler.

Artık benim emeğimi değerlendirmeye karar verildi cepte ki iki üç kuruş para sayılıp hazırlıklara başlandı O yandan
bu yanda düzelttiler yüzümü, kaşımı dudaklarım boyadılar azda alık sürdürdüler pespembe yanımda, birkaç benzerimle
yavaş yavaş başladık eğlenmeye nasıl mutluyduk görülmeye değerdi. Herkes oynuyordu! Müzik davul zurna çalan

İlhami'nin kemeçesiydi edalı gülüşlerle düştük üst üste hepimiz koca bir aile olduk sadece birkaç saatliğine artık
yalnız değildim koydular saatlerce beni bir camın önüne yüreğim sıcaktı dışarısı da çok güzeldi herkes bana
bakıyordu. yaşlısı gencine boy gösteriyordum bütün güzelliğimle! Önce yedi yaşında Zeynep ve ardından Nurdan
hanım geldi! Alacaklar beni diye heyecanlandım pak bir duyguyla öğrendiler kaç yaşında olduğumu meğerse Sıla'nın
yaş gününe davet etmek için bakıyorlarmış bana.

Kabul etmez miyim Yaş günlerine bayılırim elbet ki

“hadi lütfen alın beni” Diye dualar ediyordum içimde

yaşasın almaya karar verdiler beni

Ay gözlerim karadı nereye düştün kendi kendime söylendim

Allahım çantada her şey var’ kalem bey sizde mi? Buradasınız merhaba görüşmeyeli nasılsınız dedim

ucu kırıldığı için konuşamadı kalem sadece başını nazikçe saldı anladım ki bir hayal kırıklığı vardı neysen özeline girmeyim şimdi.

Sesler yükseldi dışarıda birileri bağırıyordu

Ne! Söylüyorlar anlamaya çalıştım ama beni sardıkları kâğıt ve kurdeleyle anlamam imkânsızdı çünkü süslü hediye paketi olmuştum ben.

Nihayet açıldım! Bu ne kadar çok çocuk ya! Bir iki üç sayamadım. Zeynep tuttu beni Sıla’ya uzattı dedi ki” doğum günün kutlu olsun“ bu hediyeyi ben ve Nurdan öğretmenimizle ortak aldık! Sıla çok sevindi beni görünce teşekkür etti

Nurdan öğretmene ve Zeynep’e

Of çok yorucu bir gündü herkes gitti biz bize kaldık şükür

Sıla beni rafa dizdi diğer arkadaşlarım gibi

bilginin amcası sözlükte buradaymış ne kadarda bilgin biri değil mi?

Harita var! Vay!vay! Çok sayıda kan kilerim şimdilik misafirim burada durum anlaşıldı.

çok günler sonra evde bir telaş başladı sanırım boyanacakmış ev.

bir taraf topladı Sıla’nın annesi bizi bir kutuya dizdi

Kemal bey bunları hayır kuruluşuna bırak belki okuyan çıkar diyerek bağırdı.

Abbas yolcu itiraz etmedik yola çıktı tekrarında kolinin içinde ne kadar bekledik bilmiyorum içeriye ışık sızıyor ama gelende gidende yok sanırım pazartesi olacak günlerden kolileri almaya geldi birisi ucuz ucuz deyip aldılar

hiç vakit geçirmeden dizdiler bizi soğuk asfaltta taşına.”bir lira hadi sizde alın sizde”

sonunda kar gibi beyaz bir el uzandı bana usulca aldı çok özlemiş gibi sarıldı

yüzünden çok derin bir üzüntü belirledi

Yazar der ki? Ben yazdığımı üzölmüyorum okunmadığına üzölüyorum

duygularım bu kadar ucuz mu?

be adam bu kadar ucuz mu emek diye ağladı feryat etti

aldırmadı adam verdi bir lirayı aldı beni şimdi himmetindeyim

okur mu okumaz mı onu da bilmiyorum.....

KIBLEME UYKUSUZLUK DÜŞTÜ

Diş gıcırdatan bir gece bitmek üzere. Ben ise halen kahve fincanın elimden bırakmamışım. Arada bir cıgara molası vermeye de can atan nikotin bağımlısı ömür boyu mühebette çarptırılmış duygularıyla odanın ortasında volta atıyordum.

Beni uykuda ırak eden neden! hem beli, hem de değildi. Çünkü kurguladıkça nedenleri bir yanlış iki doğrum götürüyordu hiç acımadan. Kendime bir iyilik yapmam gerek bu saatten sonra. Güne üryan bir bebek ruhunda doğmalıydım zoraki olsa da.

Oysa ne kadarda zordu varlığını kendime kabul ettirmem. Dedim ya! Aylarımı aldı düşüncelerime noktayı koymam

Lakin kararımı vermişken altına hokkalı bir imza atmışken Kimin için ağlayıp kimin için gülmenin de vakti zamanı geldi de geçiyor. Bu sözlerle kendimi! Hata terzisinde, hafifletirken kuşkanadında seyahattime başlatmıştım.

Bu arada eşime gözüm ilişti neşeli neşeli uyuyordu yorganın Altına büzülerek sanki harikalar diyarında bir yolcuymdu göçünü yüklemiş kara bir trene çıkardığı seslerle felaketin kız kardeşi bizim evde yaşıyor sanırsınız “çüf! çüf ! har har.” işte aynen öyle

Oda haklı gün boyu yorgunluğun şeceresini çıkartıyor hem de tek başına. Horlaması gayet normaldi. Diye hak verdim kendisine gülümseyerek bu haline.

Aniden mutfak ta sızan loş ışık beni kendime getirdi. Bir kahve daha alsam hani fenada olmaz diyerek yerimden kalktım. Saat gündüze nikâhlanmadan en az bir kaç dakikada olsa uyumalıyım. Ama işte! Nasıl? Onu bende bilmiyorum daha doğrusu.

İçimdeki endişemle mırıldana mırıldana bir çırpıda geçtim salonun daracık balkonuna. Gökyüzü masuniyeti bedelsiz dökmüştü. Ne kadar güzel bir hava gecenin perçeminde yüzlerce yıldız var. Ay bir hayali suskun gözlerin dikmiş göz bebeklerime

Sen! Evet sen! Neden? Ayaktasın der gibi.

Herkes haklı bende biliyorum. Korkun ecele elbet faydası yok. Benim içimdeki korkunun temeli yeni atılmıştı. Nasıl mı? Anlatayım

Yedi senedir hayatımı aynı yastıkta ama farklı düşler içinde Mustafa beyle yürütüyorum. Kendisi işin şakasından sıyrılmış torpilli bir memur devlet kuruluşunda çalışıyor. Canım bildiğiniz tipik bir memurdu. Koca göbeği kel demi yekte saçı dökülmüş hafiften seyrekçe dişli bir adamcağızd. Yedi yılama eşlik eden

Beyin mi? Yemekle anılmış bir et oburdur. Çizgili pijaması beyaz atleti ise anamın deterjanı ile yıkanmış kar gibi beyazdı. Ben onu çok seviyorum her hali bana çok şekerim tırak geliyor. Hayrandım ayrılan gönül eşime .

Mutluğun ipleri hep elimde oldu. Güldümse güldü ağladım sa ağladı. Bir yastıkta karı koca olmanın bedeli bu olsa gerek. Ben hep yastığı düşünürüm işin gırgırdayım anlatmayım Jhah ah!

Uygunun benden neden köşe bucak kaçtığını sakın eşime endekslemeyin Allah aşkına! onunla alakası yoktur. O mutluluğa giden yol ruhuma gülen gözlerdir.
NE DESEM NE DESEM BİLMEMKİ

Sadece geçmişim açmış sinisini türlü hileler içinde. Beni unutulmuş bir aşka yazıyordu. Bense her seferinde güçlü pençelerimin dokunuşları ile siliyordum yani silmeyi deniyordum.

Yıllar farklı kılmış yaşamın hal ve gidişatını. Gençlik küçük bir kasabada alevlenmiş çan ezan ve deyiş ile kandaş olurken. Evet, burası Zara ben beni anlatacağım size! ama! Yarın sabah.....

KIBLEME UYKUSUZLUK DÜŞTÜ (1)

Zamansız bir bahar gelmiş gönlüme sanki. Ruhumun gölgesinde aşkın gül fidelerini dikiyorum.

Sulamak için gözyaşlarım dünden zaten hazır.Yani yağmur duasına çıkan köy cemati olmama gerek yok. Bulutların yırtık düşleri benim kimin sorgusunda ki olabilir ki her gidişin dönüşü olmaya bilir bunu iyi bilenim.....

Acının alasını yaşayanım yanımdaki saklı gerçeklerim varken.Yapışık ikisiz ruh gibiyim mazimle.Asıl ellerimle kamufle ettiğim zayıf olan benliğim. Sorun ve çözüm bende saklı iki gözü kör duygumla Keza bu kadar kendimle savaş içinde olmamın tek nedeni gençliğimin mahzun bir emanetinde saklı. nasıl mı?

Uykunun yine bende yan çizdiği bir geceydi telefonuma gelen bir mesaj. Aynen şöyle yazıyordu.”merhaba ben Hurşit sadece nasıl olduğunu öğrenmek istedim kızma bana lütfen seni unutamadı!!!”

Evet, niyet beli anıların heybesi halen güzelliklerle dolu. Aradığına göre beni.

Lakin ben alıştım onsuz nefes almaya yılların soğuk teninde, gelişi yıkımların en büyüğü çünkü biz evliyiz her ikimizde. Şimdi nasıl olacak ne cevap vere bilirim onca acıyı taşıdım bıraktığı kedere sahip çıkacak mı? Yürek yorgunluğumuda çıkacak mı? acaba. Düşüncelerimin üzerinde defalarca koca koca silindirler geçiyor sanki. Ben yine aklımda çıkarmıyorum bu beni aniden arayışını.

Herkes biliyor uykunun varlığı bende olmadığını. Ama uymadığıma sebepte bulamıyordum. Uykusuz kalmamın bir isimi oldu bu gece. Gözlerimin içi gülüyor yani aşkında uymayan herkes benimle bu gece o güç yeter bana. Pencerenin pervazında rüzgârla buluşan cılız nefesimle Radyodaki şarkıya eşlik ediyordum. Eteklerim zil çalıyor. Hayra olsun hayra olsun demeden de edemiyorum Bir yanda ise içimde bir devin kalp atışı his edilir diye korkuyorum telaşım ufak ufak büyüyordu. Adı yarım kalmış aşkı kokusu çiçeklerde bakışı Kızılıрмаğın duruluğunda olduğu gibi kalmıştı.

Ah! biz kadınlar

Nede çok severiz böylesine çat kapı gelen. Birikmiş özlem dediğimiz noktası konulmamış bir hikâyeyi tekrarından cazip kılmayı. Değil mi?

bu telaşenin mimarı kim? Kader denen hile göz az bir salınır tozu duman katar anılar birden canlanır başını öyle soğuk bir suya tutturur insanın, birde sıcak ateşe. bence ikisinde korkunç birbirinden. Derinin ateşten bir naylon parçası gibi yamulduğuna

Şahit oldunuz mu? Siz Hiç!

Veya da? Suyun içinde. Nefesin buz gibi çözüldüğüne Bunlar sadece kafamızda kıyıya vuran düşüncelerdir kimseye açamadığımız gerçeklerimizdir. Gördüğümüzü ifade edemiyoruz.İki kelime ile

Sevgi fedakârlık ister

Sevgi yürek ister

Yanmayan gönül ister.

Siz bakmayın aşkımdan yandım kavruğum diyen günümüzde ve efsaneleşmiş aşklarını ezber cümlesine. Vallahi yalan kimse yanmamıştır bu güne kadar.

Yanmak o kadarda kolay mı? zamanla alışkanlık yapışkanlık yapıyor kalbe öylece de kalıyor taki sahibi bir şekilde rolünü sizinle takas etmeyene kadar. Beklemedesin yüreğin mahzeninin de anahtarı sende. Ya açarsın ya da kaçarsın topuklarını yağlayarak. Olayın aslında bu astarı da bu.....

Aaaahh! Kahrolası şu aşk bence insanlık suçların başını aşk çekiyordur. Yalan diyen ihanette çıksın yolu bundan iyi beddua yoktur yeryüzünde dedim bile!

Ben cesurum macerların koluna girmeye siz bakmayın

Yok! dönüşü yok. Bir karar verdim artık bütün gecenin dikenli koynunda ve kendime iyilik yaptım. Neymiş sevap

başkasına mı? Sadece makbul oluyor. İnanmam garı

Ben kendime az biraz ucunda şefkat göstereyim. Madem öyleyse sabah olunca gar dolabın önünde şöyle az kendime ciciler beyenip kuşatayım Çünkü gelen konuk çok uzak ellerde geliyor.

Görüntüsü çökmüş sıvası dökülmüş kalbimi göremez ama yüzümün mor halkalarla olan tınısın fark etmesi imkânsız olacak kanaatindeyim.

Elime teflonu aldım gelen numarayı çaldırdım

devam edecek :)

IHLAMUR KOKULU ŞİLEM

Her zaman boşlukta olan yüreğim alıp gideceğim bir yerim olmuştur. Çünkü kardeşimin güler yüzü bana verdiği inanılmaz emeği. Kilometrelerce ilerde karışlar beni. Şilede ablam kardeşim Metin ve dayım Azimet ışık yaşıyordu. Ve canım arkadaşım Ulviye ay. Güzel romanların yazarı. Harikulade bir ev hanımı ve annedir kendisi.

haaa! Asıl bize ikramı izzette bulan değerli kardeşim Hasan ay başçavuşum. Onu anlamak gerçekten çok anlamlı ben hep asker olan kişileri soğuk ve kuralcı bilirdim ama bu onun sadece onurlu mesleğinde gördüğü eğitime bağlı yani çakı gibi asker onu ev yaşamında çok misafirperver cana yakın gördüm güller yüzlü can kardeşimi. Çok değerli bir insan, sözün kısası

Şimdi okuyunca yazdıklarım “ hadi canım sende ihtiyar” DERJ))))))ben tahtımı koruyayım yolum Şileye tekrar düşer neme lazım.....

Her neyse ailem zaten Şilede bende fırsat kolladım. Bir kaç günlüğüne gidi verdim yanlarına. Yani Şileye

Şile şiirlerimin tomurcuk verdiği İstanbulun güzel ilçesi kestane gözlüm ıhlamur kokulu, kara denizin mahzun gülüşleri gözlerime bırakan ve birçok dizelerimde bana yaren oluşu. Ve yâda unutmak istediğim kalabalığın siyah beyaz resmi doğanın doğal kalışına inaden çizmişimdir özlem duyduğum her şeye.

Evet, ben ikinci baharı burada yaşıyorum. Sahilinin kıyısında saklı ayak izlerim deniz fenerinde yanar yüreğim. Çünkü şiir kokar ellerim hislerimi okşar havası. Ve o suskun hali. Espri olsun diye” Ya! İnsanın Şilede şair olası geliyor dememde meşhurdur”

Geçekten de öyledir duygu sağnağına yakalandım ben. Düşüncelerimi sizlere aktarıırken gözyaşıma hâkim olamıyorum adı öyle ki etkiliyor beni sormayın gitsin

Oysa ben Sivas'ta doğup büyüdüm denizin büyüklüğünü hayal edemezdim dünya sadece yaşadığım Zara kadardı avuçlarımda hayallerim sınırsız tutardım.

İstanbul da birileri gelmişti köye, bense tahminen sekiz dokuz yaşlarındaydım. Gelen konuk denizi anlatıyordu abrata abrata illaki yüzme bilecekmişsin yani yüzgeç yoksa boğulur ölürsün balıklara taze bir ikram olman kaçınılmazmış.

Ve üstünde tahtandan kocaman tekneler gidermiş. İnsan taşırmış uuuuuuu! Dedi herkes ve dalgası insanın boyundan büyükmüş. Ayrıca Kızkulesi efsanesinin de o zaman duymuştum bende bıraktığı gizem rüyalarımı süslerdi. Ah! Ne güzeldi çocukluk düşlerim. Bense sadece kızıl ırmağı bilirdim düşündüm acaba duvarlar örülse kızıl ırmakta büyür mü? o kadar demiştim. Her neyse geçmişe ne kadar el uzatırsam benden çok şeyler gün yüzüne çıkar dalından koparır gelir mazimi. Soluk alışım bile değişti. Şile bir insana değil de bir yere âşık olmanın tek celsede sunulan ifadesidir her neticede

Bağcılardan şileye gitmek biraz yorucu fakat Eminönünde balık ekmek alıp vapurda nefes almadan yemek bir başka güzel oluyor ayrıca Üsküdar'a geçerken tarih kokar gözünün al bildiği her yer. Yani huzur veren bir yolculukta benimkisi

Gün batımına doğru vardık Şileye. Havaında esmer bir delikanlı olan kardeşim karşıladı beni annemi babamı ve kızımı. Özlem o kadar büyüktü ki. Telde her gün görüşmemize rağmen Her şeyden konuşuyorduk dışarıda kurulan yemek sofrasında. Havaısı öyle soğuk ki buz topları yutmuşçasın titriyorduk.

Erken yattık mecburen, yorgunlukta, havanın buz nefesi sardığı için bedenimizi

Sabahın ilk güneş annemdir yıllardan beri çok erken kalkar yıkar döker yemek yapar. Hızına yetişmem olanaksız kahvaltı hazırlamış. Sıkıysa kalkma yataktan dünya kadar iş birikmiş sanki telaşına katarım suskunluğumu.”geldim anacığım geldim” dedim

Öğlen doğru Ulviye Hanım aradı” piknik yapalım sen gelmişken şileye dedi.”

Bense hele bir gel dedim. Canım arkadaşım gelin arabası Edasaliyla korna çalıyordu ben geldim diye arabayı çekmiş yolunun kenarına takmış kara gözlüklerini.havasını sevsinler emi!

Bense giyinmişim Elazığ şalvarı elim yüzüm çamaşır suda uzunmuşım sırt üstü gibi. Tabi karşılamak içinde hepimiz kalktık yerimizde.

Ulviye Hanımın kızı Ece şaşkın bir ifade ile” aaaaaaa Zaralı can bu?”ne ne yapsın kızcağz Zaralı canın bir bukamelolo gibi kılıktan kılığa girdiğini nerden bilsin kiJ))))))))) çocuk! Canım sizde

Bu konuda çok olaylar yaşamışımır ben. Sanal ortamda konuştuğumuz için

bir resim var orda kaşı gözü boyalı yâda genç kızlık resimleri askerlik hatıraları konulduğu için. İnsan beyinde farklı canlandırıyor karşıda ki insanı. O yüzden çok güldüm yavrum ne bekliyordun mini etekli bir manken mi? dedim kendisine. Zaralı can bu J)))))))))

Ev sahibi bendim kömürü benden etleri Hasan enişteme almak düştü gerçekten hiç canını sıkmadan mangalı güzelce men hazırladı salatasında Ulviye Hanım yaptı..... Bu arada bana da yemek düştü afiyetle..... Ellerine emeğine sağlık diyorum Hasan başçavuşun

Yemekten sonra yürüyüş yapalım dedik. Melen çayını İstanbul’la buluşturan o boruların arasında yürüdük beraber birden herkeste bir çığlık yükseldi hele ki Ulviye Hanım “oooooooooooo! Ne kadar güzel gelincikler bunlar “dedi ve koştu gelinciklerin arasına geçti fotoğraf makinesinin flaşı ar arada patladı. Doğanın bağırda birimiz şair birimiz yazar yaptığımız çocukluğu düşün artık siz

Birkaç gün kaldım ama aramızda geçen o samimi muhabbet görülmeye değerdı. Şile bu birkaç gün içinde üç şair görmüştü Sayın Muzaffer tek bıyık abi mi ve Azarbeycandan gelen güzel dost Gülnare hanımı da görmekte beni hali ile çok memnun eti..... Şiledeki canımlar selam olsun teşekkür ederim..... Sizleri çok seviyorum

kargadaki analık duygusu çok yüceydi.....

Toplumuzda genel bir yargı var. Analık duysu ana olmayan anlamaz derler ve acaba hayvan anlarını... Buna çoğu kez farklı olaylarla şahit oluyoruz aynen bizim şahit olduğumuz gibi Evet, bir kaç gündür bir karganın sesi yeri göğü inletir oldu her balkona çıkışında dikkatimi çekiyor onun telaşını aynı bir takip kamerası gibi izlemeye koyuldum ben yokken de annem babam oturup olup biteni izliyorlardı benim yerime.

Çünkü bir karganın bu kadar vahşice davranmasının bir evet bir nedeni olmalıydı meraklanmamın tek ana nedeni bu sözün kısası

Dün okulların tatil oluşu ve evimizin karışındaki boş arsayı çocuklar dolmuştu topun peşinde delice koşuyorlardı. Hep izlerim onları hiç sıkılmadan çocuk ruhlu bir bireye olduğum için.

Ve Ferit amcaların bahçesine düşen bir top karganın acı çığlıkların nedenini gün yüzüne çıkardı. Yine balkonda oturmuş çayımı yudumlarırken birden çocuklar üzüm salkımlarının altında toplandılar. Ne olduğun öğrenmek için seslendim mahallenin çocuklar hepsi bana şair anne derler. Bir tanesi gözü dolu dolu olmuş” şair anne karga yavrusu üzüm dallarının arasına sıkışmış ne olursun gel bir şey yap dedi.”

Bir solukta beşinci katan aşağıya indim. Ve karga sağa sola saldırmaya başladı çocuklar korkularından çekildiler bense hiç yaklaşmadım karga herkesi gözetliyordu. Yardım etmemiz imkânsızdı bu durumda. Çok saldırgandı Of!!!!!!! ne kadar acı vaka içim yanıyordu.

Evet, ben hiç anne olmadım fakat kardeşimin eşi doğumda ölünce yeğenime annelik yapmak bana düştü onun varlığı bana annelik tadını yaştı doğurmak sadece annelik değildir ki..... Öyle değil mi?

Sizlere samimi söylüyorum annelik çok güzel bir rütbedir emek onun kutsallaştırıyor yoksa insan sayısını anımsayamayacağı kadar çocuk doğura bilir olmayanda verirdi. Yani annelik ve babalık duygusu olmasa diye söyledim Bunlar önemli konulardır. Biliyorum insan yavrusuna incinmesine tahamül bile etmez

Bizim karga ise annelik hisleri ile hiç yorulmadan nöbet tutuyordu üzüm dallarında bacalarda eletirik tellerinde bazen de başka kargalar gelip üzüm dalına konup sonrada uçup gidiyordu sanırım yardım etmek amaçlı geliyorlardı. Bir kaç kişinin daha dikkatini çekti karganın saldırgan davranışını Merakla uzaktan izliyoruz kesinlikle kimseyi yaklaştırmıyor anne karga. Üzüm dallarına saklı ne ola ki bu kadar saldırgan kılıyor kargayı insanlara karışı. Günlerdir kimsenin düşünmediği kadar bir feryat sahne almıştı karışı komşunun bahçesinde

Öterim sesim çirkin gelir size
Bülbülde sustu dertler vardı dize
Yavrum nerde düştüm kanlı ize
Kulun telaşı kendine ne fayda

Güne feryadım, soluksuzca düştü
Neylerim yavrum, bana derin küstü
Üzüm dalına, cansız teni astı
Kulun telaşı, kendine ne fayda

Zaralı söyle halimi Deki! O anaydı
Keşken o gün çöllere konaydı
Üzüm dalları kökünden yanaydı
Kulun telaşı kendine ne fayda
buda benden bir ağıt karga hisleri ile

Tek bir çözüm vardı şimdilik kuşlar gece karanlıkta göremezler benim fazla bir bilgim yok kuşlar hakkında ama öyle duymuştum bundan dolayı

Babamda:” az karanlık olsun lambayı alır yavruyu kurtarırız belki sıkışmış onu kurtarmaya çalıyordu bu karga kim bilir? Dedi.” Biraz karanlık çökünce kızım başladı söylenmeye “dedene olursun kalka git şu karga yavrusun kurtar” nasıl yalvarıyor çaresiz. Ah benim merhametli yavrum bu özeliği aynı rahmetli annesi oda öyleydi bizim bir muhabbet kuşumuz vardı yıkayım derken ayağını kırmış bilmeden o kadar üzüldü ki günlerce ağlamıştı

Hiç unutmam tam 14 Şubat sevgiler günün idi kuşu kafeste ölü buluyor. Annemler bir çığlık sesi duyuyorlar evine koşuyorlar ki muhabbet kuşu ölmüş tabi ağlamasın üzülmessin diye kızıyorlar “aman kızım bir şey olmaz “falan teselli ediyorlar o zaman. Ben akşam işten eve geldim bana söylediler kuşun öldüğünü ben ondan farksız değildim ağladım nasıl böyle anlatamam sizlere. Allah rahmet eylesin rahmet çekti canı gelin Zeynebin bu arada.

Gurur tablosu meleğim benim. Allah rahmet eylesin

Hüzün dalına gözyaşımı ekledim konu konuyu açınca her ney sene

Babam lambayı aldı gitti biz balkonda onu izliyoruz. Baba seslendi: “kızım bu yavru ölmüş ne yazık ki yapacağım bir şey yok dedi” Oda çok üzüldü uzun bir süre kaldırım taşının üzerinde oturdu. Sanırım ağladı biz görmeyelim diye de gelmedi eve öylece kaldı saatlerce dışarıda.

Bense o yavruyu kurtara bilirdim diye kendimi yedim bitirdim. Çünkü tam tamına beş gündür o karga buralarda

KUTSAL GÜÇ SEVGİ

Ben dokuz buçuk yaşındayım. Annem babam çalışıyor hafta sonları bile çünkü beraber kâffe işletiyor ve çok geç saatlerde evde oluyorlardı. Geldiklerinde ben uyumuş oluyordum O kadar yalnızım ki anlatamam sizlere.

Onların çalıştığı ortamda okul sonrası kalmamda olanaksızdı. Mecburen eve geliyordum babaannemin yanına. Kendime hâkim olamıyor her şeyi kırıp dökesim geliyor bundan dolayı adımda yaramaza çıkmıştı. Babaannem ve dedem huzursuz oluyordu. Sık sık kavga ediyorlardı benim yüzümden birisi bana kızınca diğeri kanatların altına alıyordu. Çekilmez biri olduğumu biliyor ama bende eksik olan şeyin ne olduğun çözemiyordum her nedense

Sanırım annem ve babam mutsuzluğum his etiler, konuşurlarken duydum.

Babam anneme bu çocuk bizim sevgimizden mahrum büyüyor bir şeyler yapmalıyız dedi.

Sadece kırıyor döküyor dikkat çekmek içinde elinden geleni yapıyor iyi bir davranış değil bu dedi. Nitekim hırçın bir çocuk olmak biraz beni rahatlatıyor gibi gelse de aslında benim içimde kocaman bir sevgi yumağının varlığını cümlelere dökemiyordum. Tek sorun bu Beton duvarların arasına sıkışmış bedenim ne kadar dürüst ola bilir ki hiç yanımda olmayan anne babaya karşı öyle değil mi?

Yaz tatili yaklaştı son haftamız idi okulda. Benim için zor bir süreç başlamıştı bütün gün evde olacağım korkusu çoktan sarmıştı yüreğimi. Gündüz gökyüzündeki boşluğu gecede yıldız ve ayın beraberliğine eşlik edeceğimin kesin kanaatinde iken. Babam bu yaz tatilini Rize’de ki halana gideceksin haberini bana verdi. Bense çok sevindim.

Çünkü farklı bir eğlence olacak zamanım güzel geçecek mutluluğunu yaşıyordum.

Yolculuğa hazırdım topladım kırık oyuncaklarımın arasında ki sağlam oyuncakları valizin gözüne koydum her şeyim tamamı sabah yola çıkmak için.

Köyünde nasıl bir yer olduğunu düşüncelerimde sahneleyip duruyordum. Ayrıca halamın oğlu kerem hemen hemen benlen yaşıtmiş. Oda güzel yani arkadaşımında var tatil boyunca. Sevincim bine katlandı

Otobüs İstanbul’dan yolcularını otogarda alırken babamın vedalaşmak için bana sıkıca sarılması çok etkilemişti beni yol boyunca onları ne kadar çok sevdiğimi düşündüm durdum havanın yavaş yavaş karaması binlerce ışık topu misali geçtiğimiz her yerde. İnanılmaz haz alıyordum otobüsün penceresinde şehrin ışıklarını izlerken.

Ne zaman uyduğumu bilmiyor birde dedemin ses ile uyandım

“Hadi kalk oğlum geldik memleketimize” gözlerim ovuştura ovuştura açtım. Çok güzel modern bir kente gelmişim burası Rize benim baba yurdum hep dinlerdim dedemden ve şimdi buradayım ben hayran bakışlarımla her köşesini izliyor seviyordum

Denizi masmavi idi. Sahili, yeşil doğası, yaşam alanları denizi kucaklamış gibi duruyordu. Hayranlığımı kelimeler dökmem içinde az daha havasın solumam gerektiğini düşündüm doğrusu. Sadece yolculuğun verdiği yorgunlukla bakışlarımla ifade ediyordum sevgimi ve hayranlığımı bu inanılmaz güzeldi.

Bizim daha köyümüze varmamız için bir saat yolumuz varmış. Gitmek için bir arabaya daha binecekmışiz öyle dedi dedem.

Çok zaman geçmeden kırmızı bir minübüs geldi bizleri aldı yola çıktık. Her yer yeşil ve gökyüzü hafif bulutlu çok yağmur yağarmış burada ormanların bu kadar yeşil olmasından da beli gayet hoş bence yağmurun sevgisi ormanla büyük bir aşka dönüşmüş

TV başında merakla izlediğim canlı bir belgeseldi gördüğüm her şey canlı bir tanıktım bu güzelliğe çekiminde ben yapıyormuşum gibi his eti ne yalan şöleyim.

Ve şehir merkezinden ayrıldıkça yollar darılıyor gittikçe yüksekliğe ulaşıyoruz yani zirvedeyim şu an ben evet doğanın içinde çok mutluyum. keyifime diyecek yoktu

Birden araba ani bir frenle durdu telaşlandık hepimiz ne oldu diye. Şoför amca hızlıca indi. Dizlerin üzerine çöktü ama ben göremiyorum ne olduğunu sadece Arabada kilerinin sesleri birbirine karıştı. Bir sussalar anlayacağız da olup biteni de hani nerde?

Ve inmek için izin istedim dedemden “ tamam git oğlum aman dikkat et nasıl olsa buranın acemisisin uzaklaşma arabadan dedi.”

Ve dışarı çıktım soğuk bir hava ciğerlerimle buluştu ilk anda. Bakışlarım yerdeki kana ilişti

Yerde bir küçük tavşan yaralanmış şoför amca ilk yardım yapıyordu ve ayağı kırılmış sanırım. Onu orda bıkamazdık çünkü başka bir hayvana da yem olacağını söyledi şoför amca. Ben ilk başta çok korktum dokunamadım tavşana ama dedem aldı kucağına yola devam etik.

En nihayetinde vardık köye. Halam bizi sevinçle karşıladı tavşanı görünce sormadan edemedi “hayrola bana şehirde tavşan mı? Getirdiniz dedi ve güldü.” Bizi olup biteni anlattık.

Havanın bize verdiği rahatlık erkenden de yatmamızı sağladı. Sabah erkenden tavşana bahçede yer yaptı eniştem iyileşene kadar konuk olacağını söyledi.

Günlerim güzel geçiyordu köyde ama yağmur hiç dinmiyordu. Birde rüzgâr esiyordu ki sormayın. Her tarafı sel götürüyordu. Halam ise ektiği karalâhanalarını düşünüyordu yağmur yapraklarına zarar verecekmiş o yüzden bize sarma yapamamaktan hayıflanıyordu.

Ektiği sebzelerle konuşuyor ve öpüyordu onları. Bana çok farklı gelmişti manavda aldığımız sebze ve meyvelerden ayrı bir güzelliği vardı. Asıl neden halamın sevgisi ile büyüyorlardı tüm bitkiler

Çünkü burada her şey üç sevgide bitiyordu insan doğa ve hayvanlar. Kutsal bir güç birbirlerine taparcasına bağlamıştı. Ben şehrin duldasında sadece kendimi mutsuz kıllarken oysa burada neler varmışta haberim yokmuş. Her yaz buraya geleceğim artık kesinleşti... Çok sevdim köy yaşantısını sevginin merhametle birleştiği şeyler görmüştüm burada

Köyden ayrılırken tavşanı doğanın bağırın kendi ellerimle saldı

Ha! Karalâhanaları bolca yedim. Ben doğa insan ve bitki sevgisini öğrenen bir çocuk olarak özlemimi seneye saklayıp Rize’den ayrıldım.....

kurdun ağzında kalan bir tutam saç teli

Günün boşluğunda yuvarlanırken, yalnızlığımla boğuşurken, birden kapının zili çaldı.

Pencereden başımı çıkardım .Dışarıya baktım kimin geldiği görmek için.Yılların evire çevire yıpratamadığı Besime teyzeydi gelen.Bu saatte can sıkıntısına bir arkadaş gelmişti. Açtım kapıyı. Merdivenlerin çok oluşundan homurdana homurdana çıktı benim olduğum kat'a.Nefesini duyar duymaz dikti ela gözünü gözüme

Besime teyze :

- Kız baykuş gibi tünemiş yükselere çıkmışsın.Hiç yaşlanacağını düşünmedin mi? Ha! hadi söyle, yorulduğum be yavrucuğum sana geleyim derken

- "Yok, düşündüm de benim gibi sultanlara ulaşmak zor olsun diye seçtim bu zümrüt tahtı anacığım
-İyi halt yemişsin, dedi

-Besime teyze bir dahaki gelişinde sepet salarım, bu kadar yorulmazsın, he vallah! iyi olurdu hoş gördük kızım.

- Dedim ki geline beni aramayın kafa dinlemeye gideceğim birilerine yerimi de demedim biraz meraklınsınlar doğrusu da bu değil mi ? kıymetimi anlasınlar dedim çıktım işte...

Besime teyzeyi çok bitkin gördüm galiba dolmuş yüreği artık o kadar sıkıntısı birikim yapmış ki bana anlatacağı çok kederi vardı

Ey kurban olduğum büyük yaratan!Sırrında eridim mum gibi, gündüz umana uyandım gece ise öfkene göğüs gerdim .Odanın içinde bir o yana bir bu yana dolandım ben gibi ne kadar çok insan var kim bilir düşüncelerin içinde kayıp olurken Besime teyzenin sesi ile kendime geldim.

Ne daldın o kadar derine a be kızım

Bakışlarımla hiçç der gibi çevirdim başım. Camda parlayan güneşe mutsuz bir yaşam hep ıska geçmiştir.Aşk denen üç ayak kimliği ile beni maziye doğru sürükledi sanki. Bir iççekişim vardı ki bu saate denk geldi dememe mecalim kalmadı sanki.

Besime teyze

Koy çayı gel ben anlatayım sana sen dinle evrenin içinden ne tabansız hayat hikâyeleri varmış dedi.Ölmeden dök beni kaleme ,Hakk Muhammed Ali aşkına ne olursun

Dinlemeye hazırdım dün de içimdeki düğümlemiş çağlayanların önündeki setleri açtım sonuna kadar benden ki durgun suları isimsiz okyanuslara dercesine

Ey! Kader kaç kurşun yesen bağrına pes edersin söyle bende bileyim haykırışı benden geri döndü ,sustum öylece

Aşk bir göçebe çadırının yağmurda su çekmesidir içinde kimin olduğu pek de mühim değil toprağın suyla tebelleşmesine çok şahit olmuşumdur çıplak ayaklarımla

Besime teyzenin deyimiyle

Evet düştük kâğıt kalemin ayak uçlarına hakikatin içinde saklı kalmış bir anı olarak sizlerle paylaşayım dedim bende

Besime teyze sırtını verdi mindere uzun bir yolculukta manen eşlik edeceğim ona.Başladı anlatmaya

Yılın tamamı kuru bir kasnakta çürük iplerden işlenmiş hercai rengi soluk baharının açan çiçekleri bile açmayı unutmıştu yani o kadar perişandık ki...Doğanın nimetleri ancak ve ancak bir doyumluktan oda yaşamaya ne kadar yeterli tartışılır

Çaresiz beyinde bir kurtarıcının hayalinde yaşatırsın .Ölmüyorsun adı açlık nefsine hırsızsın her şeyi düşünüyorsun binlerce sürü besliyorsun kazanlar dolusu da et pişiriyorsun yok öyle bir şey imkânsızlık dilini damağına yapıştırıyor, göz kapakların arasındaki hayaller bunlar, demekle yetiniyorsun.Elden bir şey gelmiyor.

Sene 1938, aylardan temmuzdu.Ekinlerin perçemi rüzgârdan yorulmuş ve sararmış ince bellerinden biçilmeye hazır.ı ekin olsa ki ne fayda,Topu topu bir avuç, oda yetmez çoluk çocuğa.Kıtlık yılları anlayacağın.Sefaletin iradesine yenik düştüğümüz gözle görünüyordu.

Bütün çevre illerde biz sadece kendi yaramıza merhem olmaya çalışıyorduk burası Dersim'di(Tunceli)

Suskundu kader, hesaplaşacak kimse yoktu karşısında

Kireçlenmiş tahta oluklardan akan sular akmaya akmaya yani terk edilmiş kımıldayamıyor kimse yerinden.

Köyler ve bahçelerin içindeki meyve ağaçları ufacık tadı kaçmış sağlam görünenleri de başka canlılar kemirmiş oymuş paylaşacak lokma yok kâinat sanki bizimle

Sefaletle mi sınıyordu yüce Rabim kullarını ? Oysa kopuk yolunmaya yeltenilen saçlar çilenin ömürden hesaba oturmasıydı, ben hep öyle düşünürdüm.

Biz beş kardeştik. Babam harbe gitmiş ve dönmemiş.Yni nerededir canlı haberi şurada kalsın öldüğüne dair bir haberi gelmemişti anam hep bir ağıt yakardı herkesin yüreği sızlardı.

Birde bizimle annemin annesi yaşıyordu.İki gözü kördü.Kapının kilidi derdi anam.Ama paslı kilit idi.Olsa da bir olmasa da .Sadece fazla bir boğazdı bu çileli yaşamda bizim için.

Dediği gibi fakirlik yakamızda ağır bir yükü.Bir demir külçes,i damak sertliğine sanki.Oynaşmak kuru dili çok yormuştu.Kasılıyordu yemek borusu mideye varana kadar

Un yok ,ekmek yok, hiç unutmam günlerdir otlar besleniyorduk .Bir kuzumuz vardı.O da A annemindi.Bir kuruşa Hüseyin dayıya sattı annem .Onun parası ile un aldı ve bir pişirimlik ya var yâ da yoktu.

Doğanın sunumları içinde çok güzel bitkilerde vardı .Ebegümece gibi.Hepiniz bilirsiniz.Gittik dağ yamaçlarından topladık,bir güzel yıkadık. Çocuk akı annem bu kadar ebegümeceyi ne yapacak diye düşünürken. Annem bir güzel doğradı unun içine katıp yoğurdu ve o kadar değişik bir ekmek oldu ki anlatamam.

Derken köye de jandarmalar gelmiş dediler.Evleri arıyor ,insanları sorguya çekiyordu.Nedenini bilmiyorduk.Çocuksu gözlerle olup bitene şahit oluyorduk.Elimizde ebegümeçli ekmeği yiyip onları izliyorduk.Bir köşede birden bir komutan elimizdeki ekmeği fark etti. Sertçe bir ses tonuyla sordu.Bu nedir ? Ekmeği inceledi.Titreten bir sesle dedim ki ekmektir komutanım.Hemen bana da getirin bu ekmekten koşun annenize söyleyin. Acaba çok mu hoşuna gitmişti annemin ekmeği? o da bizim gibi acı mıydı? Halen aklımda .Zaman zaman anılarımı anlatırken düşünüyorum

Devlet babanın her şeyi vardı sanırım

Bizim keyfimize diyecek yoktu .Günü tok bir mide ile bitirmiştik ya yarın ve ertesi onun ertesi meçhuldü .Şimdilik durum iyiydi

Besime teyze aldı başını gidiyor, soluksuz anlatımı ile.Bu arada çaylarımız buz gibi olmuştu bile . O kadar içten anlatıyordu ki ikimizde ne garip bir hayatın içinde geziniyorduk sanki.Bir bilseniz yürek yayı gergin her an yırtılacak acıların tazeliğinde. Ben can kulağı ile dinliyordum

Dersim halkı çok zülüm gördü. Hem açlık hem de siyasi oluşumdan asi bir toplum olmasının tek nedeni bu .İyileşmeyen, kangrenleşen gerçeklerdir .Hoşgörünün aynası bize kırık değildi ama öyle kayalar yığıldılar ki üstümüze .Un ufak oldu hoşgörü felsefesi

Ah canım kızım anlatayım da gör

Dersim eyaleti Osmanlının belli dönemlerinde yarı özerk bir bölgeydi. Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra bu özerklik elinden alınmıştır.Özgürlüğüne düşkün olan Dersim'liler, bunlara direnç gösterdi.Daha sonra Kürt teali cemiyetine bağlı bazı kişilerin kıskırtmasıyla olaylar başka yönlere çekildi

Bir Kürt isyanı olarak devam etmiştir, bunu fırsat bilen yönetim dersimi boşaltmak ve insanları başka yerlere sürmek için ve halende kabul edilmeyen katliamlar yaptı.

Şafii Kürtler paralı olarak devlet güçlerine destek verdi bu katliamlarda. Tarihin ökçelerinin altında halen kalıntıları canlı şahitleri olan bir gerçeğimizdir. Kimse inkâr edemez .Bu olaylar yaşandı .Acıları dinmedi bu güne kadar koca bir müttefik güç vardı. Dersim halkına karşı önemsiz kılındı zorbaca öz irade pamuk ipliğine bağlandı sus ve susmalısın dendi Dersim halkı bu kadar silikti içten bir vurgun vardı ama kâğıt üzerinde kirli emeler vardı yazan iyi yazıyordu. Tarihte yerini aldı .Dersim ayaklanması tek taraflı evet tek taraflı

Ah o günler gitti bir daha gelmeye bir daha canım benim

Ben yedi sekiz yaşındaydım çok şey çocuk beyime o kadar şiddetli işlenmiştir ki Unutamıyorum rüyalarımda bile görüyorum halk korku içinde çünkü Seyit Rıza ve oğlu tutuklanmış akıbetleri beli değildi. Çok kişi alınıp sonrada işte öyle

Açlık zaten diz boyu birde iç kargaşa tamamen bizden bedel istiyordu bir canımız vardı. Onunda alıcısı hazır, gece karanlığında yapılan baskınlar tartaklan insanlar

Bizleri yıkıma uğratan haber gelmişti Seyit Rıza asılmıştı son sözleri aynen şöyle idi

“Seyit Rıza meydan doluymuş gibi sessizliğe ve boşluğa hitap etti: ‘Evladı Kerbelayih. Bi hatayih. Ayıptır. Zulümdür.

Cinayettir." dedi... Seyit Rıza asılırken ilerden oğlunun sesi geliyordu: 'Kulun kölen olam. Sığirtmacın olam. Gençliğime acıyın, öldürmeyin beni!'"

Bu yalvarışların yası içinde kan ağlarken yüreğimiz sustuk boş bakan evrenin külü cümlesine çaresizdik sahipsizdik

Biliyor musun köyümüzden küçük bir ırmak geçirdi .Bir gün bahçede annemin yanında kardeşlerimin bakımına yardım ederken suyun üzerinde bir ceset gördük Annem görünce tanıdı bağırdı nasıl ama

"Bu bizim köylü Hasandır. Oy ! dağlar başıma deyip ağladı, başını ellerinin arasına alarak. Sonra köyün erkekleri geldi ırmağın kıyısına vuran cesedi itmeye çalıştılar.Uzun sopalarla sudan akıp gitsin ceset diye

- Besime teyzem nasıl olur öyle çıkarsaydınız cesedi

- He öyle kolay mı haber vermek Devlet bunu sen yaptın deyip bize yüklerdi o zaman ne olacaktı

- Sizde haklısınız korkunuzdan ama sonuç ne oldu cesedi ne yaptınız peki dur anlatayım

Her neyse devam edeyim ben oradaki kişiler saatlerce uğraştılar ama ceset kıyidan ayrılmıyordu. karar verdiler defnine bizim köyde acele yıkadılar ve çok aaklımda kalmamış kefenle gömüp gömmedikleri

Nenem dedi ki onu toprak çekmiştir.Halen mezarı durur bizim mezarlıkta ve öyle çok ceset gördük o zaman içersinde. İnsan hayatı çok ucuzdu be yavrum çok

Onca acının vebalini bize yüklediler.Sahneledikleri, oyunun içinde çıplak gerçekleri kamufle ettiler

Bir gece kapımız çalındı.Kırılacak tekmelerden sanki. Anam tedirgin bir sesle kim o ?dedi .Gelen Abbas dayı ve Sefer amcaydı

"Açkapıyı Hatice biziz dedi"

Gaz lambamız yoktu .Çıranın verdiği kısık ışıkla önünü zor görüyordu bir şeyler söylediler anneme dışarıda olan komşularımız sadece viiiiş nasıl öyle mi deyişini duyduk .Odaya dönün e anam hem ağlıyor hem de kaderine isyan ediyordu.Çünkü beş çocuk ,gözleri görmeyen bir ana ile nasıl ve nereye gidecekti !?

Bizi topladı başına "hadi çocuklar gidiyoruz zaten malımız mülkümüz yoktu,r kalan kalsın dedi".Küçük bir torbaya olan ekmeği koydu, Hüseyin ağabeyimin sırtına verdi bir torbayada Hz Ali'nin resmini koydu .Onuda benim sırtıma verdi.Diğer ağabeyim Cemal nenemin elinden tutacak ,ikizleri ise annem taşıyacaktı.Birini sırtına bağladığı beze koydu birini de kucağına aldı , çıktık evden

Gece karanlık, ürperiyor insan. Yıldızların Ay'ın şahitliğinde vedalaştık köyümüzle. Diğer akraba ve komşularımız gibi başka büyük köylere ve illere sığınmak için gidiyorduk. Bir bilinmeze kimi zamanda ağıt sesleri hiçkırıklar birbirine karışıyordu .Güçsüz bedenimiz ne kadar dayanacaktık ki korkunun gebe olduğu dermansız dizlere.

O hızla ne kadar gittik bilmiyorum.

Nenem artık pes dedi.Ormanlığın içinde bir taş parçasına oturdu, anneme yalvarıyordu. Beni bırak kızım, çocuklarını kurtar. Annem hiç razı değil ağlamaktan göz pınarları kurumuştı sanki .Çocuk gibi sıkıca sarılmıştı neneme.Bu ayrılık yamandı .Sonra daha iyi öğrenecektik biz

Annem: Hele dayı ez kurban nasıl bırakırım seni burada bin türlü hayvan var yerler seni etme eyleme dayan şu dağı aştık mı vardık demektir .

Nenem Nuh diyor, peygamber demiyordu.Yanına az ebegümeçli ekmek ve katık bıraktık yola devam etik

Annem bizi rahat bir mevki ye kavuşturduktan sonra nenemi almaya geleceğini söyledi.

Gün aşırı bir köye vardık bizi akrabalarımızın yanına bıraktı neneyi almaya gittiler, halamla beraber .Korkunç bir manzara ile karşılaşmışlar.Ne yazık ki neneyi bulamadılar bıraktığımız yerde.Sadece kalan bir tutam saç, oda azgın kurdun ağzında.Durum anlaşıldı kurtlara yem olmuş garibim, anam hep sızladı bile bile seni kurdun ağzına verdim diye.

Besime teyze o kadar derinden of çekti ki onun konuştuğu çok şey vardı. Ama hangi kalemin gücü yeterdi ? Benim bulunduğum şartlar yazmayı başaramadı .Bir gün devamını mutlaka yazacağım mutlaka .....

BENDE MİNİ MİNİ BİRLERİ OKUDUM

Okullar açılınca her anne gibi benimde övünç kaynağı olan kızım Zeynebin okulla başlama heyecanı sarar. Bir var ki kendimin okula başlama anılarım bir bir gözümde canlanır. Evet, otuz dört sene önceki okula başlama günlerim gelir akılma.

Hey! Gidi günler hey! Varla yok arası maddiyat, birde buna azda geri kalmış kırsal kesimde büyümenin zorluklarını katarsak, yükün ağırlığı çocuksu omuzlarıma nasıl biniyor anlatamaz hiç bir kelime
Biz beşkardeşlik ablam hiç okuyamadı garibim, çünkü annemin tek destekçisi olma görevini küçük yaşta paylaşması gerekmişti. Ağabeyim erkekti okuyacak beklide çok büyük adamların bulunduğu yerlerde oturup kalkacaktı. Ben ve ortanca kardeşim aynı sene okula başlamak zorunda kaldık bir yıl gecikmeli başladım. Çünkü dayım okumam için annem babama çok dil dökmüştü iyice hatırlıyorum kızdır okuyacaktı ne olacak otursun ev işi öğrensin demişti babam. İkna olmuştu sonunda dayımın etkili konuşmalarından sonra babam. Kayıtlarımız amcamın diğer üç çocuğuyla birlikte yapılmıştı. Yaş aramız birer ikişer seneydi. Toplu bir cehaletten kurulduğumuz gündü o gün. Şimdiki çocukları düşünüyorum da ne kadar şanslılar bizden. Anne ve babalarının onlara sundukları olanaklar bizde onun yarısı bile yok. Marka çantalar ütülü kıyafetler renkli kalemler ve beslenme çanları suluklar mendiler bilim daha neleri var. Bunları hatırladıkça içimdeki sızı tekrar tekrar yeniliyor kendini ne yazı ki.

Annem bir salı günü bizi aldı çarşıya çıkardı ve annem alışveriş yapacak kadar Türkçe konuşurdu yengelerim hiç bilmezlerdi. O yüzden annem işe koyuldu önce bize önlük alındı siyah kumaştan yapılmış koca düğmeleri iki üç boyda bize büyük aldılar seneye öbür seneye giysin diye. Sonra beyaz yakalık alındı üstüne, plastikten boynumu sıkıyordu yeni bilmediğim bir eşyaya sahip olma duysundan sesimi çıkarmadım.

Güzel dedim sadece.

Ve Ragıp amcaya götürdü oradan bize birer çift kara lastik aldı benimkiler hafif ökçeli kız olduğum için. Sonra pala âliye götürdü oradan bize çanta aldı öyle saf deri değil? Çin malı ile ülkemiz daha tanışmıştı o zamanlar, kartondan yapılmış üzerine muşamba çekilmişti bana kırmızı erkeklerinkinde mavi verdiler kimlikleri mavi oldukları için. Pembe düşlerime o zamanda kavuşmamıştım belki rastlantıydı nerde bile bilirim ki her şeyin tek çizgide oluşunu kanıtlar gibiydi. Ben benden kayıpken düşlerimin vebalini hangi karanlık gece sessizce boğdu elleri ile sorarsım geldi doğrusu bu gün

Defterlerimizi kitaplarımızı aldı ve boya kalemi ortak kullanırsınız dedi annem ağabeyim çantasına koydu ve benim renkli boya kalemlerim olmadı hep paylaştık kırlanlarınıda bana verdiler. Yani resim çizmek için duygularım renkliydi hayallerim renkliydi ama boya kalemim yoktu benim

İşte istiyorum bana ne bana ne diyorsun kendince sesini duyan olmasa ne çare

Renklerin sevdasında renk olmak benim en doğal hakkım değil mi?

Kısa günün karı bu olsa gerek alışveriş çabuk bitti alınacaklar az olunca döndük eve. Haftaya okula gün sayıyorduk şimdiki çocuklar gibi annemiz bizi okula kadar götürme şansı yoktu beklemek gibi şansıda hiç yoktu yolu tarif etmişlerdi okul çok uzaktı en az bir saate fazla yürüyecektik.

Olsun gideriz koş koş demiş miyiz acaba? Oda ayrı bir konu

Sabah tezden kalktık. Anam saçlarımız su ile ıslatıp iki örgü yaptı. Oda mutluydu bir öğün evde kafasını dinleyecekti onunda en doğal hakkı bizim gibi birçok şeyde olduğu gibi dinlenmek.

Haydi, okula dedik

Okulun bahçesinde içeri girerken o kadar çok çocuk vardı ki ben sanki başka memlekete gelmişim ve kayıp olmuş gibi hislerimin içinde bocalıyordum yaramaz çocukların çığlıkları beni ürkütmüştü uzunca sessizliğimi korudum.

Zil çaldı herkes sıra olsun diye bağırdı öğretmenlerimiz. Biz amca çocukları ile sokulduk birbirimize ağladık girmemek içinde direndik çünkü Türkçe bilmiyoruz derdimizi anlatmıyoruz. Öğretmenler bizi ikna edemediler biraz bahçede durun sonra gelin sınıfa demiş.

Bizde eve gidin anladık

Kaldık okulun bahçesinde sukut bile isyanda o vakit

Siyah uzun boylu hadememiz Rıza ağabey bekliyordu kapıda kaçanı yakalardı hali ile

Kaçış planını çabucak yaptık geçtik okulun arka tarafına bahçe duvarına tırmanarak çıktık.

Gidiş yolu kestirme elbet ki kızıl ırmak

Kızıl ırmağı geçmek için ayakkabımızı çıkardık ve geçtik. Tabi herkese gazı verende benim yani olayların tek kahramanı

Ben kızım geçiyorum bakın sizde gelin hesabı yaptım onlarda peşimde geldiler ister istemez.

Eve geldik kendimizce bir neden bulduk. Ama yarını var bunun demeden ağabeyim geldi bağırdı kızdı bunlar okuldan kaçmışlar o kadar yolu eve gelmek zorunda kaldım dedi anneme.

Açıkmişiz birde ekmek domatesler elimizde izin vermedi yememize tekrar götürdüler bizi okula. Sınıfa girdik benlen amcamın iki oğlu aynı sınıfta kardeşimi başka sınıfa vermişlerdi.

Öğretmenimiz beyaz ince beli siyah saçlı çok güzel bir kadındı topuklu ayakkabıyı ilk o zaman görmüştüm ben

halende çok severim rengi de siyah olunca birden akımlın ucundan anılarıma karıştı bu hevesim ister istemez

Sözün kısacası düştük sınıfa kurutulmuş yok anladık yoksa polis bizi götür korkusunda yemiştik rahmetli amcamdan. Ya

rabim ne korku bu küçücük yüreğimde alayanım yoktu ki.

Ve korkulu gözle sınıfın içini göz gezdirdim Bir şeyler konuşuyor öğretmenim hiç birimizde ses yok anlamıyoruz ne diyor ki? Bizimse bakışlarımız birbirimizin yüzünde donup kalıyordu öylece.
Öğretmenimiz çağırdı üçümüze gelin buraya az konuşalım deyince mantıksal olarak yanına gittik adımı sordu. Şükür adımı biliyordum Şadiye dedim öbürleri de tek tek söylediler adlarını

Öğretmenimiz sınıfa yöneldi çocuklara seslendi Kürtçe ve Türkçe bilen bir çocuk olup olmadığını sordu.

İyi hatırlamıyorum o arkadaşın adını ama geldi ben biliyorum öğretmenim dedi.

Ve bizim hiç Türkçe bilmeyişimize şaşırmadı yılların öğretmenini.

Sonra bizi yerleştirdi sıralara karşılıklı üçer kişi oturuyorduk. Beni ortaya Türkçe bilen arkadaşlarımı sağıma soluma oturturdu. İyi öğrensin diye ve öğrendim hem de en çabuk ben öğrendim bana iki tane lokum vermişti canım öğretmenim benim ilk ödülümü iki tatlı lokum gerisi de hiç gelmez mi yani bende bu öğrenme azmi varken.

Şu an anılarımın içinde gezinirken içim sızlar okudum beş yıl boyunca hiç sıcak bir montum olmadığı için o Sivassın ayazlı havasında ne çok üşürdün ben

Ah! Yokluk mu? Yoksa gözden mi? kaçtım bu kadar üşüdüm ben anlam vermiyorum halende.

Her sene tanımadığım bir çocuğa mont almaya çalışırım Ve boya kalemlerini yaz boyunca alır alır biriktirim okullar açılınca benim gibi halen olan çocuklarda yok değil onlar hediye ediyorum çok güzel duyguları yaşayarak.

Ben otuz beş yaşında tahsilime devam ettim dışarıdan okuyarak fakat o günlerin o çocukluk heyecanını yaşamaktan çok uzak oldum diye bilirim üzgünüm çok üzgünüm çileli çocukluk yıllarımın ardından iç çekmem.....

YENİ ÖĞRETİM YILI HAYIRLI UĞURLU OLSUN TÜM ÇOCUKLARA VE FEDAKAR ÖĞRETMENLERİMİZE

BUKE(GELİN)

Hep dilden dile dolaşana bir sözcük vardır.(Adı aşk) Herkes iç çekerek bende yaşadım benim hayatımı yazsanız kalınca bir roman olur” konuyu dağıtmadan başlar anlatmaya ismini vermeyim o şimdi evli zarar görmesin yüreğimin gizli sevdası anlatır bildik şeyleri. Aşk sadece üç harf’ten ibaret ama içinde neler barındır bunu beşeriyet iyi bilir. Soğuk öpüşlü ölüm ve akli bin parçaya bölen düşüncelerin hiddetinin bıraktığı eser diyorum kısacası bunlara.

Gazete sayfalarına bir göz atmak yetiyor. Kimi zaman hırçın bir kocanın ve sevgilinin bıçak darbeleri ile kimi zamanda töre çirkeflüğün altında mahzun canlar kurtarmamıştır kendini aşka kurban diyerekten.

Ve kendimi bu olayların takipçisi görürken yazmamakta olmaz diye düşündüm. Sarıldım kaleme. Ama şu da bir gerçek bilgi aktarımı için sadece geride kalmış bu aşkın tanıklarını bulmaktı ve benim hedefim belli alacaklarım benim için ileriye dönük kalıcı bir eser olacak. Çok duygusal oluşum bana vereceği yorgunluğu belki de ömrümce silemeyeceğim ama! Ona da hazır his ediyorum kendimi işte tam zamanı

Çevremde o kadar çok aşklar yaşanmıştır ki sonu buraya gelecek kadar’da olmamıştır yani kanla biten olayları kastediyorum o yüzden farklı insanlarla diyalog içine girmeye karar verdim

Çokta merak etmiyorum bu ilişki nerden nereye geldi

Sonuç beni başlama noktasına götürür her seferinde. Bununda başarımın anahtarı olacağı kaçınılmaz gibi geliyor.

Gözlem aracı yüreğim bu güne kadar dinlediğim canlardan çok şeyler doldurdu gönül heybeme.

Günlerimi park ve çay bahçelerinde geçiriyordum herkesi kapsama alanımın içersine alıyor bilgi toplama adına benim aradığım kendi elleri ile elime düşecek azmimi kayıp etmiyordum. Akşamlara kadar avını bekleyen aslan gibiydim. Her günün bitimi yenisine gebe kalıyordu. Yine siftah yok diyen esnafların kulaklarını çınlatmadan geçmiyordum sabrımın bedeli bana çok şeyleri miras bırakacak elbet. Buda umutlarımı canlı tutmaya yetiyordu.

Hiç unutmam yaşlı bir teyze aynen bana şunu demişti onunla muhabbet ederken” Vah kızım benim aşk çok pahalıdır örseleme yüreğimi kim kayıp etmişte ben buldum demişti” şimdi aşkın zenginliğini biliyorum kişi seçtiğini hiç bilmiyordum bunun gerçek payını nasıl vereceğim anlatımlarıma arayışıma. Sözcüklerin göbeğini virgülle kesmeden noktayı nasıl korum ben. İşin en zor tarafı bu kısacası olanı var etmek ve hak istenmez alınır, felsefesi ile büyüdüğüm için her adımımı sağlam basarım bundan dolayı. Olacak olmalıda ilkesinde sol cebimde güvenle taşıyım.

Gün ertesi günü öğlen sıcağını tepeme alıp yürürken nerde yorulursam orda duracağımı söylene söylene adımlarımın yavaşladığını his etmeme ramak kalmıştı ki. Sokağın bir köşesinde söğüt ağacının gölgesinde oturmuş bir kadını gördüm. Giyimi kuşamı bizim yöreden olduğunu Kadın oluşunun verdiği cesaretle ona doğru gittim. Biraz soluklanmak adına birazda içimdeki arayışa sohbet niteliğinde zemin hazırlamaktı amacım yani kısacası iki cümle ederiz kadın kadına derken

Hakkın selamın bir bilip selam verdim

Kadında selamı aldı az biraz kendini toparlayıp ağaç gölgesini benimle paylaştı. Ben onu sanki gökte ararken yerde bulmuştum. Açma kutuyu söyletme kötüyü” bu sözün ana kaynağı yani sahibi sanki bu kadın yüz ifadesinde hemen algıladım. Aşk acısı adına çarmığa gerilmiş yüz ifadesi o derin izleri halen taşıyordu.

Sohbet üş aşağı beş yukarı havadan sudan açıldı. Bana ilk yakıştırdığı kimlik beni çok güldürmüştü aynen şöyle dedi

Kadın:

-Ben anladım siz gizli polis’siniz doğru söyleyin vallahi benim suçum yok. Ev sıcaktı duramadım beton duvarların arasında her gün gelirim burada oturum. Ve isterseniz bakkal kadire sorun dedi.

Ben gülmekten cevap vermiyorum hemen ciddileştim

- hanım efendi ben polis falan değilim? Sizi sorgulamaya da gelmedim buradan geçen bir halkım

Çattık belaya dedim tam kalkacaktım ki tuttu kollarımdan sanki ayrılan sevgililer gibi bırakmam seni gitme dercesine tutunmuş bana garip insanlar var şu başı sonu olmayan İstanbul da dememek elden bile değil inanın

Daha fazla üzülmesin dedim bir sigara çıkardım ikramda bulundum. Müslüman olduğunu söyledi. Bir sigara bende yakayım sakıncası yoksa ne iş görürsün dedi.

-arpa satarım kızılılık sopası alırım dedim

-bayağıda eli ağırsın

-evet, sahi adınız ne sizin

-benim adım beser

Beğenmedin her halde adımı

Çok güzel bir isim”

- sende söyle adını makbulse alalım torunumuza

Kadın adımı sana dersem köyümü sana dersem yedi ceddime sahip çıkarsın kurtaramam kendimi elinden kalsın adım mahşere kadar bilme anacığım bilme.

-parmağında yüzük yok ona açıklaman olur belki

-he olur. Kaderin göğüs kafesine taktım

-anladım keçe deyip sigaranın dumanının rüzgârını eteklerine nasılda soluksuz bırakıyordu. Öylece izledim bu gizemli kadını.”arayan bulur derler ya aynen öyle.

Hayatımda ilk defa benim kadar sözüne kurşun döken bir kadını görmüştüm sevindim doğrusu türümün tek örneği olarak sonumun geldiğini düşünüyordum oysa arada bulasın kimler var kimler yok ki. Toplumumuz güçlü sözünün eri kadınları hep deli damgası ile ödüllendirilmiştir. Ne yazık ki buda iyi bir örnek değil gelecek nesillerde kadının cesaret evrelerini düşünüyorum sanırım. Anadolu kadın tamamen yok olacak bu gidişle. İnsanlar kadınısı yönlerini ön planda tutarak erkek zümresine oyuncak olacak. Cesaret nefsi öğelerinin içinde değildir. Sadece beyinde kalptedir.

Her neyse ne tezimizi başka öykülerde paylaşırım sizlerle şimdi konu beser hanımken feminist takılmayım demi.

Evet, Beser Hanım kulağım sizde gözüm düşmanda anlat bana aşkı dedim. O dünden razı içindeki gizli sırrı bana açmaya.

Beser hanım:

He anlatayım sende âlemlerle paylaş bu yük çok ağır geliyor bana. Yaşlandım gayri çürüğe ayrıldım sır sır olmaktan çıktı dinle o zaman beni kalemini yamuk tutma yüreğini de sakın yazdığını da değerlendir dedi.

Ben Sivas'ın küçük bir köyünde dünyaya gelmişim. Anam çok erken hakka yürüdü babam kadın konusunda helvada dişini kırardı. Hep merhametsiz kadınlar çörekledi huzurumuzun üstüne. Dayak sahipsizlik oradan oraya itildim. Çok iş vardı ekin bostan üvey analarımın doğurgan oluşları kardeş sayımız dokuza çıkardı. Kurban olayım Allahım bir lokmanın varlığı hayaldi. Açtık vallahi! Açtık.

Köyümüz kalabalıktı ama ne çare suyu çok azdı anam bacım bir çeşmesi vardı ince ince akardı tükürsen tükürüğünü yüzdürmezdi üstünde. Suyun testiye dolması birde nöbet sırasındaki izdihamı düşünün. Kaç kere kavgada başımı çektiğimi hatırlamıyorum bile. Birde o susuz köye patlıcan ektiğini düşünsene. Al bu senenin ürünü ay gözünü öptüğüm günler yüreğim cız etti

Bir gün kapıda kara kazanları yıkıyorum. Baktım yabancı bir kadın iki erkek birde bizim köyde bekârların veli nimeti. Mehmet amca vardı. Anladım sıra bende namussuz almıştır bir cumhuriyet altının sözünü düşmüş önlerine şişko göbeğini ite ite geliyor.

Babamı sordular içerde dedim. Babamda hep yatardı. Yanında çayı başında gaz lambası hasta falan değildi huy edinmişti sadece.

Oturdular ben dışarı çıktım işime devam ettim. Üvey anam cennet hurisi bakışları ile yanıma geldi bana kısmet

çıkıldığını söyledi.

Vah dedim bana yol göründü. Ama herif hangisiydi onu bilmiyorum. Ne fark eder ki ev değiştireyordum dünya değil ya ne çıkarsa kısmet dedim.

Artık heyecan sarmış beni. Mehmet amcaı ne çok severim görsem de öpü versem ellerini ne güzel olurdu. Konuşma tanışma faslı onların bilincinde değildik ki. Gördü beni kaderin ayak izlerini takip etmiş gibi anam delireceğim haber yok tam teslimi düşürmüştü

Geldi bizim Mehmet amca yarın gece gelecekler. Düğünü de onlarda yapacaklar. Bizim durumuz iyi değil tek sebebi bu tabi hepsi yalan düğün falanda yapmadılar bana. Üvey anamın satenden yapılmış bir elbiseni giydirdiler bana süslediler beni gördüm ev halkı ile ağlamıyorum ki eteklerim zil çalıyor kocaya gidiyorum kurtuluşum olacak işten güçten diye.

Yine o kadın ve yaşlı adam gelip götürdüler beni affedersin eşeğin sırtına bindirdiler yol uzun nereye gidiyorum kocam kim adı ne anam mesleği ne. De hele bunu bir sorsan demi canım.

Var mıydı öyle bir seçenek ben farkında değilim. Cahillikten bol ne vardı o zamanlar aman öfkem çıktı ağlayacağım şimdi anlatırken geç vakit vardık köye.

Eve girdik kadın beni koca bir ahırın içine götürdü içi davar dolu.

Dedi ki gelin bunlar sana emanet ben çok baktım artık dinleneceğim.

Sormadım ki yahu kocam kim beni niye getirdiniz. Bir kelamda ben edeyim sustum ve sustum cevap ne olacak bana orası meçhuldü.

Sabah erkenden takır tukur bir ses yerimden fırladım uzun kıvrıkcık saçlı bir oğlan çarpıyor sağa sola garibim heyecanlı, hemen kalktım ayağa

Yanıma yaklaştı sert bir şekilde kafama vurdu.

Sen benim karımsın sözümünden çıkma birileri tembihlemiş ezberden gazel okuyor bana maalesef

Viiiiiiiiş kör oliyim aşk bu mu? Beser teyze

Yok, anam geldik harmana ot kurumuş. Günlerce evde gerdek dansı yaptık hiçbir şey olmadı Allahtan temizim anadan doğmuş gibi

-E anlat meraklandım. Beser hatun anlat nefesimi tuttum çok güzel gidiyorsun ağzına sağlık

-Dur hele anlatacağım hepsini. Evde elim kayınım beş çocuğu ayran gönüllü kocam üç tane çoban var karnım doyuyor mevsimde kış sırtımı da yasıyorum herife sabaha kadar yatıyorum. Fosur fosur. İşte evlilik bu incinme incitme hah ah bak keyfine dedim kendi kendime.

Bahara doğru hastalandım elim kolum bağlandı. Tabi bu evdekilerde çok etkiledi ateşi yakan yok davarı sağan yok ayak işlerine bakan sümüklü gelinleri çok hasta her neyse ne

Elim hacı dedi karını. Zarada ki doktora götürsen tez vakit beklide baba oluyorsun kim bilir dedi oda biliyordu çıt olamadığını da kafa buluyordu kendince vebalimi nasıl ödeyecek acaba öbür dünyada onun hesabını düşünmesi gerekirdi ama nerede nerde.

Yıkandım paklandım kazaya doktora vardım hay varmaz olaydım. Yukarı köylerinin kamyonu vardı ilk defa biniyorum bir var ki ilkler bende çok iz bıraktı dinle de gör. eşekle nasıl gidilir ki çok uzakmış dediler ben bilmem kazayı.

Bindik kamyonu birçok insan vardı içinde sadece gözlerim görüyor yüzüm kapalı bu çarşaflılar gibi ağızım burnum kapalı yamuk dişlerim görünmüyor senin gibi gülme şansım yok denecek kadar az yemin sana.

Bağlamışım kara puşileri hani bir türkü vardı "kürdün gelini soyundum ki koynuna girim gardaş dedi kırdı ince belimi"

kırılacak bel vardı ama paslı hançer boğazıma dayanmış gibi kaderime razı olmuşum artık.

Korkunun yanında ecelin işine karışılmaz öl derlerse ölürüz hiç siftahı olmayan kocam için, gölgelik ya sadece hepsi o kadar gerisini sen çözdün sanırım.

Yola düştük

. Araba ne gitti ne gitmedi bilmiyorum durdu. Millet hurra indi aşağıya benim kocamda indi kaldım tek başıma inemiyorum. Birden esmer gül bakışlı bir herif karışımda

Oy anam beni doğurmaz olaydın kim bu acaba diye kafamı kemiriyorum.

Bana gel seni indireyim tek kalma arabanın motoru yanmış yapılmasını bekleyeceğiz dedi.

Dağıldı yüreğim yerinde parçalarını bulamıyorum. Ellerim gazel amcanın elleri gibi tir tir titriyor bir hamlede atı verdim kendimi boşluğa delikanlı sıkıca tuttu belimde bastı sinesine beni

Ahde sana aşk küçük hanım devam edeyim mi?

Devam etmeli! Beser teyze çünkü aşkın değerini çoğu insan unutmuşken bulabilmeli herkes kendinde bir parça.

SADAKAT VE İHANET

Şu anda masamda duran konu sadakat neler duyup neyi düşüneneceğimi hesaplarken. Sadakat ve ihaneti öyle aşk gibi savruk kelimelerin altında aynı karede görmek Mümkün değildir.

Yaralanmış bir gururun ilk tepkisini ve öbür tarafta ise dayanma dayatmanın hırsı sulu sepken kara misali yağış ile hırçınlık derecesi kaygılı bir evreye sürüklemesi de ayrı bir konu.

Sağlığın mutluluğun bir çırpıda bırakır seni yüz üstü. Derin bir azap pişmanlık içinde ve lanetlediğin o dilde. Bir zamanlar verilen sözler suskunluğu cezalandırır da. Ruhun seni terek eder acımadan

Şimdi yeri gelmişken vicdanımızı sorguya çekilelim. Açık duru bir şekilde başlamadan bile öfkemizin yüzü kıpkırmızı kesildi. Yok, canım ben sadakatli biriyim diyeni merak etmiyorum sanmayın yeri gelmişken. Uzun soruşturmalara da girmeyeceğim konu itibarı ile bu çarkın içine kimlerin dalacağı insanına bağlıdır ancak demekle yetinirim.

El ense edip bir düşünün.

Bir odanın içinde süslü bir yatağın yastık uçlarında birbirinde uzak iki baş. Her ikisi de düşüncelerine boş bir kuyu kazmış bekliyorlar.

Sadakat ve ihanetin ne kadar birbirine uzak iki cümle olduğunu düşünmek bile istemiyorlar ince bir ayrıntıyı gözden kaçışına razı geliyorlar.. Sadakat ve ihaneti tanımayan kardeş sanır. Oysaki adılar aynı cümlede geçse bile kan gövdeyi götürür. Allah korusun

Cesur bir hesaplaşma benimkisi. Yaşamım boyunca kendimden arlanmadığım çok az özelliğim var. Hiç yok denecek kadar az tecrübem var. Sadakat nişanın göğüsüm de taşırken o beni aldattı ayağına batan dikenle. aldatıldım ama asla aldatmadım.

Çok zaman Samim bulduğum arkadaşlarıma dostlarıma bildik şu sorumu yöneltirim. Evet, güzel bir ilişki içinde sanıyorsun da kendini. Buna kendini alıştırmışsın peki eve gittiğinde eşinin gözlerin içine baktığında ne his ediyorsun. Cevap aynen şu “o benim eşim çocuklarımın annesi her şeyini karşılıyor. Oda halinden memnun ve his ettirmiyorum yaşadığım olumsuz ilişkileri der”. Ardında sözcükleri birikir dilinin ucuna düşüncelerini alır bir tartıya sanki ben farkında değilmişim gibi.

Ya! arkadaşım. İnsanın yaratılışında şu gerçekte yatar.

İşte kulum zaafı korm kör bezirgân. Hatamın ip ile öyleyse asın beni suçumu saklamıyorum. Bir gün ben Nefsimle tokalaştım ve boşluğun içinde debelenirken bir gözümü açtım ki. Bilmediğim varlığın kara sularında yüzüyorum. Boğulmam an meselesi idi mahzunca imdat istedim. Ne var bundan alan memnun veren memnun. Sadakati hep temiz bir kâğıda geçirir altına imzasını atı verir.....

SADAKAT VE İHANET

Sadakat konusuna çok içerdim. İçimde gergin bir hava esti. Geçmişimle bütün bağlantım koparıp Gelecek ile yabancılaşıyorum. Çok mu? Bencilim yoksa çok mu? şımartıyorum kendimi. Sadakatin bana getirisi ne? Nedir?

Düşüncelerimin bana katkısı üç aşağı beş yukarı şöyle bir gerçeğe de kulaç attırıyor. Neye uğradığımı biliyorum. Doğanın kanun aşkı yaşamak kadar mahzun ne olabilir. Hiç kimse kimseyi içten sevemez sadece beli kalıpların içerisindeki alışkinlarını sever. Sadakat de bu var.

İhanet ise kocaman bir mide ve sürekli aç ne görse saldırır. Başını tiksinti kumana gömer ama elinden bir şey gelmiyor anlık zaafına esirdir.

Burada borçlu olan asla bağışlanmamalı hissi de çevremde dolanıp duruyor. Lakin bütün bunlara gülüşüp geçmenin ne kadar beni bağladığını sizler anlatmam. Söz döndü dolaştı. Gururun eşliğine olanca hızı ile oturdu. Şimdi sizler anlatacağım hikâyede olacağı gibi.

Bir zamanlar ülkenin birinde bir zengin adam yaşarmış. Ve artı çok yakışıklı her bayanı peşinde sürükleye bilecek kadar güzelliği sahipmiş.

Gelin görün ki ona çok fakir bir kız âşık olmuş. Ne yapar ne eder bu gencin karşısına çıkmayı başarır kız. Aralarından söyle bir konuşma geçer

-Ey be insanoğlu seni gördüm şu zavalıcık yüreğim derin bir uykudan uyandı. Bana varır mısın? Der.

Genç adam:

-Ey be insan kızı ne söylediğinin farkında mısın? Cenabı hak nurunda yaratı benim güzelliğim, ne cüretle bana bu teklifi yaparsın.

Kız kurnaz her şeyi kurgulamış beyinde. Yüzüne dökülen siyah saçlarını toplar o kar gibi beyaz elleri ile. İfadesine gücenik bir tavır takınır

-evet, yeryüzünde senden yakışıklısı ve zengini beklide yoktur. Benim de ona karşılık sadakatim var.

Genç adam:

İyide ben seni alamam sen fakir bir köylü kızsın. Yarın bu gün karım olduğunu düşün emrinde hizmetçiler tabağında yediğin yemek artar. Unutursun geldiğin yeri ve beni aldatırsın.

Kız ağır ağır konuşmaya başlar. Ona duyduğu gereksinmesi artar. Azarlarsından da hoşnut olmaz pek.

Genç adam:

Peki kabul ediyorum bize bir yıl 12 gün veriyorum. Seni çiftlikte bırakacağım bu süre içinde sadakatini ölçeceğim ben döndüğümde kucağında bir bebek yanında bulunan bütün dişi hayvanlardan bir yavru isterim. Burada kaldığın sürece asla kimse ile görüşmeyeceksin kapıda bir nöbetçi olacak. Onun eşliğinde adım atacaksın dışarıya. Bizim kız gayet halinden memnun. Kendinden emin olmayan böyle bir şeyi kabul etmesi olanaksız hani.

Süre başlaması ile kurnaz kız sadakatinden emin. Başlar işe

İlk önce hangi hayvandan başlaması gerektiğini hesaplar işte atıyorum at şu sürede doğur katır şu süre zarfında doğur işte koyun inek derken. Düzenini kurar

Gider genç adamın kapısına kılık değiştirerek.

Çalar kapıyı

-ben aşağı köyden geliyorum katırım benim elim ayağım. Fakat dölsüz. O ölürse ben ne yaparım dağda nasıl odun getirir çocuklarımı ısıtırım der.

Genç adam:

-istediğin zor bir şey zorda olmasan bu karanlığı yarıp benim kapıma gelmesin sen

Kız:

-Dünyanın en merhametli insanı olduğunuzu duymuştum.. erkek katırınla benim dişi katırım çiftleştiresek olur mu?

Genç adam:

Tamam, bayan sen gönlünü ferah tut.

Kız ev döner o işi hal etiği için evin havlusunda çılgınca dans eder

Günler birbirini kovalarken diğer hayvanlarını sıra ile götür. Ve sıra kendisine gelir

Dayanır kapısına bir gece vakti

Genç adam. Yarı uykulu dikilir karışışına. Neden geldiğini sorar

Kız ise kadınlık cazibesini olanca gücü ile sergiler adamın ona hayır demesi imkânsızlaştırır

Kız:

-Bana çok iyilik yaptınız ve bunun bedelini ödemek için geldim. İnan bu aramızda sır olarak kalacak sadece bir kere benimle beraber olmanı istiyorum. Nefsime yenik düştü mü sanmayasın. Aman haaaaaa!

Genç adam:

-tamam, ama hiç bir sebebe bağlama bunu keyfi istek dersen seni koynuma alırım

-kız:

- ne gibi anlıyorsunuz benim bu isteğimi kocam yâd ellerde bizim aç kalmamız için çalışırken keyfi istekleri mi?

düşünemem kendini daha fazla tutmayarak patlıyı verir

Genç adam:

O zaman gel içeri şunu iyice bil ki. Ben seni arzusun narından pişireceğim. Sakın bana kapılma hiçbir sebep yok

keyfim öyle istemedi derseni hak katında sorguya çekiliriz ikimizde. Günah bende gitti.

Kız durumu kabul eder ve beraber olur. Geldiği gibi sessizliğin içine süzülüp kayıp olur

Bir tarafta ise sadakat i ölçme zamanı yaklaşır.

Genç adam toplar eşyalarını evin kapısına gelir. Gelir ki bir de görsün eşin kucağında bir bebek bulan bütün hayvanların önünde bir yavru. Durmaz mı?

Genç adımı alır bir öfke derki

Ben sana demedim sen beni aldatırsın. E başka türlü ne olabilirdeki. Sen gibi kendi gelen kadından

Kız:

-Hayır, ben seni seninle aldatım sen beni kimle anladataın bunu hesabını sen ver bana şimdi.

Genç adam, Bir boşlukta uğuldayan sesini yükseltir

-sana ihanetimi iki tatlı sözde miski amber kokusu tende aklımı başımdan alıp sarhoş eden bir yabancı kadın sebep oldu. Kendimi suçlu buluyorum af etmeni dilerim.

Kapanır kızın ayaklarına

Kız:

-Bütün olanları havasız bir odaya kapatmakla sen başlatın önce bana güvenmeyi öğreneceğine kendi güvenini tartman gerekmez miyimdi?

Burada sadakatin ihanetin kimin yaptığı ön planda.

Şimdi saklanacak gerçekler gün yüzüne çarşaf gibi serildi. Günah çıkarma seansları birbirini peşin sıra takip etmez mi? ben derim ki? Burada kızacağı tek şey beceriksizlik. Neden mi?

Hiçbir yakınlık tanımdan nefsi duyguları terbiye etmek lazım tümü ile sevgi umuda rest çekmek dolamalı bir mantık ifadesi de yatmamalı. saygısızlığı küstahlığı karışıklıksız bırakmamalı taraflar birbirinden.

Aslında şu da var ihanet ve sadakat kavramında. Ben seni seninle atladım evet. Er kişinin beyninde yatan karakter asla eşi değildir. Çünkü beli gelmiş kalıplar içerisinde süslediği bir eş objesi yatar. Suskun itaatkâr her cinsellikte bir bakırlık sahnesi canlanır gözünde. Velâkin yılları devirmiş olduklarını hiç sezinlemek istemezler.

SELAMSIZ SEVDALAR

Havanın usul, usul ağarmasına boyun bükerken yıldızlar evlerin ışıkları birbiri ile sözleşmiş gibi soluk almadan yanmaya başladı. Bu tatlı telaşın tek adresi Gerger şenliklerine kavileşen insanların umuda dostluğa bir yolculuğun başlama güzel iğinin çağırısı gibiydi. Meydanda toplanan Kalabalığın sesi o kadar teshirliydi ki rüzgârın eteklerine yapışıp dağları çölleri aşarız gelen gelsin. Bu gün bahar şenliği vaaaaaaar diyordu. Adıyaman gergerde Adıyaman'ın O daracık sokaklarında ayak sesleri kerpiç duvarlara dokunmadan küçük pencereci evin ışıktan kaçan odalarına sızıyordu ve Elçin uykudan ulaşamadığı yüreklere gönülden ne var ne vere bilen rüyaları besteliyordu, sazi sözü kendiliğinden göz kapaklarından köşe kapmaca oynarken. Bu inanılmaz keyfini bozan abisi Erhan'ın sesi oldu... "Elçin şenliğe gidiyoruz hadi hazırlan."

Kısık bir ses ile Elçin:

"Tamam, kalktım ağabey!"

Yerinde bir ok gibi fırladı odanın içinde bir iki dolandı pencereye yöneldi. Perdeyi araladı ve bakındı etrafa şaşkın bakışlarla evlerin ışıkları loş bir şekilde yanıyordu ve de gün ağarmak üzere.

Elçin:

"Bu gün en uzun günüm olacak Umutlara hamallık yapan hislerim beni yanıltmasın dilerim"

Pırıl, pırıl ışıldadı gözleri Kâinat ruhunun zindanında binlerce yüreği azat ediyordu çünkü sabahtı. Yeniden yenilenmenin vakti, yaşayan her canlıya pak bir serinlik veren Allaktan başkası değildir... Duaları niyazı semada yankılandı

"sevgimin güneşin bağırın basan ayak izlerini istiyorum" dedi genç kız...

Hayalleri aynı baharın yedi renk tonu gibi hedefsiz zamanında uyanıyordu. Ama yakaladığı hastalık ertelenmişliği yüreğinde istiflese de. O bir kır çiçeğin andıran güzelliğinin birinin farkında olmaması imkânsızdı. Gülüşleri ile insanın ruhunu okşuyordu bir gülüşün bir ömre bedel olduğunu söyler asırlardır ozanlar şairler bence de boşa denilmemiştir ispatı Erçin'in gül bakışlarında nakış nakış yerini sabitliyordu. Buda kalplerin çoraklaşmadığını hakikatin sır koşmadığı bulunmaz bir nimetti aşkı gülen gözlerde tanışıklığım yok diyenler için.

Uzanıp yakalasa idi meful bilenen her anısının bileklerinde bırakmayacağı kesindi Feryatların her santim karesi bu sefer suskunlukla cebeleşmezdi.

Ve sevginin düştü yere asla karanlığın eli uzanmaz... Ama her şeyden arınıp umudun gölgesinde soluklanmak düşüncelerin ayakucunda belirsizliği yatırmak. Saniyelerin arasında ruhunun derinliklerinde isimsiz sızısı hiçte adil davranmayacağı da kesin. Karmakarışık duygular hıçkırıklarına karıştı. Bir yanı ölümün sessizliğine gömülürken bir yanı deva beklentisini artırdı.

Elçin:

"Öyle cesurca sahip çıkmalıyım ki aşka, aşkı yürek dili ile Leyla'yı mecnun ve de Ferhat'ı şirin oluşunun sırrına bendeki çılgınlığın hedefi çölü kıskandırırken dağları da un ufak etmeli?"

Zamanın bir bölümü senden habersiz geçiyorsa aşk adı altında yanlış bir kapıyı çaldın demektir... Bu yolculuğa başlamadan vuslatların patikalarından geçen Umutlar aşkın ateşinde yanıyor içindeki alev kıvılcımları dilindeki hüznü şafak türküsüne asılır gibi oldu velhasıl bedenindeki halsizlik uçurumlara yuvarladı düşlerini. O aşkın tarifine yabancı anlatmaya kalksa anlatmazdı ki.....

Kızcağz çok derine daldıkça içindeki hayat damlaları bir bir vedalaşıyor. Deryalar yâda bırak okyanusların dokunmazlığına yanaşmadan beyin'inde kasırgalar kopuyor pusulasız ve kaptansız gemi gibi karaya vuruyordu. Kafasındaki keş kelerin birikintisi uykunun verdiği mahmurluk Elçin'in acele hazırlanmasını engelliyordu. Ama sıra ipek saçlarına gelmişti puslu aynanın önündeydi...

Abisi Erhan'ın gür sesi ile irkildi. Yalnızlığın nabızı durmuş gibi dona kaldı olduğu yerde

Erhan:

"Hadi elçin nereden kaldın yahu! Gelsene"

"geliyorum bir dakika" dedi.

Kaderin acemi emir eri Elçine, zor gelse de sessizliğin yaşadığı gizemli dünyasında ayrılması. Rüzgârın gazabına uğrayan kuru gazel gibi şenliğe bir önce kavuşma şerbetini dudaklarında hissi veren gelgitleri kalp atışında duyulacak gibiydi. Artık öğrenmişti uzakların umuda yakınlığın. Usulca evin kapısını çekip envai çeşit meyve ağaçlarının süslediği bahçelerinden sokağın konuk ağırlamadığı boşluğuna girip yavaş, yavaş kalabalığın içine girdiler ağabey ve kardeş...

Tabi toplumun birlik beraberliğini pekiştirmek için bir günde olsa insana kattığı değer heyecan çok farklıydı.

Kim bilir Elçin ve Erhan kaç kez katılmışlardı r bu şenliğe. Güneşin bağırana bastığı doğanın her bir zerresine hem yabancı hem de sahibi gözleri idi. yeni bir evrenin keşfine çıkmış gibi bakışları daha yakıcı ve kavurucu iliştiği doğanın incinmeyen gönül güzelliğine dalıp gidiyorlardı.

Yol kenarında selam duran üzüm bağlarının kuşların sesi akan suların Berraklığı inanılmaz huzur vermişti. Sanki geride bıraktıkları şehrin ev sahipliğini kısa bir süreliğine izlerini yok ediyorlardı. Nefesin nefeste kıskandığı sözcüklerle anlatılmaz bir mutluluğun bir garip hüznünün de beraberinde getiriyordu.

Güneşin sıcak bağırana bastığı tek cümle aşktı...
[italik]

Evlat

Küçük bir bahçenin içinde kar beyaz bir şatoyu andıran bir köy evinden. Aynen şu sesler yükseliyor sema' ya doğru. "âli üç gecedir odanın ışığı sönmezken bari gündüz gün ışığını okşasın gözleri Allah aşkına" çık dışarı dedi.

Ali:

"Git be kadın belanı bende bulma çıkarsam fena yaparım seni ve o sürtük kızın".sesi yırtındı sanki odanın içinde. Yüreği acı bir hüzne dokunup içindeki ateşi daha da beter alevlendiriyordu. Bir çıkmazın içinde ama bir türlü korkusu ile karşı karşıya da oturmamanın bıraktığı keyifsizlik sorular yanıtız ve bazısını da taşıyacak gücü yok. Tek dayanağı artık onu anlayan kızı Zeynep'den başkası değildi. Sözün kısası yer gök taş yığını görünümünde idi. Ve terk edilmiş yüreklerin vebali rüzgârın uğultusunda gelgelelim iz sürelim der gibiydi.

Zeynep:

"Anam canım anam bundan sonra iyi düşünüp el âlemi başımıza toplamayın evet ne yapsan dizin dibine oturtsa da akılsız birinin doğruyu kabullenmeyen düşüncesi hiçbirimize faydası yok..."

Anne:

"O senin kardeşin hiç tanımadığın bir değildir" söyle ne oldu da böyle pes etin anlamış değilim be kızım.

Zeynep:

"Biliyorum senin oğlun benimde kardeşim o namuslu cömert cesur ölecek" ya kendi bedelini ödeyecek ya da iki misli bedel ile başı dik gezecek" dedi.

Anne:

"Ne isterseniz yapın..." diye haykırdı.

Solanın içinde bir iki dolandı duvarda duran resmi gözünü kırpmadan izlemeye başladı.

"hey be nebi efendi çocuklarımız artık süttten çıkan ak kaşık değiller..." birkaç dakika daha soluksuz daldı hayallere yüz ifadesi renkten rengi tozunurken. "bunların gerçek olması mı gerek" hiç bir şeye inanmamanın belirtisi olan şu cümleden sonra. Anne odaya gene geri döner. Süslü yastıklarla bezenmiş sedire oturur ve kara gözleriyle yarım kalmış bir şeyler anlatmak istemişçesine baktı yaprak gibi titreyen bedeni çaresizliğe itiraz etti.

"şanınız şerefınız sizin olsun, ben hiçbir şey istemiyorum lanet olası dünyaya sizi getirmez olaydım" sözcükleri peşe peşe döküldü ağzından

Zeynep:

"Sebebini sana söylesem derdime çare bula bilecek misin?"anacığım benim

Anne:

Derdine çare bulmak için elimden geleni elbet yaparım. Ama sen bir başla noktayı koyma sessizliği ödüllendirme anlat ki bende bileyim

Zeynep:

"Babamın neden bizi böyle döküntü bir barınağın içinde sersefil etti yıllarca. Mum ışığı ile bizi yönlendirdiniz hep sizin doğrularınıza açılan bir pencere buldunuz. Kopuk olan sayfaların bedelini bizden saydınız. Susmak nasıl bir esirliktir hiç düşündün mü sen anne!

Anne:

"Bir o garibim kaldı uğraşılacak

Uzağı yakınlaştırmak bizim elimizde ve yıllardır bunu öğretim sizlere. Sanıyordum ki öğretmişimde diyordum. Deme ki değilmiş"

Zeynep:

"Of! Be kadın olayın boyutun drama zite etmeden sakın ol. Filancı bir diyarda ulu bir ağaç varmış. Ağaca sarılı koca bir yılan yaşarmış.

Anne:

İşimiz efsanelere kaldı öylemi?

Zeynep:

"Dur! Anlatayım müsaade et ve dinle"

Anne:

"Kahret etsin nerden nereye geldin." diye sızlandı. Kızının karşısına tekrar oturdu yüz ifadesi iyiye işaret değildi?

Senin bu işle bir ilgin var mı Zeynep." Dedi sessizce

Zeynep düşünmeye başladı. Doğruları anlatmak işini gelmezdi lakin iç içe açılan gizli konuların nerede başlanmasını önce bilmesi gerekirdi. Birde gülümseyi verdi."

"İyi vallahi varsın başkası kazansın. Zaten o kadar çok kopuk soru var ki. Gücüm yetmez bağlamaya" dedi. Ve ayağa kalkıp pencerenin perdesini hafif araladı ve tekrar dönüp yerine oturdu.

Zeynep:

" Allah aşkına anne şu yılan hikâyesini anlatayım sana ve iyi dinle..."

Başını saldı anlat dercesine

Anne:

"ihım"

Zeynep:

Yılan o kadar çok güzel gizleniyormuş ki ağaç dallarının arasında. Sonra bahar doğru bir alaca kartal gelip yuva yapar.

Yumurtalarını bırakır zaman zaman karının doymak için gezinir ve geri gelir yuvasına. Aslında iki hayvanın bir birinde haberleri varmış.

Derken günlerin günlere vedasında kartalın yavruları yumurtadan çıkar ince sesleri dalların arasında inanılmaz bir renk vermiş. Yılan gelince tembelik hareketsiz iç GÜDÜSELLİĞİNİ kullanarak böcek ve sinekleri avlamış. Mevsimin yaz oluşu yerini hayal kırıklığı kuraklığa açlığa bırakması ile yaşam alanlarını içinde çıkılmaz bir perişanlığa sürüklenmesi. Yılanında harekete geçirmişti ilk işi yuvaya doğru sürünmeye başladı. Çatalı dilini dışarıya sallayarak yaklaştı ve irileşmiş gözleri ile avının başına kadar uzandı.

Anne:

“ah, boş laf.” dedi anının üzerine biriken saçlarını geriye itti.

Evet, kızım sen doğanın sırnı bildiğini sanıyorsun ve o yılan gelip yavruları yiyecek gibi görünüyor ama değil ama kartal tedbirini almıştır eminim ki yılan karşı.

Zeynep:

Belki. Ama onların ruh hali bizimle zıt Çünkü yaşamak için bir yaşayan senin yaşama nedenidir. Doğanın kanunu bu insanı hayvandan ayıran özellik bir insan kıyması canilik bir hayvana kıyması ise yaşama tutman adına verdiği mücadeledir.

Anne:

“aaaah her zaman vaaz verir gibi kafamı karıştırırsın”

Zeynep:

“ vaaz vermiyorum.” dedi .“sadece konuyu iyi anlamamı istiyorum.”

devam edecek.....

evlat

Bir iç hesaplaşma geçiyordu anne ve kızın arasında düşüncenin düşünceye mihlanıp kalması o kadar derin izler bırakmasına gerek kalmadan

Çünkü o anda kapı çaldı

Bu o kadar yabancı o kadar beklenmedik bir sesteki ki anne ve kız başını telaşla kaldırıp kapıya baktılar."kim acaba"?

Buraya geldiklerinden beri kapılarını çalan olmamıştı.

Kapı tekrar çalındı.

"ben bakarım anne," dedi Zeynep

"hayır, sen olduğun yerde kal ben açarım." dedi anne

Yazmasını düzeltip salondan geçerek dış kapıyı açtı.

Kafası gözü sarılı bir adam titrek bir ses tonu ile

"Ali'nin evi burası mı hanımanne" dedi.

Anne:

Ne yapacaksın sen âliyi "diye bağırdı "konuya gel ne yapacaksın sen oğlum"

Yabancı adam:

"tapuları bende ve imzaları eksik onun için geldim"

Anne:

"Ne tapusundan bahsediyorsun bizim satılık malımız yok be adam"

Adam:

"Çok basit anlatması aslında ama sanırım sizi üzecek bir konu ile karşı karşıyasınız. Oğlunuz kumarda evi kayıp etti ve namus borcudur her ne kadar haberiniz yoksa. Size on beş gün süre verme merhametinde gösteriyorum başınız

çaresine bakın bu ev artık beni... Hanımanne " dedi ve geldiği gibi gitti

Yıllarca verdikleri emek bilinmeyen bir yerler uçup gitti birkaç saniyenin içinde.

Tekrar odaya döndü ve duyduklarına inanmak için Zeynep'e defalarca sordu

Anne:

"Duyduklarımı sende duydun mu"?

Zeynep:

"Evet, duydum ve şaşırmadım diye bilirim. Önemli bir şeyleri yapmanın yolunu bulacağım" düşünüyorum annem

Anne tekrar teras katına çıktı kapıyı bu sefer bir öfkeyle yumrukladı

Anne:

"Aç şu kapıyı miskin herif ne halatlar karıştırmışsın hesabını ver bana.

Çığlıkları lanetlenmiş keş kelerin içinde bir daha ve bir daha kayıp oldu. Karşısında duvar gibi bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Merdiven boşluğuna çöktü bayılır gibi oldu ve toparlandı ama ağlıyordu." Lanet olası bu hiçten düzensizliklere "deyip kalktı yerinde

Ve çığlık sesleri ve birde gülüşmeye yerini bıraktı anne ve kız yan yana ve öylece ayakta duruyorlardı bir kaç dakika öylece kaldılar. Çatı katında çığlık ardında sessizlik korkutmuştu onları. Bakışları buz kesilen anne kendine geldi ve

Anne:

"eyvah! " dedi yukarıya koştu.

Ama duman kokusu yavaş yavaş evin diğer gözlerine dağılıyordu. Ali evi ateşe vermişti. Tabi öyle emek verilen bir yerde başlamıştı ki yangın zeynep'in çığlıkları daha bir can yakıyordu. Direnmeye çalıştı, çaresiz ve umutsuzdu en sonunda kendini tutamadı bağırmaya başladı.

Zeynep:

"Hayır."

"hoşuna gitti demi çok eğlenceli yaktığın düşüncelerden sonra emeğimizi de yakıyorsun.

Ali:"haklısın."

" Öyleyse ölüme ben önden gideyim küçük böcek "diye homurdandı.

Anne:

"Tamam dinleyin beni önce ateşi söndürelim. Sırrımızın saklanması konusunda aynı noktada her şeyi birlik görürüz."

Ali:

Bir mumun sönüşüne isyan etmenin faydası yoktu ölmek hayatın bir parçasıdır şu an varız, buradayız."ve âli'nin sesi kısılmaya başlamıştı cümlelerini tamamlamadan çöktü alev alev yanan çeyizlerin başına. Umurunda değilmiş gibi öylece kala kaldı.

Zeynep ıslak elbiseleri vücuduna yapışmış annesine baktı kovalar elinde aldı hızlıca indi aşağıya.

Zeynep:

"Oy biz diri diri yanacağız bu nankörün yüzünden Allah'ım sana sığıyorum kurtar bizi bu darlıkta" deyip suyu hızlıca yangının olduğu yere koştu. Dumandan gözleri acıyordu lakin yüreğinin acısı daha bir ağırdı düşlerine kara bir perde inmişti.

Niyahayettinde söndürdüler yangını anne kız...

devam edecek....

SEVMENİN ADI BU DEĞİLMİŞ

Garip bir acelecilikle önüme uzanan insan manzaralarının renk tonlarına uyuşması adı altında gözlerim ala bildiğince karakter çizimindedir.

Bir o kadar mat bir o karda cıvı cıvı. Rengin yanı sıra melankolik ruh halini mi kiminle buluşturduğunu anlatsam kısaca en büyük dehaların fırçasından çıkmış gibi bulunmaz şah eser mi?

Düşünceleri olduğu yerde tekmeledi beyin hücrelerimi artık bundan sonra renklere de olup olmadık zamanda iltifat etmeyeceğimin kesin yargısındaım.

Siyah ve beyazın Suç oranı belirgin, düşüncelerimin akan coşkusu bulanık çalar gittiği sanıldığı yerlerde.

Oysa hayatta hissetmiş değer verdiğim kararlarımın kesinleşen halini ona göstermediğim içinde utangaçlık sergilerim Ne kadar mükemmel bir insan olduğumu bilmenin getirisini saklımda olsa da suskunluğumun gerekçesi ise onu sevmişim

Bütün başımdan geçenlerin sebebi renklere sürgün düşlerimiydi acaba. Gelip takılıyorum gökkuşağına her seferinde cümleyi yetersiz başlatan birde kaleme

Benim aşka o kadar sade bir görüşüm vardı ki. Nasıl oldu da ben birine ilgi duyduğuma şaşıyorum. “bu soruya cevap vermeyeceğim çok zor”

Öylesine yorgun ve bitkinimi ki mağlup edilmekten nefret duymaya mecalim bile yok. Bütün hayallerim rüzgâr gibi uçup gitmiş

Ayrılık çığlıkları kulağımda uğulduyor. Noksanlık yapışmış boğazıma sıkıyor sıklıkça da nefes alışım kuru bir gülüşte acıyı bin endişe ile gizlenme çabasında.

Önüme diz çöken hayali nehirlere sema ya takılan gözlerimi alıp tekrarından

Güneşin sarımsı rengi ışıkları üzerinde ise su damlacıkları katılaştıran karışımına dikleşir. Ucu bükük fırçaların temasında eli yüzü kirlenip maviye yeşile oradan kırmızı kiremitli evlerinden incende siyah dumanına kadar benden ise hiçbir ize rastlayamadım.

Evet, söylemek istediğim çok şeyler var hararetli çığlıklarım ile onu ikna ede bileğiciğini zannettim. Nedenini bilmiyorum yaptıklarım yetersizlik adı altında kalbimden çıkan bir ateş bütün bedenime yayıldı. Ama buna rağmen zemheride bahar torsunu araklayan yönümü de yargılıyorum

Üzerimde mihlanan suçlu bir bakışın ciddiyetini fark etsem de içimdeki çocuksu davranışlar kendisini seyredip pembeden kızıllaşan yanaklarına, Bir masal bu inancında uyanıp, Yeni bir duygunun etkisine kabalık sayılsa da sözlerim. Kaderin sevinç’i üstüne siyah bir perde çekişinde ellerimi çekemiyorum.

Anlatmaya çalıştım beni ondan ayıran nedenleri.

Bundan sonra sakın bir hayat yaşaması gerekiyormuş gibi susan kalbinin kırılmadığın varsayıp, bir süre sonra unuttum kendime başkasını bulu verdim kelimesi azat ederken kendini dilde.

Kendisine engel olan şeyin ne olduğunu oda bilmiyor ki. Oysa daha önce ilgi sevgiden mahrum ettiği yüreğe Yanılgısı gözü kapalı peşinde olduğunu oda biliyor

Demek ki sevmenin adı bu değilmiş...

Hakikatin karşısında kendinden milyon kere emin incinmemek adı altında sabrın senin düşüncelerinin yanlışlığı benimkinin doğruluğunu hiç hedef gözetmeden göğüslemeli. Bu şöyle bir şeydir aynı anda hem gülüyor, hem de ağlıyorum.

Bendeki benliği baştan çıkarıcı değilse de Ruhumun üzerinde boşalan ayaz dokunuşlu. Hislerin ürpertisine sınırlarımın yatışmasına ihtiyacım var.....

ÖLMEDEN EVVEL ÖLMEK...

Gecenin siyaha boyanmasına takiben loş bir ışığın titrekliğinde umut içi dolu su bardağı ne fazla nede az ile kavileşiyorum doğal hakkım olarak, düşüncelerimin her bir zerresi akan nehir coşkusun da lakin. Avuçlarımda kayıp giden bir damlanın gidiyor sezgisi içime ince bir sızı şekillenir....
Konuşmaya tahamülüm yok bir yanımda akıp giden zaman hiç dönüp geriye bakmıyor. Gidenin hiçbiri çığığa dönüp baktığı umursadığı kesinlikle yok....

Ruh bedeninin dışında atmaya öyle hazır ki. Aldığın soluğa güven verecek hiçbir şeyin olmadığını hatırlamana ramak kala, sendeki seni, ancak içsel bir kargaşa ile sorgularsın, aynen söyle.
Gel gizlerin ayakucuna Düşüncelerimi bıraksam mı?
Kismet bu ya gideceği noktada belki beni bekleyen bir vardır.
Kim bilir? Demek yerine içimde karamsar bir geçiş yön değiştirir adı bulanık olan akıntıya kapılmadan.

Yoksa ben suskunluğu içinde, bana düşen her ne varsa kendime saklama benciliğine mi ? yenildim kısa vadeli umuda esir düşen yüreğimin parçalarını saklayacak yeri kaç vakit sonra bulurum aynı sıcaklıkta.”bu acıya nasıl katlanırım” diyen içimde ki sesin hakikatle hesaplaşması idi.
Hey çığığım dönersin bana Ayakları yer basmaz, nereden gelirsin sorgusu dilimin ucunda zaten geldin soluklanmadan gittin bile...
Eyvahlar mı kendi ellerim ile dara çekenim ben....
Bunda ötesi...
Suskunluk çığılık kadar iki başlı dev gibidir. Suçun karası boynunda, olup bitenin hesabına girmen için şu karşiki dağların heybeti kadar senin sessizliğine ve çığığına da sahip çıkan birileri olmalı. Nihayetin ortada sen sende varsın ötesine varacak dermanı bulur mu?dizlerin orası meçhul.
Uğraşıp didinip yalan dünyaya kendini sevdirmeye çalışman. Kendi alın yazını değiştirmek çabası var iken yok olmanın da sahici yanını saklayıp hüznü görmeye tahamül edemeyişini. Nasıl açıklarsın kim dinler seni dedikçe, hep soru işareti karşında.
Ben dinliyorum hakikatin bütün şeceresini...

Anlımda boncuk boncuk iniveren terlerin acaba ecel terimidir? Hataların silgisi olmadığını sıkıca kav-ramıştır zaten ruhun bedeninde yok iken. Teslimiyet tamam feryadına sağırdır küllü kâinat
Bozguncu bir ruh hali ile insanların fikrine tuz biber olmakta beni rahatsız edeceği garantisini vere-mem, gözün gördüğü yüreğin hiç katıksız yaşadığı hayal kırıklığı cümlede uçurumun ucunda ise
Gözünü sıkıca yumup ağzına gelini sıra verdim. Allah rüzgârın avuçlarına bu vebalin içinde ister kuru Gazel alır başını gider isterse de taze bir gül dalı.

Bir garip düşün peşinde, ser sefil dolandı ömür.
Gâh kuş tüyüne özendi, gâh kendinde ağır demir...
Elbet Karşı konulamaz, haktan gelir ise emir
Bu vakti göçerliğimde, dolu gelinip giden var mı?

Uzaktan uzağa kulak misafir olurken konuşulanları hiç duymamış gibi çekilirsin köşene, ateşin harı yüze dokunuşu. Bazen acısının hissi çok fazla his ettirmesine galip gelen ölümün soğuk havası. nereye dönüp baksam orada üşüyorum ben... Ama yinede yanan bir odun parçası değil de yüreğimin ta kendisi idi bu gerçeği baş başa kaldığım yalnızlığıma gömülürken.....gördüm.....

HATALAR..VE BEN

Hatalarımla doğrularımı silmeye çalışsaydım nelerle karşılaşırđım acaba?. Adımı aşk mağđuru olarak ipe çekerdim belki.. Çok sevmeleri riyakâr, bir o kadarda kirli yüreklere bırakmanın telaşını attım üzerimde derken bazende acabalar düğümlenir boğazıma nedense.

Yeni bir başlangıç, dolunay ışığıııı yitirdiği saatlerin kıyısında, geç kalınmışlığın yâ da dünyaya erken gelmişliğin garipliğiyle iç çekerim. Benliğimi bana gösterecek fikirlere o kadar sıcak bakmıyorum değilim.

Öylesine vurulmuşum ki kaçışların ayak izlerine karada ve semada her şeyim çıplak sanki. Her anımı aşkın denizde yüzerek o sahilden bu sahile deli dalgalar misali geçirmek istiyorum. Hani gidesi gelmiyor bağırımı yırtan dalgaların. Ben o aşk denizin bir parçasıyım içimde hırçınlık hep olacak bu yüzden.

Ben ne yapsam hangi düşle bağlantı kursam gündüzün göz teması benden kaçıyor.Loş odaların içine sıkışmaktan kurtulup, çığlıklarımı yükleyip dilimin evcenliğine ve insanların üşengeç olduğu ıssız yerlerindeyim. Dalgınlığımda o kadar mihman düşünce var ki ...Ben hiç farkında olamadan, Gece çöker terk edilmiş yürek şehrinde yaşamayı göze alabiliyorum. Karanlıktan hiç korkmuyorum çünkü rızalık ışığıııı öyle dik yamaçları aydınlatıyor ki, hürriyetimin çığlığını sadece kendimle paylaşıyorum.

Sanki baştan anlatılınca zor görünüyor. Yaşamda her şeyin göbeğini kesen sabırsızlıktır. Benim kendi adıma,yılların çok hızlı akışına itirazım yok. Lakin yaşamadıklarımı boncuk gibi hafızama kazıdığım zaman mı desem yoksa, kaçırđıklarım mı desem daha doğru olur bilmiyorum. Eksiklerimden çokça söz edip kendimi üzmemeye de özen gösterdiğimi de açıkça itiraf edeyim.Tüm bunları dert ederek keyfimin ceremesini ucuza kapatmış olmanın da ayrı bir getirisi olduğu beynimde.

Kararsız cümlelerin içinde içi sızım sızım bilmezlik inleyen kişilere milyon adım uzaktayım.Nasıl mı?

Her şeyi görerek dokunarak his etmek nasıl sahiciyse, gerçek cümlelerde onu beyninde koşturmak temsili yaşamak bir o kadar sanaldır.

Bedenim çaresizlikten ele geçirilen umutsuzluğu aklımın ayakucuna bırakmışdır. Ruhundaki aktarımı eğer ki dökmüşse sen zaten itibarını yitirmiş olursun. Ruhun inceliği değişime uğrayan her hangi belirtide olursa olsun halini asla gerektiği gibi anlatamaz da. Günümüzün koşullarına göre anlatıyorum ben bunları. Uzaklara gitmiyorum gidemem de.

Kendimden birebir örnek vereyim.

Herkes gibi benim de hedefim çokça büyük bunu taşıma kapasitem var .Ben zaten kendi omuzlarıma şartsız bindirmişim bu yükü.Beni taşıyan alnımdan süzölen teri de bilir. Sirtına binen yükün ağırlığını kusursuz cümlelerde anlata bilir mi insan? Doğrusu bilmiyorum.

Bundan dolaydır ki zaman zaman içine düştüğüm anlatılması güç sıkıntılarını ifade etmekten aciz sayılıyorum ağır vebalar alarak tek tek saydım benliğimi açıkçası.

Elinizi vicdanınıza koyup düşünün. Tonlarca barut fıçısı bağlanmış , her bir tarafınıza en ufak bir kıvılcımda patlamaya hazırsınız. Zaten suskunluk çare olsaydı çığlık baba olmazdı, onca feryadın içinde değil mi?

İlk adımı siz kısaca siz atacaksınız diyeceksiniz ki bana bağlanan bu yük ağır bunu birine anlatmalıyım bir de işin özü nedir çabasına boğulmadan o doğru kişiyi bula bilmeniz iyi olur .

İlk hedefinizde olması gereken düşünce, konuşacağınız kişinin profili tamamen böyle olmalı seçeneğini gözden kaçırmamakta ayrı bir dikkat istiyor. Bu nasıl olmalı? Ne özelinizi fazla kurcalayacak ne de fazla duyarsız kalacak. Bir solukta hayal gücünüzü tepe taklak eden. fikri sabit anıda durmasını bilmek şartı aranmalı.

Sözümün başında size lazım olan kişiyi anlamanız içinde gizemli konuşmadım sanırım. hipograt yemini olan tek meslek grubunun üyesi bu kişi.

Evet, bu bir doktor, iş ona gitmeye niyetlenmekten başlar.Zaten bir kere gittiniz mi gerisi gelir bunu samimi söylüyorum.K endiniz bu seferde siz merak edip gideceksiniz.

Hem de doktor sizi kovana kadar gidip gelirsiniz nedenleriniz çoğalır keşkeleriniz sıralanır açıldıkça açılır gonca gülken öbek öbek açılacaksınız. Amaç belli az daha çözsün beni diye. Az da benliğimi bulayım. Yaşamadıklarımı paylaşayım içimi boşaltayım egosu doğar bu sefer içinizde.

Başladık derken O sadece sizi dinliyor. Sanki konuşmamaya yeminli bakışları üstünüzde geziniyor bu arada siz anlatıyorsunuz kopuk kopukta olsa yaşamdan kesitlerinizi. Hatırı sayılır yaşanmış yaşanmamış çelişkilerinizi. Canlı canlı hem yazıp hem de oynamak önceleri bayağı zorlar insanı.

Ha! İçinizde bir korku var ben en ona doğrusunu anlatmalıyım ki benden defolu bir şeyin çıkmasında ayıp olur deyip konuştuğklarınız eyle seçiyorsunuz ki aklın küpü bende saklı anlatıklarım.Ben bile inandım inancı doğar ve zekiyim adımı ben koydum. Aynen böyle düşünöyorsunuz yemin ederim.

Bu düşüncede siz usul usul parlarken, sizin kadar doktorunuzda işini inanılmaz ciddi alıyor. Samimiyet yarım ekmek arası döner tadı bırakır üzülmeyin iletişimde kopukluk yok arada bir göz temasında bulunur sizinle.

Bu bakışlar kısacada size şunu anlatıyor.” Sen ne zor bir insansın. Ama bekle ben seni ya çözerim yâ da olduğundan daha çok dondururum”. Allahtan tıp alanında öyle geniş fikriliyiz ki ülke olarak. Hasta oluşunuza siz bile inanırsınız ilk bakışta

Bakın Doktorun bana sorduğu soru.

Tek bir soru idi...

Doktor:

Sen kimsin?

Ben cevap veremiyorum "bir bilsem kim olduğumu? Anlatırım da."

Doktor:

"Derin nefes al anlattıkların seni tedaviye götürecek adım adım yakalayacağız hayatında var olan olumsuzlukları"
"dedi.

Allah ben koştum azda kendime güven verdim. Sıradan biri değilsin iki sözün sende anlatımı ne olsun ki dedim.
Yerimi sabitleyip söze başladım.

-Efendim, Koca bir futbol sahasındayım. Seyirci tam dolu, hepsi ayakta."hadi at golini" çığlıkları nerdeyse kulak
zarımı delecek. İşin garibi şu ki top ayaklarımda kale bomboş Golü atmamam için hiçbir neden yok.

Koca sahada kısa zamanda bir doğrunun peşinde doğrularımı çiftleştirirken çoğaldığımı hissettim. Yalnız değilim
hüznüne düşmeyi elimin tersi ile bir kenara nasıl itmişim farkında değilim .

Hakikatin gölgesinde değil tam yaşamın sıfır noktasının bile göz gözü görmezden geldiği bir noktada buluştum.
Yaşayamadıklarımın anısını gole cevirdim.

Gooooooooooooo!

Ama hangi takımdayım ,kazanan kim, ben kime gol atmışım? Onu da bilmiyorum

Oysaki sevincimi bana bırakacağı kendinden geçmişliğin keyfini ancak böyle anlarım zank ederken. Acı ve gerçek
kadar karşımda olduğundan çıplak, yüzüne bakılacak halde değildim. Hakikatin dere kenarında bulup kuruyu
cevirsek altında yaş çıkar hissi iki dal söze kalmıştı topu topu. Farkına varınca gerçeğimle yüzleşmeye başladığımı da
düşünmedim değil hani....

Doktorum beni dinlerken şu sözleri de unutma dedi

" Ama akıl ile inanç arasındaki dengeyi iyi kurma fikri kim zaman ters tepebilir, şeytanı bir solukta taşırsın bilinmezlik
dilene kanıp "şeytan efendiye uydum "hiçbir şey olmamış gibi dönüp gitmekte bir o kadar acizliği göstermez mi?"

Hataları göğüslemek suskunluğu iki adım beride takip etmek elbet ki. İnkârcılığa da girer.

Örnek kısaca şu. Sevdiğim dediğiniz insan ellerini ovuşturup yerden Bir avuç kum alır gözlerine doğru fırlatıp ve
sonra ey yar sana geldim" ay gülüm sana bir şey oldum" demek ne kadar o insana suçsuzluğunu af ettirir. Bundan
dolayı ki varsam varım kıldan ince tozdan küçük zerrem vebali bendedir, Kimse kimsenin yerine doğrularını,
hatalarını yaşayamaz.

//////////

devam eder her halde:) düşüncelerim

O VE BEN

Bizde aşkın adı çocuksu çığlıkların arasında, ele güne değmeden. Kızıl bir sessiz-liğin ayakucunda doğar. Diyerek başladı sözüne.

Geçmişin ardında yine akları giymeyi becerdim diyen o adamdan bahsediyorum...

Aslında hiç fikrimde olmayan zamansız bir davetti onun bana yaptığı. Nasıl kabul ettim bende çözemedim kurallar bazen de çığnenmek için vardılar kimi zaman öyle değil mi?

Buluşma yerini o belirledi. Sade makyajsız sırdan bir ev hali ile çıktım evden. Ki ben asla bakımsız bir şekilde gün yüzüne çıkmam... Bahar dallarına özenir yüreğim soluk renkli yüzleri, soluk yüzlerin içinde, aramaya benzer düşüncesine ustaca kural koymu-şum. Kendime ve olması gereken kadınlığıma söz dokundurmadan ve olması gereken bu se-fer olmadı... Süslü bir kadın görüntüsü yerini sıradanlığa bırakmıştı, Neyse ne sıradanlık bazen iyidir, rahatlığını verdim kendime.

Avare âşıklar gibi düştüm yolun çaresizliğine, yürüyorum, ama ayağымda koca koca demir parçaları varmış gibi. Sanki ayaklarımın bastı zemin kaskatı kesiliyor. Kısaca yürü-meyi unutmuş yatalak bir hasta gibiyidim.

Düşüncelerin tufanı biri kalkıp biri oturuyor. Ve Onunla neyi paylaşacağımın hesabını yol boyunca da kafamdan evirip çevirip durdum...

Elbet ki bana zararı dokunacak bir insan değildi. Çoğu insanın yaptığı gibi sanal saklısında ansı-zın hayatıma giren bir arkadaşta değildi. Adım gibi eminim ki dürüst ellerde bakışlarımın her bir zerresi. Bu saatten sonra gerçi aceleci davranmakta istemiyorum. Tanımak zaman ister, vakit ölüsü özlemleri de ister benden...

Dediğim gibi zaman bolluğundan çok ne var. Acele edersem Kendimi denem tahtasına çeviren sadece düsürtlüğüm kayıp eder. O iyidir kötülüğü düşünmez Hislerimi elimin tersi ile ittim her seferinde böyle olsun inadım tuttu...

Kismet
Yüreğimi acıtan dostlukların sahtelikten gerçek payına düşen hata sayısı o kadar çok ki, hangi-sini anlatayım... Suçlu önce kendim sonra karışımdakiler derken. Doğrularım yanlışlara yenili-yor, işte sebepler al birini vur ötesini hesabı kabarıyor yani bende...

Düşünüyorum da. Bu güne kadar bulduğum ortamlarda, çok nadir in-sanlar dostluk yönünde bende kalıcılık bıraktılar. Kaybımı anlatamam... Konu dağılır, sökülür ve yâda unu ufak olur. Adı sadece yetersiz kalır cümlelerde. Hata dağını bağırın basan bir nevi enayi gibiyim... Bu konuda binlerce insan foto kopyalamışlar ve ben kayıp etmiş gibi gi-dip gidip onları buluyorum.:(

Sonra ah! Ben nerede hata yaptım deli kafam derken dizimi bağırım az dövmemişimdir... Alıştık yaşaya yaşaya hata sürümüydü, gerçeğe dönüşüne de seyirci kalanmak.

İnşallah da öyledir inancından dışarı çıkıyorum huyum kurusun... Ah iyi niyet, sen var ya, her neyse argo kelime düştü yola, ben almayım kalsın. Zaten olmayan yok ki bende, diyen çok nadir insanlardanım hüzün adına diyorum art niyet asla olmaz bende

Şimdi ise siz haklı olarak bana soracaksanız, neden bu kadar sık eleyip sık dokuyorsunuz, gü-vensizlik yolunda yürürken.

İki saklı ikide ulu orta cümlede anlatayım. Zaten yaşaya yaşaya cıvıklık nerede hayat harcından kolay bulusunuz. Neden tek cümlede aynen böyle...

Sezgilerimin gerçekleşen hakiki izinde kaçışlarımında daha pratik olmuşum, in-sanları tanıya tanıya bir nevi akıl hocalığına alıştım kendimden bilerek. Karşımdaki insanda nefis kapaması hisleri çabuk sezerim ve yolumu değiştiririm hatır kırmadan yavaş yavaş uzaklaşmasını sağlayan bir yapımda var... Kendime övgülerimin ardı arkası kesilmez çenem bir açılırsa. Ben yinede asıl konuya geleyim

Büyük bir sabırla efendilikle beni bekleyen birinin varlığı, kalp atışlarımı hızlandırdı, adımlarıma inat Ağır ağabey edası ile buluşma noktasına yaklaştım.

Şirin bir park ve çocukların anne ve babaların gözetimde çocukluğunu yaşama sevinçlerin göre biliyordum. Ah! Keşken çocuk olabilsem nerde dememek içinde gizliyordum içimdeki hislerimi.

Onu uzaktan hemen tanıdım... Aramıyorum lakin varlığının sıcaklığı kanımı ısıttı her nedense O bir masanın köşesine ilişmiş. Adımlarım sayıyordu yüzünde ki dostane gülüş. Uzaklardan beli ediyor kendini. Hadi çabuk gel çığlığını yüreğine mahkûm edişinde dudaklarından şu cümle ile bozuldu."-Nerde kaldın yahu" der gibi Biran düşündüm gelmekten vaaz mı geçtin diye" öyle baktı yüzüme demedi tek kelime sustu! Bense korkak bir serçe misali gösterdiği yere hemen oturdum. Sessizlik neyle bozula bilir, hangi sözde yarım kalmış yaşamımdan, kaç zaman sonrasına, hesap soracak bana derken...

"Güzel bir hava güzel bir yer burası demi dedi."

Sadece başımı salladım evet der gibi...

Bakışlarım onun üstünde kendinde geçer diye sürekli parkı süsleyen çiçeklere sığınır sığınmalı-da. Daha bu gün bir, yarına az bir heyecan bırakmalıyım demişken

Yüzüne yılların özlemini bırakır gibi derin derin baktım, bu sefer başardım. Gözlerinin içinde, gözlerimi görme başarsın da kendimi sonsuzluğa kadar, ellerim patlayan kadarda alkışlasam bile az gelir.

Evet, her varlığın doğuşu gibi, önce bakışlar milyon cen olarak, süzüldü sima sema-sında. Kimi tutundu gülüşlerin

gizemine kimide aldı başını minik tebesüm sonra gerilen yüzde dona kaldı. Gülüşümün sahiplendi yazgıyı değiştiremem zaten değiştirme çabasında olsam kesin kayıp ederdim, onu o dakikada. Sözlerin boşlukta pabuç yırtması pekte önemsenecek bir durum değildik, her ikimiz içinde. Susmak, iki adım ötesi yine susmak. O koca bir yaşam öyküsün kahramanıydı beni de dâhil ettiğin farkında değildi kim bilir. O kadar çok savaşmış ki, bedeninin yarısı yok gibi görünüyor. Başladım onu dinlemeye, hemde can kulağı ile dinlemeye ve tabi ki tanımaya...
[[ikiyanayasla]

BİR DÜŞTEYİM....

Burada içki masam...

Bil ki gözü yaşlı, gönlü kırk olmadan içilmez bu meret. Sabun kertiği gibi bitmekten korkmayan, bir de içişlerinin bedava dinleyicisi arkadaşın var ise yanında keyfin tam sırasıdır yani...

Zaman tüneline el ele sevdalılara taş çıkartırsın, memnuniyetinin ifadesi görülmeye değer.

Sakın aklından da şu fikri çıkarma:

Başlamadığın bir satırın vebali yok omuzlarında. İnsan denen kitapçığı çevirip okurken.

Hep sevdiğinin düşüncesinde, olmanın gururunu taşırsın, bundan mutlu olduğunu yazıyorsun inanmam...

Bundan dolayıdır ki;

Sözü gediğine koyan annemin bir sözünü çok severim. (Gerçi bütün sözleri beni derinden etkilerde bu başka bir şey)Derki :

-“Bedenin evliliği göz açıp kapanır ama ruhun evliliği toprakta kapanır.”

Demek istediğimi kısaca özetlersek, ne bedenen, nede ruh olarak bu izdivaç bende katiyen gerçekleşmeyeceğine göre. Fazla söze gerekte yoktur aslında.Yalnızlığımı hiç kimseyle konuşmayacağımdan söz ediyorum. Tek kelime şikâyetim yok ki benden, neden yalan söyleyeyim.

Ay görünür zamanlı zamansız

Gözler göğsüne yeltenir

Dilekler amansız

Bu gece perde çekmiyorum

Hallerim gönlüne ayan

Fısılda nazlım

Dualarda ol

Geceyi öldürme

Gümansız!

.

.

..... Boş bir âlemde gezindik

Kalmadı bizde takat

Darılttım nazlı yarı

Yara, aldı sadakat!

Ve hadi birilerine eza vermeden anlatmayı deneyeyim yine de dedim.

Çıkamam hiçbir vebalin altından. Kendime de yazık etmiş olurum.

Başkası mutlu olsun diye açıkçası huzurun şoförlüğünü yapamam. Yani acemiyim bu konuda...

Ya hızlı giderim yâda kuralara mecburi kalınıp yavaş giderim,

Hayal kırıklığında olduğunda geniş çaplı kazalarımın saniyelere kefaleten kaçınılmaz olacağından biliyorum.

hiperaktif düşüncelerim ekseninde hiçbir kuralı takamam

Takmadım ki olur olmaz şeyleri kafama hayatım boyunca.

Birinci nedenim bu...

Düşündüm de ne kadar kolay söyleniyor sevgilerin bitişleri. O bunu dedi, ben bunu dedim

Oysaki ne büyük heyecandı bir zamanlar. Hiç hatıra getirilmez Bir kalpte taçlanmak. Sonra usul usul iki tende yek olup birleşmek...

Sevginin gizemlerini sergileyen, öyküsünü paylaşan kaç insan vardır hiç bilinmez ama herkes yaşadıklarının iyi veya kötü kahramanıdır.

Sahici bir yutkunmaya asılırken dilim, hiçbir ihtarı dinlemeyen bu ellerim rakı bardağını havaya kaldırır.

Gevşek endişe ile boşlukla tokuştururum ben de bardağımı. Masamın diğer ucunda boş duran sandalye orada olması gereken kişiyi hayali olarak ne kadar çok andırır zaman zaman. İçimdeki seste söylenir” ah bir bile bilsem”...

Yani çift yaratmış yüce yaradan canlı ve cansız, erkeği ve kadını... İzlenimimde kutsallaşan her şeyin arkasında zerre sırların sırrı var...Yani sır sır içindedir yaşamın her karesinde.

Ben konuyu dağıtmadan hiç koşulsuz yanımda bir nefes olmalı diye haykırışımı yeniliyorum, yenilemeyle devam edecek gibiyim. Buna da elim mecbur...

Beni rahatlatan konuya ait olan şey ister bir yudum şarap, isterse şımarık gönlüme yakınlaşan günü birlik sevgili , birazcık rakı, bir o kadar titrek bir o kadar sıcak hissetmemi sağlıyorlar anı...

Ve bir kenarda ise

Keyfi azat ettiğim melodram titreyişte her seferinde hezimete uğrayan ıslak ve kuruluğa demlenen gittikçe ufalan gözlerim. . Onlar bana dokunuyor ben onlara . Bu dokunuşlarımın çabası küçümsememeli.Benim gibi içmeyi ruhen anlamaya çalışan biri için zor bir durum.. Biri bir yerlerde yüreğimdeki bekleyişe acil bir çözüm üretmeli .

Ha! Bu nasıl olur, şimdilik bende bilmiyorum ki...

Bir ses diyor ki

Hadi! Yırtık ezgilere inat şiir tınsında dokun senli cümlelerime. Satır aralarında mürekkep yalamış kâğıt bağırان vura vura kendin dizginlemeye çalışsın her seferinde...

Ha! birde raki koy, eksildik biraz.
Problem değil tavan yapmışsa duygular
Sere serpe güneşleniyorsa solun
Hayat çekiyor lâv yangınlara
Rüzgâr da aldırıyor gülün
İmdat gecikse de yetişir birazdan
Yağmur söndüremez ateşleri
Gergef dokunmalı
Öpülmeli dili!

başta demiştim ya. Şiir işte.

Bu belki, bir rakının dostluğuna yenilip ve sızıp kendinden geçince,

Yanında bir nefes kulaklarına aynen şu sözü de fısıldar” iç aslan sütüdür, batıkça derine yufka gibi açılırsın hesabı, sadece...

Şiirsel düşüncemde ağır ağabeylik yok ama... Ben yine alı turnam türküsün söylemeyi daha rahat benimsedim, Soframı kurarken...

Çok iyiyim maşallah özel olarak görmek istediğim her şeyim var ruhum arada bir uçacak arada bir gezinecek anıların içersinde eminim.

Garip olacak ama bendeki rahatlık sayıklamaya dönüşene kadar. Üstü kapalı gel gizlerimin ayak seslerine kulak tıkıyorum, masamı özene bezene hazırlarken.

Bir yanımda öylesine müstesna, öylesine yalancı bir cennet ne yapsam ne şekil iyilik işlesem gayretinde değilim.

Birileri gibi bu cennetin bir köşesinde ayaklarımı uzatıp gelen geçenden yaşamadıklarımın haracını kesem bencilliğinde hele hiç değilim.

Ben içmeliyim hayyam zikrinde aşkı için.

Şiir aşkı için veda yoklukların el bileklerini halsiz bıraktığı Mehmet amca içinde içmeliyim.

Asla da fikrimin ana temasından caymamalıyım Ben, ben için içmeliyim...

Asıl düşüncemde kabul gören satır başına düşen Bu yalnızlığım hangi Kalabalığa intibak sağlatabilir.

Bendeki yok oluşun adına nasıl bir varoluş yakıştırabilirim? Loş bir odanın içinde etrafında tüm hızla dönüp duran düşünceler varken.

Şimdi kim getirebilir yanıma ?Gecenin bu vaktinde değerlerin aynasında yüzü yüzüme yakışan birini...

Bu gayri ihtiyaç olan bana ailemden birisinin mi?

Yoksa iki üç paylaşımın sanki hayatıma damdan inmiş gibi halede tanımaya tereddüt ettiğim arkadaşlara mı!

Deyip geçtim başköşeye

Masanın üzeri tıksı tıksı..Her mezenin birbirinden ayırt edici özellikleri vardı. Üstelik âleminde aslan sütü...

Sanki kral sofrası, iki sihir hilesiyle önüme serilmiş gibi

Birden gözbebeklerim ışığın varlığında olduğundan kocaman bir şekle döner.

Aniden odamın loşluğuna birileri ışık çuvalları boşaltır sanki.

Ayakkabılarım çıktı ayağımda.

Topuklarıma beden ağırlığı ile basmam hiç süre vermeden

O ışık gücü aldı gitti beni, sıkıntıdan patlamak üzer olan bir bulutun üstüne...

Ve ne gariptir ki ben daha kadehi dudağıma deydirmemişim...

İçimdeki konuşma hissi zaman kayıp etmedi...

Masamda dostlarım... Hadi beni anlat

Ben biraz cümle kurmaya feyzi alırken gözüm zeytinle buluştu

Zeytin tanesi seksene merdiven dayamış yüzünü buruşturup tuzlu terini elinin tersi ile silip.

Aninde ahbap kesildi bana. bir el attı omuzlarıma “kara gözlüm şarkısını mırıldananlımı dedi.”,

Ben hiç hayır der miyim? usul usul başladım ezginin tam ara nakaratında

İster inanın, ister inanmayın...

Ben zaten kırk yılda bir düşerim böyle bir hayali masaya ve şarkıların diline...

_Ayol zaten kuş kadar yer içerim.

Peki siz?

Bütün düşleri ulu orta dilimlenmiş kavuna ne dersiniz... Kokusunu çok şeye benzetirim...

Yanıt (1).Sevişme sonrası öpüşlerin, kendini yenilmesinin rehberi bu sefer içmişliğinde katkıları ile bir daha canım ister nazına uzak,

Kısaca yasak levhasını hiç koşulsuz sıcak ellerin dokunuşuna bırakan,

Ve o an.

Yani tekrarın tekrardan hiç soluklanmadan işte o iş... Siz anladınız ben öyle hissediyorum.

Yanıt (2)...Yolunuzu kaybetmişsiniz. Bir çöldesiniz ve tek başınısınız... Bu Mecnunun çölleri değil, hemen olaya kahraman olmayın lütfen...

Halinizden bezgin bir şekilde yola düşmüş gidiyorsunuz ayaklarınız çıplak ve zaman durmuş...

Size habire gidiyorsunuz... Dudaklarınız bir kurumuş bir kurumuş ki sormayın gitsin.

Zaten böyle bir anda sorgu suale düşmeye ne zaman var. Ne de kimseyi karşınızdaki bulabilirsiniz. Orada yalnızsınız âdemi derya... Neyse orayı geçelim.

Hal bu ya gözleriniz çevreyi dört dönüyor...

İşte o an rüzgârı gelen ılık ılık bir su sesi...

Şırl şırl

İkide seçme kuş sesi

Filmi başa sarıp... Su! Diye mirıldanıyorsunuz...

Bildiğimiz serap... Anam serabın ne işi var burada. Hissini aklınızdan silin...

Şekil bozukluğu olmasın serapta kendince bir içim su...

Ama bu o serap değil...

Sevmediğim bir insanı hatırlatan bu isimi dilimin ucunda bulup, düşünce kaymasına izin kesinlikle vermem... Zemin kumlu çünkü düşer, kırılır hanım hanımcık kalıbı.

Bazı isimleri zikrederek canım sıkılır örneğin Leyla, Necla, Kadın kadına hep düşmandır. Erkek için fark etmez onun düşüncesi belli şeylerden sonra istop eder.

Böyle coşmuşken sorayım belki cevap olarak benim kafamı kurcalayan o soruya yanıt bulurum

Âdemoğlu, âdem kızı ayrı bir resim iken birden tek resim olmanın sırnı çözen var mı?

Bu kadar incelik içinde efelik edip...

Hadi siz geri durun arkadaşlar, yıllardır çözümsüzlük bayrağını birileri taşımış. Siz yorulduunuz azıcıkta ben taşıyım tek kelime diyecek, o kişi ben değilim.

Keza böyle hassa konularda doğru fikir yürütme gayretimde, vardığım sonuç bende mantıklı.

Hayali gerçek dışı şeyleri basit bir noktada keserek, zekice de. Seçenek sunuyorum bir nevi yaşanacaklar...

Yapmak yapmamak kadarda birbirine uzak sayılsa da...

Asıl olan sizsiniz ve o sır sizde başlar ve sizde de biter.

Aynen dediğim gibi kendi sesinizi aşağıdaki cümlelerde net duyarsınız...

Oley! Çıgıllıkları Türk filmlerinin Cüneyt Arkın sahnelerine biraz modern olsa da,

Gelelim finalin çağdaş uygarca bitişine...

İşin özeti göz temasında olduğundan net bekleyişte, işte buyurun, netice ve Hatice...

Çöl ortasında kumlara dudaklarınız ıslatacak ganimetiniz su yarı gömülmüş vaziyette... Rüzgâr ayakucuna basa basa geliyor,

Uğultulu cırlak bir ses kaplamış ama her yeri...

Sen manyak mısın? Bula bula çöllere geldin... diyor

Çıgıllığın vitesi boşalmış bir araba gibi, bayır aşağı gidiyor,

Sesin geri gelmiyor sana nedense duymuyorsun kendini bile...

Hedefine kilitleniyorsun göze çarpan ilk şey, sen var ya iki ayrı yakaya iğnelenmiş kurdela gibisin. Kadere razılık verip.

Aynen seni bekleyen görüntü şu, iki şaş al su, sizin onu lıkır lıkır içmenizi bekliyor...

Hadi canım kaçınıcı yüz yılın içindeyiz. Kırın bu pencereyi hava alsın hayal gücünüz der gibisiniz...

Kim bilir?

Hayal gücünü cümlelerin huzuruna çıkarırken... Şu dünyada daha kaç kişi düşüncesine kadeh kaldırmıştır aynı ben gibi... Asıl olanı var etmek de değil midir? Sizce!

Yani bu öz güven bende var, gerisine boş diyorum.

Fikirleri türeten o fikre yedi emin adım sahiptir...

Göz ucu ile bir fikre daha gelelim...

Yanıt (3). Bir bahçedesiniz. Ama çocuksunuz yaş on bire küsüp on ikide sanırsınız kendinizi...

Asıl konuya gelelim ne yalan söyleyeyim bu bahçenin tamamı komşunun.

Zehra teyzenin:

Ah! Öylede güzel bakmış ki bu bahçeye...

İki elmanın vebali nedir ki diyorsunuz lakin.

Sıkıysa böyle bir bahçeyi bulun koca kentlerde.

Bana uymak zorundasınız.

Ve o kokuya...

Burunun direklerini kokusu ile kudurtan o kokuya dokunmadan tabanlara kuvvet kaçıyorsun...

Yani bıraksalar hiç düşünmeden hepsini mideye indirirsiniz de...

Lakin yavaşça dilinin üzerinde dişlerine doğru, oradan ise nasıl yutulduğunu rakının gazabına uğrarken anlamazsınız bile...

İç iç devadır, damar sertliğine ifade sertliğine iyi gelir demeden...

Akılma bir bardak sıkma portakalın hayali gezindi.

Ne olduysa bana oldu, dünya akıllısı sarhoş damaklarında, çok acemice dolaşıyorum.

Nerde anamın kompostolarının o eşi benzeri olmayan tadı demişken...

Bana yaşamayı bilme konusunda, sertçe gözdağı veren, aklıma uyudum.

Şehrin utanç yüzünde birden allanır yanaklarım birden, görünmeze şahit olur tövbe hâşâ...

Fakirin sofrasına çulsuz oturan, bir kalıp beyaz peynir canlanır gözümde hiç tereddütsüz

Yeşile çalmış az biraz yüzü gözü.

Asaletini biz süt iken bilirdik. Hani bir söz vardır hep duyarız çevremde ki dostlardan" anam kız iken görecektiniz"

Vay be!

Sözün kısası teze gelin gibi dört köşe beyaz peynirimiz.

Eyle mahzun durur ki

Kenarı hayal kırıklı sarmış tabağın içinde. Döndü yuvarlandı o içmişti havada rakının en son yudumunu sanki.

Şurada birkaç meze ile dolu tabakçağızı kimsenin kimsede üstünlüğü yokluğu ilişti gözüme

Ah! Daha neler neler... Çıkiştıkça içi boş sanılana geceye. bir yudum rakı benliğime gizleniyor.

Nedense tepki gösteremiyorum, felaketime içtikçe adım adım sürükleniyorum, Kuşkusuz dönüp masaya kulak veriyorum...

İçelim beyler! İçelim... Diye masadakiler birbirlerini uçurumlardan acımadan atıp sonrada

_şerefe!

Kadehleri tokuşturmasına gülüşürken

Bir canlının canlıya bende nefes alıyordum tanıklığında olmamasına rağmen.

Et sotenin kokusunda bir kerameti varmış gibi yumuluyor kokusuna hemen hepsi...

uçurtmayı vurmasınlar:)

Sabahın ilk ışıklarına, gözlerini açarken, O gün, ne yapan gereken şeyleri, tek tek dizersin.

Ne giyeceğini, hatada ne konuşacağını, tabi midenin beyne doğru açığı sinyallerken sıcak ekmek ve bir bardak demli çayın kokusunu alışına şaşırمام

Kurgulama bu sahnede ne çok şeyin yeri var saymakla bitmez.

Benim demek istediğim. Toplu bir çığlıkta, soluk aldığın sürece, yaşamın her karesinde, asıl olan sensin.

Bir günün özetini yaparken, başladığın noktada, sona doğru, nelerin oluşacağı bilmen imkânsızın imkânsızı...

Bakin şair dostumuz kaleminde şu cümleleri nasıl azat etmiş. İşin sadece rüzgâr boyutunu rahatça el almış...

Anlatımın kendi kendine övgüsü kendi içinde saklı görünür... Ama benim kişisel fikrimce değil

Kanatsız uçmakla övünen uçurtma,

Rüzgâr olmasaydı neye yarardın sen... S ekinci

Bu sözlere cevap veren ben olsaydım ne derdim.

“Rüzgârın hükmüne eyvallah da uçurtmanın çok getirisi yoktur bana, vakit ötesi düşlerin içinde kayıp olmak gibidir keşken kuşlar olsaydı rüzgârın karşısında bir kâğıt ve ya bez parçası değil...” derdim

Konuyu siz ucuca bağlamakla uğraşırken, ben yaşamın içindeki cismi varlığımı özetleyim bu arada...

İşte ben...

İki sıcak temasın ürünü bir cen olarak aylarca daracık karın zarın içinde mecburiyetten en zor süreçleri tamamladım.

Aylardan kasım ve öğlen üzeri. Soğuk sıcak karışımı bir hava evreni sarıp durmasına engelim yoktu...

Benim farklı bir ısı gezeninden gelişime engel olacak hiç hiç bir şey yok gibiydi...

Vakit tamam Abbas demişti şair!

Çok hazırlıklı olmasam da koca bir ışık küresini görünce. Elimde avucumda ne varsa orada kalışına da kulak asmadan.

Ve o şekil bozukluğundan kurtulup kendimi boşluğa bıraktım.

Aman ha!

Hata edipte bana karşılama heyetini sormayın gitsin. koca koca suratlı ben varlıklar etrafımda sevinç çığlıklarını atıyorlardı.

Yani iyi ki! Doğmuşum ben dedim...

SIR-RI KELAM

Birinci bölüm

Ali, yol boyunca direndi; doktorunun kendisine söylediği o son kelimelere. Çaresizlik içinde, acı acı yol alırken. Ağlıyor, bütün vücudu ise kurbanlık koç gibi. Sanki bir çengele asılmış, yaşamın mutlu derisi üstünde. Yavaş yavaş yüzülüyordu.

Artık eskisi gibi sessizde değildi; çığlık budalası sözler, dil temasında biri gelip diğeri gidiyordu.

Cümle âleme cevapsız duran, beyini ise olduğundan daha hararetli çalışıyordu.

Bir kaç saniye içinde yapacaklarını diziverdi dikkatli bir şekilde.ah!bu arada kendisine lazım olan evraklarını kontrol etmeyi de ihmal etmedi.

“Geliyorum” diye ani bir çığlık attı.”bekleyin geliyorum! Geliyorum!...!”

Ali,nin, bu sefer ki kaçıışı planın eskisinden daha iyi hesaplamış. artık hiç bir varlık vaz geç dur gitme ! Diyemeye hak bırakmamıştı.

Son bir kez daha olan cesaretini toplayıp, Koca şehrinin soğuk kaldırım taşlarına, beton yığıntısında ibaret olan, evlerine, evirgen bir şekilde bakındı.

Görölmeye değer hiçbir şey bulamayışına o kargaşanın içinde bir o kadarda cevapsız sorgulanınca.

Ve son surat, gaz pedalına basarak, parlak kırmızı arabasının tekerlerinin yere değmesine izin vermiyor adeta kuş gibi uçuruyordu.

Bilhassa görmeyi arzu ettiği birilerinin varlığını hatırlamaktan nedense hususi kaçındı.

Parmağındaki o sadakat halkası, yüzüğünü. Avuçlarının sıcaklığında bir iki kez çevirip, yavaşça boşluğa bırakmış.

Gözlerinin ışıltısı kesik kesik karanlıktan sırlanıp, yerine ışıkların savurganlığını kabul ettirmesi göğe ye yükselmesi de ani bir doğa esrarına bağlandı.

Ali, artık ulu bir hastaydı.”çürük tahta mih tutmaz” fikrinden uzaklaşmaması gerekiyordu.. Sanki,sessizliğini kulak zarını patlatan yırtınası o çığlıkla eksik yanlarına zamansız uğurlanışıydı.bu durumu şunu gösteriyorduk ki! ruhani bir uygarlığın mala ve cana kıymadan ondan işkâl zamanıydı. Kuşatacağı sadece bir çift gözün ışı ışıl yanan ışığı, yâda bağrını ani vuruşa kendini hatırlatan kalbi idi.

Artık, geçmişi ile dallanıp, budaklanan bir varı yoğu yoktu. Bin türlü belanın kapısından üryan yatmış ve sonra kızıl ırmağın sevdasında durulan” O adam, o adam ben olacağım” derken bile saçlarını yanaklarını mahzunca öpüp ve okşayan rüzgârın getirdiği ılık ılık havayı saçlarının arasında ve anlından, nefret edercesine sıyırıp attı bir kenara.

Dedi ki?”şu saddakat halkası, parmakta değil, yüreğimde follaşan duruşuna bakarım artık”

Ali'nin düşüncesi de milim milim hüzünleşen garip yaşam hikâyesi çok derin bir acıya, eşleşirken bile Bütün dikkati oradan, oraya savrulup sonrasına kocaman kocaman yumrular halinde topaklaşıyordu.Geçmişinden uzaklaşması ona her ne kadar kolay geleceğini bir çırpıda planlaması bir o kadar zor oluyordu.

Kendisinde inanmadığı, İstem dışı geçmişin akıbetine kapılıp, giden o kadar çok anısı vardı ki!

acaba, hangisinden vaaz geçip , diğerine başlamalı, fikrinden ziyade. Sonu onu nereye götürecek düşüncesine kapılıp, bir adım atamamak bütün değerleri alt üst edişi.ve her seferinde, Onların içinde başa dönme korkusu ile kıvranıp, durması.

kalpte ince bir sızı, sahipsiz olan her sevinci tüketiyor olmasını, açıklayamayışının kaygısı ile yanlış yargılamaların içinde ..... Kendisine laik olmayan aşkın varlığını,cümle ordusu dilinden olduğundan daha kısa tutması.

Beklentisini olur inancına müsaade etmekten başka çaresi de yok gibi görünüyordu.

Sanki beyini olduğu nokta da duraksamış kadar yerinde fırlamakla ebedi durma arası gelip gitti kalbi de.içindeki güç volkanı ümit öyle bir patladı ki dilinde şu sözler döküldü.

“Yahu! Benim benden kaçışım nereye kadar” dedi.

Bu yolculukta tek olduğunu, kabullenip öyle hareket etmesi gerek ;Ve hayat alfabesinin ilk harfinde başlayıp, korkuların umuda, gizemi kendi ekseninde döndüğünü, velhasıl o dönüşün bir ayağında yakalamak önemliydi.

Yaşanması ve yaşananları tanımlama adına verdiği o korkunç savaşı. Bütün gayret ile bitirmek için kollarını sıvadı. Çaresizliği ebedi bitirme teorisini bir şekilde geliştirecekti.

Keza kendi içinde yaşadıklarını bir masaya yatırıp, maziye kansız bıçaksız bir cerrah gibi dokunup, o kanserli yeri kesip, atmakla başlamalıydı.

Herkes gibi onunda bir kenarda unutmuş olduğu. Güzel sayılan duyguların, gelip kulaklarına. Sihirli bir fısıltı ile üflenme beklentisini beyninden çok acemice kurgu haline dönüştürmemeli

Son noktada tekrar başa, dönmelerine inat şu anda, daha derinlere gitmesine ve sükûttu isyana uğrayan yanlarını hayal bile edemeyeceği. bir noktada bırakır gibi görünüp, ben bilincini bizden koparan, o kopuk uçtan bir adım önden gidip düğümlemesine çaba vermek zorundaydı...

Ali, yol boyunca milyon çözümsüzlükle küçük bağlar kurup, radyoda çalan türkülerin her bir hikâyesini aynı ses tınısı ile mırıldanmaya devam ediyordu.

Yola çıkması da, aşağı yukarı yedi saati geçmek üzereydi. . Önünde düz bir yolun varlığı aynı yerden saydığını hatırlata dursun.

Rüzgâr gibi geride bıraktığı yaşam alanları sessiz karşılayışına tamamlayıcı bir iz bırakmazken, gittikçe azalmaktaydı.

Arkasında öylece bıraktığı yaşam belirtilerinin silik kaygısına düşmeden. Mazisine acil kaçıışı, ferah bir havanın dışarıda özgürlüğünü kıskanması ve az biraz durup nefeslenmeye vakti yokluğuna inandırmıştı kendini Ne yapsa nere gitse manevi yalnızlık kendi içinde, yalnızlığını da bin kat arttırmıştı ziyade. Eğer şu dakika yanında birileri olsaydı. Koskoca kendisinden bir o kadar uzak evrenin içinde. beyninde ki düşüncelerin aksine, bütün yalnızlığının irini patlamamış olurdu.

Rüya gibi gidişine inanmış ve kafasındaki bomboş abuk, sabuk hareketler ile o köşeden, öbür köşeye bilmeden nefeslendiğini ve yorulduğunu, his etmesi de, çokça uzun sürmedi. Çünkü bu güne kadar, denetleyemediği hisler karanlıkta öylece duran, gerçeklerin aksine halen gördüğü rüyanın derin etkisinde idi.

Âli'nin özeli ne acıdır ki i bir çırpıdan avuçlarından savrulup gitmişti. o Köhne hayatında, sanıldığı gibi hiçbir şey mahzun değildi.

Bakışları kolunu morartan, o serum izlerine aniden hiddetlendi. Gözlerine ümitsiz bitkin bir ifade düştü. Asıl korkusu kendinden asla kaçamayacağını da anlamış ve yine hakikatin ürpertisine bütün bedenini yenik olduğunu kabullenmesi. Bir o kadar cılız ümidin altında bedeninden küçük küçük parça yaratığının da farkındaydı. Bu beyin fırtınasında hafif hasırla çıkması kadarda, tatlı kelimeleri, zihnine kazımanın çok doğru olacağını biliyor. Ama kâbus kargaşasının bıraktığı ıstırap dalgasının hiç hafife alınmaması gerektiğini, büsbütün sıkıntısının fitilini ateşlemesinde yeterde artardı.

Her halükarda. Onun neyin beklediğini düşünecek. O derin uykuya hasret gözlerinin iyi biliyor olması dezavantajı sayılsa da. Çok enteresan bir şeyle daha bir yüz göz oldu. Siyah, beyaz anılarının göz bebeklerinin içinde kayıp ta! yüreğine doğru gelip derin bir uykuya dalmış olmasını ne çok isterdi.

Lakin hayır! Tam tersine, telaşa ve çaresizliğe bir sıfır yenik olarak. Acı ve tatlısı ile bu yolculuğa çıkmayı kabul etmekten çok, kendini bir o kadar mecbur his ediyordu ki. Herkesin bilmediği o sır içinde bomboş ve ıssız görünse de sırrı, sırdı, kendi iç âlemine daldığında.

Bildiği tek bir gerçek vardı. İçinde taşıdığı ve bir türlü karşısına geçip kendisi ile alakalı bir tek yanıt veremeyen o iç sesi Yeni baştan beynine tereddütlü bir şekilde zoraki yerleşip, maziye doğru var gücüyle sağa sola iteklemesine “bu günüm ben biliyorum ya dünümü nerede” dese de.

Zamansız bir şekilde kendisinden çaldıkları o günlerin dehşetinden kurtulması son bir tercihti.

Evet, bunların gölgesinde kayıp giden içinde hep var olan kahramanı ise küçük bir çocuktuktu. ablak yüzlü, zeytin tanesi gözleri ağlamaktan davul gibi şişmesi de cabasın idi.

Saçları mı? Bit ordusuna yenik sığır verilmenin yanı sıra. Üşüme kaygısını taşıyan birde, siyaha beyaza empoze edilmiş. Hani rengi soluk desem, oda değildi. Kirden uçuk kirlence bir bere vardı.

Ve yama rekortmeni olan kadife pantolonun ise içten cebinin yırtık olmasından dolayı, parmak uçlarının uyuşukluğunun, his etmemsi de çok doğaldı.

Âli'nin içindeki çocukla, nefes bile alamdan uzun yıllar yaşamsı. Buz olan her anısını da bir yazıp bir okuyup istediği gizemde hep buluşturmuştu.

Gördükleri öyle iç sızlatan bir şeydi ki. İstem dışı kapanan o gözleri, Islak yolun verdiği kaygınlığı irdelemiyordu. Hızın artırdıkça artıyor nefesi nefesinde sorulmuştu.

Bir var ki İçindeki hislerin kendinden ne istediğini sormaktan, öte onunla düşlemediği bir mutluluğa sürekleşen kişilik öğelerini. Usulca ellerinden tutup “yeter! Be! Bu kadar sürüklendin “ diyemiyorsa da. Kızıl bir umut sabahı sessizlik içinde. Ne kadar büyük olduğunu fısıldamalı...

SIRR-I KELAM

Ali, bilinmeyen kafasını hep karıştıran, vücudunda lerzan olan sebepleri, kudretli bir şekilde göz önüne alarak, Ama avuçlarından geri yerine iade etmeyi uygun buldu. Birden hastalığını hezimetini düşündü. Her ne olursa olsun başından geçenleri burada, unutabilmek için iyi bir fırsat yakılmıştı.

Şaibeli çıkarı uğruna çalışan kanı bozuk insanların muhatabı olacağı lügatin da olmamsına itibar edip Hayal kırıklığını elinin tersi ile itip şefkatin en alasını gösterdi o an kendisine verimli bir toprağın sahip gibi ekti ekildi. Sevincini şu cümlelerle fısıldadı.

Birden yüzünde garip bir tebessüm yerleşti “yahu! Ben kendi kendime yaşamayı galiba çabuk öğreneceğim” dedi. Ve kapının sesi içine hem ürperti hem de yüreğine inanılmaz bir sevinç akitti.

“Kim bu saatte gele bilir?” Diye mırıldana mırıldana kapıya yöneldi. Kapın arkasında ki o demir kancayı, sağa, sola döndürmesi ile Kapı korkunç bir gıcırta ile açıldı.

Gelen ise eski muhtarın oğlu Rızadan başkası değildi. Çocukluğundan az çok hatırlardı kuru kuruman bir çocuktu. Yarım dünya misali bir adam olmuş karşısında görünce onu

Ali, “Vay! Anası bakar mısın? İnsanın bedenine sığamaması bu olsa gerek, Kısaca kalın çatık kaşları sürekli ıslanan dudak kenarlarını dil ile kolaçan eden sevimli adamın biriydi işte.

Razıyı karşılama gayet candan olmuş yüzündeki gamzelerinin kuyularından mutluluk taşıyordu. Ali'nin gülümsemesi görülmeye değirdi.

Ali heyecanlı bir şekilde “Hoş geldi Rıza can! “Dedi

“vay, Ali abım merhaba! Seninle buralarda karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti.”

Ali kapının aralığından Rızanın gülümsemesinin heyecanına kapılıp dikkatlice, bir daha yüzüne baktı. Gülüşünün tonunu değiştirip başını önüne eğdi. Hüzünlenir gibi oldu.

“ Rızacığım hayat filmimi çekmeye geldim buralara kadar, umarım sana da rol vermenin gururunu yaşatırsın bana hemî’ ...

Ali, genç adama şaka ile karışık gelişini özetlerken. Aslında gerçeği konuşuyordu. Bunu bir tek kendisi biliyordu.

Rıza “İyi bizde oynarız Ali ağabeyciğim sıkıntı yok” demeyide ihmal etmedi.

Ali, misafirini içeriye buyur etme, nezaketini içinde geçirdi. Ama içerde dört duvardan başka bir şeyin olmadığını bildiği için susmuştu mecburen.

Soğuk bir mahzende çıkmışçasına koşar adımlarla kapının önündeki taşlara oturmak için yöneldi. Rızada peşin sıra ikisi yan yana oturdular.

İkisinde bir sessizlik zuhur etti. Çevreyi dağları alıp sonra geri yerine iade ettiler. Bu küçük gezenti huzura varmanın ta kendisi idi ikisi içinde.

Nasıl olsa Rıza ile Kapı komşu idi. sık sık karışılacaktı böyle derin sessizlik sohbetlerine. Göz ucu ile bir daha süzdü

Rıza, anın eni boyuna eşitleyen beden yapısına.

Sigarasından bir bir nefes daha aldı.

Ali, “E! Rıza can anlat bakalım neler yapıyorsun. Bu köyün güzelliğini yaşaya yaşaya” dedi

Rıza, “Hiç bir şey yap mıyım?”

Ali, “Anladım boşluğa, ben gibi kürek çekiyorsun sende”

“Aynen öyle”

Ali şaşkınlığını az üzerinden atınca tekrar konuşmaya devam etti.

“Seninle tanıştığında. Küçük bir çocuktun şimdi kocaman bir adam olmuşsun ne çabuk geçti yıllar demi ama”

Rıza, “Evet, yıllar geçti. Sahi nerdeydin sen bunca zaman Ali ağabeyi... Sorsam yanılış mı? Olur acaba.

Ali derin bir ah çekti “ neyse o işleri hiç karıştırmaya anlatılması hayli uzun sürer be! Rıza can, dedi.

Lakin o arada gecenin hüznün fazlası ile çekmenin bedelini durgunlaşan yüzüne yerleşmesine engel olamayan Ali, inin durumu Rıza, gözünden kaçmadı.

rıza“Ağabey sen iyi uymamışsın galiba bir ihtiyacının olup olmadığını sorayım da gidim ben”.

Ali, “Evet, uyumadım diye bilirim. Sabah kadar bir ben oldum. Birde fikri cüce oldum”

Rıza. “Fikri cüce mi?”

ali, “He !”

Rıza“Of Allah’ım ne feci şeydir o bilmez miyim?”

Ali yine bir şok daha geçirmiş bu sözlerden sonra

“Maşallah Rıza hafızanda epey küvetli, ince hesaplar kafadan canlıyı verdi. Ben daha söze girmeden”

Mahcup delikanlı Rıza kendinde ona bir ipucu vermemek için sözü değiştirdi. Karşılıklı iltifat yağmuruna girmelerine öylesine izin verdi.

Rıza “Evet, ağabey ben buralarda kafa tımarlatma adına bir çeşit sembolüm. Ama her konu ile ilgili mutlaka bir anım vardır.

Ali ağabey bir tek sana söylüyorum, bildiğim yere inancın olsun ki. Konu uzmanlığını eyle kolay kazanmadım diyebilirim.

Ali, "Çok güzel şiirsel ve etkili bir anlatım var hele anlat şu konu uzmanlığının ana temasını merak etim" dedi. Ali, Rızayı biraz cesaretlendirmek adına kahkaha'yı koyu verdi gitti. Hah ah!

Rızanın al al oldu yanakları

"anlatımda beni çok zor durumda bırakma kimse bilmesin sakın dedi...

Ali ağabeye, genç diye bir ayrıcalığım var bu köyde. Adım çıkar canımın çıkmasından beter bir şey olur o zaman. Sır diyene kadar tek kelime etmem sana bunu bil...

Ali öylece donup kaldı." sen yoksa bir hayalin peşinde mi? dolaştın." dedi Rızaya.

Rıza."Yok, öyle demeyelim de."

Ali,"Eee ne diyelim! sen söyle"

Rıza yemi fazla kaçmış balık gibi çırpındığı kadarda sakinleşmesi içinde Âliyi uyardı da ihmal etmedi.

Dur! Hele anlatayım da dinle" dedi.

Köyün gizemi bir yana, sabah güneşi evlerin üstünden aşır, bütün sıcaklığını iki dudak arası dokunma hassasiyeti ile çözmüş.

Bense kendimi her zaman ki gibi, bir duvar dibine atmış. Yaş on beş fazla desem günaha girerim hafif inceden bıyıklarımızda terlemiş yani!

İçimde akan nehirlerin bıraktığı o kudurgan ses yaman mı yaman bir şeyin arayışı içine attı beni.

Ne yapсам ne etsem o hissın akıbetinden kurtulamıyorum. Deli danalar gibi, koşuyorum yemyeşil çayırlarda.

İşin özü ne düşünüyorum nede ayaklarımın üzerinde dik dura biliyorum. Şehvet tülünün arkasında siper yatmış resmen avını bekleyen bir atmaca gibiyim.

Bir sesle yerimden doğruldum.

Narin bir kadın sesi düş ile gerçek arası beni çağırdığını fark ettim.

"Rıza gel bir şey diyeceğim". Dedi.

Ali, fazla tutamadı kendini söze karıştı" ulan Kimdi? O narin sesli kız" dedi.

"Ne kızı ağabey!"

Ali, "yahu de hele aklım çıktı". Yavaş anlatıyorsun diye rızaya ses tonun bir yükselti bir alçaltı.

Rıza gülerek birazda mahcuplaşarak yarım bıraktığı sözüne devam etti.

Hani! Küçük memetlerin gelini Suzan vardı.

Ali,"Eeee! Ne diyor sana Suzan"

Pek sevimli şefkatli halini sen bir görecektin. Hiç düşünmeden gidip burnunun dibinde dikilmişim bile.

"Buyur! Suzan yenge ne istiyorsun benden" diyeceğim ama bir türlü sözler dilimde tutuklanmış gibi kekeleyorum.

Adeta lal kesilmişim karşısında. Cümlelerimi daha tamamlamadan hem utandırdı hem de büyük bir acıya sürüklenişine diyeceğim yoktu.

Tek kelime yok bende. Kuğu gibi uzun boynunu bükerek aynen söyle demez mi?

"gözünün çapağını yediğim kapında kölen olayım. Rıza can sana bir işim düştü yapar mısın? O yüzden seslendim sana...

Suzan'ının o gözlerinin ışığı insanın bir sandala bindirip hırçın dalgalarla boğuşturup, sonra sahile ayak izlerini bıraktırıyordu. O an dalgaydım. Kâh sahildim. Kâh ayak iziydim. inan bana.

Bende bir telaş var ki sorma. Hani çok yardım severim ya! Nedenim oydu.

İşin güzel yanı bu güzelliği ile dillere destan Suzan'dı.

Çağırmasına dünyalar kadar sevinip, Suzan'ının karşısında emir eri gibi hazır olda durmuş. Bu arada zekiyim de. Sağı solumu gözetlemeyi ihmal etmiyorum, ikimizi bir gören olur diye.

Neme lazım tedbir elden bırakmamak gerek. Buralar küçük yerdir ayıp sözün aslı astarını açıklayamazsın. Ne söyleyeceğini öylece bekledim.

Suzan yengemiz, İlçeden un aldığı tek başına ambara boşaltmadığını söylerken. O dudak büzüşü kendince bir âlem kurup, var olan yolunu kayıp etmesine yetti de artmıştı.

Birileri de çıkıp Allah aşkına sorsalar "yahu! Rıza ne cevap verdin, sen Suzan'a dese.

Tabi ki canıma minnet demez miyim? Körün istediği göz bir bende ise ikiydi o anda.

Ali,"bende aynısın derdim" deyip şeytani şeytani gülmeye ve Rızayı dinlemeye devam etti.

Asla hayal edemeyeceğim bir durumla karşı karşıya idim. O önde bense arkasında yavaş yavaş ilerlerken o kusursuz kalçalarının raksına takılan gözlerime bir türlü mani olamıyordum. Çünkü giriş holü uzun ve çok dardı. Bir solukta, yarım ışıklı arka odalardan birine girdik. Bu arada Un çuvalları dizili dizili bizi bekliyordardı.

Suzan soluk alamadan oradan buradan söz açarak gülüp konuşuyordu. Ben dinleme mağduru olarak dinlemekle beraber un çuvallarını ikiye bölüp bir hamlede ambarın içine Hopa! Diye atıyordum. Yalanım yok hem vallahi hem de tallahi. Bir var ki senelerce dinlerim onun o içimi gıcıklandırın güzel sesini...

Ali, "bu Suzan'ının eşi neredeymiş?" dedi.

Ağabey evde yoktu. Kocası tamtamına dört yıldır Almanya ya işçi olarak gitmiş. Suzan dile kolay görmüş geçirmiş yaşanması gerekenleri.

Benim gibi zarif çocuğu görmüş af hiç eder mi?

Onca yılın kıvılcımsız vebalini olanca yangınlığını bende söndürmeye de kesin kararlıda. Bense aslında buna nasıl

Başlayacak merakındayım.

Bir aradan söz bırakıp, unu torbadan bölüp ambara boşlatmaya uğraş verir gibi oldu. Benim çaprazımda dönen tilkilere dur! Demek imkânsızdı.

Efendi! Hortladı. Şehvet Budalısı gün yüz görmemiş bedenciklerimde of! Of ki! Ne of!

Amaç beli takke uçtu kel göründü misali.

Birden ne düşündü bilmiyorum bir hamlede üstünde ki ince sarı bluzunu tek hareketle sıyırıp çıkardı.

Bembeyaz memeleri hava ile akışmasında tomurcuklaşmış. Usul usul büyüyordu.

Gözlerim zaten pörtlekti daha bir portekleşti sadece” anam! Dediğimi hatırlıyorum.

Uzun siyah beline kadar düşen, Saçlarını tokasından kurtarıp omuzdan su misali gibi akması ile bir oldu.

Suzan, usulca eğildi kulaklarıma, dikkatimi sırtına doğru çekti.

Dedi “Rıza sırtım kaşınıyor. Bak bir kızarıklı görünüyorsa söyle bana” demez mi?

İşte o dakika delikanlılık bende, üne kavuşmasından daha çok, cüretkâr tavırları erkeksi yanlarımın çemberini genişletti nefes alışım hızlandı. İçimde ki sese yalvarıyordum “ne olursun daha fazla işkence etme bana. İmkânsız bir şey bu soluk almadan sevişmek istiyorum” diyorum”

Ama bir yandan gelen olur korkusunu bilip, yiğitle *ok sürmeden yüzümü çevirir gibi oldum.”

Bakamam kız yenge” titreyen sesim köşeden köşe yankılandığını his ettim.

“Müthiş bir şey...”

O günden sonra bir kadının bedenini sadece sırt ve iki memesinde başladım hayal etmeye. ötesini iyi ki görmedim.

Halim nice olurdu. Var sen düşün Ali ağabey...

Rıza’ anın son bir veda ya bağlı sözcükler yatalak bir aşkın hayali yürüme destekçisi saydı kendini. Çok şeyleri anlamak istiyor dil fakat suskunluğa yeminleşmiş. O dudak alevi, kendi koruna defalarca diz çöküp, gizemliliğini hale koruyordu.

Elinde olmadan o güzel anıları yaşamasına vesile Suzan’ın gizemli bakışları anımsayıp, uzak iklimlere gidip gelmiş idi.

Kimse seninle aynı kanıda olamaya bilir bu adam şey...

Ali lafa karıştı “hem de nasıl...”

Rıza itiraz etti.

“Neyse hikâyemiz uzun zaten uzun hikâyeleri dinlemekten de anlatmadan da haz almıyorum”

Ali, çokbilmiş bir tavırla Rızayı iyice süzdü sonra konuyu değiştirmeyi uygun buldu.

“Sana birkaç soru sormak isterdim”

“Hangi konularda soru soracaksın ve de bu yarım akıla sana cevap vere bilir miyim? Bilmiyorum!.. Ağabey” dedi.

“Yenge nerede?”

Derin bir iç çekiş Rıza’nın gözlerini yaşartmıştı, ağladığını beli ettirmemek içinde. Zora ki gülümsemeyi ihmal etmedi. Havanın yaz ertesi sonbahar olması rüzgârın esmesinden soğukluğu bedene mih gibi yapıştırmamasından beliydi. Kalın hırkasına sağ solunu çekiştirdi. Elini yumuşak bir hareketle Ali’nin sırtını sıvazladı.

“hey be! Ali ağabeyim, hayatım boyunca en ilgi çeken kadınları yakında tanıma fırsatı buldum. Keza birçok hatayı işlemediğimi itiraf etmeliyim. Sevmek adı altında bağladığım bir sevgilim hem vardı. Hem de yoktu. Kadınlara karşı cinsel bir arzu duymak bazen yetmeye biliyor.”

Ali, “beklide sen onu mutlu edebilen bir erkek değildin” diye sözünü tamamladı.

Rıza o dakika içinden geçenleri yüksek bir sesle açıklamaktan kaçınmadı. “yani bir başka erkekle daha farklı mı yaşadır demek istiyorsun? Eğer böyle ise bunu şimdi çözmek ne fayda getirir onda bana da ...”

Rıza kalabalık bir düşünce içinde kolayca sıyrılıp aşkla nasıl karşılaştığı ve anlatımlarını aynen terziliği ek iş olarak düşünen terzicik gibi. Yaşadığın duygu yamasına farkında olmadan koca koca dikişler vurmıştu.

Ali, Rıza’nın anlatımından, hayreti gizlemek yerine. Hayatında hiç rastlamadı dağınıkla karşı karşıya gelmiş. Yüzü ifadesini yumuşatmasına sebebiyet veren düşüncelerin ordusuna beyaz bir bayrak saldı.

Ses tonunu bin kat yavaşlatıp sözlerine aynen şöyle devam etti.

“hayal kırıklığı insanın anladıklarını hem zorlaştır karşıdaki kişide aynen sende olduğu gibi farklı anlamlar çıkartır ne dediğini anlatamasın”

Rıza ilgisiz bir tavırla.”ne demek istiyorsun sen”.

Ali rızanın da hayli canın sıkın bu konuyu değiştirmek için bir sihirli söz aramaya başladı. lakin derin bir kuyun içinde paslı kova gibiydi. Dil damağı endişeden kaskatı kurumuştu.

Rıza ayağa kalktı .”kusura bakma daha sonra daha çok konuşuruz. Haydi, şimdilik hoşça kal.”deyip bahçe kapsından hızlıca çıkmıştı bile.

DEVAM EDERMİ BİLMEM:)

[italik][/italik]

VAR MI AŞK?

Akşamüzeri Zara'da ki bahçemizin serin meyve ağaçların gölgesinde otururken. Geçmişimle geleceğimle ilgili aşk sorgusuna düşen şimşekler çaktı beynimden Burada doğup, burada büyüdüm. Yüreğimi büyük bir güvenle yasladığım baba ocağı hiç senden ayrılmadım bundan dolayıdır ki.

Aşk gerçeğine ne kadar yaklaştım. Aşk benimle bir adım attı mı? Yoksa hızlıca gelip beni geçti mi? Ya da ben mi onu görmezden gelip, kırk beş yaşa maşallah dediğimin tekte şahidi sensin der iken... İçimdeki düşünceler birden ciddileşerek, kırık bir busenin hatıranı geçmişe takılı kalmadan yaşanan yaşandı bitti nezaketini hangi söz geri getirecek veda gösterecekti şu dakika meçhulde...

Geçte olsa aşk gerçeğinin karşısında başka bir kimliğe bürünmem çok zor olmadı. Gözlerimi aydınlıktan karanlığı sahip çıkarırken...

Tek çıkış yolum buymuş gibi ha bire göğsümü döven isimsiz duygunun ayakucuna basmam akıl ve mantık arası nefeslenmem, daha doğrusu öfkemi, başka yöne çevirip, sırası gelmiş tam bir derebeyi mantığı ile hem hızlı, hem de yavaş, geçip giden zamanı, normal kabul etmeli miyim?

İnan ki bu aşamaya gelene kadar sadece şunu biliyorum Ben bende bir itirafçıyım, yüreğimde kendimce bazı özel operasyonlar yapacağım. Her ne kadar canım acısa da buna da hazırım sözü denge terazisini hiç oynatmaz iken. Keza çorap söküğü gibi sorduklarımın cevabı sökülüp sökülüp geliyordu. Her kavuştuğum cevap benim bayramım oluyor, yalnızca bir sorunum vardı. Elimde not alacağım ne bir kalem nede defter olamaması, hayatımı yavaş yavaş heceleyen yürek sesimi bir ben duyuyor olmam fitneye uğramış gibi. İnsanın ümidine dilenci olduğu hele ki bu devirde,

hem sevineceksin, hem de seveceksin.

Kısaca emek yemek mantığını düşünürken düşüncem geçmişimi kolaçan etmesi bir yana bırakmam.

yaşamın sıfır noktası da durmak içimi ürpertmiyor değildi...

Kişinin istem dışı yaşananı kabullenmemesi kendi kendine eziyetten ötesi veda aşkın ta kendisi ile şekillenmesiydi...

Bir daha böyle bir sürecin içine giremeye bilirdim de yaşım itibarı ile.

Düşüncelerim şimdiden hadi bana eyvallah dese de.

Ama ben yinede

şu dilimin üzerinde milyon sorunun figürlerini yerinde oynatmama zorunluluğu his ettim sonrada korkularıma haykırırcasına suskunluktan vazgeçtim...

Aşkın varlığını başka deryalardan arındırıp karşımda durmasının tek adı ise, Ölmende evvel ölüm diyen Tebriz şemssi hatırlattı. Acaba yaşarken bende aşk şerbetini içip yaşarken de ölümü tadanlardan biri miyim? Fikrine aşına olmuşken... İyide bu en kolay cevap, lakin ben varım aşk nerede onun peşindeyim ben...

Yaşadıklarımın yorgunluğunu benden çıkaracak tek bir cümlemin verdiği sahte cesareti hangi geçmişi bende silmişti. Hayal kırıklığı mı hangi geçmişin cılız düşüncesinde bulamamanın fayda zararını düşünemiyor görünsem de, aksine bulacağımı genel bir ifade ile kurgulayıp tekrar tekrar düşünüyorum.

İsrarla savunmacılığı yaptığım, zor bir soru çaprazında olan sadece yüreğime acıyor olmam. Milyon hücrede oluşan kanımı dondururken...

Ses tonum ne kadar ak ve paktı...

Soruyorum nice yaşanan aşkların cümlesine...

Hey! Yüreğim sende açık yüreklilikle söyle bana. Hani bir aşk var idi buralardan. Çok güzel giderken her şey, fedakârlığın ortaklığını üstlenen... Senden başka, kim bile bilebilir ki yüreğimin bir iskele babasını istediğini. Ben sadece zaman kazanmak adına sorguluyorum bana ait olan her ne vardı ise. Ortak amaçların üzerinde yoğunlaşmış erkekte sahiplenmeyi kadında arzuyu körükleyen bakışların bedene hükmünü kavrayıp, aşırı heveskâr görünmeden aşığına maşukuna kavuşturmanın peşindeyim.

Hele aşkta minnettârlık kesinlikle ifade mağduru sayılan sözlerimde yok. Yüreğin batık hazinesinin varoluşu kendi kendine tahin ettiği, ayrıca da erittiği, zaafın kurgusunda olan biride değilim.

Demem o ki aşk insana hayata kaç kere uğrar ki!

Beğenmek, hoşlaşmak, evvela karşıdakini kendisi gibi düşünme, birine borçlu kalmadan, vermeye razılık göstermek adına, hiçbir ize rastlamayışımın bir araya getirdiği, sorudan çok cevap almayışımda rahatsızlık veriyor bana.

Konuyu ele alıp yargılayan şahsım olunca, ben âşık olmadan içindeki fırtınayı denetlemeden, aşka ihanet eden, varlığını kişiselleştirip yanına binlerce soru işareti ekleyen düşünce mağduru görünümünden kurtulup. İşin özüne inip öğrenmek istediğim veda ilk defa tadığım duygu saydığım bütün duygular ile bağ kurup onu yeni baştan adlandırmaktı sadece...

Zara'nın efil efil esen rüzgârının verdiği serinlikten mi? yoksa benim usta bir yazarın ayak izine basarak yaşamın içinde kendi noktama hakimiyetminin rahatlığından öte ne olabilirdi?

Ondan dolaydır ki aşk adı altında her güzel dileğe arzuya, gözlerim kapattığımda büyük kar taneleri cama yaklaşmasından kıl payı eriyip yok oluşuna seyirci kalmam çocukluk hayallerimin gençliğe doğru erimesi gibiydiler. Oysaki isterdim kar tanelerinin her birinin bana gelip başlarından olup biteni anlatmaları. Yani beni sevenin sevgisini bana anlatması gibi. Bundan dolaydır ki varsayımlara isim vermek her yiğidin harcı olmadığı kadar kabullendirmekte istediğim hedefte keleşçesine yan çizdiğin inde farkındayım.

Tabi ki, aşk anlaşılması zor bir kavram...

Bunu ilk defa burada açıklama gereğini duydum. Benim vücuttan beyne gelen Hiçbir komutu kabul etmeyen bir kişiliğim var. Duygularımın galibi ola bilmem için yapmacık değerlerin dışına çıkar. Keyfinin kâhyası olan yüreğime. Daha önce hiç âşık olmayan bir insanın suretini çizerim. Hem de gökkuşağını kışkırdıran renkler ile. Özel yaşama bakıldığında, tozpembelik varda, Ah! Birde ben görebilsem inancımı kendimde tazeleme gayretine de çok kolay giriyorum...

Ama şunu da iyi biliyorum ki sevgiliden önce kendimi sormalıyım kendime.

“Hey! Ben neredeyim?”

Sizce aşkın doğuşunda önce ben var mıydım?

Susların çığlığa keza bedelsiz pimi çekilmez. Zamanla ruhani bir savaştasın keş kelerin karmaşık dünyasına alışmak o kadar zor ki. Kendimle sırdaşlık yapmanın ağırlığına artık dayanamazken.

Velhasıl, çok yalnızım koca bir kentin sessizliğinde, çığlım bir adım ileriye, gitmemeye, yeminli sanki...

Asıl gerçek olan nedir. Biliyor musunuz?

Aşkı anlatan, ayrılığı gözümün içine birebir sokan, her şeyin altı kalın çizgili. Olumluya karşı, olumsuzluk davam görülmüş. Âdem babadan Havva anadan beri.

Ne onu seve biliyorum, nede ondan nefret edebiliyorum. İçimdeki yansızlık her gün kat ve kat güçleniyor. Bir kırmızı elma bahane midir? Adın aşk ise diyorum...

Anlatmak kadar aşk kimde neyi ifade ettiğini bilmenin önemini zaman zaman fikir alış verişinde bulunmuyor değilim. Kısmen düşüncemde netleştirmeme yardımcı oluyordu fakat ben bende olanın izindeyim değişimi haykıramıyordum.

Tek sebebim bu

Her şeyi yeni öğren bir çocuk gibiyim. Genelde yaş bakımında epeyce yol almış insanların yanlarına sokulup direk bana aşkı anlatın dediğimde. İşte küçük hikâyeler koca bir ömrün duldasına saklanmış gibi işte bende aşkı böyle yaşadım... Demezler mi? Susup kalıyorum

ŞAİR KİM?

Doğrusunu konuşmak lazımsa, hepimizin elini ayağını yerden kesen bir, sıfırlı bilim çağındayız. Beklide birkaç adımda ileri gitmişiz, hayaline kapılmayanımız da yok değil.

Ben günlük kullandığımız rahatımızı artıran icatlar için minnettarım bilim adamlarına.

Bir var ki, bu teknoloji icatları olan bilgisayarın bulunmaz bir nimet olduğunu çok zaman dile getirmişimdir hata (teberik)adlı kitabımda yer vermişimdir.

İşte elimizin altında olan hep cevap aranan yegâne soru. Günümüzde teknoloji derken; sanat alanında ne fayda getirdi.

Nerede iletişimin tozunu artırdı. Bu soruda alacağım cevap benim içinde, sizler içinde, çok önemli.

Öğrenmenin, tek yolu görerek, dokunarak, işiterek kanısının az biraz teknoloji ile hızlandığını, farkın olmayanımız yoktur sanırım.

Ama gelecek nesilde ha! Babam deyip, hazıra konmasın. Bu kadar güzel olanaklar keyfimize sunulduğu için...

Keza amaç insanların kullanımın da olan bu araçlar insanın, insana ulaşma adı altında. İnsanın kullandığını fark ettirmektir.

Nasıl mı? Hangi sayfaya girsek kendi alnında, usta ele avuca sığmayan şeffaflık maskesini takmış âdemoğlu ve âdem kızı görüyoruz.

Başta şairlik mesleğini çok ucuz hale getirilip. Yenilerine yenisi katıldı.

Belki çok kişi aman ne var yazsınlar diyeceğinizi duyuyorum.

Yazmakla zaten şair olunmaz, şairliğe bulaşan bu kirli ellerin bir an önce çekilmesi lazım.

İlk başta bu gibi insanların yaptığı meslek hırsızlığıdır. Duygu mesleği gibi görünse de.

Arkadaşlar siz susarsanız susun, kendinizce bana ne dersiniz deyin

Ama ben doğa kirliliği kadar edebiyattaki bu kirliliğe bir edebiyatsever olarak hayır diyorum.

Asıl üzüldüğüm şeyse. İki dizeyi bir araya getirme çabasında olmayan şahıslar ortalıkta çirit atıyor olması, yarına ne bırakacağım zevkini onlara bırakıp dönüp kalemimi kırmak istemiyorum.

Ne kadar kendi dalında usta şair varsa eteklerine yapışmış birçok cümle fukarası insan dolaşmakta. Ve hiç şaşırmanın altında ne arasanız var.

Başımdan geçen kısa bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum. Bir kitap fuarına gitmiştim. Şiir konuşuluyor emeklerinin karşılığını alamayanların isyanı vardı.

Çok sürmedi içeriye birkaç bayan ve bey girdi. Resmen kuyruk kuyruğa idiler.

Bende meraklıyım diye yanımdaki arkadaşşıma sordum."yahu kim bunlar?" dedim.

İşte, edebiyat bilimcisi, bu şair, şu şair, şu bestekâr derken gözleri dolu dolu olduğunu fark ettim.

Kim verdi bunlara bu sıfatı. Ne zaman aldılar. Kavgasında vaz geçmiyorum...

sözlerime son vermeden açık bir şekilde diyem sizler merdiven altı kaçak şiirlerin mimarı olmayın,şair şiirde önce ölür bizim ülkemizde...o şiir kişiyi yaşatır ..örnek Orhan veli, pir sultan,yunuslar gibi.....

[italik]

Okusaydım okutsaydın beni anacığım!...

[italik]Okusaydım okutsaydın beni anacığım!...[/italik]

Elime kâğıt kalemi her alışımında sözcükler beni cesaretlendiriyor. Yığınla fikir geliyor akılma. Yine öyle bir gündü. Birileri ile dertleşmek ihtiyacı duyduğumda ise aklıma köy damlarında çeşme başında yapılan kısa muhabbetler gelir ama. Gerçeğin altına imza atmak her yazarın en büyük hayalidir.

Hele ki benim gibi kalemi ile deneme turlarına çıkan biri için bulunmaz nimettir. Gerçeğin gün yüzüne çıkartılması aniden hafızamı yoklayıp o günlere gidiyordum.

Her seferinde ise olduğundan masrafsızdı yaptığım yapmaya çalıştığım bu yolculuklar

Görünen her şeyin sahibi o duyguların yüreğinde zaten hissi doyunluluğun ise asla inkâr edilmezdi.

Her şeyden ziyade hürsün. Kanaatkârsın kendi düşüncelerin ve onları yazıya dökmen çok zahmetsizdir bu vesile ile düşüncelerimin adı tüm hikâyenin yaşanıp yaşanmamış bire özeti idi.

Sözün balla kesildiği yerdeyim şimdi. Küçük bir köy burası gün ışımış, bir yanda ise beşeriyetin bitimsiz olan telaşı. Kan ter içindeydi. Var olan ise nefse doyma hıncı tam yerinden topaklanırken.

İlgisiz bir hava hâkimdi aralarında uzak bir mesafeler varmış gibi, kimsenin gözü kimseye ilişmiyordu. Dama taşları gibi kim kime şah mat diyecekmiş gibi beklentide olan kimsede yoktu...

O gün ise her günkünden farklı gün kurşuni bir havaya bürünmüş. Güneş ise üstünden atmış ateş kızılı rengini sanki unutmuş doğanın üstünde ateşli ateşli öpüşmeyi de.

Ya! Rüzgâra ne demeli bulutları sanki isimsiz uğultusu ile binlerce kez kamçılıyordu, yağmur damlaları birazdan sıırılsıklam toprağın kuru bedenine düşecek gibiydi.

Kâinatın küllü zerresi dağınık bir öykünün kahramanlarıydılar. Bende kendimce bir konun arayışı içimdeyim. Aniden düşüncelerimin fokurdamaya başladığın his ettim. Yürek zulamda bir heyecan ikramsız doyarık içmem gerektiğini söylüyordu.

Ve masamı sandalyemi bir bardak suyumun alarak balkona çıktım.

Başladım çevremde mütevazı olayları, sessizce seyretmeye. Evim tam köyün karşı tarafına düşüyordu ve çok yüksekçe bir yerde inşa edilmişti.

Yani manzaram kuş bakışı inanılmaz güzeldi.insanların yürek telaşını oturduğum yerde çok net göre biliyordum. Bu arada dalmışım ne kadar düşüncelerin içinde cebeleştiğimi de bilmiyorum.

Köyün içinde uğursuz bir hareketlenme fark ettim. O noktaya pür dikkat kesildim.

“acaba ne oldu?” diyerekten.

Kalabalılığın dengesizce çoğalmasına şaşırılmış içimde ise cılız bir korku savunmasız olarak kol geziyordu.

Nefesimi tutmuş pür dikkat olup biteni izler iken nedeni acaba ne olmuş gayesindeyim. O an doğruyu seçme adına aslında beden hareketimin tam o sıfır noktasındaydım.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken de, koşuşmalar birden durdu ulu bir sessizlik köyün hareketlenmesini yutmuş gibi kimseleri göremiyordum.

Sanırım kötü şeylerin belirtileri ağırlığını olanca gücü ile koydu ortaya.

Bende fazla dayanamadım. Gitmek için yerimde doğrulmaya çalıştım. Merakım inanılmaz derecede dozunu arttırmıştı.

Olay yerine adım adım yaklaşmamda ise. Çığlık sesleri göğün göğsüne yükseliyordu. Yüreğim köşeye sıkışmış, nefes almakta güçlük çekiyor. En nihayetinde Yeter halanın kapsına vardım.

Çünkü kalabalık orada istiflenmişti. Beni görenler yolu açmak için çabaladılar Öğretmen olmak, devletin bir memuru olmak, toplumumuzda çok önemsenirdi. Önemsenmelide aydınlık yarınları çizen minik beyinlerin tek doğrusu öğretmenlerdi.

Onura edilmenin ötesi de yatan gerçekse çokça meşakkatli bir meslekti. Onu da demeden geçemem ki.

Evin kapısından yavaş adımlar ile içeriye süzıldüm. Önce gözlerim aydınlıktan geldiğim için karanlığa alışmakta hayli bir zorluk çekti. İçeride kim var kim yok pek seçemedim ilk iki üç dakika.

Hanımın bir tanesi:

“Oooo Çiğdem öğretmenim buraya gelin” diye yer gösterdi bana

-Teşekkür ederim!

Hamide hatun siz misiniz? Dedim

-Evet, benim öğretmen hanım hoş geldiniz.

-Hoş gördük sağ olun.

Ben fazla zaman kayıp etmeden ulu orta sordum.

-hayırdır ne bu ses? Ne feryat? Az bir sessiz olsak. Bana olup biteni anlatsanız olur mu? Dedim.

Anında hep bir ağızdan çıkarılan seslerin uğultusu kesildi.

Gözümde bu arada alıştı karanlığa çünkü köy evleri küçük pencerele yüksek tavanlı boydan boya tahta sedirler ile çevrili her rengin karışımı olan halılar duvara asılmış ve isli bir gaz lambası geceden kalma isi ile ilk o gözüme ilişti. Bu arada az önce dediğim gibi İnsan önce derin bir çukura düştüğü hissi veren odanın içindeydim.

Herkes burada ve Yeter hala saçını başını yolmuş. Gözleri ağlamaklı bana bakışı o kadar çaresizlik ilıştırıyordu ki.

Dayanamadım sarıldım kendisine. Bu bir nevi ona desteğimi gösterme şekil idi zaten. Samimi hislerimle ancak bunu

yapa biliyordum o an ona.

Tekrar sesimi yükseltip sordum odadakilere

-Şimdi biri bana olanları anlatsın. Türkçesi iyi olan birisi olsun. Elimden gelen bir şey olursa doğrusunu yapa bileyim dedim.

Hamide hatun;

Ben anlatayım izin verirseniz Çiğdem öğretmenim dedi.

-“tabi buyurun anlatın.

Bu arada ise ben çok meraklandım. Yeter halanın hali perişandı dilinde anlamasam da, yüreğime sönmez bir ateş parçası düşürmüştü. Sizi dinliyorum dedim.

Keza hemen anlatsınlar diye de sabırımı beni inanılmaz zorluyordu.

Hamide hatun derin bir soluktan sonra başladı olanı biteni sakince anlatmaya.

Hamide hatun;

Siz yaklaşık iki yıldır köyümüzdesiniz. Öğretmen hanım. Hemen hemen herkesi iyi tanırırsınız

- Evet tanıyorum

Yeter halanın biliyorsunuz ki bir ergen kızı vardı. Adı Sırma idi ve dün gecedan beri kayıp ne götüren belli nede nerede olduğu bilen çıktı.

Yani kaçmış!

-ay! Çok üzüldüm dilerim yanlış bir şey yapmıştır.

-bizde öyle umut ediyoruz. Köyde kimseyle kaçmamış herkes tamam. Başka köylerde gelenide görmemiş hiç kimse.

Ve bu kız bir sır gibi sabahtan beri ortalıkta yok.

- pekiyi her yeri aradınız mı? Çevre köylerini falan

- elbette ve çevre köylerde saldı birkaç kişiyi. Ayrıca izim yakın köylerin birinde kızın halası var. Şimdi haber gelir öğretmen hanım.

O zaman sakın bir şekilde dere çukur neresi varsa gidip bir daha bizde bakalım ne var yani dememle beraber Herkes tamam demişçesine yavaş yavaş içeriden dışarıya doğru yöneldiler.

Ben Yeter halaya tekrar sarıldım üzülmemesini de sıkı sıkıya tembihledim ve umutlandırdım içimdeki his ile

Ve evden çıktım. Millette benim peşimden sağa sola dağıldı birer ikişer olarak.

Yol boyunca düşündüm bu kız nerede olabilir. Çok güzel bir kızdı siması gözümün önünde bir bir canlandı Başına ne gelmiş olabilir aklım almıyordu.

Bazen bana annesinin göndermiş olduğu. yoğurt, süt, yumurta, ekmek getirirdi. Ama hiç konuşmazdı. Dilsiz olduğunu düşünmüştüm kimi zamanda. Meğerse burada çoğu kadın gibi oda Türkçe bilmiyormuş ondan tek kelime etmezmiş bana.

Oysa yıllar önce ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk kadına seçme seçimle hakkını vermişti. Bu ne gericilik Allah'ım ne desem ben şimdi? Kime ne desem kimden ne cevap alabilirdim ki.

Bu çağda okumamak okutulmamak hiçe sayılmak madalyonun diğer yüzü idi. Sınırlerim gerildi şu durumda bildiğim tek bir gerçek var biz kadınlara aydınlık geleceğe hazırlanmamıza gelip ön ayak olan yok denecek kadar azdı.

O kadar boyun eğmişiz ki adına da cehalet demişiz. Toplum olarak hiç kimse rahat yerinde kalkıp bu köylerin asıl eksikliği nedir? Nelerdi dememekle beraber kendi çaresizliğine terk edilmiştir.

Yani burada devletin o koruyucu eli hiç uzanmamıştır asıl konu bu üzerinde iyi durulması gerek

Bağrına yaslanmaya çalışan her arzuyu bencil düşüncelerden zina ya uğratmanın getirisinde iken, iffetin iki dudak arası adı neydi?

Şu an vereceğim her hangi cevap, birilerinin vicdanen ölüm sebebiyetidir diyerekten susuyorum

Gecenin ise o yırtık kara çarşafında. Çok yere baktık en nihayetinde yerin dili pak... Ben bilmem gökyüzü ise der ki ben bilmem... Kız bir anda ortalıkta nedensiz bir şekilde yok olmuştu.

Eve dönme kararından sonra korkunun turladığı bakışlarımı tavana dikip saatlerce bekledim. O gece bir haber gelir beklentisi içindeyim lakin bir haber yok.

En nihayetinde gün ağarmaya yüz tutmuş ama gözlerime bir zerre uyku girmemişti. Ölçtüm biçtim bazen çıplak bir varsayıma giydirdim düşüncemi. Bazen de ısızsız bir yerde, bırakıp arkama bakmadan kaçtım.

Kısaca içinde bocaladığım bin türlü açıklık sonunu getiremediğim korkular tüm benliğim kısıvrak sarmıştı.

Daha fazla bedenim uykuya karşı koyamadı. Uyuya kalmışım. Nerde bu kız? Nerde?

Saatin zilli kulağımın dibinden çalıncaya kadar

Hızlıca yatağımdan doğruldum perdenin arasında ince bir ışık sızıyordu.

“Sabah olu vermiş “dedim.

Perdeyi açmak üzereyken kapıda çalındı.

Tak! Tak!

-Kim o?

- öğretmenim benim Hamide açın kapıyı dedi.

Kötü bir gıcırta ile homurdanan kapıyı açtım. Ve bu aradaise güneşin güzelliği gözlerimi öptüğünü his ettim. Işıl ışıl idi. güzel bir bahar sabahı kapımda bir misafir vardı. İçeri buyur ettim.

Ee' Hamide Hatun bizim kayıptan bir haber var mı? Onu de hele bana.

- var hem de yok deyip başını önüne eğdi..

-Ya lafı uzun boylu dokumada kısa yoldan deyiver bana. Meraklandım ya! Anlatsana be kadın

Hamide hatun;

Hem var hem yok dememin nedeni şu Sırma yine yok ama halasın kızı da dün gece çevre köylerden birisi ile kaçmış. ne tesadüfse ama onunda haberi yok gibi.

-Nasıl yani...

Hamide hatun;

-Nasıl var mı halasın kızı ben bilmem demiş bu bir rastlantı onun evden gideceğini ve benle aynı güne getireceğini bilmiyorum demiş hepsi bu

-Desene yine başa döndük

Hamide hatun:

-işin kötü tarafı ne biliyor musunuz? Bu kız Türkçe bilmiyor okuması yok yazması yok. Dilerim iyi birilerine rastlarda meramını anlatır onlara, geri getirirler buraya.

Atalarımız ne dere "Suskunluk hep işe yarar kötü olayları düşünürken".

Benim aklıma hiçbir şey gelmiyor katısız keşkelerin içinde, ezildi büzüldü sözcüklerim. Suyunu çekmiş kanal gibi.

Sağımdan solumdan topak topak toprak dökülür gibi olmuş. Yani dilim damağım kup kuru idi. Asıl acı olanda diyemediği gerçek bir kısırcın içinde debelenir çözemediğim o bilinmezlerim

Acaba nerede bu kız?

Günler peşin sıra gelip geçerken garibim Sırma sır içinde sır olmuştu.

Anasının ağıtları kulağımda nitekim giden gitmiş.

Ne vakit geçti bilmiyorum. Seneler koyununda hasret büyüttü. Yani gitti akla gelen tek şey.

Habeş çayına düşen bedenim bulamamın kurgusunu benimsedi insanlar. Ölümden başka bir şey yakıştırmadılar Sırma'ya. Olmayan ölüm mantığa giydirildi. Her zor olayda olan sabit fikirdi bu sadece.

Okulun kapanmasına kısa bir dönem kalmıştı. Ders ortasında sınıfın kapısı birden usul usul çalındı, gelen ise Yeter hala ve Hamide hatundu

Ellerinde kapalı bir mektup bana uzattılar okumam için. Ders bitiminde okuruz diyerekten onları evlerine gönderdim.

Ama mektup elimde üzerinde söyle bir not vardı...

Muhtar Mustafa eli ile Yeter gün doğdu ya verilecek?

.....devam edecek

O KADIN.....

Gecenin koynunda kâinat aydınlığına paslı bir bıçakla çentiklenirken, fısıltın fiskesi ise tövbelerine karanlığı kimliksizliğine asardı.

Bir kenarda ise kurşuni bir yalnızlık bakışlarını güçsüz sessizlikle milyon kere ayırıp birleştiriyordu. Çözülmemin dildeki ezberi suskunluğun kaç çığlığın ötesinde duyula bilir...

Kısa bir biçimde denilir ki "hayır ben beni duymazım."...

Doğrunun yola çıktığını görmeden düşüncelere koca devlerden yavru yılanlardan beni kurtar dememekte bu olsa gerek.

Hani halk arasında bir söz vardır.

"-Bıraktığımız yerinde kalkmaz, gittiğinde de gelmez."

Sıradanlığın koynunda yatan küllü kâinat, renkli rüyalarının en koyuluğuna basıp,

Yarınına umut ile uyanmanın beklentisinde.

Ölümlerle yok oluşun mesafesi iki basamak altı kadar olduğunu bile bilmesi imkânsız gibi görünüyor...

Atlıya etliyi dokunmadan sözümü ismen şuraya bağlayacağım

İnsan uykusunda rüzgârın kanatlarına binmiş gibi özgür ve öteki yanı ise savunmasızdır.

Birileri en ufak fısıltıya uyanırken, birileri de uykusunda aldığı soluğun. Ne zaman biteceği korkusu ile kıvranıp durur.

Sivas'ın Şirin mi şirin bir köyünde durum daha farklı idi...

Ruhun gölgelediği, güneşin kol bacakları görünmeye az bir süre kalası. Köpeklerin sabırsız havlayışları ve yer göğün boşluğunda yankılanırken.

Bu birinin ve ya birilerinin köye doğru geldiğinin göstergesiydi. Bundan dolaydır ki, köyün birbirine sokulmuş evlerinin ışıkları sözleşmiş gibi yanmaya başladı.

Pencerelerin arkasında karanlığa yabancı olan gözbebekleri bir şeycikleri göre bilme niyetindeydiler. Lakin sadece köpeklerin uğultuya benzeyen o ses ve ayak sesleri sokağın boşluğunda yankılanıyordu.

"Kimdi gelen acaba?"

İşin tam tersi, selamsızlığa alışkın olmayan köy evleri konuk ağırlamaya da bir o kadar alışkın değildiler...

"Bu gelen kim ola?" Diyesi geliyor insanın...

Kâinatın aynası insan ama o aynanın kendine yansıyan yüzü göre bilmesi içinde. Milyon ışık lazım karanlık tekin değildi aydınlığa oranla.

Bunu birebir ala bilmek karanlığın çarşafından süzüp geçmek için. Saniyelerin tıfıllığında dakikaların bağrını dövülmesi lazım...

Çok meşakkatli bir bekleyişin aradın da. Beynin cılız düşüncenin ham halinden sıyrılması içinde, Ne olup bittiğine bir an önce erişmek lazım...

Ve beklenen tek şeye karanlığın ansızın hiddetlenip aydınlığa yavaşmasını ondan sonrasını göz zaten seçer ne olup bittiği adına...

"Sever idim gecenin yırtık düşlü anlarını çünkü gözümün içinde yıldız kayıp bir erliğin vedası öpüşlerimdeyim hale de" demiş şair

Gecenin yırtıklığı şaire iki gidişi anımsatırken bizde ise gelen var...

Ve her şey basit bir şekilde iç içe geçmiş gibi. Ama bilinmeyeni anlatmak kimsenin harcı değil..

Bildiğim bir gerçek var

Nah! Ora da işte Köyün güzelliğini onaylayan yegâne hakikat, varlığın bir yana almış. Başını ise alıp giden sadece kızıl ırmaktı.

Ve ritmik bir telaş ötesi kızıl ırmağın akışı birazda rastlantıya bırakma ümitlerini zorlarken.

Şöyle bir gerçeğini de insanın hafızasına kazıyor" gidişe meyil'i olan gelişini umursamaz" derlerdi

Bir gece yarısı sıcak bir yatağın verdiği hazın içinde uykunun vedasına hazırlıklı olmayan köy halkını tek bir yürek kıpırdanışı ile ayağa kaldırmasına yettirmişti bu ses.

"kim ola bu saatte" dedi herkes biri birine

İlk ses veren Kumru Hasan:

"Kim var orada de hele bir adım beri çıksın"

Gecenin alazında. Soluk ölümüne, maraz bir sessizliliğe yoğrulur iken kimseden çıt yok.

Kapıların ardında loş ışıkla yarım yamalak aydınlaşan simalarda korkunun gözdeki ifadesi cehennem ateşinden kavurucu idi.

Keza insanı yeni baştan heyecanlandıran sonsuzluk duygusu bu demektir.

Hayır, çünkü makul bir açıklaması olmalı. Rüzgârın uğuldayışı o kadar korkunçtu ki sanki senaryosu yazılmış ve müziği içinde en ünlü konçerto ile anlaşılmıştı.

Arada bir bizim özümüzü simgeleyen saz nameleri duyulur gibi oluyorsa da. Geceye damgasını vuran bence ayak sesleriydi.

Kapı pencerelere çıkan, şaşkın bakışlı, köy halkı kimi görececeklerini sanıyorlar.

Kismet bu ya herkesin uzaktan beklediği bir sevdiği var. Bunun hesabına oturmak ne yeri nede zamanyı şü dakikalarda.

Köpekleri sakinleştiren sahipleri karanlığın sakladığı her kimse ve ya neyse çıkması için yarım korku tartıp bir köşeye bırakma yiğitliğini saklasalar da.

Celep Hasanların haramını doluşmuştu saniyeler sürmeden.

Ve öğrenmenin soru cevap neticesine giren çocuklar gibi, Bir şey sorduklarında kocaman kalın parmakları havadaydı.

Kumru Hasan:

O tane tane Türkçe kelimelere dokunmadan. Tutuk bir ses tonu ile

“Ki Kİ kim var orada ulan!” Allah için ses vere vallaha ataşlarım barutu

Şoför İbrahim:

-Dur! uLen kaşındırma ortalığı ecük... Beklesek? Keza bu güne kadar bizim köyde hırsızının hi işi olmamıştır. Belki de hödük bir hayvanda ola bilir telaşlandırma bizi de gardaş!

Kumru hasan:

-Aman sende ne ödleğ çıktı. Köyün anası ağlıyor sestem. Sen eğleşiyon kendince benimle

yalan mı diyorum ibram ağa “..."

ibram ağa:

Çabuk düşünüp çabuk hareket etmeden yanayım. Bu olayı daha beter yokuşa sürmenin âlemi yok..deyip bir adım geri çekildi.

Lafa hukuk Niyaz' ide karıştı

gündüz gece şıgarasını söndürmediği içinde, şıgarının verdiği asarın cezasını. Sesi gürün ötesi kalın çıkardır hırıltısı ayrıca yedi büklüm deveni homurtusu gibiydi. Her neyse...

Hukuk Niyazi:

Kardeşler ve benim bacılarım anacağızlarım az beri beni de dinleyin

Korktuğumuz noktaya bir ışığı tutalım, o zaman ne nedir çıkar ortaya. Bunun için su dereden bu derenden paçaları sıvayıp geçmemize gerek yok öyle değil mi?" dedi.

Kalabalığın uğultusu az biraz düştü

Çünkü herkes birini bulma keyfinde olan olmayan fikrini seriyordu ortalığa. Kim kime dum duymaydı suskunluk diye bir şeyin kabulü söz konusu olamaz gibi

Her ne kadar bütün köylülerin burada olup bir birlerine güç veren sözleri yüceltmelerine rağmen

Ama biri eksikti içlerinden demeleri göz arayışına geçerken

“Aaah da geldi.”

İnce Evliya donunu sıkıştırmış siyah çorabının arasına. Koca helâ terlikleri de ayağında sırtındaki hafif kamburu duvarlara yansıyan gelirken.

Gölgesi onu bir devleştiren bir kayıp ediyordu. Masaldan masala koşuşu asılda onu bir kahraman yapmıştı şü an itibari ile

Yarı uyku mahmuru solak Seferden başkası değildi bu kişi.

Ve süklüm püklüm saçak entarili eşi Gül Sevim

abo! Evler şenlik iken Çok şeyi kaçırmışlığın üzüntüsü bir yana. Olayın başından sonuna her noktalama işretinde bulanmaya hazırıldılar.

Solak sefer:

Gününüz hayır ola diyeceğimde ama diyemiyom.

İbram ağa gözlerini bir kıstı bir açtı.döndü solak sefere bir hışımla

He solak kuş konmazlar geçtiydi buralardan ona bakınıyorduk...

al satılar bal satılar yedik.helem sen nerede kaldın desende...

solak sefer:

zıkımın tekini ye....

Karısı söze bir daldı durdurana aşk olsun. Zaten bu köye de konu dağıtmada üstüne yok idi.

Ecik beni dinleyin bırakın itişmeyi

Herkes bir birine baktı

“Heeeeeee dinliyik seni “

Gül sevim:

anam uykunun tam şekerli yerindeyim rüyaları seke seke dolaniyorum.

Birde baktım ki ne görem gök gürlledi, birde şimşek çaktı, diğerini beklemeden. Gök pırıltılı ses verirken yer durur mu? Yatak altımızdan sallanıyor afatın en büyüğüydü.

İtlerin sesi kulaklarımın zarına resmen gelip oturdu. Heç kılımı kıpramadım

Açtım kapı pencereyi bana mısın demedi. Ben gırtlığımı yırtınası bağrıyım onlar havlıyor

Viiiiiiiiiiiiş Allah'ım bu nasıl bir kıyamet

Solak Sefer:

Ulan avrat pes yani fındık kadar beyinle ne çabuk yazıp oynadın bunları anlamdım yaé

Gül sevim:

Ezik herif sende sor komşulara hele varıp bir bir karşımda desinler. Komşular ben ne vakit yalan demişim onlar hemi!

Solak sefer:

Seni uyarana kadar onca saat bağırdım sesim soluğum karıştı figana. Hele biraz dur geride yırtık çul gibi serilme lafın ayaklarına be kadın ...

Gülüştü herkes bu kısa karı kocanın sürükleyici maceraya özenen anlatımına

Hukuk Niyazi:

Yahu; bırakın aranızda kıkırdamayı da. belki yaralıdır kan kaybında bayılmışta olabilir. Bir sağa sola bakınsak Allah rızası için!

Yine kalabalığın korku üreten sesi çoğaldı

“Olmaz! Eli silahlıdır “

“Belki aç bir hayvandır neremizden yakalarsa kopara bilirde”

Sobacı Hamit:

Durun hele ağalar avratlar bir şey anlatacağım sizlere.

“ Geçen sene aşağı kavaklı köyünde böyle neydi belirsiz biri gelmiş gölgesi boyundan iki kat uzunmuş.”

Kel İlhami:

“nasıl yani?”

Sobacı Hamit:

“bıldır sene idi sanırım. Camide yaşlı bir emice anlatıyordu bize. Ve yalanım varsa kuran Mushaf çarpısın

Kel İlhami:

Kuran yüzün dilin sürme ben çarparsam tam çarpırım ebeninkini görürsün sen it herif

Sobacı Hamit:

“Ağabey ben Dinimi imanımı atmam. Onun yalancısıyım adam yemin içtiydi Allahın evinde. Söylediğine kapılmamak inanmamak elden bile değildi.

Gül sevim böyle enteresan olayların meraklısı ya sözü tam yerinde heyecana bağladı

Gül sevim:

“Sen anlat sonra ne olmuş gardaş?”

Sobacı Hamit:

Nur bir ışık köyün harmanına hiç ses çıkarmada ini vermesiyle köy karanlıkla vedalaşması bir olmuş, düz bir duvara benzer kapı açılır.

“Şiiiiiiiiirak diye”

Her kes bir ağızdan

Köy halkı:

“eeeeeeee!”dediler

Sobacı Hamit:

Esi sizde can kulağı ile dinleyin görün sırrı kerameti dedi

Solak sefer:

İyi bunlar Allah yolunda serden geçti uzaylılarda olabilir

Sobacı Hamit:

Elinde bir harita ince bir tül gibi beş on tane yüzü kapalı türbanlı güzel avrat varımış yanlarında

Solak sefer:

Türbanlı bayan mı? iyi vallaha sıkma portakal gibi sıkma başlı bayanların böyle gizemli konuların içinde olması ne kadar güzel. Salında teze gel düşüme anam!

Sobacı Hamit:

Bırakın zevzekli karı kızın işine takılı kalmayın şeytana lanet diyeceğinize

Cafer kahakaları içinde olduğu yerde tepiniyordu buda sinir etti solak seferi

Solak sefer:

Kes sesini de dinle pis komünist!

Cafer:

Lan tenekeci ben senin cenabet gömmesem aaaaaaahda bu millet şahit olsun .sen resmen saçmalıyorsun..ona gülüyom işte...

İbrahim ağa sus işretin yaptım ve tekrar dinlemeye başladılar solak seferi.

Solak:

Adam işaretlemiş bazı yerleri kırmızı mora çalan bir izde bırakmış ve o kadınlarda adamın peşinde elindeki ışık ile tekrar üstünden geçmişler belki bir nevi film çekimi de olabilir.

Hukuk Niyazi:

Demek o ki bunlar Müslümanlarmış hayret bir şey demi arkadaşlar

Hahah!

Zaten toplumuzda dini kullanarak uydurulan bu tür saçmalıklar çok zedelemiştir.

En ufak bir uyduruk hikâye ne kadar iz bırakmış köyün en akılı hatırı sayılan insanında.

Asıl enteresan olan sözüne aynı lezzette devam etmesiydi

Sobacı Hamit:

Gele gele Caminin önünde durmuşlar. Namazını kılıp ortadan kayıp olup gitmişler.

Kumru hasan uzun bir aradan sonra nihayet sessizliğini bozar

Kumru hasan:

Ya geçin bunları biz kendi derdimize çare bulak Hamit ağabey elden bize ne.

Ne anlattığınıza kendiniz inanmayıp anlatıyorsunuz millete. Ama ıslak çim biçtiniz helal olsun size.”yedek hem de nasıl yedik...2

Evet, bazen başkasının yalancısı oluyoruz ister istemezde. Başkasını inandırmak için böyle boncuk boncuk ter atar

orasında burasında adamın.
Suskunluğa çekilen her mevhum konu netlik kazanmazken
Herkesin fikrinde anlatamadığı bir hikâyesine isim koyma arayışında kal kalır.
Kalabalığı oluşturan acemice davranışlar dar sözcük köprüsünden geçene kadar kim öle kim kala kadersizliğine mahkûm olurken.
Kimse bir adım atıp ta duvarın dibinde ne olup olmadığına bakmaya niyetlenmiyordu.
Günün karanlık yüzü yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Belki de gündüz gözü ile daha rahat seçe bileceklerinin düşüncesi içlerini kemire dursun.
Bekleyişin yeri yorgunluğa aşına göz bebeklerinin içinde saklısında
Lakin sağır bir sessizlikte arada bir uğuldayan köpek seslerine sokulup, en ufak bir çırtırtıya kulak kabartan yürek tıkanıklığını anlatacak. Hiç bir cümle bulamadılar

Şimdi aleni bir perişanlık içinde olan köylünün dizleri fazla dayanmadı. Ayakta bekleyen kimleri buldukları taşın ve toprak tümseğine oturmaya başlamışlardı ki.

Birde herkesin yüreği ağzına getiren dağ yarılıp gelme sesi gibi küüüüt! Dedi

Kopan gürültünün sesine yönelip, ne olup bittiğini çözmeye çalışırlarken

Nevzat 'tın gümbürtülü o çırpınışına koşan Faruk ve İlker e ilişti gözleri.

Çok sık rastladığımız bir olaydı garibim yine sara krizine girmişti

. Oysaki çok hocalar muskalar yazdıydı ama nafile hiç fayda etmedi.

Faruk ise yüzünü semanın Nuruna çevirip ağlamaklı bir ses tonu ile

bir var ki

uçuk sevdaların hendeğinde

kimse atlayamaz sürdüğün yolun aşkına

hem görmesin hem de duymazsın.

Öyle bir kas katı yol alırsın ki

neresine Çamur bulaşmış gerçeğin bilemesin

Adını yaşadığım bu gerçeği his ettikçe ne zormuş yerlere onu çalan bu ağır derdin bir çözümlüsü olamamak ne kadar kötü dedi.

Bu sözlerin hakikatinden sonra Herkeste kangrenli bir sessizlik hüküm giymez mi?. Sanki acıların sayfaları bir bir açılmıştı o dakika.

Daha önce yüreklerini ağızlarına getiren asıl konuyu unutmuşlardı.

Söylenen her sözün ardında yok mu? vicdan sahibi içtenlikle destek olsa ve gerisi cenabı haktan şükrüne dilensek

Esmâ teyze ağıtlarını acı ile yeni yağurmuş gibi yürekleri dağılıyordu feryadı.

O bir anaydı bir evladını teröre kurban vermişti kala kala bu yarım akılı Nevzat kalmıştı oda hali ortada. O ağlamasında kim ağlasın.

Dili damağı ayaz hayaline dokunurken gözlerim

Bu gün seni ne kadar çok özlediğimi his ettim

Üşüten yokluğuna yandı yüreğim yandı

Artık öğrendim uzaklığın cehennem narından daha yakıcı olduğunu oğul... dedi

Klişeleşmiş Zaman kuşkuların içinde bocalayıp bazen insana ihanet eder hiç arkasına bakmaz.

Nasıl sıcak sokula bilir ki buz kesen bedene başıboş ayazda gecenin koyunda bin bir dert dile gelirken dem.

O ufaklık köyün içinde yani bir iç hesaplaşma içine girdi kadını çocuğu ve erkeği.

Suskunluk diğer suskunluğa kol kanat geriyor yok oluşun varlığı bir kadardı.

Sözün sözden dönüşünü tamamlamasına kalmadan

Deli bayram:

Ben gidip bakacağım demesi ile sessizlik bozuldu.

Ayıkladı rüzgâra kapılmış gazel gibi bir o yana bir bu yana savruluşu hedefe çok geçmeden ulaştırması ve gözden kayıp olması bir oldu.

Bu sefer meraklı bakışlar göz gör arpacık dikkatindeydi. Nefeslerin tutulmamasına sebebe yit veren şey ise saatlerdir bir adım ileriye gidemeyen o kadar akılının içinde düz beyinli olarak kabul edilen

Deli bayram anın cesaretine mihlanmış gibi duruyor kimsede ses yok.

Çok zaman geçmeden bir sopanın ucuna takıl beyaz bir bezlen döndü deli bayram.

Deli Bayram:

Kimsecikler yok burada be! Ama her taraf kan içinde sadece bir karı ayakkabısı ve bu gömlek var dedi:"

Hukuk Niyazi:

iyide kana dokunaydın bari sıcak mı? Ne bilim belki de boya filandır.

Deli Bayram:

Kimsecikler yok gardaş bu var idi. aldım geldim ve herif erimiştir yani buhar buhar hesabı koçum deyip çirkin bir kahkaha atı

haha!

Dikkatleri dağılıp kafalarını kas katı kesen Olayın ister istemez gizemi artıyor. Çünkü herkesin kendi beyinlerinde kurgulayıp rol paylaşımı yaptığı kendi direktiflerinin içinde olması gereken bir şeylerin beklentisi gözlerinden beklenen boş çıkarmıştı.

Saatlerdir sahnelenen korku endişenin bedelli topu topu bir kanlı gömlekti ve yırtık bir bayan ayakkabısıydı.

Düşünceleri bir arpa boy yol gidemeyen bir avuç insan bundan sonra ne yapacaklardı.
[ikiyanayasa]

KURDUN AĞZINDA Kİ SAÇ TELİ.....

Sıradan günlerin birbirini itekleyip, cumartesi ve pazardan derin bir nefes alma hevesi var ya! yine öyle bir gündü. Sabahın ilk saatleri idi. Koca şehrin içi boşatılmış Ada pazar kabağı misali sanki bomboştu. Havada küçük bir sineğin vızıltısı bilem tufana eş değer denilse tam yeriydi.

Ev halkı bir masanın etrafında toplanmış. Pazar kahvaltısı bahanesi ile sohbet ediyorlardı.

Ama Seher ana çok durgundu. Burun delikleri bir daralıp birden genişliyordu.

Hani yağmur önce gri bulutların o şişik görüntüsü ile eşleşiyordu sanki.

Ağlamak mı? Gözyaşı damlalarını dizginleyen uzun kirpikleri soluk kaçığı gibi diğer soluk alışına sokuluyordu. İçindeki hüznün büyüklüğü o gün dahada kocamandı. Avuçlarına alıp un ufak etmeyi ne çok isterdi. Ama nafiye gözbebeklerinde bekleşti öylece

Oğlu, "bu hafta maaşımı alıp dersime(Tunceli'ne) döneriz artık! "diyordu."bir tek okul ile bağlantısı olan Cereni hal ettik mi? ver elin dersim!(Tunceli)"...dedi

Masada bulanan herkesin bakışı birden aynı noktaya gelip kilitlendi. Seksen yedi yaşı deviren o koca çınar Seher anaya.

Fikirleştikleri asıl noktaya gelecek olurlarsa. Acep neyin peşinde bu yaşta demek yerine Geri dönüşü orada çok şeyinde yarım bırakılmasıydı.

Kendisi renk cümbüşünden oluşan koca bir uçurtmaydı. Saklı düşünceleri top büyüklüğünde ince bir ipe bağlıydı.

Ama ip başkasının elindeydi. Ve bunun neresi özgürlük diye sormazları mı? Adama...

Dilin susuşu hata kabul etmiyor.

Seher ana üstünde olan bakışları yumuşak bir gülüş ile üzerinde silkeleyip attı bir kenara" afiyet olsun herkese! Eline sağlık gelin kızım "deyip sofradan kalktı. Onun ayağa kalktığını gören torunu Ümit de peşine takıldı.

İki ahbab çavuş misali kol kola bahçe içinden eve doğru yürüdüler" haydi sultanım, hayal peşine! Hayallerinin peşine gidelim..." diye çığlıklarını atmaya başladı.

Seher ana "get babam işine gerçeğe kılım kıpramazken bunun neresi gerçek neresi hayal?" diye mırıldandı

Lakin torunu onu duymuyordu.

Çünkü tam o sırada, sokak arasında koşuşan çocukları izliyordu. Nede olsa o halen bir çocuktur. Bakışları önce kendi hislerine hizmet edecekti öyle değil mi?

Ümit evin kapısının açmasıyla Çiçek hanımla burun buruna geldi. Tepsinin üzerinde ki kahvenin babaannesine ait olduğunu düşünüp bir hamlede eline aldı.

Çiçek hanım aniden karşısına çıkmasına şaşırılmış parmağı ile damağın kaldırdı ve" ay ödümü kopardın Ümit "dedi Ümit, "Çiçek abla desene üç vakte kalmazsın" sahi ne zaman un helvası yapacaksın bize" dedi.

Kadıncağız güldü. Yanlarından ayrılıp bahçedeki yemek yiyenlere doğru giderken de arkasına bakıp halen kıkır kıkır gülüyordu.

İyi bir kadındı işini erbabı idi. haftanın yedi günü kendilerine hizmet ediyor.

Hani diyoruz ya "denge jinan tüne"(kadın sesi yok) buda öyle biri işte.

Kimin kınalı kuzusu, kimin bacısı ve ya yâri pek konuşulmaz. Sabah gelir akşama kadar durmaz yerinde.

Çok sürmeden Seher ana ve torunu Ümit yarım ışıklı salonun içerisine girdiler.

Seher ana her zamanki koltuğuna öyle bir gömüldü ki suç işlemiş minik bir kızın adeta ruhuna bürünmüştü.

Ümit ise Az önce tepsinin üzerinde hızla aldığı, kahvesini yavaşça sehpaye indirdi. Ve bir iki adım geriye çekildi.

Ama hiç konuşmadı uzun süre...

Suskunluğun içinde yatan nedeni bulamıyordu ki. Ne konuşacaktı konu neydi. Babaannesini bu kadar yıkan çözemediği olayın adı neydi. Velhasıl karışık bir durumdu.

Zaman ise gelip hiç terklığıne sabitlenirken, geçmişin tekrar yaşanması yaşatılması ne kadar mantık içi ve dışı olur ki eşit eşittir yine o keşkeklere... Soluk soluğa acılar yüreğe diş atınca ve canın bir az darılınca anlarsın durumu şimdilik hâkimdi.

Kesin olan tek bir şey vardı. O da, dersim(Tunceli) netliğinden pek öyle uzak bir şey olmadığını açıkça kendini beli ediyordu.

Ancak bunun ne olduğunu ortaya çıkartılması yine kendisine düşüyordu.

Televizyonun kumandası elinde olan Seher ana, hedefine iyi nişan almış avcı edasıyla. Kumandayı televizyona tuttu ve türkülerin cem olduğu bir kanalda durdu.

Ümit küçük tabureyi babaannesini dizlerinin önüne kadar çekip ve usulca oturdu. Kollarını iki dizin üzerine koyup ve sordu."neden babam gidiyoruz deyince sen sustun!" "ve bizimde yaşam koşullarımız herkes gibi olsa". Zaten bu kararı almazdı ki babam"

Seher ana;

"sen yanlış anladın" der iken bile çileye yorgunluğu bine katlanıyordu. Kader hırçın denizlerin sahibiydi.

Kırık sandalın su alamayacağına yürek gücünün asaleti ile maziye dönüş fukaralığı yetmiyor. Dümeni nere kırarsan aynı çileye demirlenirsin.

Ümit babaannesin gözlerine baktı ve ellerini sıkıca tutup dedi ki..."Sen asılda halen öykülenmemiş bir kahramansın hayatın içinde biliyor musun?" ve asıl önemli olanda sakladığın düşüncelerin seninle bir gün başını alıp gitmesi beni

üzer "dedi.

Seher ana:

"e...ne yaparsın? İleriye gidiyoruz geri ile işimiz bitti bizim" dedi.

Gerçi bir adım ilerde olmak geriye dönmeye engel mi? diye sorsalar herkeste bire bir aynı yanıt alınmaktan ziyade geçmişin yasını tutsak kayıp ettiklerimiz adına ne elimize geçer ki...

Hayatta asi diklendikçe yorgunluğu kat ve kat artar.

Bu arada hiç zaman kayıp etmeden Yaşlı kadın gümüş saçlarını geriye doğru topladı. derin bir soluk alıp arkasına yaslandı sonrada,"aslında sırlarla kader birliği yaptık anlatmak istediklerimizi elimizle koymuş gibi bulup, yargının en katı işlendiği yürek mahkemesinde yargılayıp. Cezasında ona göre vermek lazımdı. Ve biz bunu yapamadık.

Olayı bilen bilmeyen hakikatimizin üstüne lekesini sürüp geçti. Yüreğimin sancılı yanı sorarsan elbet ki derim dersimdir (Tunceli) saklımız sadece ve sadece bizim gerçeğimiz oldu...

Ümittin, o anda korku endişe bütün kanın dondurdu. Demek ki dersim(Tunceli) olayı doğruydu yalan değildi.

Dilinin ucuna bir sürü cümle gelip kulaklarında yankılanıp aninden de yok oluyordu.

Sözün bittiği yer aslında yeniden başlamanın çabasında idi. Lakin bir başlansa her şey kolay olacak ikisi içinde.

Seher ana önce Ümitte baktı çok geçmeden elleri ile dizlerine ovuşturdu "her yerim ağrıyor Ümit "diye yanıt verdi ona "ama sanırım çürüğe ayrıldık"

Ümit. Bu kez ayak kalktı pencereyi usulca açıp "he baksan buraya doğru yükselen gri bulutlar var yağmur yağacak dizlerin ondan ağır senin "dedi.

Seher ana:

Here kurban olduğum büyük yaradan sırında erinir mum gibi gündüz umana uyanır. Gece ise öfkene göğüs gerensin ve yağsın elbet berekettir yağmur.

Ümit, Bakışları ile hiç der gibi çevirir camdan parlayan güneşe" lakayt bir yaşam hep iska geçerken özlem hayal ve gerçek denen üçayak yine dengesini tutmayıp işte böyle beklentin beklentisi bırakır insanı."

Seher ana "Benim maziye eyle bir iç geçişim var ki. Bu saatte denk geldi dememe mecalim kalmadan "eh işte...

Torununa kendi çaresizliğini yüklemesi ne kadar doğru ne kadar değil düşüncesini bir kenar fırlattı. Denildiği gibi yaşadıklarını alıp gitmenin ne zaman oluşacağını haktan başkası bilemezdi.

Ömrü denen bu yol uzunluğuna değil kısalığına nam sürer.

Dinlemeye hazır dünde içimdeki düğümlemiş çağlayanların önündeki setleri açtı sonuna kadar." bırak bırak benden ki durgun suları isimsiz okyanuslara" dercesine

Ey! Kader kaç kurşun yesen bağrına pes edersin söyle bende bileyim haykırışı geri döndü sustu öylece.

Acılar bir göçebe çadırının yağmurda su çekmesi gibiydi. Ve içinde kimin olduğu pekte mühim değil. Toprağın suyla debelleşmesine vakitsiz şahit olunuşu önemli bir faktördü.

Evet, anlatmaya başlamadan kalem avuç içinde terlemekte hakikatin içinde saklı kalmış bir anı gün yüzüne çıkmak üzere

Seher ana, sırtın verdi mindere uzun bir yolculukta manen eşlik edeceği için

Başladı anlatmaya

Yılın tamamı kuru bir kasnakta çürük iplerden işlenmiş hercai rengi soluktu, baharın açan çiçekleri bile açmayı unutmuştu yani.

O kadar perişandık ki doğanın nimetleri ancak ve ancak bir doyumluktan oda yaşamana yeterliliği de ise ayrı tartışılırdı.

Çaresiz beyinde bir kurtarıcının hayalinde edersin. O kurtarıcı gelmesi ne geceye nede sabaha kalmıştır. Sis perdesi bir kere inmeyi görsün.

Ve ölmüyorsun adı açlık nefesine hırsızın her şeyi düşlüyorsun. Nefis alıcıların açık binlerce koyun keçi besliyorsun.

Kazanlar dolusu da et pişiriyorsun.

Ye! Ye! Patlayan kadar...

Yok, öyle bir şey, imkânsızlık dilin damağına yapıştırıyor, gözkapakların arasındaki hayalle sadece bekle demekle yetiniyorsun. Elden bir şey geliyorum hayır yok şerse bağırsa bağırsa etrafında dolandır.

Sene 1938 aylardan temmuz idi. Ekinlerin perçemi rüzgârdan yorulmuş ve sararmış ince bellerinden biçilmeye hazırıdı.

Ekin olsa ki ne fayda bir avuç cılız buğday, arpa, çavdar. Adı var kendisi yok kısaca

Oda yetmez çoluk çocuğa kıtlık yılları sefaletin iradesine yenik düştüğü gözle görünüyordu.

Bütün çevre illerde, biz sadece kendi yaramıza merhem olmaya çalışıyorduk burası adı şanı beli dersim(Tunceli) idi çünkü Seyit Rıza'nın kanatların altında kümelenmişti halk ve bu sahiplenme birilerinin zoruna gitmeye başlamıştı.

Bağırsan da sen suskunsun olacıklara hesaplaşacak kimse çıkı vermez karşına. Öyle bir şey ki sen sana taş atıyorsun. Kafan gözün yarılıyor. Ve dönüp onu sarıyorsun...

İnkârlaştırılmış yazılıp sonrada sana sildirmeye uğraş verilmiş...

Cemlerin niyazların yükseldiği semada artık ağıt karışımı çığlıklar var...

Dersim (Tunceli)yüreğine ateş düştü öyle bir ateş ki dumanı görmeyen külü neylesin. Önce doğa ihanetin en gaddarını yapandı. Ve kireçlenmiş tahta oluklardan akan suları akmaya akmaya kurumuş.

Köyler ve bahçelerin içindeki meyve ağaçları ufacık tadı kaçmış, sağlam görünenleri ise başka canlılar kemirmiş içlerini oymuş. Kısaca paylaşacak lokması yok tabiatın

Sanki yüce rabim kullarını sefaletle sanıyordu. Kopuk yolunmaya yelten saçlar çilenin ömürle gitti gel ile hesaba oturmasıydı bu.

Biz beşkardeşlik babam harbe gitmiş ve bir daha dönmemiş dönememiş mi?
Yani nerededir ölüm haberi şurada kalsın yaşadığına dair bir haberi gelmemiş. Anam hep bir ağıt yakardı herkesin yüreği sızlardı aynen söyle diyordu.

Eskeremin de rabe rabe ro dariye
Yüreğemin parçe parçe geriye
Jimınra zindane hanı deriye
Yarete nizamki
Hancere huni nizam mermiye

Uy! lemin uy leminey...

Çiyayeme renk renk bı gülüke
Ge südükevi ge sılaf deke
Ustuye hardıke riya pır çafdıke
Allah bu bekleyişi kimseye vermiye ...
Uy! lemıne uy leminey...

Her acı bir başına harlandırılıp sönmesi de yine bir başına bırakılır. Bu doğanın yaradılışında var... bizim de eyle bir şey. Biz bize çoğalıp azılıyor. Birde bizimle annemin annesi yaşardı. Garibimin iki gözü kördü. Anam ise ona kapın sır kilidi derdi. Bana sorarsan tam tersi paslı bir kilit idi. Olsa da bir olmasa da birdi hani. Bizim için, sadece fazla bir boğazdı. Dediğim gibi fakirlik yakamızda bir demir külçe idi. İki lokma yutayım der iken. Kasılır yemek borusu mideye varana kadar Damak sertliği ile oynamak kuru dili yorar. Un yok ekme yok hiç unutmam günlerce doğada topladığımız adı sanı beli olmayan otlarla beslendik. Süt yoğurt hayalimize son verecek minik bir kuzumuz vardı. Çok zaman içinde çoğalacak hesabına girdiydik ..Vah! beni beni... Gele gelim ki oda garip anneannemindi. Bir sabah annem kimseye bir şeye demeden çağırdı, Cemal dayıyı onunda ona sattı. Kaç kuruş olduğunu bilemeyeceğim Parası ile değirmeden kırık ambar denilen bir un aldı. Ve bir pişirimlik ya var yâda yoktu. Az önce dediğim gibi, Doğanın sunumları içinde çok güzel bitkilerde vardı. Ebegümece bilmeyen yoktur sanırım sorulsa. Gittik dağ yamaçlarda toplayıp onu çeşmede bir güzel yıkıyı verdik

Çocuk akli annem bu kadar ebegümececi ne yapacak diye düşünürken. Annem tahta masada onu bir güzel doğardı. Hani kuzunun parası ile un almıştık ya!... İçine katıp bir güzel harmanlayıp yoğurdu. Kızaran sacın üstüne attıkça nar gibi kızardı. Kokusu ekmekten tütsüye boğan açıklayamayacağım bir kokuydu. Ve o kadar değişik bir ekme oldu ki anlatmam. Derken köye de jandarmalar gelmişti. Evleri çala çarpa insanları arıyor sorguya çekiyorlardı. İşte çocuk akli İtiş kalkış bağrısmalar bize eğlenceli gelmiş olmalı. Nedenini bilmiyorduk çocuksu gözlerle olup biten şahit oluyorduk. Elimizde ebegümeçli ekmeği yiyip onları izliyorduk bir köşede. Birden bir komutan elimde ki ekmeği fark etti sordu” bu nedir? “dedi Ekmeği elimden öyle bir çekti ki parmak uçlarım sızladı Titreyen bir sesle Dedim ki “ekmektir komutanım” Gözleri kocaman yuvasında fırlamış gibindi yanındaki asker bağırıştı “hemen bana da getirin bu ekmekten.”dedi.

Suç ögesi ekme mi? yoksa biz miyiz o an anlayamadık. Annemin icadı olan bu ekme acep çok mu? Hoşuna gitmişti Yoksa oda bizim gibi aç mıydı? Sorgusundayım... Zaman zaman anılarımı anlatırken düşünüyorum. Devlet babanın her şeyi vardı sanırım. Bu komutan neden ekmeği bu kadar hışımla istedi ki? Benden. Ekmeğin komutanın iştahını kabarmadığını çok sonra öğrendik. Sonuç itibari ile rapor edilip taa! Ankaralara salınmış bizim ebegümeçli ekme. Ya!...anladın mı? Devlet devleşen halkı olduğunu sana dursun. Savaştan çıkmış bir halk ruhu yüce ama yaşam şartları olduğundan cüce... Gel gelelim yarın ve ertesi onun ertesi ise meçhuldü şimdilik.

Seher ana masada duran suya gözü ilişti beli susamıştı Ama Ümit ara vermede anlatmasın istiyordu. Keza o kadar içten anlatıyordu ki garip bir o kadarda bulanık yaşanların akımına kapıldı. Felaketlerin adı olan hayatın birer parçası olmuştu bile. Yüreği hop oturup hop kalkıyordu. Yürek yayı gergin her an yırtılacak acıların tazeliğindeydi sanki.

Bildiği tek bir Şey vardı. Hem açlık hem de siyasi oluşumdan asi bir toplum olmasının tek nedeni bu iyileşmeyen kangrenleşen gereklerdi.
Hoş görünün aynası kırık değildi. Ama yle kayalar yığılmış ki stlerine unu ufak olan hoş gr felsefesi. Kimseye fayda getirmemesiydi.
Seher ana, gözyaŐını fazla tutmayıp damla damla akıttı titreyen ellerini arada bir sızlayan bacaklarına sürüyor.

Ümit, ise ondan farksızdı. nndeki masa örtüsünü farkında olmadan yapışıp kalmıştı.
Bu öfkenin diğer adıydı elbet ki "pes doğrusu babaanne". "Pekiye bunu bu güne dek niye anlatmadın bize" dedi.
Kadıncağız torunun bu anlık çıkıŐına irkildi.
Evet. Dersim (Tunceli) acıların kapısıydı bütün düşünceler kilitliydi anahtarları bilinmeye raflara kaldırdılar. Hangi zindanın karanlığa ışığı var ki. Söylesem kinin insana nelere mal olduğun bilirsin.
Ümit, halen düŐünceliydi."fakat..." diye yanıt verdi."henüz anlamış değilim, ama bunun içinde çok sırların var olduğunu da tahmin ediyorum".dedi.

YALAN!

İnsanlar var olmayan hikâyeleri çok kolay yazarken. Düşünce olgusu o kadar geniş bir o kadar da dardır.

Asıl gerçek olan hikâye dışında, insanın kendi hakikatini olduğu gibi yazabilmesi.

Buna inancı tam olan kişi, kâğıt kaleme o kadar bencil dokunur ki.

Burada saman alevi gibi olan öfkesinden de. Hafif destek alarak, hatayı başkasına mal etmek içinde, elinden gelini geriye bırakmaz.

Sabunun suya değiş misali,

Ha! Bire köpürür. O köpürmede eriyip yok olduğun nedense kabullenmez.

Oysaki sensin sendeki saklı demek yerine.

Cılız haykırışında der ki.” Karşımda ki kişi ve kişiler bire asan kesendiler kurtarın beni!...”

Kifayetsiz cümlelerde imdat dedikçe yer göğü inlettir.

Diyeceksiniz ki seslerini duyan var mı?

Evet, var fikirlerini cüce düşüncelere sermaye yapan, iki beğeni tıklayıcıları.

Ah! vah!, nasıl oldu.

Hadi canım! Diyerekten...

Ham keleği karıştırıp aynı pazarda sermayesine zarara saydım deyip satmaktadırlar.

Ben dedim ve diyorum da.

Kimileri tarafından önemsiz kılınsada sözlerim bir daha çağırımı yeniliyorum. Bilen bilmeyen anlatsın.

Ve eğri oturup doğru konuşmak lazım, tuşların arkasında acilen yardım alması gereken ruh hastaları var.

Bunu okuyan, takip edenler nasıl göremezler demişken.

Onların ondan bir farkları yok ki. Sağ elin ile körü al. Sol eli ile ley! Ley! Gülücüklerini ağırla hepsi bu.

Gerçek anlamda çok üzümlere anlatmak gerekirse, bu küçümsenen olayı teknolojinin hızlıca gelişmesine bağlıyorum ben.

Fırsatlara bakar mısınız? En nihayetinde siyasi bilimlerini okuyanlardan daha iyi siyaset yapıyoruz.

İkinci şık... Fındikkabuğunu doldurmayan duygularla şairiz yazarız çizeriz vs... vs...

Asıl var olansa kimsenin kimseyi dinlemeye anlamaya tahammülünün de olamaması...

Nasıl bir tedavi uygulanabilir bunlara. Nereye götürölüp eski benliklerine geri gönderilebilir?

Vallahi! Bende bilmiyorum...

Çok kötü bir oyunun içindeyiz ve bu oyunun adı koca bir yalan!...

KARATAVUK

Kısa dönemler içinde.

Selam alıp verdiğimiz insanların. İyi yönünü kurgulamaktan kötü yönlerini bizim kamufle ettiğimiz anlasak da.

Dönüp hatalarını yüzlerini söylemek ise bize ne kadar kayıp verir orası ayrı tartışılır...
Kısaca ruhu aç insanın getireceği iyilik olsa da bir, olmasa da bir.

Ben ise Elif teyzenin geçen yaz bana anlattığı şu hikâyeye. Bu konuyu birebir özleştiriyorum

Bir zamanlar iki komşu varmış:

Her şeylerini dürtse konuşurlar iken, kümeste besledikleri bir karatavuk yönünü şaşırır.
Ve gider üç kuruşluk değeri olan yumurtasını. Komşu küsmesinden yapar ve çıkar.

Bu bir olur, iki olur diğer komşu sesini çıkarmaz. Yediği beleş yumurtanın keyfine vardığın düşünür her halde.

Diğer komşu ise haklı olarak, bunun peşini bırakmaz. Yine sıradan bir gün yumurta nerede yapıldığına dair siper yatar. Tavuk önde o arkasından gider ve yumurtanın nereye yapıldığını kendi gözleri ile görür.

Görür ama derki; Ya bizim o kadar paylaşılmışlığımız var ben nasıl gidim diyem ki bizim tavuk burada yumurtladı ...

Bu vicdanın sesi konuşmasını maniler.

Gel gelelim ki ecel tez sarmış bizim yumurta galibi olan beyi.

Son nefeste deriz ya! öyle bir duruda imiş.

Toplanır konu komşu büyük bir üzüntü ile.

O telaşta hanımın biri canın ne isteğini sorar kendisine.

Aynen şu cevabı verir: “komşunun karatavuğu olsa da suyuna ekmeğimi bansam” der

Demem şu ki!... insanın gözü bir kere haram hak yemeye alışmaya görsün. Ölüm döşeğinde olsa bile gözü doymaz...

[italik]

SADAKAT VE İHANET

Hep sadakat denir. Ve nedense ihanetin varlığı yok sayılır biri birleri tarafından.

Birikiminin vadesi gelmemiş hesabı kırma misali nasıl olsa elimin altında bir emanetlik var. Açlığı ile hiç alakası olmayan Şu periyodik düşü kurar. Bana bile yetmeyen bir avuç arpa var. Yeter ki ovacığım...el olsun Çok civciv yemlerim hesabı yani...

Karşıdaki kişiye vaat olmuş hayat şartlarına bakınmadan farklılık göstermiştir beli...

Mevzunun asıl noktasını ele geçiren şey nedir?...

Öncelikle kadının erkeğin bulunduğu o zorunluluk bakışının, tam sıfır noktasında durup. İnsanı hayvanlardan ayıran özellikleri olan konuşma evresinden başlamalıyız.

Her erkek kendi çapında, seçkin, Bir o kadarda dışarıya sivrilmiş kişi görünümündedir. Görünmeli de acaba! Kime? Çoğul faydası olacak...

Bir kadına karşı duyulan bedensel isteğinin adı, gereğinden fazla bilgi donanım demektir...

Kısaca. Bu adamın, her iki ayağı çukura düşse Bir taraf için iki gözün, bir yamalı sözün sahibi kocadır.

Vah! Vah! Beni...

Diğer zırt kutupta ise daha basit vurdumduymaz nefis olgusunun anlık bir var oluştur...

Buda ayrı vah! Vah' benidir...

Sembolik bir benzetme yapacağım;

Öyle fareli köyün kavalcısı gibi tek ayaküzeri ileri geri zıplamaya benzemez. Böyle içi boş ilişkilerde alan geniş veren düşünsün denilse de.

"iki ucu *oklu değnek" el elin alakasızlığında yani

Aralıksız o kadın ile kendine kerevet dileyen. İçimizdeki bu adamın elinde fena etkileyici bir zehir var.

Bu günü görmeden düne alkış alacaklı. Çünkü güçlü bir kandırma ezberine sahip kolay yalanı yürütme sanatı var elinde..bu yeterli bir neden olsa gerek...

Bir süre sonra işin etiketi vuruldu âşık oldum bahanesi ile uyumlu uyumsuz istek işgale başlar.

Erkek kadar kadınında cephaneliği hani boş sayılmaz... Düşüncelerde özveri olmazsa şayet, uçtu uçuracak şartlarda.

Yani boom!...

Ve bu fikri cücelikte bir birini kullanmak, her hangi bir belgeye bağlı değil...

İki benzeşen şık...

Bir /Çakması olan gerçek bir ürünün kaybı var mı? Kimilerine göre yok. Benim gücüm buna yetiyor deyip, çıplaklığını örter bir şekilde.

Ve /2 Sevgide yeğene temellere sadık kalıp, kişinin benliğinde süre gelen. İnsani kuvvetlere başvurmadan.

sadece kadın için o biçim demek kaidesi bozulur mu?

Hep bir ağızdan hayır denilse, hem inandırıcı hem de güzel olur sevgiler... Zaralı can

2-4-2014-ist[italik]

ihanet ve sadakat...

Aşk birebir benzerliğimizden yola çıkarak.

Bir o kadar da gerisine gidersek böylesi hiç yaşanmamıştı: yasaklanmış bir meyve olan, elma ile uzaktan ve yakından ilgisi bile yok anlattıklarımın.

Uzun lafın kıyası: 'suçsuzdur Havva ve Âdem baba günümüze yanlış aktarılmış iftiradır bu yaşananlar, diyorsam bir bildiğim var izlenimini bırakmadan önce

Bildiklerimi yanlış izlemlere teslim etmeyeceğim de peşin peşin söyleyeyim.

Gerçi kaygılarım yok değil anlatılanların günümüze aktarımda.

Ama o zaman şimdi ki zaman değil: biz bu gündeyiz. Bu düşüncelerim fantezi olarak da algılanmasın. Sakın ama sakın...

Yalanın egemen olduğu kurguladığı iddiaları belgelenemeyen birilerini yazmak geldi aklıma.

"İnsafsız avcıya hizmetten zevk alan ancak köpektir" demiştir Namık kemal üstat

Nefsin burada avcı olduğunu kendi düşüncelerimde teyit ediyor, köpeğin kim olduğu zaten belli...

Aşkta, iki farklı karakterin arasındaki tüm bencilliklerde olduğu gibi, burada dozunu gittikçe arttırdığının kokusunu alırsın.

Amaç üçe ayrılır: nefis, sahihsizlik ve çevre.

Her zaman yeri göğü bir birine katacak inilti göstererek kendini bu hastalığın sorumlusu ilan eden kişi kim olmalı sorsun da

Orda kişisel çıkarlarımızdan arındığımız kabul edip aynı noktaya parmak basmakla başlamalıyız...

Her şeyin öncesi kişisel hırslarını iyi kullanan erkekte suç

Sonrası da kadın olmak üzere vebali toplumun sırtında olduğunu biliyor muydunuz?

Arananı bulmak sanıldığı kadar zor değil: sevmenin sevilmenin anlamını yitirdiği hele ki bu dönemlerde.

Gizleyecek bir şeyi olan adam izlerini belli ettirmemek için çabalasa da. Bu öyle bir çamur ki! Gerisinde ve ilersinde bir takım izleri bırakmaması kaçınılmazdır.

Sadakat mağdur olarak görünmesi bir yana "artık her şey kula mubah" diye düşünmeye başlamışsa

Böylesi bir ruh hali ile nasıl davranılması beklenir ki

Kulaktan kulağa hep konuşuyor ve ne dediğinden kendide farkında olamıyor.

Tahta bir kılıç elinde yel değirmenlerine saldırıyor. Karşısında kocaman hiçlerle. Ve de en gülünç şeysi de bu.

Hayal kırıklığını tek başına yaşadığını sanıp, onun gözünde herkesi işbirlikçi,

Aleyhine de iyi veya da kötü çıkacak sonuçlar bir iki adım ilerisinde olduğunu görür. Buda onun körler köyünde ayna sattığının resmi kanıtıdır.

Vah! Halimize demenin zamanı...

O kişi nefsi terzisine bakıp bir aşığa bir yukarı inip çıkıyor. Geçmişinde beraber yürüdüğü insanı olunmaz aymışlara salmış. Bunu hesabını sonraya bırakacağım derken.

Oysaki kendinin olmayan bir dile düşürürse ne olacağını biliyor...

.....

zaralıcın yine ben:)

8-4-2014

ist[italik]

İHANET VE SADAKAT

Konu oradan buradan açılmışken: yüreğimizi kuşatan benciliğin sebebine mağlup olmadan Biz acaba hangi sinekten yağ çıkardıkta. bu kadar tiksindirici oldu çevremiz... O kadar güzelliklerin içinde. Günümüz güneşimiz parıltısız ne hale gelmiş ya! Bundan sonrası için ilk adım Başkalarının ne kadar kıymetli mühim birileri olduğunu düşünerek, aslında var olan bizdeki bizi kayıp etmişiz.

Geride bıraktığımız paylaşımlar onlar için gerçekçi görünmese de. İpe un sermeye benzemiş ve şimdi düşünüyorum da çok önemsizlermiş, diyorum.

Bilinen şu ki, bu hastalıklı varlıkların içimizi çürüttüğünü ve bununda yaşamın her karesinde başarısız olmamızı tetiklendiğini fark edemiyoruz.

Yok, aman deriz!...

Bu süreçte yalandan bile olsa.

Hadi canım bu seferde ben yanılıyım, haklı çıkan çoğunluk olsun kafamızdan fazla büyütmemeliyiz.

Sonuç teşhis konulmamış bir hastanın, ruhsal çöküntülerini yaşanmamışlıklarını o karanlık tüllerde çıkarayım derken. Kısaca karşımıza her kim çıktıysa, o aslı astarı olmayan kirli düşüncelerinin çehresinde doğruyu da bir o kadar çok zayıf algılama mağduru olmamalıyız

Şöyle bir şeyde oluyor gerçek içi.

Komşu da iki kişinin çıktığını görüyorsun kendince düşünüyorsun “yahu bunlar akrabalarıdır” mutlaka?

İşin özünü sonra çözüyorsun onlar iki hırsızmış ve komşun evine girip buldukları iki çift yeni ayakkabısını alıp gitmişler.

Herkesi iyi niyetle görürsen giden ayakkabı kadar canında olabiliyormuşsun...

Tek kendime sorduğum sor şu: hata derecimizi artıran onların varlığını en kısa zamanda hayatımızdan çıkarmakla başlamalıyız.

Diğer öz güvenin yüksek sağduyusu bir ondan daha yüksek insanları kendimize örnek kılıp geride bıraktığımız izlerin bizdeki adına yürümelerine de izin vermeyeceğiz.

Ve onlara destektik. ama göğüsümüzü kabartan ne sevgisi varmış. nede dostlukları deyip kendimizi helak etmeyeceğiz

Doğrunun tek adresi var.evet kadar hayır demesini bileceğiz...

[italik]

SÖZÜM ANLAYANA....OLSUN!

Jet hızı ile gelip şairim ve yorumcuym diyenler tarafından benim fikirlerim çok kabul görülme de. Ama ben yinede sinirlerini hoplata hoplata, şiir yazma ve yorumlamayı hileler ile süsleyip önümüze getirmemelerini önerirken. Öte yandan şiiri umut verici yüreklere bırakmadan yanayım. Her geçen gün daha da daralan üretme ürkenlik ve bozulan Türkçenin zararına çalıştıklarını da bilsinler. Efendim; size ne! bu benim hobimdir, zaman eritmedir, yalanından çıkılsın artık. Genelde şair dost ortamlarımda benim bu isyanıma çoğu kişi şahit olmuştur. Karşısın da olanlar ise nefsinin dizelere emanet eden düşünce mağdur birkaç insan olmaktan çıkamadılar. Ve kimsenin şah mat olmak istemediği acı bir kayıp oda basit kazanım haline getirilen şairlik. İlk akıllarına gelen cümle kesinlikle biliyorum ki şu dur. Arkadaş sen ne hakla pişmiş aş su katıyorsun. Şiirde koca bir kazan var. İçinde boş veya dolu duygular. Bunun fokur fokur kaynaması gerekiyor. Biz bu aşın altına odun atmaktan ben ve diğerleri keyif alıyoruz bunun ustası çırağı yok denilisede. Hangi kültürde çevrede gelirse de şiirde sahiplenme şart..

Hatta yeri gelmişken kendisini çok sever sayarım. Edebiyatın içinde ruhu okşayan. kimi zaman beni düşündüren yazılarını okurum. Onu okudunuz okumak yetmiyor. Senin yazdıklarını da güzel takip eden biri o... Herkesin tam tersi bana karşı sıfırlı Sami biberogulları hocam olsa da. Dostluk hanemde çok güzel bir insan olarak yer edinmiştir. Yakın bir tarihte Kadıköy'de bir gönül dostumun imza günü vardı. Oy! Kıymam çok hasta idi ve grip olmasına rağmen bana söz verdiği için o gün imza gününe gelmişti.

Sami hocam ile Kadıköy'de yaptığım güzel görüşmemizde, Şiire ve şairliğe olan bu genel düşüncelerimi onda söylemişim. O kadar güzel bir yürek ki, çoğu yerde bana hak vererek ve gülüm seyrekte dinledi beni. Aynen şöyle özetledim, fikirleri mi? Sami hocama da. Günümüzde sanatın tanıtımında olsun geniş yer alan teknolojinin sayesinde bir adım öne geçtik sayılıyor. Maalesef ki şiir yazmak emekliye keblekliye kaldı. Ah! Hele o şiirleri yorumlamak o kadar acı ki, takma dişli eko seslinin kurbanı ne yazı ki... Sami hocamda;” ya! Zaralı bende emekli olduktan sonra boş olan zamanım şiire ve sanata ayırdım. Neden böyle eleştiri topu oldun sen” dedi bana.

Aslında eleştiri topu olmama ön ayak olan bildiğim arkasında olduğum bu gerçeklerdi. Evet, eskide şairlik çok şeye bağlanırdı. Okumuştur mektep medrese işidir, ancak demekle beraber. abo! Birini sevmiştir denilir miydi? Dilimizde dökülen kocaman bir evet olur hepimizden öyle değimli?. Her ne kadar şairlerin yaşamların da süre gelen açlık sefaletlerini tarih bir bir dile getirirse de. Şair her kademde özel kişiydi. Ve kişilerdir. O tarihlerde, duygunun yeğene okuyucusu olduğundan fazla idi. şimdi ise şair çok tam tersi ise okuyucu yok. Ha bunun nedeni ise herkes kendi şiirini okumakla meşgul... Şiir yorumlamaya gelince yahu bu kadarına da pes. Görünüş kadın sesi ağabeylerin yorumlarını dinledik O yetmedi takma dişlerinin takırdamasına aldırmdan ben bu işte de varım diyen âdemoğlu ve hava kızlarını da dinledik ve dinliyoruz. Biri çıkıp Allah aşkına: yahu! Bırakın o kadar güzel şiir yorumlayan dostlarımıza haksızlık etmeyin demedi. Ben isim vereceğim hiç kimseden çekindiğim yok. Olsa zaten bu yazıyı yazmazdım gönül dostum nimet hanım.Hasan dağ, Gam seli, Sevinç inal, Funda sağlam. şimo, daha çokları var. Ve bir Çoğunundan isimlerini hatırlayamadığım için onlardan özür diliyorum...

Sizler evet, bizler diyeceğim. Burada birilerine bilerek haksızlık yaptığımı sakın! düşünmeyin. Çünkü duygularımızda yılların verdiği bir emek alın teri yani, ikincisi özünden kaynaklanan ozanlık geleneğinin seyir bütünlüğünü de olduğunu da unutmamak gerek. Üretmenin yeğene niteliklerde sürdürme biçim var bunu artık bozmayalım... [italik][ikiyanayasa]

neler oluyor?

Özellikle son dönemlerde insanlar yoz düşüncelerin merhametsiz çıplaklık ayıbında . Yaşanan her şeyin üstünü. kanın öfkenin örtmesi bekleniyor.Ve bunlar şeklen beli olguna gelişmiş düzmece amaçlar yüzündendir Daha önceleri tasarlanmış olan ülkenin bütünü ve bölünemez sanılan her bir karışı ise, cılız ellerin temasındadır. Adeta işgali altındadır . Malesef oyuncağı durumundadır

Kuşkusuz halkın yararına yapıldığı belli olan çok küçük bir noktalama işreti ile geçmiş teknoloji ile empozeleştirilip aceleci fukara kişilerin emri ile açılıyor umutsuzluğa gericiliğe kapılar...

Konunun genel tanımını yaparken yıkıcılığın,keza nefsin açlığını iyi anlamak açısından, günü birlik siyaseti takip etmek lazım.

Bir insan, düşüncesinin omurgasını kendisi oluşturur fikrinde değilim.Sen yüz isen toplumun hal ve davranışları o yüzün aynasıdır.

Gerçekleşmesi mümkün olmaya, birbirini tutmayan vaatler de var.Kimin için?

Belli bir düşüncesi olan bizlerin çılgılığı bu noktada önemsiz,hemde nasıl önemsiz işte örnek... Elinde sapan taş vardı... gezi benzerinde açıklamaları biliyoruz."emir demiri keser" diyenlerin tam tersi her çılgılığın üstü kabuklanmaya başlar mı?... hayır!.. hayırlar hayra yorula adı sadece ve sadece masalcılıktır.

Velhasıl insana hürlük yakışır insanca olabilirlik olan olanı sunulmalı.Eller cepte korkulan ne? evet, alta ki yaranın daha sonra kaşıyıp kaşındıracağına da hatırlanması gerek.Şu anki düşüncesizliğin bilançosu ne kadar ağır olduğunu da. Başta söylenesi bir hareket yok.Nedeni bir ve iki diye ayrışmadır.

Bunların yaşanıyor olması vede kendi beklentimin ekseninde gezinirken. Yarının daha aydınlatıcı olacağına da beklemiyorum.

Birileri bir yerde milyon tadı tadar iken damağı, yutulması yakın kadarda uzaklaşan bir çoğunluk isteği birikir bizlerde.Bunun gerekçesi herkesin açlığı kendine demek duyarsızlık olarak gören görüştüren bir cümlede çıkıyor mu? Ağzımdan. kocaman bir hayır olsa da....Başlı başına bir gerçekle yüzleşmekten de korkarız.

İfade edilen edilmesi gereken eli kolu bağlı kabulü de zor. Alaycı sınırsız bir güç ele geçiriyor.Ne varsa hazıra hıza kapılan düşüncelerden.

Ruh açlığı en fena açlıktır.Ne gariptir ki aslan payının sahibi iken nefes nefese başka hakların peşinde koşuluyor . hedefin varışına varana kadar . Bunların yorgunluk sağında solunda bile geçmez. Yani ulu bir rahatlığın içinde olanı kendini yağmalamak da dır.Bu güzelim ülkede..al al ha! varım? ha! yokum hesabı.

Mefsedet içinde,yakası bağıri açık bir çağı yaşıyoruz.

Keşkelerin artışı kadar eksisi de var bizde. cam erkanın gizeminde ve evimin güveninde olmanın ötesi bir şeyin uğuruna, bu kentlerin yağmalandığı bir bilim kurgu filmin de hele ki hiç değiliz.

ev işe gittiğin ve geliş dönüplerinin yolu olan o sokaklar dolup taşıyor. Kadın erkek çocuk... Oysa ki yüceltilen değerler insanlık değeridir.

Hangi dilde irakta olursan ol... gel gel diyen Mevla ana biziz gidemediğimiz yerlere gel dedik.her canlıya güvenli kollarımızı açtık ve şimdi bu olan inkarının adı ne?sana ne faydası var başkasından başkasına felaket tellalığının cisminin...onu söyle....?

konuşa konuşa ağır taşlar bir bir oturdu yerine ...Görünen kör bizim ,sağır da bizim.Asıl manayı yararlı sayan bir enerji ortalıkta varsayılıyor. Bir yandan ise tekme tokat havalarda.

bir yanda ise kim kimin arkasında.Orası zaten netlik kazanmış değil...

Yani hep mi? varız yoksa herkes için mi? varız,payımıza düşenin adı konulmuyor.

Hele ki bu cümlelerin özsüzlüğü içinde ise öfkenin olduğu yerde utanç ve bir o kadar alevin yakıcılığı sarar bedenin dört üçünü.

Oy babam yanıyoruz yanıyoruz... payesiz merhamet yığıtlığına imdat dileyeni ise hiç görünürde yok.

Din mi? iman mı? birbirinden ayrı diye sorulsa.Cevap tektir ama yanıt vermek istemezler.

Başka bir yola kıvrılırlar ve anlamıyorlar ya da anlıyorlar da.

Açıkçası yenikler vicdanen doğrulara, düşünce fukarası olmuşlar.doğrular daha alt sıralarda olduğu içinde.Azgın düşünceleri sosyal yapılanmamızı git gide rivayetleştirdi....

Açılan her konu sıcak sığacağına kapanması için her hile dönüyor...Deniyor ki herkes yazgısına çıplak doğar gayesi kulunun kendisini bağlar ...bunların asıl farkı kendini yok eden alemi ruh boyutu olarak nitelendirmeli ...Ama bir var ki İMANI DİNİ birileri kullanıyor. çıkıp ta....Yahu vatandaş bu gerçek insanlık ayıbıdır ne yapılması gerekiyor ve dur! demek yerine iflas etmiş bir tüccarın sonu gibi.Hazır sabaha çıkmış. bu güzelim Ülkemiz de. Gelen giden alacağım var deme gayretinde....

Açılın gözler ve uyduruk bir siyasi yapılanma var. Vatan volkan gibi kaynıyor. Hemde için için, kimin ne kadar sevgisi var. ve ya kaygısı var.onu bilme taraftarı olmalıyız

Ve hazıra konmanın diğer adı.Bu birlik mücadeleymiş.Yemezler arkadaşım. Onca şehit kimin umurunda.vuruluyorsun cehaletinle din korkusu ile,kısaca şu durumda ülkede yamalanmış bir din iman var....

zaralican....

12-10-2014

ist

ÖZ GÜVEN NEREDE....

ÖZ GÜVEN NEREDE....

Hey gözünü sevdiğim öz güven! Aldın başını nerelere gittin sen?diyelim geliyor bazen Evet, bu Ülkenin gündemine baktığımızda pekte iç açıcı şeyler yaşanmıyor.Güven kaleleri işgal altında kısaca,vurulmuşuz sol yanımızdan.Aklanacaklar beklentisi içinde olanlara kızıp,yağmurlu bir İstanbul gününde hiçte hesap olmayan bir keşfe çıktım. Önce kızımın okuluna uğradım. O çocuklar geleceğin büyük adamları olacak demek isterdim. Ne yazık ki devlet okulları kendi kaderlerine terk edilmiş. Sizlerde biliyorsunuz ki okullar kaç ay oldu açılalı halen kızım; kapısı olmayan bir sınıfta öğrenim görüyor. Gözümün iliştiği, her yer kir pas içinde. Açıkçası okulumuz geçen dönem öğretime açıldı. Lakin bütün kapıları kırık.O hırsız, vatan hainleri var ya!.. En ucuz malzemedan kapı yapmışlar nereye el atsan elinde kalıyor ... Karşımda sadece öğretmenlerimin o çaresiz bakışları ve çocukların sebebinin kendilerinden olduğunu söyleyip şikayet halleri durmaktaydı... Ne diyeyim şimdi ben.Duyarlı bir vatandaş olarak, Zor nefes alıyorum. Lanet götüre sizi emi! İçim acıdı bu düzenin yarım yamalak dönen çarkının içinde evlatlarımızın olmasına.i.. Yahu! yazık günah bu ülkeye gelecek diye sunduğunuz çocuklara diye haykırarak çıktım dışarıya. Yaşarken ölmenin resmi bu. Gözlerim dışarıda yağın yağmurla eşleşmesinde ne yapsın?.... Onca cevap alınacak kapı makam var ki. Ama kime gidersen zihniyet aynı Ben bir şans daha veriyorum kendime. Bu gün benim yürek sesimle adımlarım aynı noktada yürümekte demiştim ki oda ne? Analar bacılar hacılar yola düşmüş nereye gidiyorlar diye takıldım peşlerine az ilerde yeni yapılmış büyük sitenin daha bitmemiş dükkanlarının birinde. sakalı ,cüppeli bir adam elinde mikrofon hayır kermesine buyrun! Ne alırsanız beş kağıt diye bağırıyor mu? Sonra ilahiler kapladı ortalığı... İstemeye istemeye girdim içeriye. Bir kaç bey ve hanım vardı. Ama benim başım açık olduğundan olsa gerek bayanlardan birine işretle ilgilen dediler. Çok da nazikler canım... işin özü o kadar şaşırtıcı ki Fındıkzade'de kurulan cuma pazarına gitmiş gibiyim. Neler yok ki Nasıl bunları bir araya getirmişler,kimden ne şekil alınmışlar...Siz gibi benden de hemen bir fikir oluştu tabi ki. Hayır! hayırına ülen gardaş! ver vermediğin yerde ise halin yaman demişler kesin.. Kısaca buna Allah ile kulu korkutmak denir ..Yaşar Nuri hocamın dediği gibi... Sonuç itibari ile sinirlerim tepeme çıktı.İki laf etsem mor çürük içinde dışarılarda bulurdum kendimi.. Haykırmanın adına direniş isyan denilmiş ya! gericilikle kalkınmaya çalışılan ülkemizde.

Oy! Zaralım:

İnkarı cepte keklik olsa da bizler halkız . Fatura fukarası bir gerçeğimiz de var ... Hazır elimde üç beş kuruşum varken devlet baba ile kötü olmayım bari onları yatırıyım dedim..Bana en yakın Çiftlik postanesine gitmeye karar verdim. Oy oy ,bir kuyruk bir kuyruk ben kaç saatte yatırım bu faturaları diye düşündüm. Kalabalığın en sonuna geçtim ve dikkatimi yaşlı vatandaşlar çekti. Her yaşlının yanında oğlu ve ya kızı bilemedin torunu , gelini vardı..Hava soğuk o yaşlı insanlar nasıl titriyor size nasıl anlatayım ki sanırım anlatamam.Sonra bir bayana sordum.Bu havada niye çıkardınız bu yaşlı kadını dışarıya? Cevap aynen şu ..Üç aylığını almaya geldik demez mi? Bizim oralarda bir söz vardı vay! başıma toprak düşse de dertli yaralarım kapana dursun...

Kuyruk uzadıkça uzuyor...Bir iki saat gibi bekledik.Çok şükür memurların öğlen paydosu bitti açıldı postanenin kapıları... Sıra halindeyiz yavaş yavaş akıyoruz içeriye, içersi nefes alamayacak kadar dar. Oflaya pufloya alan veren gidiyor benden önce bir teyze üç aylığını almak için yaklaştı masaya...Yanında daha sonra öğrendim iki üniversite bitirmiş , mesleğine tüküre garibim iş bulamamış Bir hastanede barkottan fiş kesen torunu vardı.. Baba annesi olduğunu söyledi...Neyse parmağını zonk diye kağıdın ortasına basıp parasını çekti yaşlı teyze.. Heyecanı titreyen ayaklarını yerden kesti. Para torunun elinde bir köşeye oturdular...Elinde bir kuyumcudan alınmış hediye çantası da vardı.. Torunu ise parasını saydı eline verdi. Sanırım beş tl bozukluluk olacak onunda cebine koydu o an telaşlandı .Teyze bir bağırdı "ver paramı" demez mi.Bin suça yenik adam cebinden çıkarıp o parayı avucuna koydu..Yaşadığın kadar yaşa güzelim teyzem; sadece bir lirasını verdi geriye torununa...Olanlara güllerken ben olaya girmiş oldum. Neden teyze bunu yapıyorsun güven miyorsun? O senin torunun ne yapacak senin parayı dedim...Tek kelime söyledi bu memleket hırsız var hırsız kızım güven dibi delik çuval ben bilirim işimi dedi..ve sustu. Susma sırası bana geldi anladım ki. susuyorum...Sıra bana da gelene dek..Susmamam gerek ama....

17-12-2014

İSTANBUL ...

ZARALICAN

KİM KAZANACAK.....

Suskunluğun adına bir arıyış içinde olmamın nedenlerini koyup önüme düşünür buluyorum sık sık kendimi.

Acaba hatalar mı? beni bu kadar çığlığa hasret bırakıyor.Yoksa keşkelerin bir türlü bitmemesi mi?...

Herkes gibi yaşamam gereken aşkın hangi aşamada benimle olduğunu bilemem midir?

Tabi bunlar kapalı bir kutunun içinde gün ve gün biriken arzu,eksikliğiden ziyade hep yanlış yerdeyim yenilgisin ile beraber olmamında yan etkileri olabilir.bilincinde olduğum bu iç çekişmelerim kendi içinde hiç bir şey yapamama kavramını da oluşturdu.

Geçmiş ve geleceğin süzülüşü o anlar yarısı beyaz yarısı siyah hissini önemsemem gerekirken onun içinde sadece şunu buluyorum gelecekle ilgili tek planım eşim evim ve çocuklarım olgusunun yer almaması susmaya en büyük etken tabiki.

Aslında bu herkesin doğal karşıladığı bir istek ama olmayıncada olmadı olmuyor. Senlik benlik kavgasında zaten gereken cevapları otomatikmen hanene sıfır olarak eklenmiş.Bunu düzeltme şansı yakalanır belki. Oda çok şeye eyvallah der isem.

Varacağıım noktanın getirsinde ziyade ben beni yol gösterici olarak atadım.Aşk ne kadar yok var desekte.aranır görünen o ki

Sarhoşun şişe dibinden beklentisi kadar avuntum deyip,incelenen yerde kopan yaşam dalların meyvaya dönmesi keza milyon kere aynı noktada, Seni bin parçaya böler gelde bağır? gelde varım de,ulu ortalığa.ve niye?

kişiselleşmiş düşüncelerin akla gelen ilk şeyi aynen şu olur..

Aşkta zamanlama yalnız olunca.Gecenin gündüzden beklentisine düşmen kadar farksızdır. belirsiz renk tonlarında resimlemeye çalışırsın senin olmayını, olduğunu var sayıp, o yürek denen bir avuç .sır gibi hemen herkesten sakınır ve saklarsın.

Oysaki aşk çığlık ister: Duyulsun senin olduğunu bilsinler.

keza zerreyi nesneyi ayırtırmak gerekirse işin en dile gelmeyen kısmıda o kadar açık ki .

Sen yeterince sus!.. Karşında yumruğunu sıkmışçasına koca bir çığlığın durmakta.

Sen senin hayatını kontrol altına alırsın ama diğer kişi sana hayatını değil sadaka misali yüreğini vermiş.

aman ha! O zarar görmesin.kurulu düzenin vabalini ben çekemem demekle.kazadığının yanında kocaman bir kaybın içinde olmanda ayrı bir acı.

Aşık daimin çok güzel bir dizesi vardır"sevenlerin gönlünde hem kadim,mehman menem"ben varsa o gönülde seninde olman gerekir...anlamında

her açılan kapı kendi içinde bir daha kapanmasına ne gerek var.alın yazsınına suçlusu yaradanmış gibi isyanlarada girmek akıldış kendi içinde ispatı yine kaderciliktir..buda bana o kadar ters ki...

vede özü iyi yaşayıp bilen biriyim ve Alevilik felsefesinde dar durmak vardır.hak huzurunda hataların kir gömleğini çıkarıp yeni baştan pak olmuş, sırrına tövbeleri getirmedi.

ve bunu çok kere düşündüm acaba ne kadar kir günah taşıyorum benliğimde dediğimde ise,seve bilmenin günahı nedir? sorsunda sevmek hak aşık ile insanı cem olmaktadır.

ve ben sevildiğime değil sevdiğime yenildim...bundan dolayı Gönül gönüle arına bilmem helaleşmem ancak ve ancak mahşer kalsın demek kalıyor bana.

Burada vicdanı körelmiş benciliğin adı harifiyen düşüncelerimin içinde geçmemeli.yapılan her şeyin adı sevgi sevgiliydi...

mahşer kalsın hakkım, hakları olmadığı halde yüreğimin kenarına gelip sokuldukları için ,hırsını beylik tabancı gibi belinde taşımanın cesareti yoksa korkunun adı ile şimdilik sessizliğin cezası olarak yüreğimde kalsın fikrinde olmalıyım sadece.

Duygu pınarına avuçlarımla dalan biriyim aşkın tarifi bende o kadar uzun uzaya biliyor ki.aşk içinde elbet aşk olsun derim.

ama düşünce okyanusunda. Bir can simidi olan insanının, karaya varır hissine,pek inanmıyorum...

zerreyi toz olanın bedeni kaldırmaz o deryada karayı düşlemeyi....

Aşkı bir sır ki, çözemez dilim

Yıllara yenildim savruldu külüm

Yaşanan anılar içimde zulüm

İzinin peşinden, gitsem yorulsam...

şirlerim bile düşünce yorgunu değil benim kadar..o kadar ki evet varsın bende varım demekte.

ya! ben bir yanda düşüncelerimi yazarken pencereden uzaklara takıldı gözlerim.haylaz bir çocuk gibi yer gök

arasında hırçınlığımı mahzunluğumu değilde. ellerimden alınmış sevgimi almaya çabalar. oysaki istemekle

alınmıyor..bir bedel vermen gerekiyor oda nedir?ruhunu onun koyduğu kurallara göre ona teslim edecekmişim....

ama bir adım yakına geldiğimde duyduğum sesler ve hakikatin beni bana yakınlaştırdığını neden göremiyorum

ki..evet az yerimden doğruya doğrulmanın..tek aradığımın adıise aşksa..hayali bir sevginin tutsaklığından çıkıp ben bana özgürlük vermem gerekiyor sadece...
aşk güzeldir olmasını bilene...

Kimi zaman hayaller insanı daha çok mutlu eder... tabi, her sevgi ya da ilgi duymayı aşk sanmamak gerek...
[italik]

22-4-2015
İST

YAZAR NE YAZAR:)

Yazar topluma faydalı insan olması ile, neyin ve nerede duracağını birileri karar versin diye beklemeli mi? Kimlik çatışmasında gereksiz zatların eleştirisi olur ki, oluyor. Bunun ne kadarını alıp, ne kadarını geride bırakmasında bilmeli...

Üretkenlik öyle hafife alınacak bir şey değildir. Hele ki bu teknik ilerlemenin el ense olduğu çağda.

Beş değil sadece bir parmağı o kadar güçlük ki, Dünyayı sallayıp, ucunda taşır.

Cahilikten arınmış kuşlar gibi hafif ezberlikten nasibin almış, Bir öğreti akımında ayak ucuna basa basa burnunun önünde bittirilmeye çalışılıyor..

işin en zor kısmı nedir? Karşıdaki aynı duyguyu paylaşmıyorsa hislerini öğrenene bilmem adına açık kapı bırakmalı onları bazen can kulağı ile dinliyerek.

Zaten, kalemin kağıda özür olsaydı üç kağıtçı tavrı bozuğu düzen geri gelmezdi.

Beklemediğin bir değişim söz konusu. sen akla bezgin hiç düşünmemiş ruh halin onlara göre, inceden bir ayarlaman yeterli.

En, basitti "düm dik" bakarsın düşüncelerinin yüzüne. Öyle içimde dediğime bakındığında ise atlar hızlı kamçulamayı dört nala gitmeyi sever...

bize kalıyor kısaca düşüncenin sırrı ancak üreten ürettiğini üzerindeki etikettin bahsi. Mantıksal ve bunun lanetlenmiş bir olguya itaat etmeyi çabaladığının farkına vardırmalıyız.

Keza, omuzlayıp taşıdığın kesinlikle ham olmalı zaten olguna gelene kadar hata ve öfkesinde tutunmayıp omuzundan kendiliğinde hopaa! yaptım, tırrip! yaptım diye düşecekler.

Ayağa kalkmalarına umarsız koca evrenin içinde ses paniğin ile beraber büyür ve küçülürler.

Siz fikrinizden yeteri kadar emin olun. Fikirlerinizi bir oda gibi düşün nefesin daraldığında çıkıp küçük pencersini açıp havanın yüzünüze vurmasına izin verin ve sonrası rüzgarın esmesine bir nokta koyun. açıkça düşünceye tüccarım kazaran kalp çalıp, sattıyorum demeden önce. Siz size itaatkar görünmenin kısaca adı bu.

Bir amaç var; iki seksen kurnazlığa uzanmış düşüncenin arasında.

Sözü dallandırıp budaklandırmadan, doğrusunu söylemek gerekirse, ruh zenginliği ancak bir noktada ayrışır doğrudan. Oda hepimizin bildiği ve kutsanmak isteği ilhahi aşktır. Diğer anlayışın aşk açısından bakıyor olursam.

Mükemmel biri değil mutlu anları paylaşmak adına. sadece yarım gülüşlü renk katmış hayatıma

ama ben isem onunla yine bir umudun altında durmuşuz. koca ağaç dalında üç elma, masallımsı bir son olursa.

payımız teke teke değil mi?

Ama, sen benimle aynı düşüncenin adamı değilsin benim babam senin babanı döver hesap yaparsam elindeki de alırım...

Bu cümlelerde sonra panik olmuş görüyorum size her şeye rağmen. Velhasıl mükemmel davranışlarıda sergileyememnin belirtileri asarım keserim en iyisini ben yazarım demedim.

Çünkü sihirli kitabımı açtım. Dilimde göz alabilirdiğince övgüler dizili.

aslında uzaktan bakınca ne kadar büyülüycü bir varlık görüyorum. kendimde sinsi ve yapamcık bir hal sezinemeye bile başladım. Ama her zaman hayat karşı nazik olmam kendime zalimce yaptığım bir şaka aslında...

Gördüğüm yaşadığım en büyük imzayı atarak bitiriyorum... yazar benim...

[italik]

BENİ BEN AZAT EDERİM ANCAK...

Şairin ruhu edebiyat bağlamında korumasız. Öncelikle bunu bir kenara not etmekle beraber dönüşü var olansa,yalnızlık. Onunda asıl ana temeli, karşıdaki kişinin belirsiz tavırlardan koyduğu kuralların içinde gelişmesidir. Zamanın kendi içindeki o erime tabakası dış etken olarak görünen her şeyi suçlar zan altında bırakır.

Bir var ki düşüncenin yargı değeri olsa idi, fikrine yanaşmak lazım;kıyasıya akıl gücü ile benden büyük olandan korkmam gerek.Yoksa benden küçük olanından mı?çok zor...

Netice itibari ile doğru ve yanlış cepte keklik bağlamında hesap olmayını soru cevap içinde demek kalmamalı. bildiğinin isim anacığı isen tek gerçek her biri ayrı cepte hangisinin düşüp yerinden olacağını,vaatler,iman kuvveti girer.

Bismillah ben nerdeyim demen bile fayda etmez bu durumda..

Kısaca benim edebiyatta ki keşkeler içindeki asıl hikayeme geleyim;

Ben, yıllar öncesiye şairliğin büyüüne kapılmış elimde kalem kağıt,uzaklarda değil yanı başınızda.Gözünüzün önünde yani buralardaydım.

Kırmızı başlıklı kız misali, yolumun çıktığı her doğrudaki beni bir kurt beklemekteydi.

Sonrası mı? malum Dünyası kendi içinde aç olan bir ormancı geldi.

Ve hadi sen bana ilhamsın bende sana derken.O baştan bahis ettiğim yalnızlık yerini,yok var arası hayal dünyasına bıraktı.

Keza kimse kimseye emanet olmadığı kadar rahat bir düzen de kuramazdı.

Ne kadar seversen o kadar şanın hesabı iken kayıt altına aldığı ise ağır bir emek artığı şiirler bıraktı bana.

Ama ben zaten yenilmeye hazırdım.

Kurt ha! anneannem kılığında

Ha! sevgilim kılığında ne fark eder demek sorumsuzluğunu göğüsledim yıllaraca.

Sonrası mı? ben uçurutmanın çürük ipi O, ise tutan eldi.

Rüzgar esti doğruların en mantıklı tarafından.

Ve benim geldiğim gökyüzüne beni azat etti.İşin doğrusu o etmedide ben zorladım.

Geldik hak hukuk meselesine her masal da olduğu gibi üç elmanın düşme gayesinde idik. Ama üç elma bizim değilde başka tarafa düştü..Nasip ve Nasip işte..

Uçuk mavi not defterimin arasına onca anı birikti.ve yoruldu Bu nedenle ondan geriye sayımayı unuttum. Elbet ki koştugu yerde yaşamın ilersi var dedim..

Kırk yıl uyumuş. Sonra çağ dışında yaşamının üzüntüsüne de. Aynen söyle isimlendirdim.

Yürek kan emiciye isim bulurken.Düşünce emiciyede kan bağış yaptım demekle kendini rahatlatır.

Bana bir şeycikler olmaz. Şairliğimden emin huzurum yerinde

Ve ben gitmelerime alışkınım.

Bizim ormancı yine devrede.Bulmuş birini aynı düzen attırıyor, okuyucunun önüne hazır menü gibi yiyin bu garip şairi diye haykırıyor vah! vah!

El vicdan kör. Demez ki hangi dar beni paklar..... demez bu bir varmış şair demez...

YALIN

Her seven

Sevilenin boy aynasıdır.

Sevmek

Sevilenin o aynaya bakmasıdır.

Özdemir ASAF

[italic]

GÜNAYDIN HAYAT

Karanlığın örtüsü;bacaklarını kainatın üstünde çeke çeke uzaklaşırken.Yerini için için homurdanmaya başlayan sesleri ile her zamankinden ve ürkütücülük bakımından daha belirgin his ediliyordu. kısaca her canlı kendi dili ile anlatması gibi.

Zaman.durmanın,o sınırsız esaretinde sanki;ipliği iğne deliğinden geçiren el kadar uyum uyumsuzluk sıkıntısında çekmekteydi.Gözler ise mecburiyetten her noktaya hakimleşmeye sonrası.İğneyi delikten geçirme başarısı,dudak hafifce kıvrılarak gülümsememeye dönüşür.Nitekim sessiz bir haftanın başlaması ilersinin ne giteceğini kararsızlığa bağlasada.yaşanacakların üzerine üşüşüp zvakte boş bulunup anlatılmaktı.

Amaçsız, beli belirsizte soluk alan canlıların dışında.Israrcılıktan geri adım atmayansa ve kuralına uygun görünümdeki o evler.

içine kapanık sokağınsa dil damağına nefer adımlara bomboştı. Ayyaş rüzgarın uğultusu ; Dünden hata daha dünden kalmış olması.

Tek kelimeyle kimsesizliğin küs ayak seslerinin bir ümide bağlama getirsindeydi.

"ay göz bebeğim".

ya! sokkağın sahibeliğinde olan,kedi köpeklerin sağa sola kaçışlarını hızlandıransa açlıktı.Kesinlikle çöpe doğrulup kalkmaları kadar limit aşımında uzak duruşları .

Gerisi mağlum. Göze aşına olacak;ılık esintisinde olan soluk soluğa turlayan rüzgar ise sadece ağaçların dallarını sallayıpta.

Arada birkaç ötücü kuş dinletir sesini,duyma zarafetinde olan duyarlığada bir kaç metre uzalıktaydı.

Vakit celladı olan insanlığa gelecek günün darbesi kuvvetli ayrıcada.cılız bir dal misali kırılmamın isynıdan çok Anın ibresi kah sessizlik,kahta gürlütünün içinde inip kalksada.

Ruhu perdeleyen yalnızlık kırk bir yama gibi yırtınmaya yıpranmaya,başlamayı görsün.

Düşünceler kendi arasından çokça manevi fikirde geliştirdiği ve insanın aklına çılgın fikirde gelirsede, ruhu kamcılayan her sorgulaşta, kusursuz cümlelerden bir uzaklaşırken. Farkından olmadanda yakınlaşır.

Dip dibe keşkeler içinde, ifadeye azat düşünceler çok büyük sarsıntı geçirmediçe.Dil itaatkarlığı yüreğe inat ret etmez.

cırlamaktan ziyade lambaya hapis edilmiş cin masalına kıyaben,çoğunun üç dileği ise avlusunda kuşların olduğu korkunun dua ile infilak etmesini, ruhen rahatlatması beklenir.

His olgusunda var olansa kainatı yaratan yüce Tanrıdır,...

Başı gövdeden vicdanın yürekten kopma sonrası,gocunmadan arta kalının geriye iadesi olunsaydı.Kesin vazgeçilecek çok yaşanmamışlık güne yüzüne çıkar...

Halen duraksanansa yerin tam başlama noktası elbet ki!...Günaydın hayat tek manayı maddeye değerdi...

Oysa ki yaşamın akışının önün bir an kesip, beni neden? buraya kapatınız.haykıramayacak kadar nazik biri vardı.

Kaygan zemin miskini sabaha karşı; Pencerenin perdelerini usul usul güneşe ve umutlara aralayan Canandan başkası değildi.

Dile kolay üç bucuk seneye yakın bir zaman dilimini geride bırakmış.

Çokça işin ucundan tutmuş.Bazen o fikirlerinde asi bazende karşısına çıkarlar.

Hiç umadığı bir anda gazete ilanlarından;Sami bey ile aynı çatı altında olma haberinin peşinden kendini bulmuştu yanında.

Ekmek davası uğrunda kendinden de uzaklaştığının farkında olması kimine rahat geli zamana sömürge idolojisi ile yaklaşmak.Ve hak huzurunda ise bu;insanın insanlığına cem olmak yeğane sebeplerinde yerini sabitleşmekten ziyade.

Beden foksiyonun yitirmiş yatalak ruhuna diklenmeminin kime ne fayda.

acı acıklılığını kimsenin insiyatifine bırakmaz ve kendisine acının paylendiğine payı sorulsa; Onunda bile beceremeyişine sattıp, eline geçen üç beş anı olarak. Derin düşüncelerde saklıyor olması ağır bir yükü.

Yürek çocuksu.Ve ulaşılmaz bir duvar gibi kaskatı. Onu koruyan kollayan sadece merhameti idi,ne yazık ki..

oda ismen değil. Ruhe ona sadık ve yanında ayrılmamamsının yegane nedenleri oluştururdu.

Her şey bazen laf gelişi söylenir.

Lakin varlığının dışında birbirine benzelik yakıştırmak nasıl bir karın ağırsı ise öyle bir şey.

O benliğinin içinde imdat! bekleyen birinin kollarından kavrayıp kurtarılmakta söz konusu.O buna isteksiz yüzünde binlerce renkten oluşan bir maske vardı.

Ağladığında gözyaşının yanaklarında süzülüğünü iyi bir şekilde saklama becerisinde sahipti.Kimsenin gönül

avutarak acıyarak yada boş sözler ile avutarak hoşlanmadığı kadar. Anlamayan derdini anlatmak çokta önemli değildi .

İç dünyasında ona yetecek kadar sabır zenginliği mevcuttu.Hemde ne kadar çok

Kısaca aranmadan kayıp edilmiş bir aşktı.

Yürek enkazına döndüren nedenleri onun derin uykusunda uyandıracak bir adayın olmayışıda saklıydı.

Bu kayıp kim bilir onunda hoşuna gidiyordu.Gizemleşen bütün aşk destanlarında olduğu gibi.

Zaten söylesen söylense ona pek bir şey kalma gizemini korku ile aynı noktada bırakmayı seçendi..

Canan;uzun boylu incecik beline kadar. İnen o siyah ipek saçlarını pembe bir kurdele ile taçlandırırđı.maviş gözlerini gökyüzünden;

Süt,beyazı teninin ise bulutlarının bağından çekip almış misaili inanılmaz bu ortak noktayı tamalayan dudakları ateş kırmızısı şarap idi.vah ki! ne vah!...gözden gönülden irak yıllanmış temas fukarası öpülesi dudakları.

Dahada fazlası dilde ifade karamaşası olurcasına kanatları eksik bir peri den farksızdı hali.

niteliği düşük, tam olarak bu değil onu tamalayan özelliği.

içten içe eriyen sahihsizliği ve acıların kulağına fısıldamayı,beklentilerini hele ki say say bitmez ki...

kadınlığını nasıl yırtık bir uçurtmaya ödünçleyip,vakitın kollarına gel gitlerde bırakması.Arkasında soluksuz gelenin ayak sesleri milyon adım öne geçmesi.Yerinede Nefis ötesi değişken olan kainatın zerre noksanında bütüne yarımlaşma öyküsü kadar acı bitiyordu.

Ve fazlasında normalin üstü boyutlarında. Olmamamkla beraber, göğüs kafesinde gürleyen o sese kulak vermek nuhun tufanından betferdi.

Ayakları çıplak bedeni kuşlar gibi hür.vurup kendini sokaklara başka bir şehre .ve başka bir ülkeye belki.

Çocuksu olacak, hani. O masalımsı diyarlar,hayal dünyasına geçebileceğine ihtimal verse gider mi?

Kötürüm düşüncelerin çoğunluğundan olsa gerek.Hep pes dalgasında bulur kendini.

Uzaktan sevmeyi tercih edenlerin ayak izlerine tekrar tekrar basıp geri dönüşleri seviyordu.

Ondan daha üstün düşüncelerin ne kayıp nede oluşuna tam tersin yapmayı alıştırmaktı diğer adı..

"her aşk kendi masalını yaratır"diyenlerin birebir aynısı

Canan,koca verandada usul usul dolaşırken.Sanki kendi hikayesinden kaçmış bir masal perisi gibi,ayak ucuna basa basa ve özenle baktığı çiçeklerinin toprak kuruluğu olup, olmadığını gözden geçirip, hiç geleninin olmadığı sokkağa uzun uzun dalıp gitti.

taa ki! içeriden gelen kısık sese irkilerek dönüp.

"efendim sami bey" dedi.

O sesin peşin sıra kapıyı sert bir şekilde örtülmesi ile bir anda kesildi.

Sami bey sabahın ilk saatlerinde ne kahve nede çay isterdi.

televizyonun açılmasını bir türlü beceremezdi.

Oynak ekranda olduğunda fuzulü kanal vardı ki. Saatlerce dön durmaktansa Canandan haklıca yardım isterdi.

Fersah fersah güzelim, Memleket derin uykuda.Birileri kirli elleri ile eşiyor.bu yetmiyormuş gibi; Birileride hak hukuk amasında olup,oldu da bitti maşallah deyip kapatıyor.

Yabancı güçler tarafında Hayali koca bir çukura benzetilme lafı geçiyor.

Geçiyor olmasının ıspatı saat aralarında verilen haberlerin sayesinde duymak mümkün.

Bu yüzden Cumhuriyet ilkeleri ile kurulan ülke şalvar vede fes heveslisi birileri tarafından.Yavaş yavaş yerinden alınma gibi bir dönem geçirmekteydi.

Hizmet kapısını, kalkınma adı altında;Ülke garip bir arap geçerliğine doğru süreklenmesine ;dinin olduğu yerde cennet heveslisi hırsız ve namsuzların yaptıklarını, tövbe tövbeleyip ,kulağa hoş gelen duaları başlar mırıldanmaya.

Gülünüç yanı ise bu konu asırlardır takliti ezber dinin açılımı gibi bir nevi ruhu rahatlatma olsa gerek."allah ile kulu korkutmak"(Yaşar Nuri Öztürk hocanın dediği gibi.

Taklitin asıla yakınlığı anlaşılır, bir dil ile halkı aydınlamktan geçtiği bilinir. Ama bir gerçek var uygulamada bazı çıkaracı yozların yüzünden oluşu yerde sıfır olarak kalımasıda çok acı.

nedeni ise sen bende bencilik var.

Sami bey'e göresi öz olarak dininin kulda iki ortak noktada birleşirken.sözcük anlamı yine tektir Yüce Yaradan..

Bu arada ise Canan;Dışarıdan gelmenin verdiği o yoğun ışığın odanın loşluğu ile kaynaşmasını beklerken.Kapı aralığında Sami bey, tekrar ses verdi.

"geldin mi?"

"evet,geldim Sami bey."

Canan, sami beyin karşısın da yarım uykulu bir vaziyette durdu.

Omzunlarından düşmek üzere olan şalını sağlı solu toplamaya başladı.

Nedense bir yaprak misaili hafifcede titredi.

Sanki yaramazlığın pişmanlığında olan çocuksu yanında saklıyordu.

Çok komik bir duruş sergilendiğinin farkında,zoraki bir davranış düşünce fukarası. Varla yok arası hiç bir şeyi his etmek şura da dursun kabul etmiyordu..

Zaten hayatın akışı ona hiç normal görünmüyordu ki.

Sami bey;

"şu tv aç gel yanım"dedi.Canan tv ile fazla vakit etmeden.Her zamanki kanalı kumandanın tuşuna basıp açtı. Evin, içinde yankı bulan ses İsmail Küçükkaya'nın, billur sesi oldu.Her sabah bir güzel ilde açar yeşil gözlerini . Halkının sesine kulak verirken ve kendisine ulaştırılan yeni kitaplardanda kesitler okuyarak tanıtımlarına destek olur,edebiyat yanıda güzeldi.

Televiyonun sesi odanın sessizliğini bir tokluk yaratmıştı

Sami bey ise yıllarca aradığı dostuna kavuşmuşcasına rahat; sırtının arkasına bir kırlent daha koyurup, geriye yaslandı.

ve ağrıyan bacağını kıpraştırmak istemediyse de .Keza acısı hemen yüzüne yansıdı.derin bir" aaaaaaaaaaay" dedi. Tarifi açık yaşlılık artık geriletmediği kadar ilerside görmene izin vermez.Yetmiş işi bitmiş derler ya!Kör nokta beklemektir adı.

Sami bey; Şekli şemali ilk görüşte acemi bir ressamın çalışması gibi.Renk emsali karma karışık bir tablodan bir farkı yoktu.

yüzüne zoraki yanmış uzun burnu yanağında ise koca bir et beni.

Ağız geniş, dişler tak tak amca olurken.

Gözleri neredeyse çukurdan kayıp olurcasına,kalın mercekli gözlüğün arkasında küçüktü. Ve çene altına toplanan bir kaç telden oluşan sakalları onları da çekiştire çekiştire seyertmişti zamanla.

Hayat sahnesinde tek kişilik oyuncunun verdiği çözümsüzlük çabası. Susmak yerine papağan gibi dilinde dökülmeye yeltenen her bir sözü, bir kaç kere tekrar ederdi..

Gülmek nasıl bir şey acaba dense. Ona göre yüzündeki tebbesümü yıllar önce zincirlikuyu mezarlığında yatmakta olan Nazife, hanımla gömü, gömesinde.

Yine de yaşamaya bilindik ısrarcı söylediği her güzel sözün sonrası küfürlerin en kötüsü olarak algısında herkesçe. işte o çatık kaşları farklı bir kimliğe büründürüyordu onu

tabi.

Beden dili denen o yakınlığının içerisine de. bu evde ikisinin ruhları sanki çifti. Düşünceleri ise hemen hemen bir birine ters düştüğü çitlaşmaları pek yok gibiydi.

Dikkatlerini tv ye vermişti ikisinde.

Sami bey ellerini çenesinde birleştirip,Canana'na gülümseyerek baktı.ve sözüne kaldı yerde devam etti.

"Fatih Portakalı, evimin oğul Murattı severim,Ama iso fena delikanlıdilinde kırıcılık yok dilinde."dedi.

"evet bende çok severim üçünü "dedi Canan

"ee Memleket kara çula oturtulmuş;ah gençlik diyorum ama!geri gelmiyor.yoksa arpada ekerim buğdayda.

Sami, beyin ani köpürmesi ile ortam biraz küfürle renk değiştirdi. Hanım efendiğini bozma niyetinde olmadığı için Canan,gözlerini boş duvarlarda gezdirip.omzunu yukarıya çekip.

"bilmemki ne diyem? benim için üç harf önemli mesala aşk,yaz,boz gibi.."

"çok mahsun fikirler seninki lakin;bu devrin siyasetçileriden üç harfli bildiğin şunları duyarsın ancak Ancak ;din,cin,kan"deyip ,sami bey güzel bir kahkaha patlatı.kaldığı yerde devam etti.

"birileri inandığı şeyleri başkalarına kabul ettirme yolunu iyi bildikleri kadarda .yaptırımlarının neticesini almayı başarmışlar"

"niyahi son olacak mı?sami bey

"son demek başlamanın ne kadarını algılandığın önemli,çok farklı boyutlarda bu konuyu tartışırız başkan zamana bırakalım"

"evet"

"Yaşın verdiğinde olsa. Biraz şapşal olabilirim ,ama gerçekleride biliyorum.sen kendini yargılamaya elimden bir şeylemiyor sağırlığına devam et. Daha zengin olmak için ellerini sıcak külün içine sok dersen bile onu yaparlar bu kılıklarına tükürdüğüm adamların.

Ve orada hakılsın bilmediğin elbet çok şey var.Benden daha çok paraları var. bu dua niyaz sapmasın hırsızların"

Canan ise onaylar gibi kafasını iki yana salladı.

yüz ifadesi,porsumuş meyveye döndü.Gülümseymeyi bıraktı.

Beş on saniye boyunca bir yer sabit bakamadı.

Kahve fincanlarını avuçlarında sımsıkı tutarak tezgahın üzerine bıraktı.

Ateşin verdiği har ocaktaki çay suyunun fokurtatmaya başlamıştı.

Odanın boşluğunda sağa sola iteklendi kısa bir müddet.

Sanki başında soğuk bir kova su boşaltılmış,dudakları mosmordu. Ve bütün bedeninde ağrıları his etti.

Ne yapa bilirdi an itibari ile kendisi için. Bir işten ayrılıp bir başka işe geçebilecek bir himzetçiydi.

Devlet politikası ona dağlar kadar uzaktı kendisinden elbetki..

Tekrar kalktığı sandaleyenin kenarına oturdu. oda Sami beyden hak hukuk kavgası görütünsü adı altında daha fazla azar işitmemek için.

Sami bey devam etti sonra

"evet bu gece rüyamın değişik bir konuğum vardı;karma karışık gri saçlı bir kadın idi.

Canan kaşlarını çatmakla yetindi.

"hım hepsi bu kadar mı?"

Adamcağız anlatımın eksik olduğuna değilde.Nereden devam etmesi gerektiğini düşünüyordu aslında.

Sami bey:

ve gülümseyerek

"yok yok kırk haramilerin o hazinesinin sakladığı mağarda bir iki saat elleştik hatunla"

"eeeeeee!.."yahu rüyayı bile yaşının ötesi bir duruma soktun ya helal sana"

o dakika sakin olan ortamı biraz değil çokça germeye yetti.

Canan boş bulunmuştu anlatılanlar karşı lakin tez toparlandı.döndü Sami bey'e

"tamam, söz.kimseye söylemeyeceğim hadi anlat sen anlat"

bir yanda ise midesinde korkunç bir açılık hissi var ama. Canan tekrar masanın düzgün şeklini bozup sandaleye;

Sami bey'in oturduğu sandalyeye doğru çekti.

Maviş gözlerinin önüne düşen perçemini usulca geriye doğru attı.

Sami bey'in devam etmesini istercesin gözlerinin içine baktı.

"pekiyi bu rüya başlarken nasıl bitti?..."

Sami bey derin bir nefes alıp su bardağında kalan su ile dudaklarını ıslatı, beli ki kurumuş olmalıydı.

Yastığını biraz daha yukarıya doğru düzeltip, tekrar sözü hararetle bir şekilde sürdürdü.

"her şeyden ziyade halen takılı kaldım o rüyaya.

Çok garip bir şeydi yatağımın ucunda bekleyen el fenerini alıp ,ayaklarımda terliklerimin olmayışını ayak tabanımın

soğuk mermere sakız gibi yapışmasından anlıyordum.

Ve balkondayım; yağmur falanda yağmıyor .

Gök yüzü şişik kara bulutlarının hareketinde olduğunu görüyorum. Anlam vermediğim ise elbiselerimin ıslaklığı. Ama

nasıl ama nasıl ıslak ve suların damladığı o çuk! çuk! seslerinde duyuyordum.

Ve sadece puslu bir yolunun sonunda duran kocaman süslü bir aynada,hafifce kendimi izlediğimi fark ettim.

Sonra küçülüp bir cüceye döndüm.

Ama ben büyümek için başka bir mucize arıyordum düşeceğim inadına koşuyorum ."

"enterasan bir rüya sami bey evet sonra ne yaptınız.küçük bir insan hali aldıktan itibaren"

"hiç cama çarpan yağmur damlalarını gördüm.ve kendime itaat etmekten olsa gerek başım ağrımaya başladı."

"iyide dışarda olman tehlikeli olduğunu kaç kere söylemiştim size demi."

Yavaşça,Sami bey'in omuzuna ellerini dokundurdu.

"bir yürek fırtanasının neresi tehlikeli ola bilir ki ,"

belki öyle belkide değil.Yaratığım fırtınanın bu lanet kötürüm hayattan kurulmanı sağlayamıcağın kim garanti edebilir"

"Sami, bey nasıl olacağının bilmemde sadece kurtula bilmeniz için dua ediyorum"

"eğerki ben bu acılarımı kadere anlata bilsem bana nasıl acı verdiği sence kaldırır mı? üzerimdeki eksik kalp atışlarındaki o neden ve niçinleri."

Canan,telaşlanmıştı.

Çemberi dar boğazında yutkunmasını engelleyen o düğümleri çözmek az birazda yetenek isterdi.

Çünkü bu konu uzadıkça uzayacaktı.

Sonu yine hüzne gözyaşı kuşatmasına girecekti.

Bundan dolayı hiç konuşmadan önlüğünü üzerinden çıkardı ve mutfakatan bir soluktan dışarı çıktı.

Tam Sami bey'in yatak odasının girişinde durdu.

Odanın dağınıklığını izlerken. Duvardaki asık suratlı birbirini parçalamaya hazır köpek resimlerine gözleri takıldı.

Hiç bir şey bu kadar ona ürküttücü gelmemişti kendisine.

"aaaay!"dedi.

birbirini parçalayan hayvan füğürünü insana göre düşünmek ne kadar acımasız bir durum.

Daha yakının da bakmak için yanına gitti.Çok gerçekçi bakındığı sihirli tablo değildi. Alevlerin içinde inci gibi parlayan

o partıltı soluk bir renge bıraktı.

Bir nefeste ne oldu renkler belirginliğini yitirmişti acaba!.. aynen yaşadığı hayat gibi.

Korkunun sindiği yüreğine az biraz cesaret deyip,Her şeyi unutkanlıkla eşleştirip, perdeleri açtı.

Keza odanın camı dün geceden açık unutulmuştu.

İçindeki ses kulak verip,"çok güzel bir hava değil? içinde söylenerek dağınık yatağı toplamaya başladı.

Sami bey halen konuşuyor Ülkede olup biten düzensizliğede küfür üstüne küfür saymayı sürdürüyordu.

Canan ise sesini duymamazlıktan gelip şarkı mırıldanır gibi garipçe bir uğultuya benzer sesleri çıkarmaya, delice bir

çığlık kısaca adı..

Yüzünde ise tuaf bir gülümseme vardı.Günün kabul saattine herkes endişesi ile eşlik ediyordu sanki!.

Sessizliğini bozan kolunda renkli taş boncuklardan yapılan bilekliğe idi.

Boncuklar sanki hareket halinde.uzun kısa şeritler oluştu gözlerinden.

Canan, gözlerini sıkıça kapattı.

Ve yıllar öncesine döndü.[italik]

BİZ BİZİ TANIRIZ...

[italik]

Bizim anlatmadıklarımızın içinde.

Bir biz varız.

Geçen onca yılın dizgisini elimizden bırakarak. Çocukluk yanımızla uzun uzun kucaklaşıp, "ah! nasıl huzursuzum! edebiyatta öyle kötü günler geçirdim ki!" anlatımından çok. Onu daha bir kıskırtarak.

ve düşüncenin; Dünü bu güne kadar. Var olan o ezici görmezliğinden. olup biten her şey yaklaşır iken Yüz gerilir ifade kılık değiştirme faslına hemen geçer.

Büyümenin bedendeki o noksanlığı doğrulamadan saldırıya da geçeriz..

Üstelik güzel bir sanattın içindeyiz. Aynanın pisliğini usulca silip gülümsemenin kime zararı var ki..

Bu güzelliğe eşlik eden temiz bir vicdan olması çok zor bir çabada gerektirmiyor.

Hal bu iken yarım yüreğin sahibesine sahibenin size gelmesine izin verin. Diyeceğim.

ama vaz geçtim.

bağışlayın sabit açıda da olma mı Kısaca hareketli bir ömür asılmış gözbebeklerime.

Lakin isteksiz bakışlar da; nefesi sağlıklı alamadığımda her halimden belli.

Ha! gayret yine başınız ellerinizin arasın da. Güzel olan her ne varsa. Görmeyeli epey bir zaman geçmiş, demesenizde.

ben, gibi parmağım gözüme battı diye bağıranı hala duyar gibiyim.

Şair duygunun asıl sahibi, fikrine gelecek olursak.

Şüpheniz olmasın kaygı edici şeyler söylemeyeceğim

...cehennem ateşi düşüncesinde olan, notunu iyi alsınlar.

Birinci katmanda olanlar ikinci katmanda olanlara bol bol eksi yerine artı verirler...

Kurallar çok yeter ki. Adını koymasını bilirken çevrede anlayanın da kulağı cınlasın

Kısık sesli olmamız içinde aramızda yabancıda yok. yanlışın adını senelerce aklımızda tutmak için tabi ki hep yüksek sesle konuşacağız.

Sami hocaya az benzedim galiba ama

Ondan şeker tuz var...:))))))

konu toparlayacak olursak...şiir bir öpücük ver ihalesi ile satıldığı anın içindeyiz. Ve şairlikle alakası olmayanlara ve ustayım diyenler utansın...:((

hayırlı olsun yeni edebiyatçılarımız hayırlı olsun... zaralıcın

KISA KOLU DÜŞÜNCELER Dİ...

[italik]

Korku bilincinde. Kök kadar, dalların sıklığı önem teşkil ederken.

Sadece o cılız dalların sıklığı kendini garantiye alma hakkını verdiği için algısı öyle olunduğunu düşünür. Öylede hareket etmesini sağlar.

Asıl önemsenmesi gereken eylem. Düşünce korkusu evet, pek üstünde durulan ve bu tür varoluşa sahip olduğunu kabul etmeyenlerin dışında korkunç bir gerçekte var.

İşte beni mutsuzluğa iten neden bu.

Kişiler içindeki acıyı saklayıp, kendisine saygı duyulmanın hırsı mı desem?. Yoksa ruh yalnızlığını asırlar sonrasını eşleştirmesinde ki o çabalayış, olan değerleri yücelmesi derken de kısıtlanış mı?

Efendim; Korkunun özüne yaklaştıkça; Nefesin kalbe göre ritmi artar. Nefesin genel sesini sen ben onlar duyar. ya! kalp?...

bakın; hepsi birbirinden farklıdır, ama birlikte mükemmel bir ekip oluştururlar.

Yalan doğrunun dışına kaydıkça, akar.

Ve bir derenin önüne iki sabit taş koyma mücadelesi suyun akmasını engeller mi? hayır!...

Sonsuzluğu dikkatte alır isek. İnsanın anatomisi asırladır gücü, korkuyu, öfkeyi bir arada kullanmış.

Oysa ki saygı, sevgi ve sadakat gibi değerlerin kaynağı o kişinin uygarlığında yatar.

Ruhen azatlık iki bilemedin üç cümle sonrası paslı bir çengele asar kendini. Söylenmesi o kadar kolay ki.

Hadi yüzün düşünce derim . Ben bu kadar basit biri değilim demekte.

oh! ooooh!

Yerinde hopaaaaaaa! kendi elindeki dikenini çıkarma zahmetine hiç tanımadığı kişiye lütfeder.

O el ise, bir bütün olarak. En iyi hizmeti yapar.

Aralarında sürekli bir güç yarışması, sen ben kavgası başlamaktan ziyade büyür büyür.

Çokça pinokyo abi ablar yaratır. işçilik o kadar basit. O kadar yıpratıcı ki.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısmış kedi gibi. Araklarsın gerçek olan düşüncelerini benliğinden bile...

Katil uşak değil hizmetçi hiç değil. Sadece ve sadece teknoloji harikası tuşlar...buraya kadar kansız kinsiz gelindin mi?

Arkadaşlar

okey!

Korku bilinci arkadaş dost ilişkisinde de bunu görebilirsiniz: Düşünce aslında güçlü korkulan, onun yönlendirirken gerçeklerle karşılaşmasıdır.

Ama şu durum analizinde. Ortada kıcı başı dışarda bir gerçek var. Acaba bu kişilik kavgasında şiir yaygın olarak kullanılmalı mı?

Empati: şiirde bir candır ve onun çekip çekişme arasında olması ne kadar edebidir?

Soru ve zoru kadar çok iken. Cevap vermek kahve fincanı elinde tepe taklak olurken haydi neydi halim çıksın falım.

demek kadar doğrudur herşey...sevgiler okuma sabrınız için

06-02-2016

ist

zaralican

NEDEN ÇOĞUL DÜŞÜNÜYORUZ BİZ BİZİ....?

[italik]

Aşk demişken virgülün noktaya,ve kelama, sıra selam vermeden.Onca sil, süpür sayfanıza gelip yazılmadan. Anılan da her anı. tabi ki usulca işaret parmağı öperlik de.

Benimle Anılanın kısaca özetine gelecek olursak.Hiç, yaşanmadı ki, kağıt üzerinde aşk idi..

Beni ona bu kadar rahat anlatan var mı şu dünya da,?kocamış kendine bile gücü yetmeyen o var yoklar işte..

Kırık noktanın tamiratına nasıl suçlanır çivi kesere. Buda işte öyle bir şey. Yani kusur koltuk altı kaşıntısı gibi sabırsız,hangi elden; hangi eli teselli faslı çıkar ortaya.

Bazı, yerlerde. Nedense çoğul düşünüyoruz.

Ve gözleriniz usulca kapanmayı görsün.

Tam olarak kime ait olduğu bilinmeyen ve büroya benzer bir yerde olu veriyorsunuz.

Bir masa ve oturma rahatlığını pek hatırlatmayan ve sürekli gıcırdayan: o siyah koltukta var.

Otur be fedakarlığım demişken;özel mesainiz tam beş buçuk demeden başlar.

Burada söz konusu olan sevdiklerinizin sırası tam pekmezin tersine, tertiplenen hoşumsu ve tadında olan beklentileri.

Ne kadarını bu gün; Ne kadarını yarına ayıracağının hesabını yaparsınız.

On parmakta bir birinden kısmetsiz. Keza, gel, gelecek bunların kıyısında. Ne güvenli bir liman var; Nede sakin bir dalga. Siz, sizi idare ederek fırtınanın dinmesini değil. Hata siz onu sakinleştirme mecburiyetindedesiniz.

Gün ertesi gün aylar derken yıllar.Teniniz eski bir kart postalının arka yüzü gibi sararmaya ve resme küfürlenmeye de. alışır . Bundan sonra akıl hakimiyet sizde kulak arkası çığara keyif gibi.kısaca tek dal sabırdır adı efendim.

Ama doyumunuz gereken hislerin oluşunu. Tek belgeleyen nefesine yırtık file ile erzaklar taşınan hiç düşüncelerinizde başkası değildir.

Kafir taktiği şimdilik devre dışı olunduğundan bunları geçtik.

El, ayak gize sokulunca. İşte o zaman başlar. Sizi aynı noktada tuzlayıp çeviren yapamadıklarınız kadarda; yaptıklarınız hooop! diye de dikilir karşınıza.

he! Ay! ben bu geceyi görmezem deme şansınız inan ki; sıfır yanında daha nicelerini de. Oluşturur.

Ben izin verdim ama siz izin vermeyin. Çünkü yarımın diğer yarısı diğerine zor bulunur...frown ifade simgesi

02-03-2016

ist

SEVMEK ZOR İMİŞ...

[italik]

Yeni bir aşka yelken açmanın zorluklarını.
Tarihin bilge çözerlik gücü olanlar tarafından çokça tartışılıp yazılmıştır.

Biz sadece fırtına ekip biçmeden önce.
Ruhumuzun ilgiye alakaya salan
ve o pes etme ettirmeme boşluğunu,az biraz destek cümlelerle ışıklandırmakla başladık.
Direk açık hava ve güneş soluk olan yürek yalnızlığına iyi gelmeye bilir de.

Aradaki rüzgarın tersliğini de hesap etmekte fikir etiketine iki sıfır daha atman demektir.

Evet,nedense;konu beden diğer bedene teslimiyet aracı olan aşk olunca. İnsanın ilk aklına gelen şey belli.
belki pişman; Beli ki de yaşanması gerekti tesellisi ile telleyip süslediği o yaşadıklarının yarasını nereye bırakacağı
evet! evet!...

ve, onu hangi kuytu köşe saklayıp da, kimsenin görmemesi meşgul eder.
Çünkü, yük devenin sırasına göre pay etmek zaman alır.Aradaki boşluğu iki astar macun çektikten sonra. Yağla
boyama işine geçilir.
aaaaah bembeyaz!olduk mu günahsız ?

Günahın bana sevabı ona şimdilik.

Sarhoşluğun sebeplerini o duvardan bu duvar sektir dur!
Lakin, Rakı şişede. Terslik ise bardak tutan elde var;Kefilsiz huzura ermenin çokça yolunu bilinin adına.
Ben beni bağlar ve çözelik dışında; Çıkış imana zimmetlenir de ve hepsini götürmek kaderciliği kabul etmenin
resmiyetidir .

Keza bacak arasına kuyuruk sıkıştırmanın; mahsun olduğu nerede görülmüş.
Zaten fukaralığa aday olan, düşünce sistemini çökertiğinin yedi emin ebesidir...

Tek gerçek yıkılmış omuzlara
heeeeeey aşk bu ada bizim!..
Kaş, diş sırasına göre mutluluk celladı o. Ve, sen, bizler toparlanma beklentisi içindeyiz.
Çağ ise ben kısmetimi kaptım; sen ne halat edersen et çağı.
he vallaha!...ettikte

Ayrıca ayıbın sigortası askeri ücrete de tam olmasa da kafa kafaya tokuşur.Acıma dı ki? acımadı...

Ağır saklısı dilime inat meşhur mart demişken..

ve anlamına hemde daha uygun.Ve uyan topuk yosması düşlerde koşan da benim.
Oy Ooooy! yamacında ölem ben. Kıyı da, dulda da gör bende bizi.
Bir o kadar da genişçe sever sevişik.Ve geyik, ayak olmanın keyfindeyiz...

Amaaaaaaaaaaaa!...Adil, adile tekerlemesine bire bir uyansa.Bizim kırmızı paçulu yengenin yol yolağı kapalı.Bunun
yanı sıra düz duvar rekortmeni o yarda var.
işte ben bu noktada:Başa dönüp çal! poşa Mehmet çal! çal da. davulu zurnayı. Elli yaşın sümük salayası içinde toy
gelin olan var.
bizim Sivas ilin de. heeee he!demekteyim...

Galiba bundan sonraki Şirlerim zinaya zürriyet olacak gibi...:)))

04-03-2016

ist

KADIN GÜNÜNÜN AZ BERİSİNDE OLAN YİNE KADINDIR...

[italik]

Zamanın, insanın, insanca yetişmesine yetersiz olduğunu düşünmüyorum.

Neticede gelişim, teknik hemde, teorik olarak cılız kaldığını ;bazende çok hızlı ilerlemesi fikir yayını fırlatır kazaran önünde mi? yada arkasında mı? olduğunu bilemesin.

Burada asıl olan ise, ne ? neyin önüne geçtiğine dair inceden bir seviye belirleme çabası .Kıvranişın ana kaynağı ise olanakların kendi içinde katı bir o kadar da ters düzünden zorlaştırılan ,kesik çizgilerin çokluğu.

Göz hakkı ,el alem hakkı ile ben bildiğimin arkasındayım.Ve belirsizlik bayrağı ile mecnun arşınladığı çöle rol kesiyor isek :benzeşme huylarının kendi alanında aynı kapıya çıkmamasına şaşırılmamak lazım.

Bunun en başında olanı din, siyaset ikilemidir. Sonrasının akabinin de ise, yanlışının hükmü girer devreye yanık hangi noktanın bitimin de olduğunu ararken. Ne yapsan. doğru oda senin doğrun karşındakine asla görünmez .

fikren ise değer yerinden az ilerisine kaydırılan ise insanın insana davranış biçimi .Koca bir kentin yarı akılı ve içi kara o bireyi olu veri vermişsin.

kimin umurundasın;kimler senin umurunda.???

Yüksek umutlar merdiven altı düşüncelerin,Her gün boy boy gazete sayfalarında. Çok rahat kendine uygun bir ilan bulup sahibinden satılık yaşanmışlığın acil alıcısını arıyorum demiş bile.

ah!, o Korkuların nohut ,leblebi evresi kadarken.Konuştukların ,yazdıkların sen farkında bile olmadan .Genelde seçenek çoğul bir alana dağılır.

Hani ev hanımları vardır.Bidon ve salça kutusunu kaç hektar araziye rakip tutarlar.

Yetiştirdiğini lüzumsuzluğunun daniskası olduğunu bilir de..Emek, su, toprak ve göz hakkı da var . helal bize küçük takıntılı olduğumuzu her davranışımıza değil mi ama?

Eğriye doğru cehalete sürüklen kadın var. birde kabul eden var.çoğul bir ses yüklediğini duyarım."Hadi, canım kadın kendi haklarının arkasında yiğit gibi durmakta." sözü yenilir yutulur bir kadını. Onlar milyonlar gibi .

Soruyorum milyon çığlığın az berisine de .

Eyle ya! nasıl duruyor ? nasıl durmaktayız?...

Ben, söyleyeyim: Tarih boyunca iki cinsin arasında birebir bir savaş var.

Velhasıl haklarımızı kendimiz yağmalanmasına izin veriyoruz. Vermekteyiz.

Tek neden ise insani yaradılışı farkımız dan dolayı, bunlar oluyor.

Ne yapa biliriz fikrine gelince.Aynı görülen artı eksileri bizde mi onlara karşı yapalım?. bu çözüm değil. ve içi pamuk doldurulmuş bir beynin ilk belirtisi aynen şu olur

Kadınım, kök erkek; ben ise dalı mantığı oluşur.kızgınlığın kadını kadında uyarmanın tam sırası

Evet, Oy! senin mor gözünü seveyim hemcinsim . Toprak hava bilemedin güneşin varlığı seni hangi kökte canlı tutmaya yeteneksizliğini de.Varoluşunun altın kurallarını. İlk başta düşünmen gereke,sona niye bırakıyorsun.

Düşüncelerinden ödün vermeden sevgi saygı ilk harekettir. Doğurgan olduğun kadar öğretici kimliğinde var.Oğul eğitimin içine alıp, kızını da tutsaklığı ezberinde çıkaran da olmalısın.Pasif bir anlatım beraberinde şiddeti, adı karalanası cinayetleri sıralar bir bir...

Payelik söz konusu olunca her şey kadının kendi ekseninde döndüğünde düşmek yanlış tabi ki.Erkek kadın değişim içinde olmanın ortak noktasını bulunanları içinde eğitimi evde başlatıp sokakta uygulanması çok kötü olayların oluşmasına engeller...

Kadın haklarımız bir bütün olarak görünse de aslında çok geniş bir yelpazeye yayılır.Önce insan hakkı,düşünce hakkı,buda aralarında yine bölünür. Duygu en önemlisi duygunun duygudaki o yüce hakkını unutmamak lazım...

Ve günün anlamı kutlama değil aslında anmadır...Eğer Türk kadını kendi özgürlüğü için kutlama yapacaksa Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk!ün 5 aralık 1934 tarihinde armağan ettiği seçme seçilme haklarına sahip çıkmalı...

BÜTÜN KADINLARI GÜNÜN ANMASI ÇERÇEVESİNDE SELAMLIYORUM...

07-03-2016

ist

GOLAMATROS.....BİRİNCİ BÖLÜM

Melani, bütün gece yatağının içinde kâbus düş arası dönüp durmuştu. En nihayetinde sabah insana has kıprayı başlamıştı. Onun içindir ki; Bir beden nefse o öz anaçlığı yenide yeniden ruha kabullendirmenin vakti gelmişti. Kendi aleyhinde daha iyi kararlar alması açısından, diğer anı diğer; anına emsal etmemeli. Yani, ilk adım sonrasına diğer adımları daha önemli idi.

Ve eni sonu gidilecek yer beliydi. Dünya malı boş bir gurur, sevinen sevincin kırıntısı kadar acı birçok olayın perdelenmesi ise şimdilik fikri uygulamadan kalıyordu.

İnsana bağışlanan ömür isimsiz bir mektup zarfı misali elbet geldiği an itibari ile okunur; hem de nefes almadan. Ama içindeki her cümle kesin diğer cümleye bağlılık yemininde olduğunu bilmesi gerek.

Melani, Bu düşüncelerin arasında etrafında oluşan o gümüş ve geniş düşünce çemberi kayıp olurken. Bir kez daha yapacaklarını gözden geçip, usulca yatağından doğruldu. Beline kadar inen o kumral, saçlarını kırmızı tokası ile tepeye toplama telaşından sonra. Gözlerini ovuştura ovuştura pencereye yöneldi. Zaten yarı açık olan perdeyi hızlıca bir kenara topladı. Dün gece yağmur çiselerinden bir hayli kirlenmiş olan camı ise ardına kadar açtı. Ve gecenin, kara gölgesinden gün ışığına doğru o mis kokulu havadan derin bir nefes almasına aldı. Ilık ılık esen rüzgâr ile kurduğu serin iletişim ise sadece ve sadece cesareti bilgisi için yarendi kendisine. Kayıt altına alınma kaybında olan istek ve de arzusu kimine göre öylesine istekler gibi görünse de; sonu güzel olacak ve mücadelenin mükâfatını ala bilme, beklentisini ertelemesi için. Şimdilik haklı haksız bir gerekçeyi çokça geride bırakmış iken.

Ve ince bir zarın içinde kurtulmuşcasına o narin elleri ile cam kenarındaki mor menekşeleri biraz kıyıya çektikten sonra; pencerenin pervazına yaslanıp, başını iki elinin arasına alır istemeye istemeye ve şu an ortasında bulunduğu andan sıyrılıp, o iri zeytin tanesi gözleri uzakları yakın edercesine sağ sola bakındı.

Şu bir gerçek kişi evrenin bütün nimetlerini faydalanması en çok düşünme biçimine göre kendini anca böyle ifade ederdi. Zor olan ise beklenen bekleyene dönüşünü dengeleyen o çark bu sefer kararsız dönmesi idi. Kafasında yaradılışın hüküm kendi içinde yargılayan o keşkeleri milyon sefer dağılıp toplansa da. Kıyısı öfke olan fırtınaya hazır bekler. Ve her ne, pahasına olursa olsun. Acımazsız olan hayat, avuçlarında cam kırıkları biriktirir biriktirmeye de devam eder. Buna rağmen acının sahibi en doruk noktada bile sesini çıkarmamaya çalışsa da. Onu bir şekilde bir gün birileri duyar. Kafası kuyuya düşen paslı kova misali ne kadar duruluk varsa o kadar durgunluk olur. Hani derler ya! Ruhun iç savaşı bir başlayamaya görsün. Bir bakış gözlerini düşman dikmiş yatağında kükreyen aslan misali iken diğere tarafta ise düşünce ağını çok cılız bir sesinin hükmü geçerliydi. Yani gerçekler hayır kadar üstüne şerrini de boca ediyordu.

Yarası olan ve acısı bine katlanan Melani ise, her seferinde olduğu gibi hüzünlenecek için çekti.

“Ömrümün en verimli yılları böyle boş verimsiz geçmesinin tek suçlusu yine benim: ”dedi

Yanağındaki damlarının akışına elleri ile engel olurcasına usulca silerek, tekrar odanın loşluğuna geri döndü. Zaten bir iki parça olan elbisesini hızlı bir şekilde küçük çantaya yerleştirip odanın genel düzenine bir iki sefer göz atıp, yattığı odadan direk salona geçti. Ve bahçeye açılan balkon kapısında yeni biçilmiş ağır mı ağır cim kokusu his ediliyor. Belli ki bahçe işleri ilgilenen Celal, amca yine herkesten daha erkenciydi.

Celal amca kendilerine bahçıvan olarak otuz beş sene önce Kırklareli'nin saray ilçesinde gelmiş, yaşı ellinin üzeri zayıfça ve uzun boylu maviş gözleri, beyaz saçları ile tam bir saraylı havası vardı kendisinde. En güzelli de şair olması ve iki çift rakının gözüne vurdu mu? Ne şiirler okurdu bahçedeki ağaçların gölgesinde. Kendisinininkinden başka kimsenin öfkesinde alışkın değildi. O sadece anlardı. Sarı papatyaların menekşelerin lalelerin dilinde. Hayalleri saklıydı sanki duvardaki sarmaşıklardan.

Her neyse bahçenin gerçek sahibi beliydi. Ya evin genel düzeni her zamanki gibi bazı ev eşyaları, tıpkı insana benziyordu. Ne yapsan ne eylesen yıpranma terk edilme yenilgisini kabul etmez. Bu da evin salonun da duran o kırmız kadife koltuklardan ibretti. Ve mermer sehpanın üstünde duran günlük gazetelerin daha kimse tarafından okunmadığı dizilişlerinden beliydi...

Melani, mutfakta gelen sesleri yarım buçuk hevesle biraz daha dinlendi. Keza gitmekle gitmemek arası kısa bir süre bocalama yaşadıysa da. Derin bir nefes alıp mutfağa doğru bir iki adım daha atıp ve birden nefes almamışcasına yerinde buz ölüsü düşüncelere yeniden daldı. Sevgi duyduğu her şey gün gelecek onun aleyhinde tanıklık eden bir özlem biçimiydi. Acaba ona ulaşmanı bir yolunu bula bilecek miydi? İyi ve kötü kahve telvesinden şekil fukarası hayal değildi bunlar. Dününü yarını ile mukayese ettiğinde. Hayallerinin, o kahramanı kesinlikle ve kesinlikle kendisi idi şimdilik.

Ah! Bir de iyi bir sonuç kadar kötünün ürperticiliği olmadığı da yok değildi. Bu durum karşısında cesaretini kayıp etmemek, böylesine bir serüvene atılmanın cesur insanlar özgüydü. Su almış geminin kaptanı olmadan önce önlemini almış her şey kendi kontrolünde mutfağa doğru yöneldi Melani. Mutfak masasının başına toplanmış bütün aile üyeleri, her zaman olduğu gibi samimiyetin hiç yaşanmadığı birbirlerinin içindeki. O sahte tavırları ile sırdan şeyler konuşuyorlardı. Yumurtanın katı oluşu, ekmeğin ne kadar kilo yaptığına varıncaya kadar el aşağı ediyorlardı. Melani, olması gereken yerin karasızlığına bir daha şahit olmasına olmuştu. Nitekim bir bütün olmak varken; birilerinin kopmuş parçası olmak hiç tanış olmadığı bir kasabanın içinde o kapı senin bu kapı benim deyip yumruklamakla eş değerdeydi. Günaydın deyip içerdekilerine ve nazikçe boş bir sandalyeye doğru elini uzatırken sert bir homurtu herkesin sesini ortadan pat diye kesmesine yetmişti.

Kirkos Bey, çatalı tabağında duran son peynir parçasına hızlıca gözlerini dikti ve gözlüğün bir az daha burun üstüne çıkarıp dedi ki "meseleler önüne dizilirse hataları görerek çizerim" demiş atalar.

Kimseden o vakit çıt bile çıkmadı! Herkes önlerindeki tabaktaki yiyeceklere kitlenmiş gibi başlarını önüne eğmiş o gür sese kimse dönüp ne oldu diye bilmenin cesareti demeyelim de. Kısaca bana değil kime kızılıyorsa o çıkıp sorgu savul etme beklentisi daha çok hâkimdi.

Melani ise halen, evin mahzun kızı olma gayretinde idi. Masada bulanan kahvaltılardan bir iki seçim yaptıktan sonra ince beli çay bardağında ki o kan kırmızı çayına iki şeker atıp ve sert bir şekilde karıştırır. Sanki kıtlıktan çıkmışçasına tabağındakileri yemeye uğraşır gibi görünmenin keyfini yaşıyordu. Ama masadakiler donuk bakışlarını birbirine çevirmeleri uzun sürmedi. Neler oluyor gibisinden renkten renge giren yüzleri çok önemsiz olan varlıklarını kademe kademe düşürürken. Görgüsüzlük en çok rahatlığı izler böyle durumlar da dedirtiyordu.

Bir çırpıda ise Kirkos Bey, kazanmış olduğu bu varyettin şeceresini çıkarmış, en küçük torunun minnettar kalması gereken ecdadın kemiklerinin sızlattığını anlatmaya başladığı sırda ise.

Melani, büyük bir gürültü çıkaran sandalyesini geri çeker ve hızlı bir şekilde masadan kalktı. Yüzüne düşen perçemini ince narin parmakları ile geriye attı.

Babaannesine döndü:

Yaya(babaannen) Zara'ya gitmeye karar verdim. hiçbir yanlış anlaşılma olmasın ve iziniz olsun olmasın.

Hilde, hanım beyaz bulutlarından emanet alınmış yüzü daha da bir beyazlaşmış yaşlığın verdiği olsa gerek elleri ayaklarına kadar zangır zangır titriyordu. Kendini biraz toparlar toparlamaz. Elinde ki kahvaltı çatal ve bıçağını usulca masaya bırakmış bakışları ise birden sertleşti

Kızım sen ne dediğinin farkında mısın? Bu saatten sonra Hele ki o uğursuz adamın yanına gitmene izin veremem dediyse de. Melani ,cevap vermek yerine geri dönüp ona sarılmak için bir iki adım attı.

Lakin Kirkos Bey, o gür sesi ile olaya müdahale etti. Kızacağız olduğu yerinde kala kalınca tek bir kelime edemedi.

Kirkos bey :

-şaşılacak şey diye mırıldandı.

Melani cevap verdi.

-Haklısın inancımız kayıp etmeyelim elbet emanetler ulaşacağız dedi.

Kirkos bey:

-Ne diyorsun sen? Diye bağırıldı. Telaşla elini başına götürdü.

Hım!

-Ne oldu bunun anlamı? Ne yoksa tahmin ettiğim şeyin peşinde misin sen?

Melani soğukkanlılıkla cevap verdi.

-Benim hazırlıklarımı gözden geçirmem lazım. Evet, vakit çabuk geçti yeterince lak lak ettim.

Kirkos Bey:

"buraya bakar mısın sen?" dedi sert bir sesle eşine

-bu kadar çok soru sorma

Ama bey bunun olmasın bir daha izin veremesin" deyip yaşlı kadın masaya sert bir hamle ile kapaklandı. İnanılmaz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ağıt şekillinde yalvarışları odanın içinde yankılanıyordu.

Hilda hanım:

-Beni dinle gitme ne olursun! Hiçe bulaşır geri yanı buraya dönersin.

Melani, Hayır dedi.

-Yanıyorsun geriye dönmek mi? Geriye dönmeyi düşünen kim!

Hilda hanım

"şuna engel olun" diye çaresizce bağırıldı.

Ve nefesi kesilmiş Kirkos Bey sıkıntının farkında usulca başını kaldırdı.

-Yaaa! Çok garip bir şey dedi. Yolun yarısını geçmişiz ama ne varışı ne dönüş sağlayamıyoruz.

Masada bulanların çoğu hemen hemen aynı fikirdeydi. Melan'nin, çünkü bu girişimin gerçekleşmesi pek kolay olacağına benzemiyordu. Bu sözlerine hiç kimse cevap vermedi. Boş gözlerle birbirlerine bakındı masadakiler. İşin özeti kimse kimseye sözünü geçirmeyi başaramamıştı. Ve Vedanın sadesi makbuldü bu durumda. Uzun uzun sarılmak nasihatlerin yeri ve zamanı değildi. Kısa bakışlar sonra sesler bir birine karıştı. Herkes savunmaya geçti derken. Melani çoktan bahçe kapısından başıboş sokaklara atmıştı kendini...

Melani, geriye bir fiske dönüp bakmadan uzun bir süre İstanbul'un boş sokaklarında ellerini ceplerine koyup yürüdü. Ve insan ayaklarına küs kaldırım taşları ise yavaş yavaş güneşinin yükselişi ile ısınıyor nem oranı artıyordu. Ruhunu azatlığını iyice benimseyen Melani, şimdilik bir hayli karma karışık olan hisleri ile hiç polemige girmeden. Ailesinin sır saydığı kendisindeki o boşluğu çok ama çok büyüktü. Ne kadar saklasa kendine olması gereken şey buydu dese de. Cevaplandırması gereken çok soru karşısına çıktı. Yaşayacaklarının duruma göre ne kadar kendi aleyhine elverişli olduğunu bekleyip tabi ki görececek...

Hayallerinin uçup gitmesin diye dünyanın kılına dokunmamaya karalıydı. Ve kalbinin yanı sıra bedenlen ruhen bir yorgunluğu var olsa da. Aslında içi o kadar dolu ki. Şu anda birilerinin desteğine ihtiyacı yok değildi. Mesela omuzuna yaslayıp varı yoğu bir solukta anlatacağı doğru yanlış analizine beraber edecek o kişi kişiler olmalıydı.

Tam bu sözleri söyledikten sonra sessizliği uzaktan gelen çocuk sesleri ile bozuldu. Duvarları aşır gelen o sesler nefes alışına eşlik eden adımları hızlandıkça daha da yakınlaşıyordu. Aman! Tanırım o oda ne? Koca koca binaların gölgesinde küçük bakımsız bir parkın olduğunu gördü. Yedi cücelerin andıran tam yedi çocuk vardı. Boşluktan sallanıp duran şekilsiz dünya da masalar gün gelir gerçeğe dönerken demek ki burada pamuk prenses olan

ben lazımmiş deyip, Sağ sola yamulmuş demir kapının kancasından tutup açtı. Daha sonra bilindiği gibi birazda yorgun kendini nefes nefese bir banka attı. Sırtında ki küçük çantasını yanında ki boşluğa indirdi. Gölgenin verdiği serinlikle gözündeki güneş gözlüğünü çıkarır çıkaramaz parkın genel düzenini daha iyi görmüş olurken ve "Ne kadar pis çıplak bir yer." diye düşündü Melani, Ne kötü bir rastlatıydı kendisi gibi banklara oturan insanların o eski kül rengi gülüşlerini uzaktan bile fark ediliyordu. Keza böyle saf gülüşlerin karşısında dehşete kapılmamak elde değildi... Dediği tek kelime "burası yarı açık bir cezaevi bizler ise gönüllü tutsaklarız ötesi yok" dedi. ve başına taktığı o kara gözlüğünü telaşla alıp gözlerine taktı. İçinde ki o çocukluk bir dehlizin içinde geçiyor, aynı zamanda elindeki su şişesine baktı evirdi cevirdi. Diğer kişilerden farklılığı ve bu geçen yirmi senin içinde çok tuhaf şeyler oluşunun acısına tekrar geri döndü

Olayları gün yüzüne çıkarmanın hırsı kanın hızlandırmış o asik küçük yüzüne nerdeyse bir tebessüm kayıp olup diğeri gelip oturdu.

Dedi ki "herkes nefisini karşısında hazır bulacak bütün bunlar olurken birileri çıkıp neler oluyor diyebilmeli de aslında."

Suç ve kusuru perdeleyen o hemen hemen her şey ilginç şeylerde içermekte. Yaşamı boyunca yakasına düşen hilekâr o gösterişli yaşamını bir şekilde arındıracak bir derya bulacağı anın peşinde şimdilik...

İlık bir rüzgâr toplayıp eteklerini usul usul eserken Melani az biraz ayaklarını dinlendirmiş elindeki simitti bitirmek üzere iken telefonun çaldığını titreşimlerden anladı. Kim olacağını biliyor gibi sadece bakıp tekrar çantanın içine atıyor iken

aaa o da ne arayan çocukluk arkadaşı Ozan Sarıçamdı.

Ve sesli düşündüğünün farkında ama neden Ozan arıyordu ki onun? şaşkınlığını atar atamaz telefona cevap verdi.

-Evet, buyurun benim melani,

-Karışı tarafta ki ses heyecanı yatıştıktan sonra

-Merhaba kız kurusu... Nasılsın ve nerelerdesin

-Ben İstanbul'dayım iyiyim

-Çok güzel İstanbul'da olmanda; senin sesin çok kötü geliyor bana

-Yok, yok iyiyim ben dedi melani

Birine ihtiyacı olduğuna bu sefer daha da çok ikna oldu. Sonra sanki gözyaşına kilitlendi. Yanaklarında boncuk boncuk yaşları süzülüyordu. Ozan karşı tarafta ne diyorsa da cevap vermiyor. Bataklık havasını solumuş hayatı gözünün önünden bir daha geçti Birkaç dakika böyle devam etti ve tekrar kendine geldi.

Sessizliği yine melani bozdu.

-Ozan iyiyim az biraz duygu yoğunluğundayım özür dilerim.

Ozan:

-İyi değilsin sen sadece yerini söyle gelip alam seni. telefonunda konum bildirimini yap hemen

Ve telini kapattı...

Ozan arkadaşının içinden çıkmadığı bir sorunla karşı karşıya olduğunu ve yardımına ihtiyacı olduğunu bilerek yola çıktı. hep sevdiklerinin sıkıntılarının onun omuzlarından ağırlaşmasında hiç yabancı değildi. Sıkıntılarını gidermenin fazlasını verebilme çabasını bu günde görev bilmiş; doğrusu da buydu. Keza yanında olmalı tabi ki...

İstanbul trafik her zamankinden daha kalabalıktı ara sokaklardan girip çıkıp ve parka yakın bir yere arabasını bıraktı.

Onu aramaya koyuldu...

Çok sürmedi buluşma noktasında eli ile koymuş gibi buldu. Kızın yüzü o kadar solgundu ki fakat birden yüzündeki endişe yerini yavaş yavaş ilgi ve meraka bırakmıştı. Ve küçük kalbi yumuşak bir sıcaklıkla doldu. Ki,

Ozan:

-Hadi anlat bakalım ne oldu sana dedi.

Çünkü Melani suçlu hata biraz konu dışı bile oldu. Ne anlatayım diye kekeledi...

-şey! Şey işte... Ozancığım ben evden ayrıldım

-Nasıl yani evden ayrıldın

-bu gördüğün çantayı var ya!

-eee

-aldım çıktım. Hepsi bu kadar

-İyide ailen ne dedi. Bu işe karşı çıkmadı mı?

-Dinlemedim onları

-Hım!

-İyide ne yapacağına karar vermişsindir demi.

-Evet verdim

-Sivas Zara'ya gideceğim

-o niye

-hayatımın o yarısını çalanı bulmaya gideceğim

-çalanı pek anlayamadım

-boş ver

-oooof! kızım bilmediğin bir yere nasıl gideceğin ve hadi gittin diyelim sonrası.

-bekleyip göreceğiz

- yani!

Melani gayet sakin bilet alması için otogar gitmesi gerektiğini söyledi

Ozan Pekiyi dedikten sonra otogar doğru yola çıktılar.

Ozan, şimdilik Melani'nin kafasını karıştıracak her hangi bir soru sormamakta o yüzden gözleri dikiz aynası ve yola sabitlemiş. Bir tarafta ise bu kızın hayatımın yarısı dediği kişi kimdi acaba bu bir erkek olabilir miydi? Bu soruların cevaplarını kafasında tekrar ettikçe daha da sıkıntıya düşüyor. Çünkü Melani ile tanıştıklarından beri hoşlanıyor. Ama ona olan sevgisini bir türlü söylemeye de cesaret edememenin acısı vardı.

Kararlarının arkasında olan melani daha Rahat bir şekilde biletini alıp vedanın ikincisini yaşamaya hazırdı bile. Saat beş buçuk araba hareket edeceğini duyurmuştu perondaki görevliler. Son kez sarıldı arkadaşına ve otobüste kendisine ayrılana koltuğa gidip oturmuştu idi.

Ve otobüs yavaş yavaş hareket etmesi ile doğup, büyüdüğü, şehri yavaş yavaş geride bırakması. Zihinleri allak-bullak eden en önemli tabunun yerle bir olmasına neden olmuştu...

Gece uzun az biraz uyumayı denedi. Fakat iki yaşlı amacının Ülke yarım fikirli cellatların elinde oluşunu ve hayat şartların devşirmelerine ister istemez kulak misafiri oluyor...

Şapkalı amca yurt dışı görmüş her halde.

"Boşluktayız kendi ülkemizde" dedi

Diğer amca bir yerden emekli ve ona daha çok bilginlik bulaşmıştı. Aldığı maaş dilim şekillinde geri geri kendisinden alındığından bahis ediyordu.

Dile kolay karışındakini nasıl etkileyecek, ikide birde Ya... Neymiş! Efendi.

Aynen öyle efendi...

Melan'nin, Tam çapraz koltuğunda bulunan orta yaşlı saçlarının dip boyasını saklayan bir fular bağlamasını da ihmal etmemesi dışında. Acele bir taraftan tırnaklarını ojesini de sağa sola taşırılmış. Kısaca heyecan fukarası bir bayan ise tel rehberinde her kim varsa aramakla meşguldü... Ne kadar farklı bir sevinçti ki geldiğini herkes anlatıyor. Sabah oradayız kırmızı halılar serin demek kadar cümle sarf etmişti yolculuk boyunca. İnsanın bir bekleyeni olmalı kısaca onu çeken doğruların doğrusu kadar eğride kadının her cümlesine dâhil oluyordu. Kişi kendini nerde görmek isterse orada bilir bu sözün tam şekil karşısında idi.

Melani bu kadar kulak misafirliği fazla deyip, Zara'ya varışın elindeki kısa bilgilerin oldu o küçük not defterini incelemekle müşkül oldu. Önce o bakkalı bulması gerek; sonrası çorap çöküğü gibi geldiğini içi ferahlığı ve rahatlığını yüreğine görseldi. Başını pencereye yaslayıp, derin bir uykunun peşine düştü ve öylede oldu. Günün yorgunluğu ve arabanın yavaş yavaş yol alması Melani'i derin bir uykunun kollarına bırakmıştı. Rüyaları ise kesik kesik olmasından dolayı, sabaha hafızasına bir şeylerde bıraka bilmesi imkânsız görünüyordu. Bu arada ise saatlerin boyu birbirinde kısa ele ele tutuşup, sonra bir rakam diğer rakamı geride bırakması da günün ağarmasını çabuklaştırdı.

Son durak yeri Yozgat Akdağmadeni olduğunu terminal hoparlöründen duyuldu. Uykunun verdiği düşünce boşluğu ile yerinden usulca kalkıp, en azında bir çay içmek kendisine iyi geleceğini düşündü ve Arabadan dışarıya adımının atar atmaz havanın soğuk oluşu kemiklerine işlemişçesine ürperdi.

"Ay!" Dedi.

Ve arabadan çıktığı gibi geri dönüşü bir oldu. İnce yazlık montunu omuzuna aldı. Tekrar dışarı çıktı.

Kendisi gibi gözüne ilişen bütün yolcuların varış noktalarına doğru süren o uzun yolculukları daha da bir bitkin bırakırken yine de bir köşede bir şeyler yeme alma telaşı onları tek tek izledi. Kendine sıcak bir çay alırken çünkü çay tepşilerin üzerinde sipariş ediliyordu.

"Çay bir TL"

"Kan kırmızı Çaaaaaaay buyurun" diyen esmer bir çocuk bacağı kolu incecik hızlı bir şekilde yer değişmesini sağlıyor. Nerdeyse her yana yayılmış hata göğe kadar denile bilir. Sabahın esen sert rüzgârını içine çektiği derin nefesler ciğerini ince bedenini ayak tutarken yanaklarına ise kırmızı bir renk veriyor ve o hiç farkında olmasa da donuk gözleri ışıldıyordu.

Yol başlarında karanlığın aydınlığa sekti zaman içinde unutulmuş ve kısaca bir örneği bu çay çocuğu. Melani çocuğu gözlemlerken şanslı saydı kendini ve İnce montuna sımsıkı sarıldı. Çayın yudumlama hevesi ile bir boş sandalye aradı. Lakin hepsi dolu olduğundan yürümeye karar verdi. Bir iki adım derken havanın soğukluğu bir yanda düşüncelerine konuk ettiği çocuk bir yandan çayının nasıl bittiğini bile anlamıştı.

Çok geçmeden binmiş olduğu otobüsün hareket anonsu duyuldu...

"İstanbul'dan gelip Sivas'a Zara'ya hareket eden otobüsümüzün tüm yolcuları mola saatiniz bitmiştir hayırlı yolculuklar dileriz..."dendi bile

Melani bir hayli Üşümüş bir şekilde yolcusu olduğu koca Otobüse yöneldi. Beklentisini beyinin derinliklerine bırakma yanı sıra köyleri o kentleri hata dağ ve ovaları geride bırakmasına çok ama çok az kalmıştı. Âmâ kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki keşkeler kum tepelikleri gibi yükselip yıkılması da bir oluyordu. Her şeyde bir hayır var dedi. Koltuğuna oturup cama yasladı başını, Otobüste bulunan diğer yolcular memleketleri Sivas' a yakınlaşırken. Radyoda ise Sivas'ın o türkülerinin içli yanık ezgisi yankılanıyordu. Ve eşiklik edenlerin gözleri ışıltılı ışıltılı deme ki memleket sevgisi insanı aya güneşe eş kılıyor. Bu ayrı bir duygu demenin yeri gelmişti.....

GOLAMATROS....İKİNCİ BÖLÜM

En niyetinde otobüs; Zara'ya gelmişti. Sabahın o ilk saatleri olduğu için. Karanlık sanki bir çırpıda dağların ardına gizlenmişti.

Otobüs merkeze doğru yavaş yavaş hareket ediyordu. Adeta hiç kimse kımıldamıyor gibiydi. Bunun üzeri güneş yol kenarın süsleyen kavak ağaçların arasında seğirttirirken, tıpkı geniş kır-mızı kavisli bir ağız sahipti. Ne kadar bakarsa baksın gür parlak bir ışık hayran bırakmıştı kendi-ne. Kavak Ağaç dallarının sallanışında beli ki hafifte bir rüzgâr esiyordu. Âmâ zaman zaman ani-den sertleşiyordu. Yeni çapalanmış ıslak toprağın kokusunu ise beraberinde getiriyordu.

Uzun sarmaşık dallarında ileri geri ötücü kuşlar da gagasını açarak yüksek sesle şakımaya şarkı-lar söylemeye başlamışlardı. Ayrıca gizli bahçelerde çiçekler kara toprak atlından milyon renge bürünmüşçesine yüzleri al aldı. Kısaca ilk bakışta küçük bir yer olsa da. Daha çok sahil kesimini andıran evleri yer yer yeni binaların da yükselmiş olduğunu gördü.

Yol kenarında genelde renk renk traktör ve tarım araçlar park edilmişti. Traktörlerin çokluğu-nun nedeni burada çiftçiliğin çokça yapıldığını ilk akla getirdi.

İnanılmaz doğası ile otobüs Merkeze doğru yöneldikçe küçük çarşısı dikkatini çekti. Her şey açık beli ki, bura da hırsızlık olayı yok. Keza meyve kasaları dışarıda üzerlerine, sadece branda çekilmiş hiçbir dükkânda koruma amaçlı bir kepenk hemen hemen bulunmuyor. Dağların etek-lerinde ise evler bahçeler iki yakayı birleştiren uzun bir köprü bilindiği gibi Kızılırmak'tı. Zara'nın belinde gümüş bir kemer misali pırıl pırıl akıyordu.

Sabahın pekte rahatı kaçmamış yol yorgan derdinde olanı aradı gözler. Lakin tek tük insanlar evlerin bahçe kapsamında durmuş İstanbul'dan gelen otobüste misafirlerini bekliyor olabilirler mi?

Melani, Birini bekleme hissini ölçüp biçerken o arada içini garip bir hüznün kapladı. Nedeni ise şu ana Hislerinin arkasına düşmüş ve yolunu kayıp etmiş bir yolcu idi.

Otobüs bir turna misali süzüle süzele küçük bir garajda durdu. Son durak olduğu için küçük kalabalıklar olurken otobüslerin çevresinde oda hemen bitiyordu.

Melani elinde küçük çantası ulu bir sessizlikle baş başa kaldı. Bir an, olduğu yerde duraksadı. iyide nereye gidecek; neden bir bekleyeni yoktu. Az biraz sağı solu incelikten sonra çantasında not defterini çıkarıp terminalde ilk gördü kişiye çekine çekine yaklaştı.

-Günaydın amca size bir adres sora Bilir miyim? Dedi. Mahcup bir sesle.

Adam az bir duraksadı. Onu aşağıdan yukarı, yukardan aşağı bir iki kere süzdü. Ve gülümseyerek

-Hoş geldiniz hanımefendi. buyurun sorun tabi ki

-Ben can gıda diye bir dükkânı arıyorum ve yakın mı buraya? Dedi.

-Ha! Evet, yakın hemen sağdan çıkın direk Aysel ebenin çeşmesine varmadan; üçüncü (dördün-cü)dükkândır.

Melani içi rahatlamış ve gülümseyerek

- Teşekkür ederim. Lakin sabah daha erken açık mıdır acaba?

-Elbet açıktır dur! Dur! Hele, ben gelem buralar küçük yer, ama karıştırırsın çıkaraman sen.

Adam bir iki adım önde giderken melani ise küçük çantasını koluna takıp onu takip etti. Ve çok geçmeden can gıdaya geldiler.

İçerisi gayet düzenli hemen hemen her çeşit yiyecek içek olduğu dükkândan adam önde o ar-kasından içeri girdiler. İçeride ise kahvaltılı telaşında olan orta yaşlı boyu posu yerinde kalıpça iri İsminin Aziz Bey, olduğunu sonradan öğrendi melani,

Ve bir yandan sabah sabah taze demlediği çayı bardağa doldururken; hazırladığı kahvaltılı sofrasına buyur etti kendisine eşlik eden adamı ve Melani'yi.

İşte şimdi güven kalelerinin kimlerin inşa edip evrene yaydığını burada şahit oluyordu. Hiç ta-nımadığı bir yerde idi. oysaki birkaç saat önce beni karşılayanın olmayışını içinden sarıp sarma-larken gördüğü bu ilgiden mahcup olup yanakları pespembe olmuştu.

Düşüncelerin bir gelip diğerine soluklanma payı bile vermesi onun için zaman kaybı olduğu ortamının kendisini rahatlatmasına izin vermeli artık.

Aziz bey ısrarlar melani sofraya oturmasını bekliyordu." buyurun hanımefendi. Kaynananız sizi seviyormuş "dedi. Melaniye rehberlik eden adam ise, Bir tabure çekip kahvaltılı masasına hemencecik geçip, otur-manın telaşını yaşadı bir an.

"Anam Açlık ise fena bir şey "dedi. Evet, açlık fena bir şey ama düşüncelerin düğümlendiği ye-me içme isteği ve kafasının karışıklığı bir neden değil milyon neden saydırır insana.

Melani ise Yol boyunca bir lokma boğazında geçmemenin verdiği halsizlikten olsa gerek fazla dayanmadı ısrarlarına hemen oda bir tabure çekip oturdu.

Soracaklarını az ertelemesi gerekiyordu...

Aziz bey, sıcak ekmeği taze peynirden soluk almadan yerlerken sofrasına konuk olan bu kızı da çokça merak

ediyordu. Acaba kimdi neden gelmişti.

Ve elindeki çay bardağını usulca masaya bırakıp, birçok benzerinin tersine kibarca söze girdi.

-Peynir güzel mi bari? Dedi

Melani ise Dışarıdaki gelen seslere kulak verirken. İçini çekti derin derin ve nazikçe gü-lümsedi.

-Süper bir tadı var.

Aziz bey:

-Evet, öyledir. Helal hoş olsun ve hangi rüzgâra buralara attı diye sorsam mı?

Kısacık güldü melani,

-Umutların yırtık bir pabucu varmış? Sonra bu pabucu alıp, yamamaya uğraşalım derken. Anlayacağız yıllar geçmiş: bende o geçen yılların telafisi var mı? Ayrıca ne yapa bilirim diye buralara geldim.

Aziz bey, başını iki yana saldı. Ve yumuşak bir sesle "hanım efendi telafisinin olup olma-dığını bilemem sizin öncelikle kimi kimleri aradığına bağlıdır "dedi.

Gergin görünen melani kesik kesik kahkahalar attı.

-İşte dediğiniz gibi o ve ben gri bir metal üstündeki çizikler gibi yıpranmanın acısını burada çözeceğiz belki de?

Aziz bey:

- İki farklı dille yapıla gelen ama her ayrışmada. İnsan metalik bir obje olaydı keşken!

Aziz beyin, bu kararsız olan, ses tonu, Melani'yi fazlası ile ürkütmüş idi. Nezaketten de olsa gülümsemeye çalıştı.

Kendi aleyhinde. Arayışının nasıl sonuçlanacağını, bilmemekle beraber suskunluğu yete-rince üstelendiğini fark etti.

Üstündeki dalgınlık birden uçup, gitti!... Ve sesini bir tık yükseldiğini de, hiç umursa-madı dedi ki

-Yerin yedi katı sağıra şartlanınca dilim bir o kadar keskindir. Anlayamadığım anlatama-dığı İletişimin ters tepki yapacağından korkmamdır.

Aziz bey:

-Hayır, hayır biz gayet iyi anlaşıyoruz. lakin siz bir noktada tutuk davranıyorsunuz. Net-leşen sorulara bir cevap verseniz kanımca daha da iyi anlarız bizi.

-Eh... Öyle gibi

Niçin geldiği konusu da içinde var olan karasızlık, melanin ruhunu ele geçirse de. Yakışı-sız olan bu konunun uzadığını fark etti. Karşısında onu can kulağı ile dinlemeye hazır olan adama karşı sessizleşti. Bir o kadar da küçüldü. Hafif soğumuş demli çayından bir yudum alıp ve sözlerine devam etti.

-Doğrusunu isterseniz bende tam olarak neye geldiği mi bilmiyorum? El ayağı gitmeler niyetsizdim yani koca bir hiç ile yola çıkma fikri kadar. En çok geliş nedeni ise eski bir mektup zarfı elime geçmesi. Ve bu sizin dükkânın adına gönderilmeye çalışılmış.

Aziz bey:

-Çok zayıf bir kanıt olduğunu söyleyemem elinizdeki o mektup zarfının. Ayrıca eskiden köylerin mektupları köylülerin alış verişi yaptıkları dükkânların adresine gelirdi. Bende çok iyi hatırlıyorum.

Melani başını saldı.

-Evet, Yıpranmış bir mektup zarfından yola çıkarak. Buraya kadar geldim.

Aziz bey:

-Kime, köy adı falan yazıyor muydu?

-Hayır, yazmıyordu: sadece içinde on iki tane tarla ve bina tapusu var idi.

-Tapu derken?

-Evet, bildiğimiz tapu işte

-O kolay yarın tapu dairesinde nereye ait olduğunu bulursunuz

-Umarım

Aziz bey, düşünceler daldı. Bunun asi bir gençlik hevesi olduğunu düşünmüştü o an. melanin umutlarını da kıracak her hangi sözcükten de itina ile kaçındı. Âmâ birini bekliyor gibisinden o yana buyana birkaç kez bakındı. Her halinde beli ki titiz bir beydi. Sağ soluna çeki düzen verip, gelen müşteriye bir çırpıda sigar ve para üstü verip, yarım bıraktığı çayını yudumladı.

Kısaca melaniye dikkat kesilmişti. Ona ise çaktırmamaya gayret ediyorken yarım kalan sözlerini aynen şöyle tamamladı.

Aziz bey:

-Yok, yok umutsuzluğun pabucu delik olsa da fikirler çelik iğnedir hemen hal olur me-raklanmayın siz dedi.

Gülüşün sermayesi olan gamzeleri daha da belirginleşti melani de. Biraz heyecandan olsa gerek elleri hedeften kaçan ceylan misali: bi süre sabitleşmenin ne derece dengesini koruyacağını anlamamıştı. Hafifçe başını saldı.

-Teşekkür ederim.

Aziz bey, kendini bu yardım severliğinden dolayı iyi his ediyordu. Kahvaltı masasını to-parlayıp, işinin başına geçti.

Melani ise gözü dışarda. Gitmek istiyordu ama nereye? De-yip kıvrınırken birde oturduğu tabureden ayağa kalktı.

"Pardon Aziz Bey "dedi

-Ben burada acaba kalacak bir otel bula bilir miyim?

Aziz bey:

-Evet, burada üç otel var. Lakin sizi bizim cem evinin misafirhanesinde de ayarlıya bili-riz tabi isterseniz.

-Cem evi nasıl olur. Beni oraya konuk ederler mi?

- Tabi ki neden olmasın

-Tamam, ben hiç olmasa az çevreyi dolaşayım. Gezilecek yerler var mı diye?

Aziz bey;

-Hiç tahmin edemeyeceğiniz kadar güzel yerler var burada. Rahat olun kayıp olmazsınız.....devam edecek sami hocam:)

GOLAMATROS..... Üçüncü bölüm

Ruhun azatlığı bilinmeye idam mahkûmlarının son isteği gibi çaresiz dururken. Hayatı suçlu suçsuz imtihanı dışında kalıyordu. Çevre derin bir sessizlik içindeydi. Melani adımını dışarı atar atmaz. Zara'nın o güzel havasından derin derin nefes aldı. Ve usulca başını semaya kaldırdı. Gökyüzündeki bulutlar aynen pamuk şekeri gibi, sanki elini uzatsa bir hamlede tutacaktı. Bakışını çevirdiği ama her noktada gizemli bir o kadar da farklılıklar vardı. Tabi ki, insana obur bilinen o koca kentlere gö-re, daha da belirginleşmişti

Bu arada ise çarşı içindeki hareketlenmeye de pür dikkat kesilip ve içini çekerek nasıl-da hayran kaldı. Hele o küçük dükkânların kapı önlerine dizilen, çeşit çeşit bakır eşya-lardan ziyade renk uçuğu giyim olarak da askıda yok yoktu. Rüzgârın güzel ılık esintisine kapılıp, sağa sola salınışı "gel beni al "demek istercesine hoştu. Nede olsa Zara, küçük bir yerdi. İçindeki hislerin takipçisi olarak çarşuyu bir solukta dolanmış. Ayrıca sokak başlarında hatırat çeşmelerden kana kana su içmeyi de ihmal etmemişti. Su ama! Bu bir nasıl su? Buz gibi oluşundan dolayı içtikçe de içti. Ha! Bu suyun kaynağı dumanlı cehresi ile meşhur köse dağından başkası değildi.

Gün akışı gibidir düşünceler; Hani insanın korkusu artıkça fikirleri de o denli kutsal uğran seve seve ölüme bile gidilebilirdi..

Bu nedenle çevresine hiç ürkmeden yaklaşır ve doyunluk hissi gözbebeklerine sonra beynin kalbin köşesine kadar iniyordu Melan'nin.

Velhasıl, içindeki sesin kesildiği bir anda belediye binasının önündeki bahçe duvarına oturdu. Hiç tanıdık yüze rastlamayına kısık bir gülüşle "çokta önemli değil tanıdık biri-ne rastlamak" dedi. Melani...

Çünkü hisleri buraya ait olduğu kadarı ile de tanıdıktı. Zara'yı avuç içine alan pur taşı yığıntısı olan dağlarda; Çiğdem çiçek toplamış kızıl ırmakta halı, kilim, buğdaya yıkamış, olan, çokça yakın akrabalarının yaşamış ola bilme ihtimalini hatırladı.

İşin en hamarat bir o kadar verimli kısmına gelince; bu şirin ilçe kartpostal gibi güzelliğini, bir çırpıda. Melani'nin ayaklarının önüne sere dursun. Kör total ilerleyen saat ise çok erkendi. Gideceği yeri tesadüflere bırakmanın daha mantıklı olacağını düşündü. Yorulan ayaklarını dinlendirmeyi beklerken çantasından telaş ile bir sigar çıkarıp ve yakarak derin bir nefes çekti.

Aklı İstanbul geride bıraktığı ailesine gitti. Düşündü bir an; acaba ev halkı ne durumda. Kızgınlıkları ona karşı devam ediyor muydu?

Doğrusunu isterseniz zaman ve mekân kavramını yitirmiş gibiydi. içindeki yalnızlığını çok beli ettirmeden ve ilgisiz bir tavırla çantasında cep telefonunu aldı. İnce narin parmak uçları ile Telefonun hızlı hızlı tuşlarına bastı. Karışışında ki tedirgin bir o kadarda titrek sesin sahibi Hilde hanımdı. Yine ağlıyor ne konuştuğunu anlamakta zorluk çekiyordu.

Hilde Hanım:

-Buyurun küçük hanım sonunda bizi aramayı hatırlaya bildin. Çok şükür çok şükür yaaaaaa
Melani çekingen bir tavırla ağlamaklı olan babaannesini avutmaya çalıştı ilk cümlesinde.

-Yalvarırım böyle davranma. Bu işin başından beri yanlış bir yol tutturdunuz. Amacınız gayeniz neydi ben onu çözemiyorum. Kısaca bir dakikanız bir dakikanıza uymadı.

Hilde Hanım:

-Ben her zaman haklıyım

-Pekiyi ama neden?..

Hilde hanım:

-Küçük hanım ben isteklerimi nasıl elde ettim şimdiki mevkiime nasıl ulaştım ha! Bana akıl vermeye de kalkma sakın!
Melini konu karışınca sinirleri daha da arttı

-Lütfen yaya(babaanne) nutuk vermenin sırası değil. Sen var ya her isteğini yaparsın ve yıkılmaz bir gururunda tek sahibisin anladık...

Hilde Hanım:

-Haddini bil zaten berbat bir durumdayım.

Melani:

-Eeeh! her zaman sandığın şeyler olmuyor değil mi?

Hilde Hanım soğuk bir tavırla yanıt verdi

-Beni rezil edemeyeceksin küçük hanım. O konuyu açtığın takdirde. Gördüğün bütün ai-len eski sefaletine geri dönecek. Onun için bu konuyu açmamak en iyiyi si...

Melani:

-Yürüttüğünüz varsayımlarınız ile olayı bir çıkar açısından incelersek ben korkmuyorum.

Hilde Hanım:

-Anlayamadım ne kadar beklemen gerek

Melini:

-Konu ile doğru fikir edindikten sonra ben size dönerim

Hilde Hanım neredeyse bayılacak gibi olmuş. Bir türlü ikna ya yanaşmayan torununa bağı-rarak "Kapat telefonu "dedi.

- Yooook! Kapatacağım hele ki bu saatten sonra kaşmaktan kovalayamam anıları. Akını çelen o tek kelimeyi bulacağım. Dedim(Yaya) babaanne

Kez hiçbir Şey bilmiyorum anladın mı? Ve geri dön!

Melani:

-Yalan söylediğin belli yaya(babaanne)

Hilde Hanım kederli bir gülüş patlattı.

-Aklın sıfır noktası tekrar başa dön der insana. Ama işte? Âmâsı var! Bunca deneyim akıl ile anlattıklarım verimkâr olmaz sana.

Melani:

-Tamam, söyleme gerçekleri. Ve yardımına ihtiyacım yok. Arayan bulur. Öptüm seni yaya(babaanne) dedi.

Melani, hızlıca teli kapatıp çantasının dip köşesine atı verdi.

Babaannesi ile yaptığı bu kısa konuşmadan istinaden. Kısaca bir sinir patlaması yaşamış. Kafa karıştıran o bütün düşünceleri, devrim yapana kadar ailesinde. Olan hiç kimseyi aramama kararını da almış oldu.

Boş bir sayfanın galibi ola bilmek için yazılanın kelamın öncesi, beyinde beyaz sayfaya akıttığı mürekkebi sorgulamak lazımken. Böyle bir sorgu şu an imkânsız gibi, bu konuda herkesin birbirini öğütlemiş olmalarından dolayı, gayri resim olarak sus pus içindeler. Bu da elbet bir yerde patlak verecek zaten.

Melani, oturduğu taş duvarın konforu dışında dinlendikçe yol yorgunluğunu daha fazla olduğunu his etti. Ellerinini yavaş yavaş ovuşturduğu iki ayağı da mosmor şiş ve karınca-lanmaya sızlamaya başlamıştı. Usulca yerinden kalkıp, az önce geldiği yolun takip ederek tekrar Aziz beyin dükkânına doğru yürüdü.

Melani:

“Yok, yok böyle olmaz” dedi. Bir an önce gidip, dinlemek için kalacak yer gerekiydi kendisine.

Ah! Nerede o güzel yatağın hissi kafasının içinde dönüp dönüp durur iken. Gökyüzünü kaplayan nerede geldiği beli olmayan bir dumanın kokusu oldu. Nasıl da o yanık yatak yorgan kokusunu hatırlatırdı kendisine. Dumanın geliş yönüne doğru. Hızla attığı adımları kıaldıkça kıaldı.

Düşünceleri birbirini desteklemeye geçtiği sırada ise. Ne olduysa; birden bire ağlamaya başladı.

Artık ruhu elinde bir kamera varmış gibi gizemli bir takibe başlamasına neden oldu. Kim zaman daralan; kimi zaman genişleyen puslu ince bir yol, biri birileri nefes nefes koşu-yordu. Uğultunun büyüklüğüne göre kalp atışlarını esir almıştı.

aaa oda ne? Usulca iki elini boşluğa bırakırken her iki avucunda ise yolunmuş bir sürü saç boşluktan savrulup savrulup toprağın üzerine düşmesi bir oldu.

Yolun tam başını tutmuş göz alıcı renklerden oluşan upuzun yerde sürünen elbiselerin içinde; aniden bir kadın göründü. Kendisine yaklaşan ayak seslerinin etkisinde olsa ge-rek. Bütün olan bedeni iki bölüme ayrıştı. Sanki gerçek olan yerinde kalırken diğer ayrın-tısı ise Yakası bağır açık kendisi ile konuşulduğuna öfkelenmiş gibi bir hali de vardı. Bir Şey onu durmasını yerinde kalmasını emreder gibi hareketsiz kıldı. Bu da anlık bir Şey çok sürmüyor kısaca bir iki saniye belki de. Ama yine de gözler sim siyah taşların arasında beyaz köpük biçiminde akan su da.

Ne oluyorsa; Sonrası biraz muamma az önce gürül gürül akan o su, tek damla halinde kalışı dışında. Çıkardığı sese göre iniltiye benzer bir insanın varlığını hatırlattı.

Soluksuz koşmaların devam demişçesine bir önde diğeri soluk alışları ile takip ederken Ağaç dallarında arasında boşluğu sarkan gözlerden ise büyük bir merak okunuyor idi.

Fakat hiç kimse onların peşine takılmadı. Puslu olan o yolun sonuna geliniyor ve oda ne? Şehrin o kalabalığından oldukça uzak olan bir ev. Türlü meyve ağaçların o çiçeklerin seb-zelerin yetiştiği büyük bir bahçe. Kapı eşiğine doğru bir kuyu kuyunun yanı başına asılı duran paslı kovası, her dakika kuyun derinliklerinde suyu alıp, günlük işlerde harcanır gibi duruyordu.

Mevsimlerin sultanı sayılan kısaca güzel bir yaz günü. Güneşin kısık ısısından dolayı günün erken saatleri idi. Havada ise sıcak serinliğe doğru hissi vardı.

Bahçenin içinde ise iki kız çocuğu oradan oraya koşmaktaydılar. Bahçesin az biraz dışın-da iki iri kangal köpeği bağlı idiler. Sadece geceleri bırakılırdı rahat dolaşmaları için. En önemlisi ise hırsız hırlı insanların olduğu var sayılırsa güven de olmak, o köpeklerin hav-lamasına bağlıydı.

Her Şey normal gibi, evin kapısı çirkin bir gıcırtı ile aralandı; dışarı çıkan bir kadın. Elin-de ise yeni yıkanmış elbise dolu olan bir çamaşır sepeti ve yetişmeye zorlandığı çamaşır ipine kıyafetleri asmaya başladı.

aaaay! Oda ne, aman tanrım ne kadar zayıf? Kıt kıran görmüş burnun ucundan tutulsa canı çekilecekmiş misali rengi benzi uçuk, safra sarısı yüzü ve beline kadar düşen uzun siyah saçları iki örgü omuzlarından sağ soluna düşüyordu. Keyfi yerinde Şarkı söylüyor. Arada bir gökyüzüne bakıp bulutların şekline göre yağmur yağma durumuna bakıyordu.

Çok sürmedi. Kızlardan biri koşarak kadının yanına geldi. Korku ile ona bir Şeyler anlatı-yor; eteğinde çekiştiriyordu. Kadın sanki duymuyor kız çocuğunun kızın çığlığı daha bir belirginleşti. Ve o koku ve duman göz gözü görmüyor ve ve.....devam edecek

NİYET ÖNEMLİ ...

Bir insanı tanıma süresi ne kadar uzun ve kısa olursa olsun. Tabi ki öncelikle aynı dili konuşa bilmenin eserdir dostluklar.

Bunun ötesine geçen yakınlaşma paylaşmanın adı ise kısaca çıkardır. Normalin çok çok üstünde benciliktir. Bu kaniya varmak için ne gibi bir sorun içinde oldunuz sorusunu siz den duyar gibi oluyorum.

Evet, kısaca ben düşünce penceremi bu bayram açık unuttum. İyi ki de unutmuşum insanların gerçek yüzünü bu kadar kısa sürede. Belki de göremeyecektim...

Şuuru kapanmış insanlığa inat O bunu dedi; yok efendim şu bunu dedirten o laf kalabalıklarına hiç ama hiç girmeyeceğim. Ve gerekte yok.

Bu gün kendisini ziyaret ettiğim çok değerli arkadaşım ali Osman Menteşoğlu'nun bana anlatmış olduğu mevzu bahis olan konuyu eminim sizlere çok güzel özetleyecektir.

Adamın bir varmış; bir kızcağıza sevdalanırmış. Aşkının çaresizliği o kadar belirgin ki. Gözleri hiçbir şeyi görmüyor dedirttiren bir şekilde imiş.

Ve bir gün yine öyle umanı deryasında nerede olduğunu bile bilmeden gidiyor iken. Bir bağırtı ile kendine gelir

Adamın biri secdesini ağaç gölgesine serip namaz kılıyor.

Ve ayağa kalkmış el kol hareketleri ile âşık adama

“Uuuuuuuu adam sen ne yaptın namazımı bozdun önümden geçerek ”der

Âşık gözlerini açar ve namaz kıldığını sanan adama bakar. derki

“Ben ki kul âşık içinde gözlerim görmediğin den eminim ve sen hak âşık ile namaz kıldığını sanarak beni nasıl gördün “der...

Ötesini berisini bilmem bura da niyetin kişide ki bakış açısı çok önemlidir.

Velhasıl bu anlatım karşındakini görünmesini isteğin şekilde değil de. Görüldüğü şekilde kabul edeceksin dedirtmiyor mu insana?

Evet, evet dedirtiyor iken de...Düşünce fakir olmadığım için mutluyum ve İçim çok rahat, nedeni ise arkadaşımın o güzel anlatım. tek sesli ve kötü düşünmemin önüne geçti asıl güzellik bu...:)

Saygılarımla
zaralican

BEN BENİ BAĞLAR MANTIĞI....

İnsanın kendisi ile hesaplaşması bir o kadar kolay bir o kadar da zor mu?
Bence, sanıldığı gibi de. Hiç zor değildir.

Beni yaratan düşüncelerimin bende ki sorumluluğunu ise kesinlikle ve milyon kere altını çizerim. Bir tek bana vermiştir.

Başkasını yönlendirme idare etme gibi bir lüksü veremem kimseye.

Neden mi? Ezberci bir aklın kemik atını çok olur. Sonuç itibar ile derim ki doğrunun kime zararı var; Tabi ki az bilip çok konuşana. Bu da demek oluyor ki dil noktasında yoğunlaşmış ona göre hareket edilmesi şarttır.

Ayrıca savunduğun fikir her ne olursa olsun. Ne sağa neden de sola kısmen gerekli olduğunu bilen iken. Düşünce algılarını doğru azat etme başarısı da elimde var.

Bu başarı dışı kabuklanmış vicdansızlara karşı kısa bir süreliğine beni idare etmesine eder. Gibi bir tasam yok olamaz da.... Hadi uyudum diyelim

Ya sonrası

Ya sonrası için fesatlık ordusunu besleyenlerin de o kaz yumurtası çatlar. Koca boş kafalarını korkularından alıp, güvende saklayamam. Düşünce cücesi olmak yerine. Onları kendimden çok rahat uzaklaştıra bilirim.

Haaa! Bunun diğer adı açıkçası. Bir tarafları püfür püfür bırak hava alsın olduğu gibi kabul etmeyi öğrenen kadar.

Pekiye diyeceksiniz ki bakış açısı sabit ve zırhta gelip konuşanlarını ne yapacağız?

Siyahın siyah olduğu kabul etmesi dışında o ayağını yere vurarak ton farkı, yani çağ farkını getirip bu güne empoze etmesine karşı verdiği cılız çabayı mesela.

Büyüyünce adam olacak diyeceğim...

Umutları gidişçe daha derine daha derine düşünsün.

ve düşüncelerim ağa beyini ayırırken... Ah keşken nerede şekle bozuk deve de ki doğru eğri hikâyesi aklıma gelmiyor değil.

Her alanda İnsanın olgunlaştıran dimdik arkasında durduğum. Yanılgı payım sıfır diye bileceğim bir gerçek vardır.

İnsan gibi bakan ve İnsan olan doğruya ses verir. insanlıkla alakası olmayanda seslenir "hey ben buradayım" der. Kim görür seni o kadarına da kafamı yoramam sen, seni gibileri görsün derim.

Sonuç olarak Yok, efendim senin dilin benimkinden bir karış uzun bu hakkı veremem sana artık.

veremem!...

19-09-2016

ist

GERİ DÖNÜŞÜMLÜ EDEBİYAT DEDİK...

[italik] Günümüzde. Amatör ruhla yazıp, çizenlerin çıkardıkları o kuru, kırık gürültüleri yüzünden. Türk edebiyatı benim fikrimce, en kötü çağını yaşamaktadır.

Bu sorunun ana kaynağına gelince.

Emekli kelebekli olup, torun taslak gülüşünde; milyon gülüşü ile kayıp olmak yerine. Kendilerine yeni kimlik arayışı ucuz hareketlerinde o kadar nette /olduğunu söyleye bilirim.

Asılana bakılırsa ilk bakışta onların kum saatine benzeşen inanılmaz yönleri dikkatimi çekti.

Nasıl mı?

İşte aynen şöyle/

Ama! Bunlar yerin yedi kat üstü; yedi kat altı kadar derin bir bağla edebiyatta kendilerince zimmetlidirler... Aynen fukara sümüşü gibi yapmışlar; kaleme o beyaz kâğıda. Birde birbirlerine zattı teselli "iiiiiiişt! Ses yok büyüncü şair olacaktanız ablaaaası" dermişim.

Kulağı bükülen o nokta virgüle eyvah!

Hem de nasıl eyvah! Dememek elde değil.

Şu anda kişilere yönelttiğimiz suçlamaların doğruluğunu, sorarsanız bu noktada. Aramız da keleş, en keleşinin adı bilirkişide mevcut olması ön planda.

Her şeye rağmen denilir

"efendim, olsunlar bırakın bırakın ne olacaklarsa da olsunlar" demek çok kolay diyenlerin dikkatini çekerim. Ve sağlam duruşu olanın o sabrı çok taşırmamakta lazım.

Velhasıl fikrin şeş cücesi bana hiçbir konuda edebiyat yapamaz

Okeye mi.?

Bunun ötesi ilerisine hep beraber bakalım

Hadi bakalım...

Gençlik ruhu ile edebiyat aşkı başka buraya kadar tamam. Ve edebiyatta çocukluğundan beri sevdalı olan; Ben bile iki adım önde gitsinler diyerek elimden geldiği kadarı kendilerine katkı sunma çabasını severek veririm vermesinde.

İyide anacığım kırklanıp, saklanışta olanın da daha başka olduğunun ispatı nerede? Kısaca iyi bir okuyucu durumu bura da çok önemli olduğunun yegâne kanıtı değil mi?

Çoğul sesi "evet!" demi

Ve kör ol da. Gör beni mantığının dışında. Usta çırak için önemli bir faktör.

Biz bize kurtulmuş edebiyat kazancımız bir tek çaresi ne değil de nedir? Noktasına dikkat edilmeleri gerekirken Çok yazık okuyucuya !...

Edebiyatın o zayıflayan amatör ve ruhani yazarların içinde. Kimler den kimler var? Ulaşıp yazdıklarını okuyalım ?...Soruşuna gelince.

Kırk, kırık, kırık, olan oldu şairim var.

Beş yüz sayfa ile çifte çift katlı roman sahibi; o yan yazarlar var.

Olsunlar ooh!

Ve sonrası Google emiciden destekli dünü bu gününe eşleşmeyen çokça tarihçisi var.

"Lastikçisi o ne gezer" dersiniz. Vallahi bende bilemedim.:)))

Bu arada düş köstekçisi para para paytak yayınevlerine de nasır üstü bol bol benden selam. .onlar olmazsa olmazları..."yalancının şahidi şıracı"ıtabi ki...

Gelelim gidip dönüşlere.

Evet,

Bunlar kum saatindeki; o minik kum tanelerine benzerler. Herkes döner dolaşır ve kendi adını sayar saydıkları kadarını da sayıklar bulurlar...

Aaah! Yedi buçuk şairim

vaaaaaah ! Yok, ben yetmiş buçuk yazar iken. Sen kimsin?

Ötekisi

Yine aaah! Sahi kimim ben lan! Diyeni

Düşünce hedefimde inanın ki. Çok rahat bir şekilde sınır dışı etme keyfi de bir başka oluyor hani...

Keza benim umutlarım bunlara teslim olmuş mu? Sorusunu bir an size duyar gibi oldum

Kocaman bir hayıooooooooooooo! Elbet ki

"Eğri oturup doğru konuş " sözüne katılırken Ve onlar dışında elbet hakkı yenilmeyecek yazarlar şairlerde yok değil.

Varlar da ama neredeler diye sorduğunuzda...

İşte buradalar.

Ayrıca insanın içini rahatlatan bir gelişme de yok değil. O meslek hırsızlarına inat.

Çok güzel şiirler romanlar yazıyorlar

Başarılarını büyük bir hayranlıkla alkışlayarak edebiyatı ve sizi selamlıyorum

Saygılarımla

zaralican[/italik]

HAYAL PENCERENİZİ.. AÇIK TUTMANIN YOLU...

[[italik]

Yenilgileri kabullenmeyen kişinin yerine, savaşacak kahramanlar araması çok zayıf bir ihtimalde göze alması gerek.

Ve bir eli ile doğru kadar; yanlış görmesi adına, sımsıkı gözlerin tutacak. Diğer eli ile de kendi çenesini, tuta bilme çabasını da iyi düşünmesi lazım.

Çünkü hedeflediği düşünce boşluğunun arasında güçlü bir hava akımı oluştuğunu,

Ve kendisine doğru koşmakta olan başarısını, bu sefer kendi kendisi ile kovalar bulması da an meselesidir.

Doğru olan ise; Bir an önce eski başarıların hatırlayıp ve daha sonrasına da. O engelin ortadan kalktığı zaman diliminde. Mantığı her şeyi doğru bir şekilde ona rapor edecektir.

Kötü nedenlerin adı çok zor olan ne değil; ne değildir...

Sonuçlarını doğru bedeninde his edilmesi, defalarca açıp kapanan umutsuzluklara karşı kendini pratik bir şekilde ise alıkoymadır.

Bura da belirgin olanı kabullenmen tabi ki aşama aşama sonrası sahip olmanın mantığını asla geri planınız da olmamalı

Örneğin:

Mevsimlerde sonbahar, küçük bir kasabanın dağ yamaçlarını selamlayan bir ormandasınız. Her zaman ki sabah yürüyüşünüzün keyfini an ve an yaşamakla meşgulsünüz.

Ve birden başınızdan hafifçe savrulup, düşen bir yaprağın, sizde bıraktığı ilk gayri resmi anı düşünün. İlk akla gelen “başımı sıyırıp geçti amma!.. zarar vermeden kayıp düştü.” olduğundan eminim

Böylece o an sahip olduğunuz korkularınız bu sefer şansın sizden yana olduğunu... Tıpkı çılgınlığınız bir vahşi hayvanın çıkardığı, kulak tırmalayan güçlü olan benim der.

Ama bu her yaşadığınız olayda bu kadar hafif atlatacağınızı garantilemez.

Deme ki yaşamınızı, nasıl kolay bir yola koyacağınızın, yanı sırada. Kimseyi rahatsız etmeden düşünmenin vakti derken çok rahat olun.

Ve ayrıca kısmen, kaygı, belirsiz umutlara sipariş verme; yanı sıra sipariş defterini bir süreliğine kalemle arasına bile bile fitne sokun...

Kısaca tek başına ve hayallerinizin yaratıcısı sizsiniz...onların çoğalıp azalması size bağlı

İşte size bir örnek:

Değerli Yazar, Eğitimci Kardeşim, Ahmet Suat'ın (kimliksiz romanı hayranlıkla okudum da) çok güzel insanın hayallerinin gerçekleşmesini, özetleyen bir kısım vardı.

Diyor ki

“Zamanın birinde bir kral varmış,

O kadar kamburmuş ki, bu halinden utanır, kendini saraya kapatır, kimseyi yanına almazmış.

Bir gün bir heykeltıraş kambursuz heykelini yaptırmış, sarayın bahçesine yerleştirmiş.

Her gün bu heykeli ziyaret edip kambursuz halini hayal eder dururmuş.

Bunu o kadar çok istemiş ki aylar sonra kamburluğu kendiliğinden yok olup gitmiş. Hayaller gerçek olmayı ister belki bizde çok..."

Hayallerinizi sevginizle boy verecek...

Saygılar
zaralıcın

BİZ BİZE TANIDIK GELMEKLE ...SORUN BİTMİYOR...

[italik]

Hele ki yaşamınızda çeyrek saat sonra oluşabilecekleri görmeniz mümkün mü? Desek ,

Son günlerde başkalarına karşı bu kadar az olabileceklere şaşırıyorsanız . Bence mümkünün ötesi zaten yaşamaya başlamış durumdasınız.

Düşünceleriniz her ne kadar idare şeklinizin o daralan çemberinde hareket edip, edemeyeceğinize zorlansa da. Siz hiç oyalanmayın var olan beklentileriniz de.

Neden mi?

Birçok insanın sahip olamadığı şeyleri, kendiniz de şu anda öğrenmiş olmalarına, izin vermenin artı eksilerini de düşünüyor vakit ayırmanın ve bu tutumunuzdan ise gurur duymanız gerektiğinin. Tam zamanı. Başka başka açılardan bakalım kendimize.

Mesela orta yaş üzerisiniz, yaşamınızla ilgili size iki sayfaya ayrılmış. Tek kaygınız herkes gibi an ötesi önce umutsuzluklarınız göze çarpar.

Ama gönül duvarınız da pembe çerçeveli bir resmin asılı olduğunu. Her ne kadar siyah beyaz renkler resmi. Sizden yakın ve uzağa itse de. O sizsiniz!..

Evet sizsiniz!...

Bunu kabul etmediğiniz takdir de ise olacakların başında. Şunların olmamasını kim garanti edebilir.

Örneğin:

Gözleriniz size ait olanı o anki ruh hali nedeni ile ihtiyaç duygunuz ayrıntıları bile gerçekten kurtarıcı darbeler yerine, nihayet suçluluğa bırakır iken. Baştan anlattığımız sayfanın birini siyah bir renk oluşumuna bilerek razı geldiniz.

Peki diğer sayfanıza nasıl sahip çıkacağınız fikrine gelince. Ondaki kurtulma zorunluğunu nefes almıyan burun deliklerinize iki pamuk tamponu çok rahatlıkla edebi sonsuzluğa sizi uğurlar uğurlamasına da... İçindeki o ben bilincini; bir tek sen biliyorsan. Karşı taraftakilerin insani pencerelerini açabilmesine engel olmamakla başlaya bilirsiniz...

Hava su kadar birilerini gözlemlemek bedava demiş iken. Hiç uzaklara gitmeden size bir örnekle anlatayım... Keza sanal dışında çok yakın akrabam olan birisi. Sürekli sayfalarında bir silah resminin yanı sıra hayata bakış açısını paylaştığını var sayıyor.

Buraya kadar iyi ve sonrasına gelince

Aslında o korkularının karşısında. Korku figüranlığı yapan o silahtan güç aldığını düşünülürse. Sarsıla sarsıla küçük adımlarla. Bakış açısını daraltıp daha temiz olabilmenin beklentisin de olan düşüncelerini yasaklıyor.

Onu bu görüntüden arındırmak kimsenin aklına gelmiyor. Yaptıkları öfkeyle arkasında tıslamak oluyor sadece... Oysaki en beter sorunların üstesinde birlikte gelmeli gelinir de

Sonuç olarak işlediğimiz bire bir konuyu size özetlersek. Bir birey işe kendisini tanımakla başlamalı...

NE ÇIKARSA ŞANSA...DEDİK..

Ve en çok kızdığım şey, cevabını bildiği halde bilemem korkusu

Hiç düşündünüz mü?

Ağız dolusu soruların sizde yanıt beklemesinin hatta büyük olasılıkların tutuna bileceği bir yer ararken. Ve birilerin üstüne vazife bile olmadığı halde ve ölgün bir akıntının içinde sürüklenmenizi sağlıyor.

Gidip, tekrar başa döndüğünüzün sıkıntısını o abuk sabuk ifadelerle düşünülmeceğini nasıl hesap edersiniz Bir anlık korkuydu. Ve Yeni de olabilir mi? Demeye hiç ama hiç cesaret edemiyorsanız

Açık olan ise bir tarafta insanlık doğru hata ile birebir kan bağı tartışması da. Sizin bunlara rağmen serinkanlılığını korumuş olmanız. Bütün endişelerinizi gerçek olduğunu sizin sizde ki hakkı kayıp etmeyle yüz yüzesiniz.

eğri doğru peşkeleşmesini göz ardı edip,ve düşünelim

örnek:

Ülkeler arasında birbirlerine gelip giderken belli sınırlamalar niçin var fikrini biz açısında incelersek. Düşmanınız iğne deliğinde bile olsa, Şüphesiz başarınızın hakkında kulaklarına gelen daha fazlasını öğrenmeye dayanmazlar.

Aslında başarınızı görme özürü olanlara inat hayatınızdaki değişikliklere hazırlıkla olmanız gerektiğinin yegâne kanıt bunlar

O zaman neyi bekliyoruz

Ve ya kimin yarısından aza ihtiyacı var, hep birlikte ona bakacağız

Düşüncelerinizi bir akar dereye benzettin. Karlı dağların yeşile yamanmış eteğinde.

Gümüş kemer misali; bir o kadar da dupduru. Ve gürül gürül, her dokunduğu yere canlılıkla huzur veren kısaca o akışı bizim için çok önemli. Her şey yerli yerinde kalmalı der iken.

Bu, noktada bencilik yapıp iyi ve ya kötü hallerinizde ona kızıp, sizden kilometrelerce uzak olan başka dereden. Bir damlası bile sizde ki, o sizi almayı mantıklı buluyor musunuz?

Demek oluyor ki Sağ elim cebimde. Çok iyi bir kumaşın sıkıntısı ile ceketim ilgili, bakışlarımla rastlaştığım. Her şeyin benim olabilme umudunu görür gibi oldum. Kendi dışımda

Bu da oluyor düşündeki fırtına kıyıları vurması an meselesi;.... Yaşam size özgü bir dik başlıkla ve dönüşümlü keşkelere devam ederek başka şansa kapalı olduğumuzu üzümlere çok rahat ifade edebilirim...

Zaralican

25-09-216 ist

AŞK-KAR...

[italik]

Yine gece yıldızların sek sek oynadığı vakitler desek daha iyi olur. Ve esen rüzgâr cılız, sıkıntısız yer gök arasında. O uğultunun son kâbusu ile geçimini sağlıyor gibi. Birinin uyanık uyarınca, ele yırtık cepleri halen ani bir düşüşün lakırdısında.

Lakin Aşkar'ın gözbebeğin de milyon değer de ki o yine yeni de sabahın beklenişi doğal olsa da. İşin bununla bitmediğini anlatırdı.

Anladı ki yüreği parçalanan buzulların altında. Yaşam en küçük olanı alıp gitmiş kendinde bi habersizce, işe, aşa tırnaklanan o nefisin doyacağı da yok. Kısaca varsayımlar düşüncenin o zebun gücü hızı azalmakta. Ha gayret içkisinde son yudumu alıp damağından boğaz boşluğuna acımtırak tadı ile buluşturdu buluşturmasına da. Pekiyi iyide dilin ucunda infilak etmeye hazır olan narasını ne yapacaktı.

Zara'nın sokakları beline kadar sessizliğe gömülmüş; en ufak bir kıprayı, olduğunu hesaplamaya vakit bulamadan. Düzgünlüğü bozulan umutları devre dışı oluvermişti kendiliğinde.

Kendisi buna dâhil hiçbir şey ona ona aitliğini açıklayamadığı kadar eni boyuna uzundu. Kısa oluşunu kavramlaştırmak içinde çok zaman gerekliydi.

Bulunduğu akıl lezyonu içerisinde az dışa doğru cevirdi başını. Bedeni sakarlığının tahtına oturmuşçasına bulunduğu küçük odanın her bir köşesine yokum ben çılgınlığını kabul ettirmişti. Sadece ışığın loşluğundan eni boyuna doğrulanan gölgesini takip etmeye başladı gözleri

Ve Göğsü daralıyor; midesin de ise inanılmaz ağrı ve kalbinin içinde minik bir çocuk dengesiz vuruşlar ile davul çalıyor gibi. Bu hem korkunç bir gürültü; hem de ondaki ritmi yakalama kaygısı da hâkimdi.

Bir adım ilerisi bir şeyi yapmayı ya da yapmamayı belirtirken. Bütün bedeni belirginliğini keşfetme çabasını unutmuş, koluna ise emsali sayılmayan o gelini takmış güvey gibiydi. Gölgesine imzasız kimden geldiği beli olmayan kapalı zarflar uzatıyor. "okurken yeni baştan yaz beni" diyordu

Oysa okumanın getirisinde olan bütün soruları ona cevaplayacak gölgesi değildi ki. Kalıbına tükürdüğüm geçmiş an ve an karşısında idi. Komik ama onda ki ona yalvarışı bir imkânsız başarmaktı kim bilir. Ve insan iskeletinde olan içindeki ses yerinden doğruldu. Dedi ki bu yalnızlık başımı okşamıyor artık. En acı yanım ise çocukluğuma ait renk renk kalemleri kırmış birileri siyah beyaz mahkûm etmiş beni....

Birden acı bir silkelenişle seneler öncesine itekledi düşünceleri onu. İlk karşı cinsi tanıma rezaletini yaşadığı anı nasıl unuta bilirdi ki

Kolay mı? Liseyi yeni bitirmiş bıyıkları altın sarısından hafif hafif karaya dönüşümü içerisinde. Bedenen oluşması gereken değişim onun cılız kaslarını pek etkilemediği kesindi.

Ensesine üflesen tüy gibi havada uçuşup, sonrası malum işte yerin yedi kat öpüşün de bulurdu kendini.

Yıl 1988 aylardan ise nisan doğanın şeklen canlanmanın vakti idi. o şehrin sıradanlığına alışmış. Doğanın canlılığı ilgi alının dışı bir durum söz konusu idi.

Çünkü iki arkadaşı ile beraber ve ailelerinin büyük destekleri ile okusunlar diye tutukları iki göz gece konu' nün yaşayan bir bireydi artık.

Kararlarını gemici düğüm ile düğümleyip bütün sorunları kendi çözüyor olmanın şansına sahipti. Bu nedenle cesaretinin arkasında yine varlığı yatıyordu.

Bir Pazar günü İstanbul'un yarım pabuçlu yer göğse sığmaz adımlarını bekler gibi bir çırpıda hazırlanıp limon kolonyasını da şişeye laik görmemiş bir tavırla başından aşığa serpiştirdi. Evin burun direğini kıran o rutubettin de uzaklaşmak adına az biraz zengin ayaklarına yatıp kız tavlama gidecekti. Arkadaşları kimler mi? yine çevreden daha doğrusu yakın sayılabilecek köylüleri olan Rutkay ve gül ağa gilin Rifosuy du tabi ki. Gece ve gündüz kadar uzak ve bir o kadarda severlerdi birbirlerini. Bir nevi birbirlerine sahip çıkma görüp kolanmasıydı arkadaşlıkları.

Aşkar ise verdiği sözün iyi niyetinden evden çıkmıştı bile ve yavaş yavaş bulunduğu fakir semtten uzaklaşırken dolmuşun camından evleri sokakları ara caddelerine kadar İstanbul'u yenede keşfedercesine hiç gözlerini kırpmadan

izlemekteydi.

Arkadaşları ile tam buluşma noktası hergele meydanı taksimdi.

Normalde hafta sonu olmasına rağmen kalabalık aynen balık istifi gibi olmasa da it dalaşsa anasını tanıyamazdı. O kadar ki insan insana uğultusu tikiş tikişti. Kısaca kulak zarı her sese kasktı durumdaydı.

Birkaç adım attı istiklale doğru lakin sağ omuzundan birinin tutuşu ile yerinde silkelendi. Karşısında pos bıyık göbekli saçlarını bıyıklarını simsiyah boyamış beli ki dişlerinde yeni yaptırmış kıl kıyafet resmen felaketti tipik Almancı emicelerden birisi olan Niyazi yıldırımından başkası değildi.

“Lan *okumun kürdü ne arıyon buralar da” dedi.

Aşkar’ın sesi titredi birden cümleleri boğazına gelip düğümlendi. Kem kümledi çünkü köye gidip hakkında babasına rapor vereceğinden de emindi.

“Heç eylesene arkadaşları bekliyorum be niyazi dayı ne olsun” dedi.

“yani süttten yeni kesilmiş kızlar hikâyesi he”

Aşka:

Yok, canım yaşım kaç başım kaç ne edem elin kızların ayıp yaa! Günahım almasan deyip minik kahkahalar attı. Kısaca Aşkar belaya çatmış fakat nasıl bu belandan kurtulacağını kara kara düşünmüyor değildi.

Niyazi dayı ise Aşkar’ı görür görmez de, kötü planlarına birini alet etmesine çoktan tek yönlü karar vermişti.

Niyazi dayı;

Tamam, utama utanma oğul derdini anladım... Paranda yok bu Bo...ku yemen için. Bak hele bir dinle beni. Ula be Müslüman hakikatimi sana değil gönlünün muradına anlatıyorum. Dirhem yalanım varsa ah şuradan şurası nasip olmasın bana.

Aşkar daha bir bakışlarını ciddileştirdi.

“He buyur dayı” dedi.

Yeminin boyu devrilişin vakti kısaca aramızda kalsın. Bir zamanlar bizde gençlik çapkınlık bazında az ipe ipneye bel bağlamadık. Of ya! Bak sen vallahi çözüldük buz gibi şimdi; karı kızı pek fazla takmamda yenilik olsun arada bir kaymak lazım ağız tadına değil mi? Dedi.

Çirkin boğuk boğuk kahkahaların Bitiminde ise derin bir iç çekip sözüne devam etti.

“O yüzden hiç utanma bekâr halinden elbet anlarız biz efendi oğlum”

Eyvah! Ki ne eyvah!... Bu adam sadakati gözden çıkarmışta bu fikrini kabullenmekte başka çare bırakmayacak gibiydi.

Aşkar edepli yetişmiş bir gençti, başın önünde. Adeta kıpkırmızı olmuş, adamın yüzüne bile bakmıyordu.

Niyazi dayı, konuya hâkimdi. Taaa! Başından beri. Aşkar’ın koluna girip gidecekleri yöne doğru çekiştirdi.

“Yeri gidiyoruz” dedi.

Kurbanlık koç misali sesini de çıkarmamın acısını yüreğinde his etti etmesine de. Arkadaşlarına verdiği sözü ifade etmesi imkânsızdı.

Bir iki sefer

“Dayı ben gelmesem” dediyse de.

Niyazi dayı kaçın kurası yer mi?yemeeeee!..

Gitmeliydi... Tek korkusu onun köye dönüşünün hakkındaki genel yargısı farklı algılanacak. Ve babasının sürekli takılıp oturduğu kahvehaneni kalabalık saatlerini seçip hem de bağıra bağıra aynen şöyle derdi babasına “komşu Taksim de serseri serseri gezinen senin mektepli oğlanı gördüm. Tam zirzopu kçından bile haberi yok. Emegine yazık okusa da kırktık sabunu gibi işe yaramaz der mi der?”

Ve sonuç olarak Aşkar gitmeye karar vermiş olmanın sessizliği ile İstiklal caddesini bir dakikada geride bıraktı.

Kim zaman bir adım önde; kimi zamanda geri kalıyorsa da yola devam etti. En nihayetinde Beyoğlu’nun ara sokaklarına ayak sesleri mihlayıp yıkık eski harbe sayılacak bir evin önünde durdu.

Aşkar korkulu gözlerle döndü Niyazi dayıya

“Burası neresi” dedi.

Akıl firarisi bizim apkın Niyazi dayı tam kafasının ortasını kapatan perçemi yumuşak dokunuşlarla biraz düzelti ve o kalın dudaklarını sağa sola büküp dedi ki

“Burası aslan terbiyecisi bir bayanın mekânı”
devam edecek

.....

AŞK-KAR

[italik]

Aşkar, zaten küçük olan gözlerini tepesine vuran güneşin ışıkları ile daha da bir küçülmüş renk karmaşası yaşıyor hem de tepesinden tırnağına kadar.

Ensesin den beline doğru boncuk boncuk terin izleri kar beyaz ipek gömleğinde belirgin izleri bırakırken o esen rüzgârın soluk alışına tempolu bir sallanış içerisindeydi.

İçeride acaba ne olacak merakı da ayrı bir dert olmaya başladı.

Yarım suçluluk duygusu onu tarihe büyük nam salmış şah ve Padişahlık konumuna getirdi birden...

Yok yok'. Zenginliğin zürafaya don giydirdiği anlara bile şahit olunması mümkün bir çağ kısaca, Loş ışığın kıymette bindiği saatler yani.

Gözlerin açık açığa bayramlaşma üzeri sis bulutu aniden dağılması sonrası; Raks eden cariyeler yarı çıplak zil üzengi içindeydiler.

Ayrıca sağa sola geliş güzel enva çeşit yemeklerin içkilerin bulunduğu bir yer sofrası ve düşünceleri o ortamın içine atmaktan beter ederken kendini.

Kabullenmesi zor ama beklentinin kısa kolu düşleri ile hal olmayacağı kesindi.

Bir yandan ise içeride kendini bekleyen şu aslan terbiyecisi hanımda merak etmedi değil...

Asıl diğer cepheye bakmak lazım'...Niyazi dayı vay beni beni heyecandan olsa gerek yerinde duramayan tay gibi; yeşil bir otlakta olmanın keyfi var olmasına vardı.

Yaşayacakları onların bütün ehemmiyeti açısından; Aşkar'ın bakışlarından kendisi hakkındaki düşüncelerini de hesaplıyordu.

Geldikleri evin sokağı insana aç olduğu saatler değildi.

Buna rağmen çakma sarışınlar, entarisi kısalır uzun sayılanları ile pencere balkonlarda şıpır şıpır su damlayan çamaşırını seriyor; yâda yan tarafındaki bitişik komşusu ile lakırdı ediyorlardı..

Ya o yer fidesi çocukları sağı solu tekmelemek koşmakla alakalıydı. Arada bir arabalar da geçiyor ve bunlar kimin umurundaydı ki.

Niyazi dayı mahalleden biriymiş gibi hiç bozuntuya vermeden adımlarını, yerden çeke çeke. Evi eli ile koymuş gibi buldu. Önce yavaş sonra hızlı adımlarla Bir iki basamak çıktı.

Kapının demir halkasını usul usul tıklattı. Çok sürmedi kapı korkunç bir gıcırta ile açıldı... Tohumuna tüküreme menteşe bu hale nasıl geldiğinin ispatının nedeni açığa çıktı böylelikle.

Niyazi dayı:

Bıyık altından kıs kıs gülerek

"aç kapa ne olacak can mı kalır kapıda? Lakin kapı açılmasına açıl da kimse yok kendilerini karşılayan da. Belki de buranın adetti böyle kapı açıl susam açıl susam dı." dedikten sonra

Niyazi dayı hemen ön tarafa geçti çünkü daha önceleri gelip gitmişliği varmış demek ki.

Aşkar'a Kaş göz işretleri ile "çık yukarı" dedi.

Aşkar ise çora düşmüş tavuk gibi düşüncesine yeni yenisini alırken. Ne oluyoruz abi nere gideceğim cümlesini bir türlü kuramıyorum dilinde.

İçerisinin loşluğu zaten başlı başına ürpermesine yeterken birde aşırı havasız aynen besi malının şey ettiği şeyi gibi kokuyordu.

Acemi çapkın Aşkar, içindeki sese kulak verdi. "yok, yok arkadaş burada huri bile olsa şey edilmez" dedi.

İçeride iki kadın vardı. Türkçesi bozukluğuna pek aldırmaz etmeye yağ teknesi saç başı toplu ismi lazım olmayan kadındı; ötekisi ise kırkın üzeri el ayak işlerine bakınan o kuru kara kalçaları çıkık olandı

İçeride ki soğuk pazarlığa midesi o kadar bulanmış ki

Artık Aşkar sesli düşünüyor.

Dedi ki "Nerede aslan terbiyecisi yahu bunlar pireyi bile terbiye edemezler ki" Kısmet bilindiği gibi gözü köre ışık senin neyine der. Bu da aynen öyle bir şey

Niyazi dayı ise Aşkar'ının sesli düşünmesine pek bozulmuş ve kadınlara da ayıp olmasın diye Parmağı ile sus işreti yaptı

“Suuuuuuuus! Da.

Aşkar sinirli bir şekilde yanıt verdi ona

“Ne susacağım yaaa! abi baksana halimize tırnak çakısı ile kabadayılık yapıyoruz ”deyip hızlıca pencerenin önüne konulan sandalye oturdu.

Önce kafasını iki elin arasına alıp, pencereden dışarı bakındı odanın dışındaki hayat o kadar farklı ki kimsenin verecek parası olmadığı kadar alacağı da yok olduğunu anladı.

İnsanı insanlığın kirine bırakmak ne kadar kolay ama Ya o kuşlar kuşlar semanın bağrında hiçe yazılmakta keza şairin dediği gibi” emek su bedava olmayadı...

Yaşı, konumu ne olursa olsun, içinde var olan sevgi dolu sezgileri güçlü ve bir o kadarda cılız ifade bulması önemliydi. Aşkar düşüncesinde hayal edip ve gizli bir hayranlık büyütüp beslediği o kutsal dişi ile buluşma fikrin de yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

Bunla beraber kendine dönüşü gerek davranış; gerek duygu biçiminde ve istenci güçlü olanı bekleme bakımında yetersiz olan hissi hâkimdi. Kendi menfaatti bakımında; sadece bir seferliğe mahsus olmak üzere yaşanması var olanı seçe bilir miydi?

Kocaman bir hayıır! Elbet ki.”

Vicdanın darağacı celladını hiç rahatsız etmez sanılır. Ama içindeki kargaşa ile beraber sanki bedeni yeryüzüne veda ediyorken.

Mazlumun adalet halkası, ondan şunları da dile getirir.

“Tedbiri elde bırakma; çareyi kaçmakta bulsan bile.”

Evet, bu sözün haklı tarafı çok,

Ne yapıp yapıp onu iş ki yürürlüğe koymasını becerecek; o güce sahip olmasına gelip dayandı her şey.

Niyazi dayı ise eline geçen fırsatı; Aşkar la pay etme çabası ile Odanın içerisinde olup biteni kendine doğru geldiğinin katı içerisinde. Yapmış olduğu pazarlık hararetli bir tartışmaya dönüşmüştü. Nuh’un sözde mihlandığı saatler dön dön bir türlü bitmiyor ve uzadıkça da uzuyordu.

Aşka daha fazla dayanamadı bu duruma oturduğu yerden kalkıp kadınla Niyazi dayının yanına geldi. Dedi ki “Ablam siz böyle hararetli konuşurken; birde aklıma şeytan işedi de. Ve ben haklı olarak düşündüm de acaba sizde çocuksu bezler var mı?”

Kadın bir adım geri çekilip, derin bir nefes çekti eline tutuşturduğu sigarasından. Sinirli bir şekilde “Yok, bebeğim” dedi

Aşkar:

“Yok demek ki” dedikten sonra kapıya yöneldi. Bir an önce bu ortamda kendi azat etmek için eline bir fırsat geçmişti ki

Niyazi dayı dil freni adeta boşta, bas bas bağıriyor “ Ulan babanın kemiğine sıç... m senin ha! Çıkarsan dışarıya bil ki adam değilsin” dedi.

Aşkar cümle söze ayak direten bir bakışla yalvarıyordu. Niyazi dayıya

“Abi bunu yapmam sana yapaaaamam!....”.dedi

Niyazi dayı:

“ sen beter ol akılda milim ’sız herif... Karıyı becerecen. Sanki bana tebelleş ol diyom. Geç dedim... Şu karşı ki odaya”

Aşkar az düşününce geri dönmeye karar verdi. Kıyısı tamamen taşlık olan kaderine razı gelip, odaya yöneldi.

DEVAM EDECEK

ÖNCE İÇİNİZDEKİ KİR TEMİZLEYİN....

[italik]

Kadercilik çağın kara sayfalarını o kadar doldurmuş ki. Çocukların öldürüldüğü bir dünyaya lanet olsun derken.

Toplum olarak ne kadar güvendeyiz sorusunu biliyorum ki bu günlerde üstü kapalıda olsa da herkes sıkça kendine soruyor olması.

Önemli olan sormanın ötesi cevapları doğru algılandığı da neticeyi geciktirir mi? Noktasına da dikkat çekmek istiyorum.

Kısaca sevdiklerini koruma adına tehlikenin geliş yönünü göre ne kadar hangi şartlar ile bakıldığı da önemlidir. Uzayan tırnaklarınızı kesmekten beter; tamamen kazıtmayı da düşünüyorsanız siz sizlere zarar vermeye geldiğinin açık ve net göstergesidir.

Bana gelecek zararının savunma adına elimden hiçbir şey gelmeyişi korkularımın daha da artmasına tek neden kim?

Peki ya! Çocuklarımızı cüce beyinli varlıkların pis düşüncelerinde nasıl koruyacağız bunun her gün bir örneğini yaşıyoruz 100/95 Müslüman kabul edilen ülkemiz de.

Dini konularda ne kadar kurban meraklısı olanlara sözüm "Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz demi" ama çocukların ırzına geçiliyor. Kadınların bedenlerinde bıçak darbeleri ne kadar hoş değil mi?

Yâ da yeni baştan tekbir sesleri ile insan yakmak ve yıllar önce siyaset budalalığında solcular iyi çocuklardı. Ve cellatları biziz demek...

Aynı düşünmeye biliriz, Keza aynı dili de konuşmamaktayız . Bu seni bana zarar vereceğinin hakkını vermediği kadar da alamaz da.

Evreni geniş bir duvar olarak düşünün ve yaşama hakkı da. O duvara çakılmış bir çivi gibidir. Her canlı o karede olan yaşama haklarına sahiptir.

Ama âmâsı da var. Bunun daha tabana çeken iğrençlikleri nasıl görmezden geleceğiz.

Namusu kadınlara yüklenmesinin açısında çaba verenlerin hele ki gereksiz çılıklarından namussuzluklarına eyvallah mı diyeceğiz?

Zora ki verilen haklar gittikçe basitleşen düşüncelerini de gün yüzüne çıkarmış. daha ne diyorsunuz? neeeeeeeeeeeee

yan çizip bol keseden atarken şunu iyi görün ki...

İnsan hayatı bu ülkede ucuz. Çünkü halen Müslümanlığı öğrenen ve rüzgârın yönüne göre esen zihniyet olduğu sürece ne biz nede çocuklarımız güvende değiliz.

ah ile vahları yükleyip omuzlara o kader fitratınızı başınıza çalın...

susarız...:(((

sus bakalım siz ...

☹(((
zaralıcın...

SANATTIN İÇİNDEKİ BOŞLUK NEDİR?

[italik]

Mesela, sanatın sonsuzluğa uzanan bir merdiveni olsa; herkesin en zirvelere çıkma telaşı ile birbirini ezemeyeceğini kim garanti edebilir ki.

Ve bu tek bir sesin ani yükselişi o kadar çirkin bir gürültü oluşacağı an ve an ortada.

Sonra herkesin kendi hatalarının ve aç gözlülüğünün üstünü kapatacak bir avuç toprak bulma zahmetine girmesi de. Türlü türlü şekilde ortaya çıkması bir o kadar da basittir.

Bendeki sanat türevini sık sık masaya yatırırken buluyorum kendimi.

Ama haaa! Kesinlikle bu kötü şiir yazdığım olarak da algılanmasına üzülürüm. Evet, nedenler iç içe açılan kapı gibi ellerimde birbirine benzeyen yüzlerce anahtar tomarı hepsini denemekle zamanın ne kadarını harcarım; ne kadarını kendi aleyhim çevirebilirim.. fikir önce oluşur beyinim de sonrası şansa kalır demekte büyük bir olasılığa baş başa bırakır beni.

... Yahu o kadar merdiveni alın teri ile çıktım ve düşüncelerimin neden şimdi sıfır noktasındayım ve bu kapıların varlığından haberdarım anahtarlarda elimde. Buraya kadar mantıksal olarak iyi gidiyordum da. Keza bir eksik yanın bendeki aklının çok geç algılamasından mı? Kaynaklanır şüphesi başlar.

Yok, böyle bir şey ben başarımın zirvesindeyim ve yüksekli korkuma rağmen en tepesindeyim asıl çözümsüzlüğü elime veren şey ise bu kapıların arkasında beni neyin beklediği önemli değil mi?

Tabi yanıma bana yetecek kadar malzemem var. Lakin bunları dizecek rafım ve ya kasaya kadar gelişine eşlik edecek okuyucum var mı?

Var demek için bir iki tık geride takip etmek gerek teknolojiyi denesem. Alize, harikalar diyarı diye bir yerin kanıtlanan bana özetleyen hata gerektiği kadar ikna edecek kimsede yok. Biz ne kadar görmezliğe versek te çok şeyi kelamın adı tam üstünde.

Sanal âlem diye bir yerin varlığında ne kadar kendimi tanımış ve kanıtlamış olmalıyım ki ve düşüncelerimdeki o kopuk yerleri güçlü düğümler atayım.

Yâ da ağır taşlarla temelden başlayıp tavan ile sonu bulayım dersin. Ve inşaatın her aşmasında ucuz bir malzemenin varlığı ben buradayım dediğini duyar gibisin. Çünkü ucuz olanın asıl nedeni pazarlamanın içerisinde yatmakta olduğunu görmezden gelen kadar suçluyuz bizde..

Sana örnek olacak bir sanat adımı ya ölmüştür ve yahut ta tarihin en güzel sayfalarına gerip, orada senin neden halen o kapıdan içeri girmediğini açık ve net bir şekilde izah eder izah etme başarısını yeni sanatta adım atılmış birilerinde aramamanın nedeni bir bir eksiksiz sana öyle bir açıklar ki "ocağın bata" geldiğin kadar gitmişsin halen farkında neden değilsin?

Buraya kadar sanatın tek bir açıklaması var tek tip elbiseye bürünmüş herkesin kendi kendini şair yazar vs. vs. ilan etmesi daha ötesine umutlu bakınmanı engellediği kadar yorar da.

Düşüncenin zenginliği inan ki o kadar kolay değil etrafını saran bir sürü gereksiz insanın senle çatışması onun dışında dikkatin dağılmasına sebeptir...

Kötü örneklerin bir parçası olmamak için kaleminin kâğıtla arası açıldıkça da açılır....

Devam edecek

KIRIK KADEH...

Pespembe pamuk şekeri gibi evin bütün düzeni, çocuksu ellerin gülüşlerin izleri kalmışçasına ha ağladı; ha ağlayacak bir hissini varlığından öte arada bir dağınıklık olsa da.

Her şey yerini daha da net benimsemişken İnsan daha da bir meraklanıyor. Kendi iç sesinle sesli düşünüp, birde cevap veren olanı bulsa ne kadar güzel olurdu.

Fakat bu hayallerin kart postal sesli oldu onca yıl içinde kaç temizlikçi kadının hamaratlığından nasibini almış kim bile bilirdi ki. Dokunuşların şahidi kulaktan ağır işitir,

Evet, gözlerin şahitliği cümlelerle sırnaşana kadar ise dudaklar terk eyler gönül kalesini

Susar susar haklı olarak " her şeyi unuttum hatırımda kalmadık ki "der. Tek özel kelime ile sorunun birde o cevaplanışa yarım kalır.

Uykunun bedene iyi geldiğine kanıttı, Gece yorgun kollarından atmıştı karanlığı; Gün ışımanın maharetin de ve kalın perdelerin hissini kırarken içer de ise bir bedevi çadır misali o tutkulu yürek için için yanıyordu.

Ve hangi anı galip çıkıp ben halen senin yanındayım. Bıraktığın noktayı diye bilirdi ki. Giden göğüs kafesinde uçurumların alasını bırakmış hani derler ya ölün varsa ağlarsın ya sağ kalının vebal yükünü indirecek yer bulamama da büyük mesele. Olduğundan düzensiz masanın üzeri ve komodinin gözleri sararmış resimler mektuplar sanki can çekiyor artık her şeyden uzak küf arası kitap yığıntıları odanın her tarafını kaplamış kim okumuştun bunları demek isterdi. Yani yazılanın sahibi yine yazarın kendisine kalmış gibiydi. Nefes alacak attırtacak bir şey kalmamanın son noktasında idi.

Düşüncenin iç savaşı sürerken kırık bir kadeh nedensiz tozlu tarafın üzerinde yer düştü ve o ses o kadar ürkütücüydük. Homurdanma arası sesle dedi ki" yok sanırım onun yerinden düşüş nedeni rüzgârdı. Eli eteği titrek rüzgâr gelince nasıl sabit yerinde dura bilirdi o kadeh demi ama" dedi. Kadıncağız...

Bu gösteriyorduk ki Geçmiş anlar insana öte her şeyi barındırıyordu. En başta korkuyu için için ağlamayı hani bahçe duvarını aşır, iki eriğin dalından ayırmaya kadar gerçekçi unutulmaması gereken damakta ki o tat ekşimişi buruk yüz ifadesi kazanılıp, ötesi kayıp, etmeyi kabul etmesine kadar derin ürkütücüydü.

Öfkenin birebir kıyaslandığı o bize yerleşik alanların sonu uçurum olsa da. Gönül hep iyi tarafından bir demet hazırlar sen yaşadın yaşatın bu sevgiyi ne kadar erken bitse de işte payın bu kadar razı gel inkânının keşkekler de ki sus çığlıkla öyle bir harmanlar ki duyulsun sesin şiir olur yarım eksik roman olur seçim senin diyen anların tam vakitti bu gündü...

Ah gençlik senin hızına yetişmek imkânsız hele çocukluk ne kadar enfes bir görüntü mahzunsun yerinde duramıyorsun

İçim dışım neşeyi sobeler ben benden saklandıkça bulun beni bulun hadi diyen kaç çocuk ruhlu insan kalmıştır bu dünyada

O anın izlerinde koşuyor peşimde rüzgâr papatya kokuları ama ben gelincik severim tıpkı benim annem gibi kırmızı yanakları al al ve bunlar Her hatanı göğüsleyen annem gibi muazzam bir tabloda çıkmış kadar güzeldiler.

Kocaman iri yeşil gözleri fındık bir burun dudaklar yarım ay şekilde bal bal küpü bahçemizin gelişi güzel yerlerine ekilen ince çınar ağaçları sanki fiziğini hesaplaşmasında. Boy zaten kendince harikalar diyarında ve dimdik sonra o saçları ince beyaz tülbenttin altında ipek kozasından yeni çıkmış ışıl ışıl parlaması ne kadar güzeldi adına özeldi.

Erkeklerin kadında düşünülmesi gereken tek özellik var

Ah bu kadın doğurganlığın en kutsal noktasında öpülesi koklanası teni kokuşun da lakin bu gerçek hayali verimsiz ne yapandan ne kadar anladığına övünse buda çok sürmüyor yavaş yavaş bir duman ekseninde kayıp oluyor

Ne kadar seslensen inadına yükseliyor yıldızlara bilinmedi ki masal diyarlarına doğru belki de onun geldiği asıl yer orası ondan giderken bu kadar katı hiç duymuyor dönüp geri ye seslenene ağlayana bakmıyor. Bir çocuğun ana seslenişini kulaklarımı sağır edişimin son cümlelerini çok sonra konuşulurken ulu orta duyarsın onun öldüğünü vaaaaah bu nasıl bir şeydir ki demene fırsat kalmaz nefes alman sıkılaştır kalbin senin milyon adım önünde atarken gerilediğin geride bıraktığının sebeplerini küçük dünyada öte dünya ya habersiz nasıl gittiğini sorgularsın sadece sorgularsın kendi iç dünyada.

Daha çocuksun aklın buna ermez derler. Büyük lafı bu noktada geçersizliğini bu günde koruyor ne yazık ki. Demek istediğim aynen şu bilmediğin bir şeye herkesten önce sen sahip olmuşsun ya da elinden çekip alınmış yüreğinin buna dayanmayacağını düşünmemişler

Ah işte ölümlü tanıştığın anın ötesine geçemiyorsun.

Susuyorsun

Nedenlere hep susmalısın

Ağladığın üzüldüğünü gören olursa bu sefer seni yüreksiz korkak sınırlar acı bir biberin damağında bıraktığı tat gibi sen saklamalısın korktuğunu

Herkes mavi sever diye sen sevmek zorunda değilsin siyahta güzel acılara ne güzel yakışıyor ve ya yakıştırmışlar teksin kendi içinde kimse seni farklı kılmaya zorlamıyor

Saklanıyorsun semanın yersizliğinde

Aman ha sen sen ol kuşların uçuşuna da özenme ayakların toprakla o kadar dengeli yürüyorsun ki

Koşmalısın beklentine ne mavi nede gri bulutların öfkesinde olmamalısın.

Eğer acı çekmen gerekliyse zaten islanıyorsun göz bebeklerinde yanaklarına doğru işte senin renklerle kavgan ölümle kavgan kadar bir avuçta toplanır yine sensin yine teksin...

Ve babam:

Ne şansa ise hep yarım gülüşlü sevdalara yenildi. Her baba gibi ufak yüzlü kır saçlarının bir bölümü dökük büyükçe olan kulaklarını daha da çirkinleştiriyordu. boş bakışlı acılar yenik ben bunu nasıl mı? Anılıyorum. Omuzlarının taşımaya gücü olmayan başı vardı. Hep yere bakardı aslında utangaçtı gözlere cümlelere susmanın ne kadar yakıştığını. şimdi daha iyi anlıyorum.

vaaaaah babacığım benim ne diyem ben bunca acının içersin de sana zaten denecek sözüm olsa artık diyemem sevgiye dair ama çok zaman geçti bunları sana demeye.

Asıl önemli meselemiz ise düşman bile ağlamanın sesine geldiği bir dünyadaydık. Annemin gidişinden sonra konu komşu akrabalar tek tek evlerine çekilip gittiler. Kurulu bir düzenin afet zadelere ben babam kardeşim zezem o koca evde üç nefes kalmıştık.

Ta ki o Çarşamba sabahına kadar evimize bir ablanın gelişi mutlu mu? etmişti beni yoksa yaşayacaklarımızın acısından mı? Bu sefer ben hiç konuşmuyordum kelime unutkanı ilham beklentisin bir şairdim. Oysa avuçlarım hislerim dolu dolu istemeyin sakın haaaaaa! Vermem kimseye

Ben annemi isterim ekmeğime çilek reçeli sürsün şekeri ellerime yüzüme bulaşsın o kızmaz o parmak arasındaki kirliliğimi görmez yeni sever okşar saçlarımı kızım diye.

Kırık bir masada mutluluğun sunumu o kadar acıydı ki kabullenmek zordu ve Oldukça eski yeşil koltuğun kenarına iki kardeş ilişmiş boş bakışlarla kadını izlemekten başka çaremiz yoktu.

Kadın mı? Esmer biraz etine tombulca idi. Sirasına şaşırılmış çarpık çırptık dişi ve Dudakları kalın vişneçürüğü arası mordu sanki.

Hiç alışkın olmadığımız bir kokusu vardı. Tarçın gibi odunumsu orman esintisi olmalıydı bu koku her neyse herkes annem gibi kokacak değildi ya... Limon kolonyası sürerdi bazense el kremi kısaca sabunun yerleşik halleri ama güzeldi kokusu anneciğimin...

Neme lazım; Saçları sarı süpürge yontuşu gibi ama bu kadında kendince güzel sayılırdı. Babam ise süt dökmüş kedimi desem evine yük taşıyan karınca sürüsünün düzenli hareketleri içinde ve bir o kadar heyecanlı bizim çocuksu bakışlarımızın izni dışında o kadına el şakaları yapıp şirin görünüyordu.

Acaba babam annemden sonra âşık ola bilmiş miydi?. Bilinmez ama bize bakacak birisi lazım gördüğü için getirmişti besbelli bu kadını...

O kadın varlığı ile geceleri evimizde ut çalınmaya başlandı. Sonra eline darbuka alıp sonra o süslü boncuklu elbisesini giyip, müzik eşliğinde hem rakısını içip hem de dans ederdi.

Biz onu izlerken ne kadar beğenirdik alkolün etkisinde bizi öpücöklere boğmayı da ihmal etmezdi. Günler böyle şen şakrak akıp gidiyordu.

Akılıma takılan bir vardı ne o kadın nede babam annemin yattığı yatak odasında hiç uyumadılar. Çünkü içkinin verdiği sarhoşluktan yerlerinde sızıp kalıyorlardı.

Bizde onların yaşam koşullarına çarçabuk uyumu sağlamıştık yatak yüzü görmeden kıvrıldığımız yerde uyup kalıyorduk...

Dört kişi olmuştuk hazırda para yavaş yavaş tükeniyordu. Babam çalışma koşullarını fırsat bildikçe konuşurdu aah para olsa derdi bilmiyorum nasıl olduysa Paranın meme bankası o kadından para alıp, babam yeni bir kamyon aldı Kırmızı ablak yüzlü bebelere benzeşen ooh! Kocamandı.

Konuşulduğu gibi Kasa kasa Adana dan dan İstanbul'a meyve taşıyacaktı babam. Tabi biz bundan ne kadar nasipleniriz biliyoruz.

Rahmetli anacığım çok isterdi kilo ile değil de kasalarla meyve sebze almayı keşken yaşayıp bu günleri göre bilseydi ben annemin hep çilek almasını isterdim. Bu vesile ile çilek reçelini daha bol sürerdi ekmeğime kim bilir!

İşe başlayan babam haftada üç sefer yapıyor yarım uyku ile bizi görmeye fırsat bulmadan gelip gidiyordu.

Ama o kadın hiç eğlencesinden vaz geçmedi bu seferde başka amcalar eve gelir oldu. Onlarla keyfince dans ediyor içki içiyordu.

Bizim babamıza tek kelime etme şansımız yok gibiydi. Artık makarama patates şehriye çorbası yerine amcaların vasıtası ile kebaplar pastalar meyveler yiyorduk. Kız kardeşim bana sakın deme babama biz bunları yiyemeyiz "salak kız işte" o biraz boğazına düşküdü hep yerd bir şeyleri.

İşte buraya kadar sustuk midenin yağlanması için birazda kadının bize iyi davranması da yatıyordu.

Bu izzetti ikramın sefası çok sürmedi. Artık yaşantımız sokakta pencerelerde konuşulduğunu da görüyordum.

Komşu kadınlar; "yazık bu çocuklar kadın yollu imiş vah vah diyorlardı" yollu ne demek onu bile bilemiyorum. Garip bir kelime kimseye de gidip ya yollu ne demek diyemiyordum.

Hatta bir iki keresinde cesaretim toplayıp, komşu kızı olan gizeme soracaktım. "yollu ne demektir" oda küçük benim gibi nereden bilecek yollunun ne demek olduğunu demi vaaz geçtim.

Dedikoduların çoğalması yüzünden, Tamamen içeriye kapandık herkes bizden nefret ediyormuş gibi o yaşta kadının suçunu üstlendik. Akıl erdiremediğim çok bencilce rencide eden bir davranıştı onların bize yaptığı. Lakin çevrede adımız yollunun üvey kızları olarak söylenmeye başlayanlara kızırırsam da halen anlamıyorum yollu ne demektir? Annem bu yollunun ne anlama geldiğini bilmediği için olsa gerek hiç konuştuğunu duymadım bilse kesin bize söylerdi. Vallahi bu derece cahil kalmamızı istemezdi.

Bilmediğim kavramların içersin de bocaladığım içinde Annemin gidişine içerlenmem olanaksız

“Niye gittin bak yolluğun ne olduğunu bilmiyorum ben annem” dedim

Bu yüzden hep geceleri yastığıma sarılıp ağlamıyor. Bu kötü insanlar başkalarının suçuna kaderimiz neden ortaklık yapıyordu ki. Hiç bilmediğimiz yollu kelimesi yüzden günah keçisi yapılmamız ne kadar doğru olabilirdi.

Ve babamın gelişleri uzuyor sadece yanındaki ağabey, bize para bırakıyordu. kadın her seferinde küfür edip bu parayla ev geçinilir mi bey efendi diyordu. Parayı meme bankasının arasında bir hamlede kayıp ediyordu...

Günlerin geçişlerini anlamdan biz bu şekilde kaldık

Bilmem kim gidip söylediye Ve babam her şeyi öğrendi. artık son geceye kadar gelmiştik. Bağırtilar ile mutfaktan salon geçtik iki kardeş ve kadın kanlar içinde yere uzanmış bir don fanilalı olan amcada yanı başında yatıyordu.

Babam yine suskun gözlerimizin içine bakıyordu.

Ne yanına gidip sarıldık nede o çağırdı öylece ne kadar kaldık bilmiyorum.

Meraklı komşularımızın kulağı bizdeymiş gibi duyup kapımızı çalmadan hiç dururlar mı? Ezile büzülerek tek tek içeri girdiler

Kimsenin umurunda değiliz aslında. Aralarında fısır fısır konuşurken duydum. Kara Cemal bu sefer gerçekten yolluyu öldürülmüş dediler.

Annem öldü bu kadın ise öldürülmüş yine kafam karıştı nedir bu ölüm neden hep bizim evde adı geçiyor dedim.

Ölüm kokusu iki sefer burnumun ucuna kadar geldi bu son sefer babamı da alıp götürmüştü belki de hiç gelemeyecek elimde işte bu kadeh ile evimizden birilerine bırakılmak üzere alınmıştı....

[italik]

Yalnızlığa hiç hazır değildim....

//////////Her zamanki, sabah yürüyüşü sonrası arkadaşımın bana kendisinde var olan o yalnızlaşmanı korkularının nasıl kronik bir hal aldığını anlatırken. İşte bu noktada acaba bende mi? yalnızlaşmanın bir kahramanıym diye kara kara düşünmeye başladım.

Günümüzde var olan hayat koşulları ve koca kentlerin insan patlaması yaşadığını var sayarsak. Küçük ayrıntıların içersin de bunla beraber de yalnızlaşmanın kat ve kat kendi içinde çoğaldığını da görmüş oluruz. Şu ana kadar aslında herkesin yalnızlıkla değil de. Suskunluk birebir anı olduğunu düşünürdüm. Meğerse hiç öyle değilmiş...

Konu yalnızlaşma olunca evet Laf lafı açıyor da. Hele ki yalnızlığın bir adamı vardı. Şimdi onu anlatmamak olmaz demi!

Çok samimi arkadaşım olan rahmetli Asım kısmet bir şiirinde derdi ki "Yalnızlığım korkmasın diye yalnızlığımı bekliyorum" Ne yazık ki! Onun için başka seçenek yoktu. Bu onun yaşamının içersin de alışa gelmiş bi durumdu." Benim şiirsel düşüncemde de yalnızlıkla ilgili çoktur örneğin; Yalnızlığını sev hem de bir şiirle Ve sakın korkma yalnızlığınla öpüş onun zürriyet peydahladığı fantezileri hiç gelişmemiştir. Kısaca alan razı veren razı misalince...

Yalnızlaşmanın sebepleri kaçta ayrılır. bundan nasıl kurtulur diye diye oturduğum binanın kapısına kadar geldim. Ve ellerim uyuşmuş kaskatı bir şekilde avuçlarımın içindeki anahtarın bu kapıya ait olup olmadığını düşünmeye başladım.

Altıncı katta çıkmak için bütün kayıp kişilik kavgasını benle edip durdum. İşin, en enteresan tarafı yaşamınla şu an ki anı sorgulamanın, bende ki dozunun yüksekli. Onca zaman içeresinde benim benimle olan yalnızlaşmanın neden farkında değilim dedim.

Bir kızgınlıkla sesli düşünerek yahu! Ben Niye çıktım bu sabah yürüyüşüne ve çok sıkça rastlaşmadığım arkadaşşıma rastlaştım... aaaaay! Çok fenalaştığının şahidi sadece benim ve oturduğum dairenin tam kapısında buldum kendimi.

İnanın ki karşıma tanımadık bir yüz çıkacak kaygısında yedi büklüm olmuşum. Gözbebeklerim bir noktadan sonra yumru yumru şeklinde ve avuçlarımın içi terliyor. kalp atışlarım olduğundan daha hızlı atmaya başladı... Sivas'ta bir deyim vardır. Çokta severim"anaaaa mezarına su dökenler çok olsun" bu deyimim benimle eşleşmeyen noktasında mıyım şimdi? Dedim.

Yooooook, yok daha neler içi boş bir düşünce dedikçe
Yine gitti benim düşünce sinyallerim(☹))

Hey melamınye! Bana ait olan hayat düzenimin arkasındaki bu sis perdesini nasıl aralaya bilirim. Ben zaten tek başına bi şey yapamam ki? Bunun başka açıklamasına hazırlanmam bir dakikamı aldı. Ama iyide. Ben giderken kızım yatağında uyuyordu. Gecedен ablamın kızı olan Gülay'ım ve Ümidim gelmişti. Onların halen kokusu var yatak odasında.

Bu arkadaşımın yalnızlaşmasının hikâyesi benle niye alakalanıyorum ki
Ve nefesim diğer nefesimle iteklenirken açtım kapıyı
Oh derin bir nefes aldım.

Bu evin bana aitliğini ispatlayan duvarda asıl duran resimlerimiz koltuğun ucunda yere doğru kayıymış siyah şalım ve birkaç göze ilişen ev eşyaların benle tanışıklığını algıladıktan sonra.
Kızımın odasına koştum. Her zamanki yastık yorgan bir tarafta dar duman bir şekilde uyuyordu kuzucuğum...
Bir solukta annemin odasında uyuyan Gülay'a ve ümitte bakındım. Onlarda gayet normal uykunun en derinliklerindeydiler.

işte arkadaşımın yalnızlaşma korkusuna derinleşmeden de çok şükür kısa yaşadım...(☹))
zaralican[italik]

AZAT!...

Adı aşk olunca O bıraktığı hasarın boyutunu çok iyi analiz etmek açısında son noktayı bağlama noktasından tekrar edip, hatalarını gözden geçirmeli ;.ve ya sonraki bir tekrarın olması halinde nasıl davranılır bir nevi açıkları kapatmaya tedbir alınması bakımdan önemlidir bütün bunlar.. Asıl önemli olan şey nedir biliyor musunuz?

Her açıdan yaşananları algılamanın yolu tek taraflı düşünmemede geçer. Çünkü yaşananlar dediğim gibi, hasar boyut direk ateş kıvıllığına varmadan kül halini alır. En ufak bir kıvılcımda siz sizinle mahrum edebilme Şanslısı olabilme özeliğini kayıp edersiniz

Bundan dolayıdır ki! Biz konumuzun bütün nedenlerine aşama aşama yaklaşalım. Tabi ki evrenin genel yapısı ile alakalı gözle görülmeyen o ışık gücü ile karşımıza suya sabuna dokunmadan çıkar.

Bu arada ise hakikatte el ve göz temasın da olman olanaksız gibi. Aslına bakarsak aşk güzel bir şey acı yanı bunun neresinde sorusu apaçık ortada.

Lakin bunun bir canlıya yansması o kadar ilkel ki! Ve bunu ilkel bir şekilde yok oluşunu his edemeyiz bile. Çünkü insanın yapısında ve temel taşları oluşturan büyük bir enerji hâkimdir. Ama bu enerji bazen o kadar birbirinden yüksektir ki! Her iletişimde kendi içlerinde irili ufaklı parçalanmalar yaşanır. Aynen süngerin suyu çektiği gibi içine emer emer tükenme noktasına kadarı ile kalsa iyi, Eksilen tarafa fazlalığı olan tarafa kendini bir türlü anlatmaz. Ve haklıyken suçlu duruma da düşmesinie bir anlam verememesi de var.

Yaşamın bir bölümünü eksilirken diğer bölümü inan ki iki kişilik arasın fena halde sıkıştığına şahit olabilirsiniz.

2

Sevgili arkadaşım Mine Kızıldağ zaman zaman özel hayatımda yaşadığım o gel gizleri çok iyi biliyor. Sağ olsun desteğini hiç esirgemez benden. Elinden geldiği kadarı çözüm arar daha rahat bir şekilde yaşadıklarımın ağır hâkimiyetinden kurtulmam açısını dışaradaki birinin gözü ile değerli kılar. Ondaki enerjiye hayranlığımı keze yenilmek isterim sizinle.

Mine Kızıldağ'ın bir gün hiç unutmam izlemem için bana bir yaşam koçunun videolarını göndermişti. ilk başta izlerken eften püften şeyler bunlar deyip, kısaca anlatımları pek samimi bulamadım. Her seferinde aman! Bunları bende biliyorum havasına girdim. Bilmek öğrenmememin önüne geçtiği yanılgısına çok daha sonra düştüğümü anladım. iki duvar arasına sıkıştım canım acıyor sesimi bir tek kendime yükselte biliyorum. içimdeki volkan gidikçe büyüyor büyüyor her an karşımda patlayacak bir durumda. işin garibi o ki! Zararımı telafi edeciğim kişi ve kişilerle hiç alakam da yok.

Her şey cevapsız biçimle dizi döven o kavgadayım hangi anıma dokunsam ellerimde tuzla buz oluyor... dediğim gibi bir kendi kendiliğime sesleniyorum.

Kafam meşgul cevap vermek yerine beyinim kilitlenmiş ve ruhun uyku halini seçmekten başka çarem yokmuş gibi. Kim kırdığa inat oturduğum yerde uyukluyorum. Her bir sorunum çözümsüz... Yani kısaca kolayı seçtim bilerek bilmeyerekten olsa da.

Mine Kızıldağ tarafından bana yine öyle bir sabah tekrar cep telefonuma diğerlerinin tam farklı açıdan ele alınan

bir video daha geldi.
Evde yalnızım her halim müsait tam pes etme noktasındayım...
Beni bana geri getirecek bir cümlelerin yoklu-

3
ğuna yanıp kavruluyorum o adamla ne düşündüm bilmeme noktasındayım

Kayıp edeceğim bir şeyim yok hemen açtım videoyu, karşımdaki sıcak bir yürek gayet sakin sevecen bir adamdı. Dinlemeye başlar başlamaz biraz rahatlardım samimiyetine inandım inanmak zorundayım

Neden mi? sağım solum soru işreti kısaca yaşamım hakkında doğru kararlar alamıyorum.

Her neyse videodaki kibar beyefendinin yapmamı istediği oturma şekil ve sözcükleri takip ettim. Demek ki teslimiyet hazırды ruhum gözlerim kapalı karşımda yaşadıklarımla alakalı kişiler sıraya girmiş ve kimin bendeki enerjiyi tükeniğine dair bir kanıt peşine düştüm bu sefer.

Önce ailemden başladım. Hepsini bir bir iyi tarafıma eledim.

Çünkü ailemle iletişimin o kadar sorunsuz ki iyi bir evlat, kardeş, baci, abla, hala, teyze en mühimde anneyim.

Ayakaltında dolanan bir kişi kaldı; hım! Ben bu adamı 16-03 2017 tarihinde ışık çemberimin içine aldım.

Onu çok iyi tanımıyorum onun kendini anlattığı kadar varlığına hâkimim.

Onunla alakalı doğru kararlar almak adına bir adım ileri bir adım geri gelmişim. Onunda bende farksız olmadığını da biliyorum sevmek yerine hata bulma savaşına girmişiz.

Kazananda yok bu arada. Kaçışlar kaçışları takip etti?

Durma vakitti tehlikenin ayak seslerini kırmak yerine usulca önüne küçük engel demiyelimde! Minik çizgileri çekmek mantıklı olacağını düşündü ve hemen oracık da beklentilerimi sıraladım içimdeki o sese.

Beklentimin karşılığında oluşan değer figürüne baktım...

4

Yok, böyle bir şey ben yaşıyorum; ben oynuyorum tek kişilik seyircim ise o adamdı. Kurulmuş ışığı loş odanın köşe koltuğuna yüzü korkunun sağ kolu gibi yüzü asık rengi soluk ışık yüzüne doğru eğildikçe pancar suyunda yıkanmış adeta kıpkırmızı idi.

Elinde sigarası boynuna uzun maviye yakın bir kravat takmış. Üstü çıplak sadece kemersiz diz kapağına doğru beyazlaşmış bir kumaş pantolonu vardı.

Çok rahat tavırlar içerisinde benlik bir sorun yoktu hani vücudunun beni etkileye cezbeden bir çekiciliğinin yokluğunu rahatça anlatıyorum gözlerime.

Tepeden tırnağa izlemeye devam ediyorum birden boyunun kısalığından olsa gerek ayakları on, onbeş santim boşlukta sallanmasına takıldım...

O su yeşili gözleri ile sürekli hareket halinde olduğu hissini verme çabasındaydı. Konuşması Kürt aksanılığı ve bunu beli ettirmemek içinde yavaş yavaş cümleyi taneleyip konuşurdu... Nefesini şişirip çok iyi beceriyordu. Dikkatimi başka tarafa çekmeyi. Fakat arada bir odanın duvarına doğru süzülen gölgemi takip ediyor. . Bense onu takip eder gibi görünüyorum. Olurda içimdeki benliği avuçlarına alıp, bir ömür kendine esiri haline getirir ve benim bundan kurtulma şansını asla yakalayamam fikrine sabitlenmiş... Hele ki şu dakika benim için önemli olan benim ondaki boş enerji küpünün doluluk oranı hesaplayamamışlığımı.

Korkum bedenimle inanılmaz refleksler gösteriyor. Sol gözümün damarları kalınlaşmakla beraberinde birden inceliyor kopma noktasına geldiğini his ediyorum

...Ona beli etmem gayretim kalp atışlarımı fena halde hızlandırıyor. Bir ara duracakmış gibi oldu. Ama çabuk toparlandım. Hayal gücüm beni oradan alıp bir köle pazarına

götürdü. Her iraktan kadın erkek ve çocuklar var. Elle-

5

ri kalın paslı zincirler ile arkasından bağlı, burnu para kokusunu almış tacirler uzun siyah elbiseler içinde. Bir tarafta ise avuçlarını ovuşturan alıcılar durmakta idi. herkes birbirinin yüzünde düşen korkuya bakınıp başlarını önlerine eğiyordu.

Tek tek satış başladı kim kimin kolunda tutuysa alıp gitti. Uğultunun dağıldığında daha iyi fark ettim oracıkta bir ben kalmışım... Alıcım yok belki haftaya denilir sesi kulağıma ilişti... Sağa sola çekiştirilen gölgemle yerde sürünmenin yanı sıra... Nereye gidildiğine dair bir fikrimde yoktu o an.

Kendime ayık halime geldiğimde o adamlar çöl kanunlarını iyi bildikleri için oracıkta ölüme terk ettiler beni suyum yok güneş tam anlığın ortasında patlıyor. Sesimi yükseltmek birine duyurma gibi şansım yok ve ne zaman sonra bilmiyorum.

O bilinmez yerde uyuya kalmışım çığlıklarımın gözyaşımın çaresizliğinde... Başım fena hale ağrıyor. Kaskatı bütün bedenim başım kaldırdım güneş aynı güneş hiç gitmemiş beni bekliyor ne kadar sadık değil mi bana dedim...

Az biraz doğruldum yerimde. Rüzgâr yalın ayak eserken çingirak sesleri kulağıma geliyor ama gittikçe yakınlaşıyor bana doğru... Ne kadar kocaman açtım ise gözlerimi biri geliyor fakat gölgemsi yüzünü seçemiyorum. Yakınlaştıkça bedenimin küçülmesi de bir oldu ve yine o adam yüzünü peçelerle sarmış bense onu nereden tanıdığım hatırlamaya çalışıyorum. Ellerini uzatınca orta parmağının kesikliğinden tanıdım. Işık çemberime girme lütfün da bulunan adımın ta kendisi idi.

Tek cümle etmiyor baş ve göz mimikleri ile elini bana doğru uzatıp bana gel demeye çabalıyordu. Fakat ben çok

6

küçük bir çocuğum Ğimdilik anneme ihtiyacım var demekte istedim beceremedim bir türlü anlatamadım

Bu adam beni nereye götürecektir ne işine yaracağım fikir'i ile içim içimi yedi.

Ama çölde ise kalamam ki susuz rüzgâr kum güneş ve ya herhangi bir canlıya akşam ziyafeti olurum... Kaderciliği pek önemsemem iki seçenektan birini seçmem lazım.

Kim bilir hafta ya çıkar bir talibim ve satışa oturan kirli emelleri için beni alıp gidecekler...

oooooof bu nasıl işkence böyle nasıl dönerim sevdiklerimin yanına biliyorum... Kusursuz bir hayalde kuramıyorum.

Ama o adam hiç vaaz geçmiyor benden sanki cennetten bir köĞe yüreği bana gel gel diyor...

Ayaklanmam gerek ya da onun gelip beni kaldırması gerek ne kadar yüreği akla örtük hiç düşünmüyor bedenimin asırlardır taĞ kesildiğini kadınlıktan bir çocuğa nasıl dönüştüğüm.

Oooof! Cam arkasında yağmur sevdalısı sanki beni olduğuna düşündüğüne görüyor bu adam... ĞĞte buda beni kızdırıyor küfürbazlığa kadar gitmem ne kadar ayıp hiç yakışmadı bana öncesi sonrası

Ortalık bir sis kaplaması ile hafif bir dokunuş omuzlarımda Ve daha önce bulunduğum aynı odadayım o karĞımda aynı şekil oturuyor gidişimi her halde anlamdı ve ya anlamak istemdi...

Boş ver anlamsın zaten o kork bir adam yenilginin dozunu kaçırırsam bu sefer hepten kazanacak beni... Emirlerine Bidat eden bir cariye misalli vakte ufalanıp kalacağım onun yanında...

Ve bana ait olan şeyleri alma vakti bir hayli cesaretlendim içtiğim suyun azizliğinde olsa gerek

7

Niyet ettim önce benim ona verdiklerim bir bir almaya başladım. Gerçekte her şey havada tek tek bana geri dönüyordu...

Odanın sıcaklığı yerini serin bir havaya bıraktı... iliklerime kadar doydum benliğime ve bu sefer bende ona ayrılmış olan anılar iade etme vakti geldi

Hadi zeri ver gitsin onu ona dedim.

O inatçı almak istemiyor. Kulaklarımda sürekli hayır!

Hayır, gitme sesleri ile çınlıyor. Ben bütün sınırları yıkmış ülkeler işgal ediyormuş gibi içim kıpır kıpır. Hadi bütün aksiliğimle ona ait ve ne kadar anım varsa yüzüne yüzüne doğru fırlattım

Al ve git al ve çık hayatımdan diyorum...

Temizlik bitti her şey bembeyaz ben yıkadığıma kendimden öyle ki emin oldum.

Gerçeklerin kokusu bana doğruldukça rahatlıyorum rahatlıyorum... Yeni ıçık enerjime sahibi benim... Hep ben olacağım... Demeli ben gibi))

TEN SICAKLIĞI...

Seneler önce iğ yerimde duygusal bir şeyler yaşama çabasında olan burcu ve Samet Bey vardı. ilişkiler gayet normal bir seyirde gittiğine şahit oluyorduk. Başkasının mutluluğu bile insanın yağamsal duygularını rahatlatıyor ve ben öyle düşünen biriyim. Herkes böyle düşünmeye bilirde.

...bu çok sürmedi ikisi birbirine karşı görünmezi oynamaya başladılar. Gözleri sevinçlerini hayallerini acıma-

8 dan kırıp döküyor of nasıl bir durum... Üçüncü şahıslar olarak olaya pek müdahale edemiyorduk.

Sadece onları dinliyor başka arkadaşların arasında geçen böyle durumların benzeşmelerinin örnekler verebiliyorduk

...asıl mesele ikisinin kafasında oluşan soru işaretlerini ufak bir düşünce teması ile bula bilmelerini bekliyorduk

Yok, iletişimleri şikâyet boyutunu açmış yeni vizyona girmiş Oscar adayı olan bir film gibi mısır alıp koltuklarımız kurulup izlemek mantığı her şeyden önce bana çok ters dayanmıyorum kısaca

...önce melikeyi alıp konuştum kadın beklentisinde haklı sonuna kadar... Bakın yüreğinde taşlaşmaya sebep olan sahiplenme duygusu bunu doğal olarak yaşmak istiyordu ki hakkı yani

...ufak bir örnek verdi

Mesela söz bu gün burada bulaşacağız... O gün gelir adamda hiçbir ses yok kızcağız yine kendini tutamaz onu arar. Kısa bir konuşma sonrası halen plansız bir adam karşısında...

Tamam, bekle geliyorum saatler geçmek bilmez telefon olayı kapsam alını dışında

Bu kadına en fazla trafik bahane olur yarım saat gecikirsin ve gelir özür dileme nazeninde bulunursun ve adı üstünde beklenti...

Kadın günün tamamını onunla geçireceği ana kurmuş ve o halen yok küçük bir mesaj telefonuna gelir ' iş yerinde kimse yok ben gelmiyorum' o kadar çiğ kalmış ki nezakette eve git bile demiyor...

Kadıncağız o sinirle evine döneme yollarına bakar yapacak başka bir şey yok çünkü

9 Herkesçe bilinir ulaşım koca kentte malum kaç sokakta silinip kaçanı yazılırsın onu yaşayan bilir dediğim gibi her neyse saat dokuz evine varır fakat adam halen tek bir mesaj yazmamış yani bir özür adına' canım eve vardın mı? Merak ediyorum seni 'dese olay bir şekilde esneyecek...

Kişisel bir savaş hali başlar adı güvensizlik önemsiz biri olma koduna girer. Burada melikenin anlattığı buna benzer çok şeyler var... Ne yapabiliriz sorusu bana gelince

yüz yüze konuşmanın daha mantıklı olacağını söylemekten başka bir yol bulmadığım anlatım... Ve Samet ucuz söze paketlenmiş bir senaryosu var zaten onula konuşmak için çok acele etmedim onun açısından bakmam için iyi bir anı kolluyordum. Bu konun dinlemecisi olmak kadar seyircisi olmakta üzüyordu artık beni...

Bir hafta sonu Samet'di, bahçeli evlerde bir kafede tek başına otururken buldum. Kısa bir selamlaş hal sormadan sonra kendiliğinde melike ile arasında geçen onca Geyin muhasebesine başladı.

Sorunun büyük olduğunu çözemediğini söyledi bense dört yıl önce yazdığım deneme romanındaki gül ve Mehmet karakterinden söyle bir örnek verdim onların ilişki bunlarınkine benzer ama burada tek fak Mehmet çok yürekli konuya hâkim bir hafta sonu gül alıp çocukluğunun yağadığı eve götürür saatlerce sen onu dedin ben bunu dedim dışmesinde öteye gidemiyorlar ve Mehmet diyor ki gül senin sesini duyunca bana aitsin resmine bakınca bana aitsin, gölgenin bir sahibi ben his var bende fakat senle yakınlaşmıyorum bırakamıyorum da zaman zaman yanlış aradım oyunları işte tesadüfen geçtim gibi şöyle de yaptım bunun çözümü nedir Allah aşına anlat bana

10

Gül kahvesinden bir yudum içtikten sonra usulca sandelyeden kalıp mehmet'in elinde tutması ile içerideki yatak odasına gider... Mehmet derki soyun ve yatağa gir Mehmet sen delirdin mi? der ben seni bunu için buraya getirmedim sakın bu kadarına da pes yani Gül soyunmaya bağlar ve yatağa geçer Mehmet onu izlerken aşkın kalbi hızlı hızlı çarpıyor gül yapma ben seni kullanmam der. Gül halen yatağa gelmesinde ısrar eder Ya sen gel

Mehmet gömleğin pantolonunun çıkarı sadece üstünde bir donu kalır yatağın ucuna gelir sevdiği kadının amacını ne olduğunu anlamaz ve sonuç yatağa uzanır gül ile aynı yatakta gül derki sadece sarı bana iki bedenin arasındaki sıcaklı öyle güzelmiş ki birkaç dakika sonra gül derki Mehmet bizim eksik yanımız işte bu yürek sıcaklığıdır. Yani kısaca yürek sıcaklığı olmayınca söz aynen bir kursun gibi ya hedefi vurur canınızı acıtır ya da sağ solunuzda geçip kendini anlamsız kılar...

ğadiye GÜRBÜZ

(denemeler)[italik]

BENİ BENDE ARAMAM GEREKEN BİR GÜN...

[italik]

Özelikle bu gün yaşadığım şehrin helal hazırda bulunan şu görüntüsü inan ki hiç iç açıcı değil.

Hayat tamamen durmuş bulutların yüzü asık geceden kalma bir sarhoş gibi bütün güzelliklerin bir kenarda unutkanlığı da vardı.

Oysa ki yağmurun bir şaire verdiği ilhamları da çok değerli ustaların şiirlerinde okumaya incelenmesine bolca vakit ayırmışım.

iyi ama beni her şeye küstüren bu gün ki ruh halimdir. pencerenin önünde bakışlarım limit şaşırmayan bir terazi misali eşit oluşana gelip takılıyor.

inadına diyor ki hayır gözünün önünde karelenen senin görmeye tahammül edemediğim bir eksiklik var. ve onları bulana kadar döneme özüne.

mesela ilk aklıma gelen benlik birkaç neden saya bilirim !

...bizim sokağı her gün aynı saatte yaprak dal artıklarını süpüren o çöpçü gelmemişti. nede ayak seslerine takılıp gittiği o insanlarda.

düşüncelerimi sessizliğe itekleyen şu gerçek var..bu insanlar sabah işlerine akşam evlerine dönüş yoluydu.

biraz iyimser düşünmek yüreğinin iyi hal durumunu teşkil eden fikrilerden uzaklaşmadan geldiler de ben duymadım yağın yağmurun yan etkileri hızlıca geçip gitmişlerdi kim bilir!

keza doğanın hakimiyetine diyecek sözün ifade edilmiş şeklini kafamda yazıyor aynı şekilde zaman kayıp ettirmeden bozuyor olmam söz konusu bende. çok uzak ihtimaller üzerinde de durmamın zaman kaybına bakınmalıyım doğrusu bu.

işte iç bocalama gittikçe benliğimle yıkılıyor ayak ucuna ve sen seni hangi kaldırma gücü ile kaldıra bilirsin.içerde sen dışarı da yağmur olunca su birikintisinde kağıttan gemiler yüzdürmek gerek kimi zaman en azından içinde ölüm korkusu yok fır-tanın el temasında gizli.

Pinokyo'nun hikayesel anlatımın bilmeyenimiz yok sanırım tahtaya can veren değil cümlelere can verirken burnumuzun uzayacağını düşünmeyi de ihmal etmiyorum..)

...beynimde zikzaklar çizen bir yağmurun sesi var.ve bu damlaların mağduru toprak mı?

yoksa insanlar mı? oda aklımın bir köşesinde ...hani atalarımız der "su gibi aziz ola"...rezillik yanın sokakta yatan ve dışarı da çalışmak evine ekmek götürün işçiler ötesine geçtiğinde diğer canlılar var. ben en çok kuşların kanatlarının ıslanmasına üzüldüm

çünkü özgürlüğü selamladığı sema ellerinden şuursuzca kayıp gidiyor.. evlerin çatıların kıyı köşelerine tutunma mücadelesi verirler ne kadar zor bilinmesi üzerinde durulmalı..

düşünceler o kadar bir başına ki.

evde oturan çalışmayan bir birey olarak elimin altında günlük işlerimin sonrası inan ki yok!..ve bende sık sık ocaktaki çayın ısıtma çabası artıyor.tv kanalarında..kayıp çalıntı aranıyor kim vurdu falan filanın koşuşturmasını takip ettiğimde ise içimdeki o öz güven anında tuzla buz oluyor

hayretler içinde ya benim başıma ya bunlar gelirse korkusu başlıyor..umutlarım aslında çocuklar dağıtılan bayram şekeri gibi herkese küçük de olsa bir pay verdiğim zamanları biliyorum..yahu ben nasıl bu hale geldim işin melodram tarafı var olan huzurum kaçmış şiddetle kendimle bir bağ kurmanın ötesine gidemiyorum...

özelikle ben öyleyim çayım da bardağa doldurduktan sonra pencere önüne geldiğimde içmeyi de unuttuğumu da biliyorum ve şehrin ıslak düşüncelere teslimiyeti beni alıp çok uzaklara götürürken ...acaba kaçımız şu düşünceye sahibiz içimdeki pinokyo ne kadar aktif ne kadar değil...

SESLERİN GÖZLE TEMASI...

[italik]

Neden içimizdeki sese güvenmek yerine hali vakti yerinde olmayan seslere kulak kabartıyoruz. ha! bunun çoğul sebeplerine gelince,küçük ayrıntılara suçlu olduğumuzu ve susmanın devekuşunun başını kuma gömüştüğüne ister istemez kabul etmişizdir. Seslerin gözle temasını eşitlemek adına boş bir odaya geçip,neyin eksikliği gözüne iliyorsa ve alım gücünü buna katarak tek tek yerleştirmek mümkün aslında..masa sandalye koltuk vs.vs insanın hayatı da böyle yaşanması gerekenden doğru haberdar edilmenin hissini var kılacaksın kendine. bir nevi kendinle bağ kurma mantığını yürüteceksin. ve annemin sıkça bize söylediği bir nasihati vardır. der ki! kendini yargılamaktan kaçma o yargının içinde gözden kaçan doğrularını mutlaka göreceksiniz. keza yanlışın şapkası rüzgardan değil sizin doğru nefes alışınızda; uçup gittiğini size ait olmadığını fark edeceksiniz. ne kadar doğru değil mi?...

hani kusurların sesle birleşimin özetlersek yağmurun yağış evresine toprakla bütünleşmesine kadar geçen süre ne kadar kısa görünür bize aslında öyle değil.ana rahimi-ne düşen bir bebeğin doğum sancısı gibi gün ve saatler sayılıdır.ve teknolojinin tek hamlesi ile hava raporlarından günler önce öğreniyoruz. ve iç seslerin dışa göre yanıtız kalmaması da düşüldüğünde uzun süre var sayarsak bir bakmışsın ki hayatın ile ilgili kararları el değiştirmiş o bunu der bu şunu alır bir pazar oluşmuş alıcısı kadar vericilerin sayısını tekrar tekrar gözden geçiremesin bilmekle ...

İnsanın insandaki tanımı önce ben mantığı ile başlar, cümlelerin soluksuz bitişine kadar her şey inandırıcıdır. Üç çocuklu bir anne düşünün evlatlarının doğuş sırlamasına göre sevinçlerini özetlemesini bekleyemezsiniz. saçlarını okşamasında el hizası hep aynıdır; kalp atışı da aynıdır. Hani eşine ilk göz ağırısın dediği anları size ben özetleyim. birilerinin varlığı onda kalp kırıklığı, yarımlaşan keşkeler o kadar belirgin ki.dönüp seçimi ile ilgili onu yargılayamadığınız kadar susarsınız... Sadece derin derin nefes alış ve bakışlarında ki o sabit olmayan dalgalanmaları da net bir şekilde görmeniz mümkün...

Buda gösteriyor ki bizim kim dedi ye alışkın bir tabiatımız var. Elden ele geçmiş kim zamanda istem dışı başkalarının kaderine sahip çıkıldığı taklit aşklar taklitten en berbat hallerini bizimmiş gibi kabulleniyoruz.mesela örnek .."komşu sabah erken kalmış siz halen uyuyorsunuz "eminim ki bu sözü ailenizde çok duyanınız vardır. biz şimdi eğri oturup doğru düşünelim aynen Komşunun erken kalmasının nedenlerine bir bakalım. O adamın ve ya kadının kalkması için belki de bakmakla yükümlü olduğu yaşlısı var. küçük bir çocuğu vardır. olamaz mı? beslediği hayvanları.. onun hayat şartları farklı benim komşum ama demek yerine yatağımızdan kalkıp el kulak ardı zamanın geçmesini beklediğimiz,sebeplerini hep başkası şunu etti; başkası şunu buldu vs,vs çoğalır.....

zaralıcın

İÇİMİZDE Kİ ÇOCUK...

[italik]

İçimizde ki çocuğun ne vakit elleri üşür ne vakit bize ihtiyaç duyabileceğini hiç düşünmüyoruz. Sadece ona verdiğimiz bir sessizlik yada kendi çığlıklarımızın gölgesinde iki büklüm oluşuna hapis ediyoruz. Çocuk denilince nedense hep el ayağı üşür, buz keser bütün parmak uçlarım.istemeye istemeye o ateş narına tarifsiz ve hissizlik Keza haklı olarak da.Bunun ötesine gitmenin bir çok yolu olduğunu da bilmiyor değiliz. Onun içindir ki bize ait olan bizleri bir an önce bulup,bizlere alıp teslim etmeliyiz. Düşünsenize minicik beden bütününe parçalanıp,sızısını parmak ucuna bırakması bir tarafa ayırmakla başlanırsa işe;sonunu bizi direk doğrunun ayakucuna götürmemesini risksiz ve imkansız olarak görünecektir. önemli olan ise dokunup, evrenin vicdan noktasına "Eeee be! canlının kör kuyusu seni seni"...bu kadarına da pes iki yakasından tutup, silkelenmenin dediğim gibi tam yeri ve zamanıdır.

ilk hareket doğal olarak ve anaç olmanın kişiye verdiği ilk tepki anaçlığa çevirir yönünüzü.ve karın tokluğuna doğurganlık kadar insanlığa faydalı olması adına.Kimlerin bu haklarına cılız ve ya güçlü bel dayadığına ve şu an ne aşamadırlar.Bununla beraber hayattın o acımasızlığına keşke-lere yumruğunuzu sıkarken.Çok yerinde ve iyi düşünmek gerekli.

İnsanın yaradılışında" Güçlü zayıfı ezer"" Dili olan konuşur"" Mühür kimde ise padişah odur" mantığını geçeceksiniz. İçimizde ki çocuğun haklarını savunurken dışarı da ki çocuğun haklarını kısaca kimlik mücadelesini kendini bilmezlerin eline teslim etmenin vebalini çekeriz....

Bilimsel olarak insanda ki düşünce gücü evrenin kendi içinde pasife ettiği düşünülse de. tamamlayıcı olan değerlerin doğruluğu önemli

Haaa! şu aşamada İnançlar kendini günümüze kadar. Ve beli kuralara kadar getirmesinin nedenlerini öncesini, sonrasına iyi analiz edebilmek kadar oluşmasında bir sakınca var mı?denildiğinde yek bir ağızdan çoğul sesler yükseliyor.bu ses kulaktan kulağa ısmarlanmış cümlelerdir.

Ve ötesine bakıldığında gelinen son nokta çağ çarkında yamalanmış o dönüş hakim

Benim dokunmadığım her şeyden çok his etmediğim o inanış şeklini kesinlikle kabul etmiyorum. En önemlisi korkunun eşleştirildiği bir dinin ve ya dinlerin diyelim.küçük bedenlerin üzerinde hükmü olmadığını çıkıp söylese birileri,işte buna çoğul sesi der arkasında dururuz da.

Böylelikle doğuşuna sebep olduğun kişinin haklarını korumak anne baba kadar toplumun tümüne düşer. din alimleri çocukların evlenme yaşını son hali ile insanlara dayatırken...dokuz yaşında binlerce kendi hükümlerinin gölgesinde bırakılan çocukların o mahzun bakışlarının vebalini nasıl paylayacaklar ...bu kararların arkasında çarpık bir zihniyetin varlığını kimse inkar edemez...

SU GİBİ AZİZ OL!

[italik]

Gün ışığını parmak arasından ,akıtan o gri bulutlar
yine bi yağmur habercisi

Gelgelim ki toprak her zamankinden, daha çok olan yanak kaşintısını bırakmış karınca ayaklarına. Karınca deyip,hemen bakıp, geçmeyeceksiniz

hee! bağıra bağıra tokluğunu kanıtlamak için soru ve yanıt düğümlelerini beraber çözülmeli...

Velhasıl kelam; tanrın büyüklüğü inceden bir kavram olduğu için balçıktan yaratılan peygamberin varlığını sürdüren biz insanoğlu düşünce gömüsünde olabilmek,öylece kalmak gerek...

Nasıl ki büyük usta demiş ya! "gök bakır yer demir" Tabiatın varlığı güneşin otuz iki dişini gösterme şekline bağla ne verirsen onu alırsın fazlası ise katılaşıp çamur birikintisi kadar etki verir.

Lakin çamurun vıcık vıcık ve de ıslak geçirtisi ayak paçalarına bulaşması bir şey değil de.Çamurun insan eli ile olan o sanatsal aşkı nasıl tarif edilir. bu konuda inan ki çokça bilgim yok.Kenttin belirli park ve konutların önlerine dikilen heykelleri kupkuru görmüşümdür.İnsan eli ile dönüşümünü ne kadar arındıra bilirim düşüncelerimde ve yahut kirlete bilirim bu noktayı önemsiyorum...

Ve hemen elimin beş parmağı istem dışı hemen havada görürüm. Pırıl pırıl parlayan güneşin ansızın sıcaklığına gölge düşüren gri bulutlar ve yere ne zaman düşeceği beli olmayan boy fukarası yağmur mu?Yada ne yaparsan yap ıslak kuru şeklin de hiç hoşnut olmayan toprak mı?

Hani halk arasında birinin yiğitliğini anlatırken derler ki "taşı sıkırsa suyunu çıkarır" bu söz taş sıkmanın ötesine geçene denilmiştir bence. ve aklıma su ile ilgili ilk gelen şey fazlası titiz havasına girip, akan su ile demir musluğu nefesiz bırakanlar. işin suyunu onların çıkardığını görmek gerek...

Evet! hayali su deyip, toprağa çamurlaştık. aslına bakılırsa yaşadığımız koca kentlerde. her ikisini de göremez olduk kısaca göz alabildiğince her taraf beton yığını

Su ve çamurlaşmak nerdeyse hayal gibi daha da hasret kalacağız ne yazık ki!...

TALYA VE BEN

[italik]

Yaşadıklarımın yaşayacaklarımın tek adı umut , gidenin geliş noktasına ve fark edecek şekilde asılı bırakmamak lazım. Her an gerçekleşmesini dilediğimi o beklentileri özlemlerimi de. Çünkü gözlerin görmeyi dilediklerini bir çırpıda esir alma hevesini için için yaşamak yaşatma olasılığı vardır.

Hayal benim değil mi? ister bir adım geride başlarım; ister ilerisine başlarım kardeşim!!!.. bu dan kime ne! Cesaretine dilin yüreğin sahipse, korkmak neyin nesini oluyor ki!

Koca koca savaşlar görmüş bir ülkenin o yıkık taş üstüne taş bırakılmamış halini düşünün. İlk akla gelen yaşananların insanlığa verdiği hasar olur elbet ki. Aşkta böyle bir şey iki kişinin yaşadıkları birini giden birini geride bırakan yapmıştır...

Duyduk duymayan haber etsin derken. Memleketin değişik köy kasabalarında gelen gün teyzeleri bir an canlandı gözlerimde.

"yok onların ki kötü bir kaderdi. " çözümsüzlüğün cellatları hemen çekerler ipini; ama ben toplumun mahalle baskısına Allatan gelmeyenlerdenim.

Vaaaah! vaah! Bu dünyanın sonumu kesinlikle hayır!o giderken aslında beni bana bırakma fikrini önemsemiştir. inan ki saflık değil. bana verilmiş bir şans olarak düşünüyorum ve kıymetimi biliyorum..

vallahi! aşk istediğin kadar yaşanması gereken bu kadardı...Hani o nasip olayı var ya! işte ona inanırım ben.

iç çekişmeler ile zaman kayıp eden biride değilim. küçük sevgilerde mutlu ediyor beni. Aaaaa! aşkım yarım kalmış peşine düşeyim belki gelir tekrar sevmenin dozunu artırmak gibi bir telaşa girmem.

Neden fazla doz bir ilacın sonuçlarını hepimiz biliyoruz başka başka hastalıklara davetiyedir kısaca başka hastalıklara fikrini teslim etmek beceriksizliğin taaaa! kendisidir. Bir var ki bile bile kendini yok sayan yasakları da sevmiyorum.

Her şey ruh halim ile bir daire içinde neden dönmesin. Kontrolü hazmeden özgürlüğüne düşkün bir tarafımın hakkını yemeyeyim şimdi...

Bu nedenle gördüklerim kadar algıladıklarımın izlerine tahmin edemeyeceğiniz kadar sağlam basıyorum.

Gitmek istediğim ve onda kalıcılığı mı iki yüzü kadar varım ve hatanın nerede yapabileceklerimin sonrasını hesaplıyorum. Bununla beraber küçük sayıları büyük sayılara bir çırpıda hemen teslim ederim. "kalan sağlar bizim ağa"

Faydası nedir dersiniz haykırmak istediğim ses tonunu daha iyi ayarladığımı görüyorum.

Çok değerli bir arkadaşım vardı rahmetli Veysel Kebanlı nur içinde uyusun derdi ki "karnından konuşandan olmaman ne kadar güzel" evet karın boşluğu ile dil mesafesini iyi ayarlamak gerek .O küsecek bunun tepkisi ne olacak demek yerine doğrunun bu güne kadar kimin ekmeğine yağ sürdüğünü; yanlışıda açlığa verdiği kuru tesellinin beni kaç gün idare edeceğine bakarım. Hiç kusursuz bir cevap verebilirim doğruya doğru burada vicdanım devreye girer"..."

GÜNÜ BİRLİK FANTEZİ

[italik]

Çağımızın sakız gibi insanlarını hafızasına yapıştırdığı. Birbirinde farklı sayıla bilen onca fantezi türü vardır. Anı yaşamak gibi, neymiş adı efendim günü birlik fantezi! günü birlik bir yere gidip, gezmek göz temasın da bulunma olasılığı gelir aklıma.

Lakin arkasında durduğum emin olduğum ve yaşantım boyunca biriktirdiğim o gözlemlerim var yaaa!hemen yardımıma yetiştii.

Rastgele bir konu değil hepimizin vicdanen de üzerinde durulması gereken bir konudur.

Sakın haaa! bir bilgelik içinde olduğumu düşünmeyin. Sadece benimle bütünleşen var olan gözlemlerimin dışına çıkmadan.bütün bunların iyi ve kötü neticelerini bakıyorum. Yani iyilikten kötülüğe pay çıkarmak, bir insanın kendi ve başkasının adına ne kadar duyarlıdır; ne kadar duyarsızdır.burası çok önemli inanın bana.

Öncelikle kim ben:Vakit darlığını yaşamayan bir kadını , Yani laf aramızda. Başka yürek sesine hem körüm hem işsizim. Şairliği bir meslek olarak düşünmedim. Bu güne kadar.Şairlik benim duygu birikimi adı altında ve yazım kuraları ile bir kenara biriktirdiklerimden ibarettir.

Böyle bir durum içerisinde olunca ister istemez .Zamanı eritmek adına en az haftada bir iki sefer Bakırköy gidiyorum. Alış veriş vitrinlerin güzelliği çoğununda pahalı dediği indirimleri takip ettiğim kadar,arkadaşlarımla da kahve içme diye bir bahanem vardır.

Açık söylemek gerekirse beyaz saraya abiye gelinliliğinin moda tasarımcısı ve ayrıca sahibi olan Sayın Ömer Nazifoglu ile kahve keyifim bir başkadır.

Sohbet kendiliğinden oluşuyor.Ve memleketin son durumu kadar biz Ömer beyle daha çok özlemlerimizi konuşuyoruz.En çokta özlem duyduğumuz an "Kapı çalınsa çocukluğum gelse" oluyordur."..."

Kahvenin pişim aşamasını gerçekleştiren biri daha var.Oda çalışanı Esmâ hanımdır.Önce Esmâ hanımın ellerinden bir kahve içmeniz gerek kendisine ben gibi kahvenin ustası deme onurunu yaşarsınız. Ve o güzel ellerine sağlık.

Bilgisayarın tuşlarına dokunmadan. bu günü cümlelerle dertleşme günü ilan ettim. o yüzdendir ki mutfağa kadar gidip, kahve almaya üşeniyorum..nasılda kahve kokusu geldi burnuma bol köpüklü aaaaaay canım çekti ."..."

haaa! birde yakın arkadaşım olan mine hanım ile Bakırköy de dertleşmek iyi geliyor bana. O ılımlı bir insan hayatın akışı ile ilgili çözümleri bir pratik bir pratik ki sormayın. Mesela evden cinnet geçirmek üzer olan biriyim, onunla muhabbet sonrası polyanın elli yaş üzeri olduğumu inkar edemem.Olsun bu halimi ben kadar çok arkadaşım da seviyor.Sütü süt tozuna değiştirmem. Ama oda aynı işlevi görüyor mu? görüyorsa sorun yok sorun yaratmıyorum. "..."

Bakırköy gidişlerimin üçüncü nedeni ise . maalesef sağlık sorunları ile rekor kıran ve ben yolumun üzeri hastane bırakmayanlardanım.Her neyse yine öyle bir gün kahve içme limitimi fulleşmişim oooh be! hava biraz kapalı olduğu için sahile gitmekten vaaz geçip, direk otobüs durağına yöneldim.

... Otobüs durağında inanılmaz bir kuyruk oluşmuştu. Cümbür cemaat güraaaaaaaaaaaaa !yol üstü otobüse binebilme savaşı verdik.mağdura havalarında olup, bir çırpıda. kendimi ters koltuk bir buluverdim. İşin en kötü tarafı ,arabanın gidiş yönüne değil sabah geliş yönüne bakmıyorum.Bu kadarı da iyi tersten tersten yani "...Sanki Bakırköy'e veda eden son bir keza bakan konuma gelmişim.

...Bir iki durak sonra kalabalıktan küçük bir nokta kaldığımı his ettim.. Ne kadar yer kaplarım ki. Zaten ufak tefek biriyim...Otobüsün camından dışarı bakmıyorum.Ve de gidiş yönüne ters oturduğumdan dolayı da. midemin içi fokur fokur kaynıyordu.

bu sebepten dolayı da. Kalabalıktaki insanların yüzlerine bakmak zorundaydım ..Tıkış tıkış olan otobüs ise her bir durak duruyor. Maalesef hiç inen yoktu. Biz İstanbullu en kalabalık ilçesi bağcılara gidiyoruz. ne beklene bilir konfor adına kocaman bir hiiiç!

Bundan sonraki gelişmeleri anlatayım da siz. Dikilitaşta üç bayan otobüse bindi . ikisi daha ileriye tearuz edip, hemen yerleştiler ..Kadının biri ise ben gibi ufak ufak tefek yüzü cehresi bembeyazdı.yazlık kumsal mağduru güneşin zerresini teninde görmemişti. Sıradan bir ev hanım, tırnaklarından ne ojesi nede dudağında ruju vardı. Başındaki örtüyü de sı gevşek bağladığından dolayı çok sıkıntıya gelmiyordu. Derin derin nefes aldığını yanaklarının şişip indirmesinde fark ettim..

Ne benim nede başkalarının kadına yer verme gibi durumda yoktu.Zaten ben kızıyorum birine yer vermeye. Ağabey ben oturma odama misafir almıyorum. Kartımı basıp, herkes gibi aynı şartlarda mıyım? evet, o zaman tek çözüm koltuk sayısına göre yolcu alınsın. Yinede yaşlıya hamileye çocuklu bayanlara kalkıp yer verenlerde oluyordu..

Bende ise bir hareket yok. kısaca Otobüsü satın almıyoruz. Yarım saat sonra ineceğim demi ...

Biz gelelim az önce bahsettiğim o kadına..

Kadın otobüsün penceresinden dışarıyı izlerken ayaktaki yolucunun daha rahat yolculuk yapması adına halkaya da sıkıca tutunmuştu. Nasıl olduysa eli yüzü ay parçası , sabah tıraşlı ve takım elbiseli göbeği iki adım önde giden bir herif, arkasında durmadı mı? Ben bir an eşi olabilir mantığı ile öncelikle onu izlemeye ilgisiz kaldım . Bir ara baktım ki! Ne bakayım kadının yüzü kıpkırmızı bir ateş parçası..

Adam otobüsün her fren olayında. Kadına iyice yaslıyor bedenini gözü çıka!
kimse umurunda bile değildi. Birde o gözlerini sıkıca yumuş dudakları titriyordu.Otobüste bulanların birine dokunma mesafesini bir çırpıda yer değıştirdi. bu adamın o pis hareketleri ile ,fantezi boyutunu yaşıyan var yaşamayan var. deniliri mi? bu rezalette.

Acaba bu durumda ben olsam ne yapardım.Tabi ki ilk yapacağım şey yerimi değıştirme adına çarelere bakardım. Ya da adamı sert bir ifade ile onu ikaz ederdim.
Ağabeyler, amcalar, teyzeler göz altında izlemekle kalıyoruz.Lanet olsun duyarsız kalışımıza kimse demiyoruz
Ya o kadının o an durumu çok dikkatimi çekti. adamının ona abanmasını his etmemesi imkansızdı...
Kadının neden ona tepki vermediğini düşününce. Acaba hoşuna gitmiş olabilirim? kesinlikle hayır!
Sadece o kadın kendini ifade etme şeklini aceleye getirmede. Yanında eltisi bacısı gacısı vardı. Bunun bir sonrası vardı ama..Ya sabır deyip,adamın arabadan inmesini bekledi bence..
Bunun benle ne alakası var. dersenez. Evet, var
Hayatında tanımadığı belki bir daha görme şansı olmayacağı bu kadını o rezil adam günü birlik fantezisine alet etmişti .Ve ben kendi adıma o pislik adama neden dur demeyişime hep çok kızıyorum..!!!....

gönül kafesi boş olmayı görsün...

[italik]

İnsanın en güvenilir yanı ona hiç kırılma his duymayan birinin varlığını düşünmesidir. Ve ben bu hissi her düşündüğümde ise aynı cevabı aldığımı biliyor musunuz?

Her şeyden kopa bilirsiniz. İyi ve ya da kötü olan her alışkanlığınızdan uzaklaşa bilirsiniz

Onu sizden bir parça sayan noktayı görmezden bile gelebilirsiniz. Bu ne zaman kadar, umuda tırnak batıran cümleler dilinizde sakatlanıp, bir kenara fırlattığınız zamana kadardır.

Ve konu ile netleşemeyen daha doğrusu eşitleşmeyen bir arayış halini de almanızda mümkündür.

Kendinizden büyük bir çember çizerek de sınırlandırmaya gidebilirsiniz onu

Tıpkı benim şu an yaptığım gibi.

Zaten insanın düşüncesini kafesleyen bir başkasının düşüncesi değil midir?

Konu konuyu açtığınızı biliyorum. Fakat çok zaman önce bir kitapta oku yu vermiştim.

Yazar diyor ki "ben düşüncelerimi yazarken ve düşüncemi okuyan kendine bire bir cevap verme şansı yakalatırım.

Burada yazar arada çekiliyor ve okuyanı kendisi ile değerli kılıyor.

Beni anlamam için ben olmanın ince vurgularını bulup altını işaretlemen gerek diyor.

Tıpkı ben gibi sahip çıkma. Ve ayrıca bu sahip çıkma duygusu ile eşitlenmeyi de göze alabilmektir. Sevileni hak ettiği kadar sevmeyi de iyi analiz etmeliyiz.

Kim?

Ne kadar beklenti içinde olur

Tabi ki kişinin birebir kendisi olmasını istersin

.

Bazen de inadına bir kulağının üzerine yatarsın

Dediğin kelime ise aynen şu:

;

amaan! Boş ver zaten terk edilmek için biri ile aynı yürek aynısından durup, kendini izlemene zamanın yok herkes öncesi ile yeni bir güne doğar.

Belli mi olur? Evrenin bütün güzellikleri belki ayaklarına kapanır.

Her şeyi unutmuş gibi o kadar burnumun diken gitmemelisin?

İnsanın fikirleri ise aşk konusunda inanılmaz değişkendir.

Ama bir gerçek var ortada ne kadarını görmezden gelebilirsin hadi görmezden gelsen de buna ömrün yeter mi? çiğnemiş ile çözümsüzlüğü gibi bir kıvılcım yeter artar yanmaya bilemedin kül olmaya da.

Ne bileyim işte

Kısaca senin âşık olduğun sandığın o kişi var ya! Sana âşık olmayı hiç becerememiş

Varlığınla göze batmak bütün bedeninin yanıtsız cümlelerin içinde sadece görünen vakit kaybının sana verdiği ders olurken yaşamınla ilgili aldığın almadığın o bütün kararların ile sınıf atmak eyle ip atlamaya da benzemez

böylelikle bir bitişin öncesini düşünelim:

Her kişide sevilmenin bir tanınma noktası var. Derler ya gözlerine vuruldum gibi, içimizde büyüttüğümüz düşünce çukuruna aşk ismini koyulma anı çok muhteşemdir.

Kalp aynen kuş misali çırpır yerinden.

Bu arada gözler değişken renklere asılır ve un ufak renk zerrecikleri ile sanki diğer göze dökülür.

Dudak mı?birbirinden kopuk vaziyette.

pekiyi ya o yüzdeki gülüş mimikleri .

sevme yetkisi olan her hangi birine göre dediğim gibi muhteşem bir durumdur.bana göre yaşanan her güzel olayda.bir denge olmalı, sevgide dengeyi kuran ve bunları uzun vadeli bir duruma getirmeyi bilenin sayısı önemlidir.

Birini çok sevmeyi saplantı haline getirmemeyi düşündüğümüz an diğer anın kabulü dahada muhteşemdir "..."

26-04-2019

ist

BİR AZ ZAMAN...

[italik]

Yaşın ilerledikçe varman gereken hedeflerinin ne yazık ki! Daha bir zorlaştığını uzaklaştığını anlıyorsun. Düşünce uçurumuna düşen seni kim gelip kurtaracak ve yol gösterecek fikrinden ise öyle uzaksın ki! yaptıkların yapacaklarını anlamsız kılınırken bile. Kocaman soru işaretleri az biraz önce düştüğün uçurumun başında.

Peki birinde bir dengesini kayıp edip, aşağıya düşerse ne olacak? İşte burası çok önemli bir yer teşkil eder. Susma hakkı ve çılgınlığın inanda binmesi ile yer değiştirir.

Ben kimim?

Diyememek ne kadar acı değil mi? bedeninin küçülmüş dünya bir dev ve sen tam avuçlarının içindesin. Elbet ki zayıf bir anıdasın ve Fikrin çoğulun yanına gelince durması da var.

Bir an sersemliyorsun neyi geri alam neyi almayım diye. Ve bir tık ilerisi sen iki tık gerisi senle karşılaşıyorsun. Olsun da beni bir gören olsun ve benden ne kadar çok ben var demesini de. Görünmezliğin bu kadarına pes demenin imkânsızlığına gelince o kadar derin düşüncenin içinde kimsenin kimseye ayıracak zamanı yok.

Ve bu günü zamanım yok günü ilan etmeyi de düşünsek iyi olur. Birbirine tahammülsüzlük günü de ola bilir. Evet konu derinleştikçe taşlar gelip bir bir yerine oturuyor.

Çok seneler önce tanışmış olduğum bir arkadaşım aklıma geldi. Hiç zamanı olmadığını söylenip söylenip dururdu. onun bu sözlerinden sonra kime zamanı yoktu acaba deyip, kendisine bir gün dayanamadım sordum. Ana bacım hele bir otur söyle bana Bu zaman kıtlığının nedeni ne? dedim.

arkadaşım :

Benim zaman darlığım demeyelim de öfkem anneme var dedi...

Ve konu derinleştikçe kimsesiz oluşu karşıma çıktı. evet o annesini hiç tanıyamamış ve babası arada bir yurda gelirmiş. O hiç zamanım yok demesini de aslında babasından ona tek miras kalmış...

sonra şöyle devam etti.

Ne kadar kolay her şey demi! yarın anneler günü ve herkesin yapacakları ile ilgili kalıplaşmış mutlaka güzel bir fikri vardır.

Annesi yaşayan belki gidip, elini öpme fırsatı bulacak ve duasını tekrar tekrar yenileyecek güzel sözler duyacak annesinden.

Ya annesi olmayanlar hakkın rahmetine kavuşmuş olanları da tabi ki ayrı bir yol bekleyecek

Dediğim gibi telaş güzel bir telaş

Benim anne diyeceğim kişinin varlığından habersizken anne demeyi ve anne olmaktan korkumu nasıl anlatayım dedi.

arkadaşımın bu sözlerinden sonrası diyeceğim kelime anneliğe geç kalmış..birini görürseniz zaman kaybını aza indiren güzel şeyler söyleyin....

anneler günü kutlu olsun! bir annenin kızı

herkesin annesidir deyin...

zaralıcın

NEYE YETİŞİYORUZ!

[italik]

Sabahın ilk saatleri bütün düşündüklerim beyimin içine de uçup gitmiş gibi ne yaza bilirim kimin yarasına merhem olabilirim diyememekle de. Olduğum yerde bir benle bocalıyor olmam ile baş başa idim. Oysaki son zamanlarda Fakirliğin daha bir fakirliğe çıta yükselttiği bakkal pazardaki pahalılığa bir göz atmam gerekmiyor muydu? .

Yaşamak için birinin yaşam hakkını elinden alabilirsin mantığı nasıl olduysa aklıma gelmesine geldi de. Gel gör ki hemen oracıkta fikirleri elinde patlayan biri olup çıktım.

Nasıl mı?

Bir şeyler yemek için çağlar öncesine gidip, ot böcek ve bir vahşi hayvan vurma şansın hele ki hiç yok. Bunun asıl nedenleri çok ama çok acıdır. Evet, yok edilen doğa tamamı içindekiler ile zaten yok edilmiş. Geri kalan güzellikler ise sanki! Bir kart postal saklanmış. Ve biz onu çok sevdiğimiz anılara postalamışız. Aslında güzel şeyleri biraz uzaklara atmanın nedenleri belki de kıymeti anlaşılın diyedir.

Geçen bir haber kuşağında siyasetçinin biri aynen şöyle demişti "akıl melekelerini kayıp etmiş bir kesim var. Asıl onlara dikkat edin" meleke kısmı dışında. Evet, dikkat edilmesi gereken bir kesim var. Becerikli halk her şeyi birilerinin yerine düşünür. Uygulamaya da geçer hata kuş kafesinde fil bile besler. Dahası mı? Saksıyı artık siz düşünün çeşit çok eminim domates biber nane falan filan. Yemeye gelince terazi olayının olmayışına takılmamalıyız

Amaç doyunluk hissi değil mi? okey!

Bu kadarı bizi doyurdu mu? Sonra ev halkını ve bütün ülkeyi ihracatta geçiş işlemleri bir kenara bırakmayı düşününce

Küçük hisseler gerisinde kendisini değil hayali zengin birilerini bırakır. Meyve sebze fiyatları gayet uçuk tek tek yazmaya gerek yok herkes biliyor fiyatını. Yesek de yedirmesek de birdir.

Biz olması gerekeni düşünüyoruz. Tın tın!:)

En ufak bir örnek gündelik yaşantımızla ilgili mesela! Diyetle bile senin uyman gereken bir listen var. Şundan şu kadar yiyeceksin bundan bu kadar diye.

Bura da göz tokluğu ise yaradılışla alakalı. Açlığın insandaki o tahammülsüzlüğü çok farklıdır. Avucunun içinde ki paranın miktarına bakmaksızın kişide bir kere yeter yetmez hayali de olmalıydı.

Niye yoktu onca umut başını alıp hangi diyara gitmişti. Ben niye geride kalma hırsına girmiyorum.

Ani reflekslerle tutup Gitmediğin bir yerin görünürlüğü elbet göze imkânsızlaştığını yazmalıydım. ...

O BİR MELEKTİR!

[italik]

O doğanın dokunulmazlığını her zaman ki gibi iyi hesaplanmadığını düşünür. Herkesin halen gerçekleşmemiş bir mucizesi olmalıydı. Sinirli bir o kadar hırçın yanlarını ortaya çıkarır ve nasıl kurtulacağını da bir o kadar iyi biliyordu. Cinsiyet arası farkın göz, saç renginin küçülmüş tınlarının hiç olmadığı sokak lambası ile aydınlan hani oralarda yani uzak bir yerlerde.

Yıldızlar gökyüzünde kesme taşlı yollardan yürür gibi yapıp, sonra usul usul kayıp, olduğu bir gecede. Giden ay ise nisandı. Yani, burun farkı ile Mayıs ayının tam ortalarında. Ve batıl inançları bir o kadar kör inanç sayıldığı bu Dünya; ya asıl güzel olan bir paşa konağından gözlerini açması idi.

Lakin doğuşu ile verilmiş ve kimsenin göremediği o şansı daha doğrusu ve sebepleri herkesin ki gibi, kalıvermiş rızalık gölgesinde. O da şimdilik ona doğuşunun gerekçelerini bir bir sayacak annesi, yıllar geçtikçe olgunlaşmaya geçeceği cevapları alma yoluna girip, yürümeye başlayan dı.

Hakikate körleşmenin içinde olduğu endişe ile beklediği her şey başına gelir olması bir kenara insanın yaşacağı korkuya beyni ne kadar güçlü kendini koruma içgüdüğü ile birini anlatmak kolay ve ona kendini anlat deseniz dahi tatmin edici ve çok inandırır yaşam hikâyesi , karışınıza çıkmaya bilir de.

Yani o gizemli gülüşünü keskin pençelerinin arasına alan o sıradanlık hissi bu noktada. Daha çok ön plana çıkanlardan dı. Bedenin örtünmesi ile hiç alakası olmayan kıyafetleri düşüncenin nasıl tam dibe vurulduğuna. Bunun yerine kaygılı bir yüz ifadesinin olamayışı, kısaca kendinin çıkardığı sesi protesto eden yanlarına. Nedense hiç takılmıyordu. O sanki gerçekliğin dışında biri. Yırtıcı vuruşkan atak bir karakter üstüne doğuşunda bulaşan yıldız tozlarının olduğuna inanır. Canı yakılmadığı sürece yarı gizemli şahane bir varlıktı.

Ama onun giydikleri daha çok bana kızı evine giden nişan bohçasını anımsatırdı.

Allı, morlu çiçekten, çiçeğeyse selamı vardı. Birde file çorabı tüllü etekleri sanırsın sinek ordusu peşin de. Vıııı! vııııı! Vızıltılar ile kanın ve tutkunun rengi mor yâda metalik bir renkle kesin değiştirme gücü bula bilirdi kendinden.

Bazen de her ne şekilde olmuşsa olmuştu. Hırçın bir deryada balıkçıların gelişi güzel attıkları kalın ve naylon tora takılan bir balıktı. Kendi çocukluğu ile bitmeyen karanlığa kafa tutan notlarının sayıca fazla olmasından kaynaklanıyordu. Bütün bunlar.

O hayatın her alında "iyi rol" almak üzere doğanlardan idi. Kimi zaman güçlü insanlar gibi kendine inanmayı tercih ederdi. Ruhunun asıl akranlarını basitçe tehlikelerden görüp yakınlık duymayan dı.

Biz yinede. Bu sorunun ona sorulduğunu kabul edelim ve kesin şu cevabı alırız "her kadını kendi külünden yaratan o kişiye âşık olur ." bunu bilerek yâ da bilmeyerek asıl kendi ile kendi varlığının ilk halkasını sona daraltmak ile övünür. Aynen onun gibi!

Düşündüğü şey neyse onunla komutlanmış yanında ise sonsuzca şımara bileceğin ve halen kayıp etmekten korktuğum tek kişidir. Onu onula saflığın böylesi güzel resmedildiği resim az bulunurdu.

Annem derki "tahtaya vurmasan şeytanı kovamasın?" aynen katılıyorum demekle bütün inanışların haksızlık etmiş olduğumu düşünmedim değil..din ile bir çatışma halinde olmadığımın altını çizeyim şu fikrim size konuyu daha netleştire bilir. ben inanışların bende ki değerini saklı tutuyorum. Tıpkı onun gibi "hafif yabancı". tam inanışın iç belirsizliğini bir kenara bırakmış desek yeridir.

başarısız olduğu konuların yetisinde bile algılamaktan aciz değildi .Yüreği gövdesine eşleşmeyen bir durumdayken bile, çocukların bakışlarının içinde o kıydan öteki kıyıya vuruyordu. Her kıydan kıyı ya vurulma da ise bir avuç dolusu inci getirirdi.

Daha neler neler mesela! Onun kar gibi bembeyaz avuçlarından. Işıl ışıl su damlaları toprağa dokunarak sonrası, ise gökyüzüne doğru yükselip, hiç tanımadığı birinin can suyu oluyordu.

Belki o can suyunun küçük bir damlası size kadar ulaşmıştır. Usulca dokun kalbinizin derinliklerine.

Tahmini geceye kaldı.

Yine haksızlık etmeyeyim kendime bir gözlemci sıfatında ona bütün renklerin içinde sadece moru arakladım.

benim gibi yakınınız da bi meleğin var olabileceğini sakın ha! aklınızdan çıkarmayın...

zaralıcın

KİM İSTEMEZ İKİNCİ BİR ŞANSI OLSUN..

[italik]

Biliyorum çok uzun zaman oldu yanlış kendi bahanesi ile görüp, öfkenin ne kadar kolay bulaştığını anlatılmadığı Ve de bedenini kendinden koparıp attığı bir parçayı tekrar kendisini bulacağını da.

Çözumsuzlüğü üreten her insanın unutmaması gereken şeylerin neler olduğuna gelince evet doğrunun beyinle çıta yükseliği bir kurgusunun hazırda olması.

Aslına bakılırsa, kişisel haklar mevcut oluşu ile herkesin bir yaşam kuralının içinde olduğunu açıkça ortaya seriyor olması gücün yeterliğini ile çok sınıdığını da.

Bu gerekliliği bir de benim kişiler üzerinden bulunan düşünce hissem var olması adına soruyorum.

Sadece sessizliğe yoğunlaşan insanların başkalarında ise neyin alıp, değiştirdiğini merak etmek o değişliğini bir parçası olabileceğini düşünmesi gerek.

Gerçekle kendi arasına köprü kuracak akla sahip olduğu kadar küçümsediği beynin kendisine ait olmadığı kadar da rahatlık veren nedenlerini düşüncesine sabitleyip sorgulamanın içinde bulunma yetkisini de alırlar.

Yok, benim kimse ile bir işim olmaz onların sorumlulukları bana vereceği yükümlüğü taşıyamam diyenlerin başvurduğu şu atasözü gibi "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" daha birçok açıdan neden sayabilirim

Bazı insanlar ise hep zirvede olabilme hırsı ile kendisinin de ve için de çıkamayacağı sorumluluklar alır beklentimin benimle aynı şeyleri tarif ettiğinde bir kadın olarak anne olarak bu konuya parmak basmak istiyorum.

Annelik vasfı ne kadar önemli bir vasıf değil mi? Bir çocuğun dünya ya gelmesi ile yarım bıraktığın çocukluğunun üzerinde tekrar yapıyor olman onunla her paylaşımında. Şu an ki büyümemin size getirdiği bütün iyi ve kötü seçenekleri o çocuğa anlatma yetkisi tamamı siz de.

Bir karnını doyurmak altını değiştirmek anneliğine yeterli bir neden değil.

Zaten bunu başka bir izahı da yok. Seni yeni baştan tanıma fırsatı veriyor. Bir evlada sahip olman

Bazı anneleri düşünüyorum. Bu vesile ile acaba korkusuz özgürce kavuşacakları bir yaşama sahip olsalar ne yaparlar... Mesela güzelliğini kullanıp, zimmetine sevgi geçiren bir kadını ele alalım.

Olmaz mı öyle bir şey? Şaşkınlığına bakılırsa

Yahu! Ben bu gece uyurken ne bileyim bir yerler de iç savaş falan mı çıktı? Sanki seferberlik ilan edilmiş herkes birbirini ve güzelliği hatırlatan şeylerin utanganlığa sığıyor.

Kendinizde hariç bütün canlıları bir düşün ne olur; ne kayıp edersiniz. Karşınıza ilk çıkan sonuç aynen şu olur.

Doğanın yaradılışın üretkenliği sınırsızdır. Yeter ki! Senin buna enerjin yetsin sıfır bir noktada duran küle dönüşmüş bir ağacı ele alalım.

Okey! Şeklen değişti o ağaç ve ağaç olmaktan çıktı. eee! Sonra ne olacak o külden vaaz mı geçeceğiz?

Bu canlı cansız birbirine dönüşümlü olarak azalıp sonra çoğaldığını kabullenirsek; Az önce külle bütünleşen ağacı kurtarmış oluruz.

Velhasıl; Bilim ve eğitimde içimizde ki kahramanın elinden tutup bizim topluma kazandırmamız lazım. Neyime lazım kardeşim. O yaptı da başarılı olmayışı sıralansa da

Engel kavramını başka kişilere bağlayıp, bir kenara çekilmenin de karşısındayım. O başaramadı onun eksik bildiği bir şeyi belki ben tamamlarım.

Özel hayatta öyle kırk sene süren bir evliliklerin de yüzü gülemeyen insanlara çokça sık rastlıyoruz Ve kendilerine ikinci şans verip, yollarına öyle devam etmelerini de.

Hep derim insanın ikinci şans en yakınında olsun elini uzattığında hemen tutabilsin

Bu özel yaşam iş hayatı eğitim ve sanatta ne kadar önemli kendimden biliyorum sanatta çok şansın var olduğunu bunun içinde maddiyat halkasının zayıf olduğu çoğu insanın maneviyatta yönelip, ikinci şans der.....

yırtık çoraplarım...:)

[italik]

Başboş yürümenin getirdiği o yorgunluk ile hiç zaman kayıp etmeden. Gölgelemek bahanesi ile kendimi bir çocuk parkına atarken buldum. Tek amacım ise biraz nefese yenilenmek di .

Benim gibi uygulamalı bir yaşamın içersindeyseniz zaten doğrunuz da sıkıntılı değilsiniz.

Ama her yanılışınız da. Bile bile canınız acısa da. Kendi kulağınızı kendinizin çekme hakkına bir siz sahipsiniz.

Lakin doğuşunuzun sembolik olarak olgunlaştıran o ruhun varoluşu ayrı bir zaman dilimine bırakan ve onu koruyan, anlayan birileri ile takas etmeniz daha bir önemlidir.

Fukara bir duygu kim zaman insanı beklenti kuyruğuna bağlar. bağlamasında

Ben ise kararsızlığın içinde onu bekleyemeyeceğim anlıyorum. Asıl Cümlelerin cümleye uyuzluk ettiği bir noktadayım.

Keza elimde olumlu olumsuz hiçbir şeyde gelmiyor. Kısaca vallahi ben çok iyi niyetli biriyim ya!

Bu da benim yanılığ payı olsun deyip, her şey çok açık ve sesli düşünmeme sebep oluyordu.

Fikir fukaralığına hâkim birilerinin de yakın çevremden oluşana kulak bile asmıyorum.

Ya birilerinde maksat menfaat olunca bu gün gidek yarına gereksinim duymamam dı . Ya ben Kimi kandırırsam; kimi inandırırım iki fazla söz ile demem.

Yaşanan hayal kırıklarının sonrası olsun. Benim bu yaşıma kadar akıl rehberim annem oldu.

Ve Annem hep derki! Düşüncelerinin kamburlaştığı yerde isen otur bir kenar ve ayakkabılarını çıkar.

Hemen oracıkta ve çıplak ayakla çimlere doğru toprağa bas. Keza toprakta aldığı enerji seni sana geri kazandırırken beş on dakikaya bir şeyin kalmaz.

Annemin bu sözünü hep dinlemişim dir. Nedeni ise mahalle baskısını çok geride bırakmış kendine inandım. ve gözlerim kapalı mantığı da diye bilirsiniz.

Bu nedenle ben her gün her hangi bir rastla sonuncu bulunduğum çocuk parlarında. İnan ki! Hiç gözlerim kırpmadan Uzun uzun çocukluğumla bakışır bulurum kendim.

Şu an da bile her neyse sevgimin birazını bu parkta bırakmaya kararlıyım hüzünlerimde.

Hani usta şairin dediği gibi "bu memlekette hava su bedava" düşüncelerimin kışkacından kurtulup, tekrar tekrar parkta oynayan çocukların oynayışlarına daldım.

Yüzümde bir gülümse ile dedim ki

Bedava

Bedava yarına umut edinmenin yüzleri bunlar doya doya bakılmaz mı hiç?

Birden dedim ki' bu çocuklar ne kadar güzel kalabilmişler. Eli yüzü kin öfkeye bulanmış bu evrenin içinde.

İşte çocuk olabilmenin farkı budur. Ötesi yok! tertemiz!...

Anneleri babaların eşliğinde.Onların adına her şey çocukça mahzun ve sahiptiydi. Hiç abartı yoktu.

Benim kimsesizliğimi fark etmiş gibi ve uzak olmasa çok yakın mesafemde ve az ilerimde ise bisikleteni acemi çocuklar gelip geçiyordu.

Bu sefer tam dikkatimi onlara verdim.

Gerçekten insanın geçmişine avcı olmasının faydaları bunlar. Kurşun, ok vahşice saldırı yok. Benim de bu çocuklardan bir eksi bir fazla en mahzun şekilde. Akran edebilmem çok iyiydi.

Evet, bir parkta böyle iki gözü üstüm üstüme olan o birileri beni hiç izlemediler.

Buna üzülüğümü sanmayın sadece bir eksiklikti o günün şartların da. Suçlu hiç kimse dediğim anda. Mutluluğun o resim kareleri incecik parmaklarımdan. Un ufak oluşu ile daha bir rahatlıyorum.

Bu mutluluğum ilk başta şaşırtıcı gibi gelse de konuya hâkim benim o resimler çekilirken elde titreşme olduğunda çoğu silik ve yamuktular.

Ve ben evet şu beğenmediği ben ! tarihe sevgi bazında bir mucit idi.

İçim nasıl böyle kıpır kıpırdı. Şiir olabilecek cümleler birikiyor.tam dilimin ucuna da.

Mesela onların isimlerini memleketlerini şiirsel bir ruhla merak ediyorum. Sadece bu mu? Anneleri babaları ne işle uğraşıyorlardır acaba?

Ara sırada. Hafif esen rüzgârla nemini yitirmiş yırtık çoraplarımdan o ayağım da ki şahane duruşuna takılırdım.

Ama!Ne takılmaydı.

Yahu! Anlatamam size ilk önce çorabın şekillendiği o makinelerin aceleci ve gürültülü oluştu.

çıkııır çaakur gıııııı! Sonra iplik yığını iken ilmek dokunuşuna resmiyetsiz birbirinde alakasız sağa sola gelişi güzel fırlatıldığı muazzam bir göçlülüğü de.

Hız rekoru diye bir şeyin bizdeki geçerlilik nedeni o kadar çoktu ki!

Ben önde o aramada biraz yavaşlasam kesin kavgaya tutuşuruz iki yürekli adam gibi de.

Yook, ben ona göre kırılıp, ona göre kendimi tamire başlıyordum.Aynen olduğu gibi büsbütündüm.

Haaa!mevsim kış da değildi.üşütme kaygısına gireyim o çorabı giymemin nedeni ondan daha ucuz maliyetli ayakkabı giydiğimden dolayı hiçbir şekilde.

su toplama yaralaşma riskini göze alamazdım.

Ayaklarımın su toplamasına yüreklenip, kendimi kayıp etmiş bulmam da pek meraklı değilmiş gibi de. Yavaş yavaşça sırtımı yere bıraktım..

Oh! ne güzel bir yerdeyim. uyku sevdalısı o gözlerimi sadece gri bulutlara kitledim.

Bedenimde ki bir sıcaklıkla uzaklaştığım. O çocuk sesleri kulağımda.

Ne bu kadar uzaklaştığını çözemedim.....

SIYAH VE BEYAZ ...

[italik]

Geceye lekelenen siyah bilmem ki! Kimden neyi bilip, saklıyor. Gözle görülen o insandaki temas noksanlığını kimden alıp kime veriyor.

Her halükarda üzerinden derinleştikçe gözleri görmeyen birinin siyaha mahkûm oluşu ışığa azatlığı ile neye göre değiştiğini elbet bizde görmüş olacağız.

Usulca kapanan iki gözümün geride bıraktığı o kocaman beyaz boşluk biraz küçülmüş Yâda had'ini aşır dağlar kadar büyüme olasılığını göz ardı etmem de gerekli.

Kısaca beni hiç düşünmeden siyahla karşı karşıya getiren O doğanın aslına uygun nöbet değişimlerinde ki! Ani hız sınırına kapılıp, gitmem de olabilirde.

Bunun adı ben öncesi konulan kuralar olduğunu şimdi daha net ve bütün içeriği ile anlaya biliyorum.

Doğrusu aynen izaha şudur. Bir saat erken karşıladığın o siyahı var ya! Bir saat erken bıraka bilme lüksü sende.

Hayatta her şansın tek taraflı geliştiğini bilmekle beraber yok sayıyoruz. Benim kendimden netleştirdiği tekler çok fazla olmasa da var işte. Sıkboğazlık olgusu içinde olduğumu düşünüp, bu konuyu çokça örneklemek istemiyorum.

Dediğim gibi, bir annem; bir babam var. Ne kadar muhteşem tekler oluvermişler benim hayatımda. Kurban olurum ben her ikisine de

Ve ben inan ki yaradılışımı annem ve babamla eşitliyorum. Tanrı kavramına ama hiç girmiyorum. Zaten tanrının meşguliyeti olan insanları çevremde o kadar sık görüyor ki ve kesinlikle görmezden gelemem de

Bunun aksini savunmuyorum yanlış anlaşılmasın ama ha! İnanışlar çeşitliğinden kayıp etmedikleri çok şey var. Asıl korkunç boyutlara ulaşan yine bildiğimiz o renkler her şeye hâkimler.

Nasıl mı? Bir kalabalık bir kalabalık her yer yeşile boyanmış minareler, tekkeler, türbeler inanın bir şeye tapınmanın arzusu ile yeşil o kadar kutsal ki; bende ki siyah gibi, aynı hedefe koymuşlar bile. Bunun neticesinde ise sesli düşünme adına bir zayıflık oluşturuyor herkeste

Ama siyah ve yeşil başka renkleri kırıp geçirmesine böylelikle göz yumulmuyor değil.

Açık yüreklilikle duygunun cümle teması ile henüz buluşmamasını göstere bilirim size.

Bunun başka nedenlerinden biride. Kimse kimseye kendisine ait rengi vermemeye de kararlı görünmesidir. Hani iki arkan çocuğun uzun süre oynayıp zıpladıktan sonra kavgaya tutuşmalarında ki o minik tehditkâr cümle "benim babam senin babanı döver " acaba ne kadar güçlü bir baba figür var ki o çocuk beyninde demeyin dövmenin yanı sıra küfür etmek güçlülüğü simgeletmişler çocuğa.

Biz beş kardeşlik aramızda birer ikişer yaş vardı. Babam yurt dışında çalışırdı. Annemin bize söze geçirmediği noktalarda ise babamla korkuturdu bizi. Bu gün ki dibi çok iyi hatırlıyorum "kara Kâmil bir gelsin bak ben ona bunları nasıl tek anlatırım" derdi.

Ve biz büyüdük kara Kâmil yaş ilerleyince gurbette girmemeye karar verdi. Anamın o kara Kâmil dediği babam var ya! Aslında kar gibi beyaz tenli güzel bir adamdı. Haklı olduğu noktayı da yeri gelmişken söyleyeyim. Benim babam renklerden nasibini annem sayesinde almış oluyordu.

Kendisini ifade edemeyen her kim olursa renk karmaşası ile vakit kayıp etme şansı yok. Ve hangi yana dönerse dönsün siyah bildiği siyahtır.

KIRK BU-UÇUK KOKULAR....

[italik]

Eminim ki! Hiç birimiz kafa kafaya verip, şöyle zamanın o ölü yanlarının nelerden başlayıp, bittiğini bir kerecik olsun düşünüp hesaplama gereği duymamıştır. Çünkü o zaman kayıpları öyle rahatlıkla iki üç parmağın marifeti ile hesaplanacak her rakım sayısız anlamlar yüklene bilinir istendiği dışına çekilebilir.

Şimdi anlıyorum ki zamanın geçerliliğini kafamı sürekli kurcalayıp, zihnimi karıştıran bir olaydan öteye geçmemesin nedenlerini. Düşüncelerimin dar bir çevreye yayılan o istekler bir ses olup gittikçe artan uğultu adeta gökleri dolduruyordu.

Benden bir saniye benle yaşanan anları kayıp etmemek için çabalamış bir dolu insan akılma gelmedi değil. Dünyanın en büyük hazinelerini verseniz hata unvanlar vaat etseniz de geri iadesi olmayan tek şey sizden çalınan o güzelim yıllar olduğunu biliyor musunuz?

Doğrusunu söyleyecek olursak yaşama sınırsız tutunma adına birimizin o diğerinden olan güven ilmeği var ya! Birbirine basit gösterişsiz ve maharetten de çok uzak zayıf bir halka üzerine düğümlemişti. Bu nasıl olabilir? Derken kendimden korkmayı gerektiren istemsiz bir bakış yine suçüstü yakalıyı vermişti. Zihin'imde şunları düşünüyordum: siz benim nasıl bir yangın içinde olduğumu bilseniz var yaaa! Hata ölmeye başlayan hücrelerimin yeniden hayat bulması için yardım bile ederdim.

Yaşam denen zengin kudret haza karışık huzursuzluklarını fena halde enine boyuna bedenim küçültmüş bir o kadarda yormasını anlatamıyorum. Bu nedenle sorumlusu sen ben olmuşuz hiç fark etmiyor. Birbirine emanet edilmeyen o hassas sebeplerinin ve bilerek bilmeyerek oluşturduğu o nedenlerini bulmaman işi rayından çıkarmaktan öte zararının en büyüğü yürek kaybının varlığı senden başka birini yaratmış olması ona yaklaşmana mani olacak setleri kurar. Bu sefer ne oluyor. Eline de biriken o cılız gerekçeler ve toplama yetkisi sende olduğu hale de sen onu milim yerinden oynatmaya gücünün yetmediğini anlıyorsun. Asıl üstesinde gelinmeye şey histen hisse oluşan ırkçılıkla başlanan ve yalan da olsa oynan oyunu zevke çevrilmesidir.

Sonrası çok önemli kayıt dışı duygular ve düşüncelerin kalbin keşkeklerin tekme tokattına öyle maruz kalıyor ki! Nefes bile alman. Ve suratın asık bu algınlık kime ne diyen birinin gelip, size sorulmaması canınızı çok acıtır.

Şöyle bir şey desek yeridir. Bir sayısının acaba iki sayısında hakkı var mıdır? Desek. Bana göre neden olmasın çünkü genel yapısı ile bir sayısı; iki sayısının genel sırasını kollayacak bir göreve talip olmuş mudur? İki sayısı ise bir sayısını o güvenin kazanmış mı? O sıra savma mantığı devredeyken bile, iki rakımı mantiken ona sahip çıktığı için bir sayısı ona minnettar diye, düşünme hakkını kimse elinden alamaz.

Bu benim için özel bir şey değil insanın beyninde birbirine karşı kullanacağı gayet doyurucu bilgiler var. Keza siz bu benim düşüncem katılıp, katılmama adına hür bir iradeye sahip olduğunuz kadar. Size altın tepside sunulan düşünce kaynağı bakımında inan ki çok zengin bir çağdayız. İyi ve kötümser fikrin asıl kabadayısı şair ve yazarlar olduğuna pek fazla düşüncelerime yayıp inanmasam da. Hiç ummadığım ve beklenmedik bir anda. Bir fareyi devleştire bilirim.) Nasıl mı?

Böyle sıcak yaz ayları idi. Tatil şansı az olanların haline iyice kendimi alıştırmakla iyi bir güç elde etmiştim. Bu da beni olduğundan çok daha iyi açıklayan koruma altı hissi veren yerinde olan bir nedendi. Garip bir sorumsuzluk diye bilirim adına kısaca başkalarının yerine geçip, düşünme çabası ile beraber kuvvetli bir dürttü his etmem de şöyle bir benzerliği akılma getirmedi değil. Birileri başarısının mutluluğun bir adım önde olmanın en zayıf halkası iken bana evet bana ne oldu. Mesela anlatımlarımda atasözlerini deyimlerini çok severim günlük hayatımda alışkanlı olarak da kazandırdım. Az önce demiştim ya bana oldu. Evet, bir atasözünde ki gibi "bitti kanladı" evet benimde bittim artık kanladı. Hiç kimsenin gücü yetmez. Gerçek yaşamın içersinde beni dinleyen çok az kişiye hiç duymadıkları hikâyeleri birinci ağızdan alıp, onlara servis ettiğimi. Bununda emin olun benim anlatımlarımda zaman mekân kişi kaydırması olanaksız dediğim gibi duygu ve düşüncelerin özüne dokunmam. Göreceli şeylerin izleri silinmez. Ve doksanlı yıllarda kardeşlerimle Gebze çayır ova mahallesinde oturduk biz. Anadolu'da geldiğimiz yeni bir çevreye güven duyma açısından. Pek fazla arkadaşlık bağlarımız kuvvetli değildi. En acı tarafı korkularımız vardı bizden önce Anadolu da gelen gençlerin yaşadıkları çok kötü örneklemelerini duyduk tabi ki o sebepten dolayı kirada kaldığımız evin sahibi dışında onların çevresini tanıma fırsatı yakalamıştık hepsi o kadar. Ev sahibimizin ise Gülhan adında çok sevimli hayalleri sakar bir kızları vardı. En olmadık anda lafı gere gereksizce bir o kadar da bilge tekniğini içindeydi. Bir bakmışsın iki yaramaz kız çocuğunun paylaşmadığı o bez bebek olması akılına gelirdi. Duygu duruluğu bu olsa gerek bez bebeğin kalp yerine içine doldurulan pamuğa dokunur gibi sever okşardı. Sonra kendi kendini karakterize edilip ya ben; Herkesin parasının son kuruşuna kadar yatırdığı bir yarış atıydım? Yok, şansa bırakılan koşunun o atın vebalini taşıyacak bir verimlilik yanını sorgulardı.

Hakikaten şimdi bedenimi kendi gizemine sürükleyen o his kadar bir denge kuramama siz bakmayın kendi üzerimde pirim yapacak yüzlerce karakter analizini size yapabilirim keza oda tartışılmaz bir şekilde ve naziklik gerektiren sonuçlar ile bir Lunaparkta ki atlıkarınca gibi fikirlerim bir yükselir, bir alçaldığı anları anlatırken. Bana asıl bunların aşır yorgunluk hissi veriyor olmasını bir kenarda ise göğüslemek zorundayım.

Birde olayın dokunulmazı nedir biliyor musunuz? Sorumluluk ve sorgulanmak ilk bakışta birbirinden uzak kavramlar

olduğunu öğrenenlerin aynen benim gibi ama konusunu alıp, her hangi bir mantık aramadan. Olması gereken yere getiren şartların çokluğu içinden çıkılmazlığıdır.

Bakın yaşadığımız şu evrende fikrinden fire vermeyen kaç kişi kaldı ki okumuş yoklamış kitap kalmayan o ayaküstü selam verdiği insanlara büyük bir zenginlik verende.

Aslına bakılırsa birden ne olduysa bende anlamadım. Pencere vebaline sıkışmış perdeleri usulca aralayınca, sihirli bir sopanın ucunda bana doğru renk renk ve şekilden şekle giren bir sürü ışık topları yağıyordu. Sanki bir kenarda unutulmaya terk edilmiş olan bir beni buldu. Nasıl bulma şekline gelince karışı binaların pencerelerini süsleyen bir birinde irice aynalar belirledi. Yüzümdeki sıfır makyajla kalıcı kaz ayakları daha bir belirginleşmiş çukurlar oluşmuş naah! Başparmağım kadardı. Ya saçlarımda ki o renk karmaşasına ne dersiniz orijinal siyah saçlarım beyaza teslim olmuşta sanki benim haberim yoktu. İnsanın kendine sadakati burada devreye giriyor ben istesem de; istemesem de. Saçımda ki işlen o renk oluşumunu görmemi engelleyen asıl şey saçlarımda hep tepeme de toplu olması mıydı? Belki de

Saçım söz konusu olunca acımıyorum bile kendime öyle hafife alınmayacak kadar da başka başka seçeneklerim var olmasına vardı. Aslına bakılırsa evet ablamın ortanca kızı Gülay kuafördü. Ve kendini çokta güzel yetiştirmiş eli pratik olan bir bayan kuaförü idi. sanırım oda uzun zamandır benimle görüşmemişti ki görünce desin ki." yaaa bu ne hal teyze " der. Resmen beni 20. yüzyılın dehası olarak anılan ünlü fizikçi Einstein'ına benzetirdi.

Aynada görünen farklar saçım ve yüzüm dışında giyimim ise ayrı bir felaketti hafızamı zorlayacak olsam sahi ben en son ne zaman bir mağazanın kapısından içeri girmiştim. Ve yanıp, sönen spot lambaların atında renk uyumuna göre dizlen her hangi bir elbiseyi eteği askısından çıkarıp denedim. Yuh ki! Yuh bana Alışveriş seçeneği bol bir şehirde yaşarken söyle insanların beden mesafesine takılmadığı bir semt pazarına gitmişliği hele ki hiç yok gibi kalabalık çocukluğumun verdiği bir alışkanlık pazara girersem bir daha çıkamam kayıp olurum korkusu ile pazarda bir şeyler alıp, vermeyi hayatımdan bu yüzden çıkarmıştım. Kıyafet konusunda bir yok oluşun son temsilcisi gibi yırtınanı yamalamayı nasıl düşünmemişim doğru ya beni insanlardan farklı kılan şeyi şimdi anladım market alışveriş yaparken orada bulanmış müşteriler ve elamanlar garip garip bana bakmalarını evet elbise modellerim çok eski daha ötesi hep eski. Evet, bu giyimle bu kuşamla bir kadın olarak ben üç sefer terk edilmeyi hak etmişim.

Bazı alışkanlıklar ise taaaa! Çocukluğuma uzanır. Ben sorayım siz cevap verin bana; yetiştiğin çevre ile alakalı bunlar tarla bahçede çalışan bir kadının kendine ayıracağı kaç dakikası olur. "ay bir saniye ocağı yakmadan bir rujum tazeyleyim " diyen bir kadın hata bunun tam tersinin düşünen başkaları kadınları kolaçan etmeden ve hiç uzağa gitmiyorum annemi anlatayım size. Tek örnekleme yapacağım. .annemin bir pazar gününü dediğim gibi özetleyim. Beşkardeş biz iki tane dayımın yetim çocukları ve normal köy hayatı içersindeyiz gün boyu toz toprağın içinde yedi çocuğu doyur ve yıka kirlilerin içine atılan elbiselere gelem bu günün şartlarında o elbiseler yıkansa dört makine çamaşır çıkardı. O benim kıymetli anam bunları elde yıkardı. Daha neler neler var o yürekli kadınların hayatlarında çalınan kendi hakları.

Çevremizde ağa paşa hanımı havasında olup sayıları az da olsa örnek teşkil eden biriler oldu tabi ki çocukluğumun geçti o küçük ilçede gayri Müslim aileler yaşardı ve onların kadınları çok farklıydı. Giyimleri sade ince bellerini beli eden geniş kuşak ve kemerler takarlardı asıl önemli olan renkler neon renkleri pek giyindiklerine rastlanmazdı. Tam tersi ilçede yaşayan biz aşiretler gibi değillerdi. Asıl onları bir peri şekline getiren yüzleri bembeyaz ve pürüzsüz o dudakları hafif pembesi renk hâkimdi. Rujun varlığından habersizdik desem bana güllersiniz evet ben o çocuk algısı ile hep, düşünürdüm ve neden bu hanımefendilerin o dudakları bu kadar pembe diye. Sonra rujun maharetin keşfettik ama yıllar sonra tabi ki. Ruj anılarımda hoş bir detaylandırmadır. Ayrıca o kadınlar yanında yürüyüp geçerken mis gibi kırk çiçeklerini andıran parfüm kokarlardı.

Vay! Anam vay

Ya o kokunun bana verdiği hayranlıkla birbirinde güzel oldukça özel düşler kurardım. Hele ki Bahar aylarında evimizin sağ yamaçlarında açan o renk renk kır çiçeklerin aklını çelip, eve getirir sonra bir kimyager edası ile şişelere toplar sanki bir sihirli değnek degecek ve şişeye hapis ettiği o çiçekler güzel hoş bir kokuya dönüştürecek. O hoş kokunun oluşumuna harcadığım zaman çocukluğumun bana kazandırdığı ilk yenilgiydi. Hepimizin ise bildiği bir atasözü vardır. "kedi erişmediği ciğere murdar dermiş" başkasının icadı olan parfümlere bu sefer gıcık oldum. Görünmez kılınan her şey ama her şey hoşuma gitmesini aleyhime çevirmişken Ruhu savaşçı olan yenilgisini asla kabul etmezdi Kim bilir ilerde koku savaşları olacak her fırsatta çokça parfüm alma hırsımı genişletmiş şişesine dokunmak şurada dursun bir kere olsun tenime güzel kokunu sunmayınca kimseye de hediye de etmedim.

Bir o kadar komik bir o kadar gariptim işte çılgın bir âşık gibi hayallerimi karşıma alıp ama her gece onları izlemeyi tercih ettim. Ben bir damlasına kıyamazken kokuların yeryüzündeki dağılımına katkısı olan Fransız Kral 14. Louis parfümün hayatımıza girmesinin gizli kahramanlarından sadece bir tanesi; güzel kokmak için Fransa da o tarihte koku üzerine devrim yapmasın nedenlerini örten garip yasalar bile çıkarmış. Çıkarmasın ne yapsın sayın kral; Bir var ki kendisinin su sabun ile yıkanma korkusu mevcut onun için kendisindeki o nahoş kokuyu gizlemek içinde Dünya ve Fransız tarih kitapların da parfüme ayrı bir önem verdiği anlatır. Bu da gösteriyor ki İnsanların güzel koku kötü koku ile başları hep dertte olacaktır... Kokuların dünyası kendi eksenin de dönmeye alışkın alma isteği ve kadar süper bir enerji akımı dört tarafımı kuşatması Ve kaçan bir beni kovalamam hissi beli bir süre devam etti.

Haklı olarak bu bulantıcı ev havasından bir an önce kurtulmanın tamda zamanı dedim. Yukarda anlattığım gibi yaşamım sadece ve sadece duvarda ki tozlu resimlerime hapis olmuş benim kamufle ettiğim kişilik kazandırdığım her hangi biri benimle uzak yakından hiç biriyim.

Biliyorum ki bu söylediklerime asla inanmasınız. Ama siz yinede inan o beni değilim. Ya kısaca hep evimdeyim. Bir şeyler okumak kadar yazmakta ruhumu fena halde daraltılmasına müsaade edenim de. Yüreğimin zirvelerinde sallan o sevinç bayrağı bu sefer sadece dışarıda açık güzel havaya doğru dalgalanmak istiyordu.

Hemen oturduğum evin karşı sokağında güzel ağaçların gölgesinde olan çok şirin mi? şirin bir kâffe vardı. Birde

dışarıya çıkma diğer bahanem neydi biliyor musunuz? Yatak odasına makyaj masajı için bütünü kullanmışım. Ürünlerin tek tek alındı. Çok geç bir sahiplenme oldu ama Bu gün onların kullanma hakkının bende olduğunu hatırladım. Daha doğrusu yüz ifademi sertleşen çizgileri az renklendirip, yumuşatmakla başladım. O an hissettiklerim başka zaman diliminde elimde patlar bulmamı bir kenara bırakarak ve sessizliğin kalesi evimin dış kapısını hızlı bir şekilde kilitleyip, merdivenleri tek tek özenerek adımlarım diğer adıma takip etti. Binada inanılmaz yaşamla alakalı belirtiler vardı. Oysa ben o koca binada tek yaşadığıma öyle alışmışım ki daha doğrusu alıştırdım. Koca şehirleri en kötü yüzü de bu kimse kimseyi tanıması ve merak etmesi ilgisizlik alanının daha bir genişletmesine de bağlı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama ben öyle sevimsiz biri değilim merdivenden aşağı inerken çıkarken insanları bırakın o evlerden yükselen yemek kokularına bile gülümsüyordum. Kısaca mutluluğun resmi nasıldır herkese göre bilmem ama benim hoş kokulu nesnelere yüz ifademin mutluluğa şüphesiz tek resmidir.

Ve Bu binada yaşayanlar hemen hemen hepsi orta gelirli insanlardı. Nerden mi anlıyorum? Hep sebze pişirirlerdi kokardı Mis gibi. Yer misin? Yemez misin? Diye.

İnan ki beş duyu arasında Koku alma duyusu muazzam bir şey rabbim kısımdan bana fazlası ile vermiş olduğuna seviniyorum. Bir prenses gibi o mis gibi yemek Kokuların eşliğinde merdivenleri tek tek inmeye devam ettim ve Aşağı inmeme tamam tamına son iki kat kaldı. Işıklar kısa tasarruf ayarında olduğu için sık sık duraksamama neden oldu. Gözlerim karanlıktan ışığa alışınca bir baktım ki geniş çelik kapılı birde demir bir kapı daha yapılan dairenin hemen önündeyim. İçeriye birikmiş bir sürü çocuk sesleri aldım cıvı cıvıldılar. Vaz geçilmezim o kokulara takıldım evet belki Hamarat bir anne var içerde. Kahvaltıya biber közlemiş taze tereyağlı ve vişne reçeli olmalı masada. Hata bir gün bu dairenin merdiven boşluğunda bekleyip, uzun uzun tereyağı kokusunu ciğerime derinliklerine çektim söylemesen inanmazsınız evet evet aynen hayalim şu idi. birçok yörede farklı şekilde yapılır eminim bizim Sivas yöresinde o hamur işine hıngel denilir

Annem hıngeli çok güzel yapar onun yapılışı ince bir işçilik gerektirir pişmesine kadar. Zahmetli bir iş açıkçası hıngeli bende çok zaman oldu yemeyeli annem Memlekette olduğu için sipariş veremiyorum neyse hıngele dönelim tarifi ile Hıngel Tarifi İçin Malzemeler

1. 1 yumurta.
2. 1 su bardağı ılık su.
3. Aldığı kadar un
4. 3-4 orta boy patates.
5. Tuz, karabiber, kırmızı toz biber.
6. Tereyağı
7. Su.
- 8.

Bu gün tarifi ile kalayım ama bir gün mutlaka kilo almaya suç ortaklığı yapacak birini buluruz. Bol tereyağlı yanına süzme köy yoğurdu.

En niyetinden dışarı özgürlüğüme kavuşmak için binanın dış kapısını açtım. Hemen girişte ellerinde top küçük oyuncak bulan iki üç erkek çocuğu otuyordu. Zaten her bina giriş çıkışlarımda görüyorum bu sevimli çocukları. Binamızın kapısı direk sokağa açılmıyordu yan tarafa verilmiş geniş merdivenlerin sağlı solu bahçe havası verilmiş dar bir tünelle benziyordu yolu sonra üçgen bir bahçeye açılıyordu. Tipik Türk mimarların eseri olarak bizde neye yaradığını bilmeden o daracık bina girişi ve üçgen bahçeden ayrıca haberiz önünden geçip gidiyoruz. Kimsenin şikâyetçi olduğu yok benimde öyle başkalarının hayalleri bize fatura edilmesinden de Binanın bahçe kapısını büyük bir gürültü ile arkandan çekip. Çok renkler içine dağılan ruh halim tek ayaküstünde ve cezalı değil

Neden mi? Hem boyumu biraz daha uzun gösterir mantığı ile kıvrık lüle lüle olan saçlarımı kalemle tam tepeden toplamıştım.

Genelde kadınların arada bir yaptığı giyim hatalarını ben her seferine rekorunu elimde olduğunu kanıtlamış Kısaca renk uzunluk kısalık bir arada idiler. Şu an da bile üstüme bol düşen saten gömleğimi çok büyük görüntü veren kalçalarımın sağı soluna çekiştire çekiştire ve güneşin zirvede olduğu bir saatti çünkü gölgemin yüzünü ayaklarımın önüne düşürmüştü. Kâffe ya doğru yürüdüm. Ve kâffeye doğru yürüdükçe hedefine yaklaşan vahşi bir hayvan gibi nefesim sıklaştı. Oysaki ben birinin beni bekleme hissini yaşamayalı çok uzun yıllar olmuştu. Her nedense bu gün yaşın verdiği bir yerleri görüp keşfetme algısı benimle yükseldikçe yükseldi. Korkusuz eli ayağı çözümlü rüzgâr gibi beni önüne katıp götürmesine izin verecektim. Yâda hiç dışarıya çıkmayacaktım. Çünkü eskiden gidiş kadar o dönüşlerim öyle renkli öyle ki renkliydi ki! Hayallerimi bıraktım her yere her yüreğe mis kokusu sinerdi.

Sonra çokça şiir olurdum.

Deniz doğururdu.

Kendi akranı mavi gözlerime

Hemen sahile iç kısmına doğru. Kimi zaman hıçkırma hıçkırma birilerinin peşine ağlardım.

Her nedense gelmezdi

Gelmeyi unutmmuş bulurdum.

Öyle yufka yürekliydin ki dayanmazdın ona

Yaramazlığına kızmıydın

O beni alır giderdim peşine.

Sevmek öyle ve onun için iyi davran kendine.

Yoksa kendine aranan bir sisteme bağlı olduğunu kimseye anlatmasın. biliyorum ki dünün telafisi zordur bu güne göre de. size en iyisi köşe başına kadar yürümenin bana getirisini anlatayım. Hiç birinde selam almam birlerinin

hatırını sormamak gözün gözle teması yok kısaca mavi nesnel grili sema ile eşleştik ulaşılmaz olmak bu olsa gerek. yâda görünmez olmak açıkça her ikisinden de nefret ediyorum. ....

Bir solukta kâffeye gelmemle bütün dünyayı turlamış gibiyim ayaküstü biraz bekleyip kâffenin sağını solunu inceledim. Oysa oturduğum çatı katında kâffe hap kadar görünüyorsa da kocaman bir bahçesi ile süper bir yermiş... İçeriye doğru bedenim dışarıda ve hafifçe içeriye başımı uzattım. Dışarı da gelmenin karanlıkla verdiği kısa alakasızlıktan sonrası gözümün ışıkla alışması uzun sürmedi.ilk başta Kim var kim yok yüzler belirginleşti. Ve Kâffede bir iki genç oturduklarını fark ettim ve o yüksek ses tonları ile işgalci adamlara benziyorlardı. Güzel ve kötü kokuların beni her yerde bulacağına öyle inanmışım ki kâffede bulabileceğime hiç şaşırmadım. Çünkü Kâffeyi baştan aşağı saran koku gençlerin ayak ve koltuk altı kokuları idi. midem bulanmış istifraa yakın Derin bir nefes alma hissinden sonra bir ayağım içerde diğeri dışarıda kala kaldım. geri dönmeyi istedim buda benim bir yer ve kişiler hakkında fikir edinime avıma çok ama çok tersti. Neyse gelmişken bir kahve içeyim dedim ve her hangi bir masaya doğru yöneldim. Orada oturan gençler benim içeri girmemle biraz toparlandılar. Toparlanmalarının nedeni yaşım birde bayan olmamdan kaynaklandığını düşündüm. Sağ olsunlar bu çağda böyle görgü kuralarına uyan gençlerin olması umut verici, onları hafif başımı öne eğerek teşekkür edip, selamladım. Bilen o ki her güne çarşaf çarşaf kayıp giden haberleri okuruz. Başlarına gelen her kötü şey yaşandığı gibi yazılıp çizildiğini sizde düşündünüz demi!

Bu konu da sizin gibi farkında lığını yaratanların sayısını abartısız hesaplarım eminim acı ile az buçuk ses tonun yükselten kişiler var aranızda yok değil böyle bir hakkımda yok.

Gerçekten güvenin eksik olduğu yerlerin hemen hemen hepsi geliş güzel kılıfına uydurulmuş sözlerden ibret olmadığını biliyorum. Araya birde inanışların o ırkçı kavramları empoze edildi mi? bizden kaç kişi eksilir fazlalaşırın o seyrinde kafanız karışır.

Bakin şöyle bir örnekleme yapayım konuyu netleştirme bakından. Eminim daha da iyi olacak. Her insanın daha doğrusu canlının suya olan ihtiyacı üç güne sınırlayan bilim adamları deneyler denemiler göstermiştir. Ne kadarı inandırıcı az önce dediğim gibi kişideki algı olayına bağlı. Ben diyorum ki biz söyle yapalım her gün kendimizden bir bardak güven eksiltelim. İnan ki düşüncesi bile korkunç sonuçları getirdi aklınıza. Olayı terste çözerliği imkânsız onun için güven olayın tazelemeyi kendimizle başlayacağız. Bir gece vakti ayak sesinden bir hayli yoksun. Her hangi bir şehir ve sokağında Buluna kimliği meçhul o varsayımlara takılmayacağız Öyle merhamet duyguların yoklayan Nereye ait olabileceğini düşünen bireyler bize lazım.

Ben derim ki düşüncelerinizi genç tutun gençleri daha iyi tanıyı, anlamak içinde Uzun gecelerin cümle savaşlarının bana yarenliğine o kadar alışmışım ki gün boyu aynı eşofmanla olduğuma hiç takılmam sanki ne olacak takılıp, kalırsam şöhretin bir nevi esir aldığı o şahane kadınların biri mi olacaktım? Nerede o günler kim kayıp etmişte ben bulmuşum. Güne düşen bu halim abartısız beş kuruşsuz düztaban arada bir eklem romatizmaları tutan ve cici süslü ve topuklu ayakkabıları varda yokmuş gibi davranan emine ablayım belki de.

Kadının şu dakika bile adını anarken O çatlak sesi bir kulaklarımdan yakılandı ki hiç sormayın tel teneke gıcirtısı gibi yakınlaştıkça birden uzaklaştı evet gün yüzü görmediğine dili damağı kuruyan beş çocuk doğurganı o işte emine: keşke emine hanım olsaydım. Hani bir tabir vardır halk arasında tek başına devletti bizim emine hanım: Öyle kendisi ile barıştı ki En başta kilo alma derdine çaresizlik gütmüyor. Bir oturuşta yedikçe devleşen bedeni öteki tarafa yüklü giderim mantığında. Evet, öteki tarafta lazım iyi yük ile gitmeli bence de. Ne o öyle gıdım gram diyetlere girenlerin çilesi çekilir gibi değil. Var yok misali kayısı çekirdeği gibi iki göğüs ve çubuk makarna azizliğinde kırıldı kırılabilir olan bacakları. Kısaca eti kemiğe yakıştıran havası ondan yeni bir o yaratırdı. Dış görünüş bazında herkes istediğini yapmaya bilir fakat benim düşüncem tipik görselliğe esnaf olmak lazım kimseyi geri çevirmeden efendim! İstediginiz vücut özellikleri şu an bizde kalmadı ama gelecek birkaç saat uğrarsanız alırsınız.hepsi birkaç eğik başlı birazda mahcup olmuş cümleye bakar. Velhasıl açık sözlü olmada kimse alınıp kırıldı mı? Yok! Börtü böcek nasıl yaşayacak yarada nın yaradılışa verilen ye babam; o yedir keyfiyeti benim için çok önemlidir.

Sözü fazla uzatmayım genel olarak hayatımız da gerçekleşmesi gereken doğruları bilip, bilmeden hayal gücüne dayattık ama neyse ve mola bitti 1+1 çatı katıda ki odamın içinde şık kıyafetler giyinmenin benle bir alakası kalmazdı. Benim hüsnü kuruntum işte bir iki fincan kahve içmek benim faydama çünkü yarın hiç kimsenin beni uğurlamaya gelmeyeceği şehir dışına çıkacaktım. evet bir kitap fuarı bu benim planladığım ve de hayal ettiğim bir yer falan değil bu yayınevimin birkaç arkadaşın yıllardır düşünüp, yapmadıkları bir geziydi. Nerede konaklanır neler yapılır konusunda hiçbir fikrim yoktu. Zaten merak edecek heyecana kapılacak bir durum oluşmazken Onlar gidecekler ben onların peşinde asıl konu nedir biliyor musunuz? Birinin varlığı yanımda olması beni daha çok hayata bağlama ve mutlu etmesi çok önemli idi. olması gereken bu değil midir?

Çoğul nefes almak adına ona uygun çoğul kararlar adına o zekâ insanı diğer canlılardan ayırır.

Mesela sakat bir kuşun kanatlarından tutup, uçmasını sağlayan başka bir kuş gördünüz mü? Yâda çok fazla su yutmuş bir balığa suni teneffüs yapan başka bir balık. Zaten kimsenin nerede hangi hayatı geride bıraktığını önemsemediği kadarı da Aksilikler cam kırıkları ile ve onların sonsuza kadar kalacağı tapınaklar inşa ediyor tabi.

Kimin, akılına gelmez ki hayatını başkalarının emrine vermenin o kaygısı Ya ben kendimle neden bu kadar yalnızlığı ve kimsesizliği yaşar buluyorum. Sanki herkesin dişleyip sakat bıraktı bir elma hikâyesindeyim.

Var sayın ki Havva ananın âdem babaya elmayı yediren cesareti bana verilmiş. Cennette talip olacak hangi noktada olduğum şu an hiç düşünmek istemiyorum.....

ÖĞRENDİKLERİNİZE YENİ ŞEYLER ÖĞRETİN...:)

Sıradanlığı öyle böyle değil çok severim. Fakat bu kadar da değil dediğim saatlerdeyim.

Gün aşırımı boyundan bütün güzellikleri her zaman ki gibi yarım güne uyanmış aynadan yüzümü uzun uzun inceliyorum. Ne kadar acı ki bu günüm dünden daha çok yıpranış kaskatı mimiklerse yüz ifademi kırmızı karıncalar savaşının esir bırakmış tam deyimini ile renksiz ve soluk olduğu kadar da renklerin kamufle ettiği o doğanın bağına saklanmış gibiyim

Çevremde ne bana benzer birileri var neden ben birilerine benzeme çabasına yelteniyorum.

Sonra sokak aralarında geçmişini kovalayan bir çocuğun telaşlı saklanması geldi aklıma daha dün on kâğıt sayılıp, semt pazarında alınmış o naylon pabuçlarım ne yazık ki toprak zemine tökezleye tökezleye parmak ucundan yırtınmış bile bu konuda sanırım bir şekilde kederlenmek gerekiyor. Dediğim bir noktayım evet asıl bereketsizlik bedenimi saran bez parçasından. Hani hepimizde direk oluşan birini birilerini koruma kollama mantığı devreye girer. Örneğin: sana ait olanı ayakta tutma mücadelesi gibi bunları fikren benimsiyor uygulamaya geçtiğim zamanlara dönüp bakıyorum. İşte o zaman benim birini birilerini koruma kollama yetkimin hiç olmadığını görüyorum ne yapsam keten helvası pantolonum ise hiç kusur örtmüyordu. Tam tersine daha da yüzünün kızartmasına neden oluyordu.

Aynadaki yüz tanımlamam beni nereden nereye götüreceğini önceden kestirmediğim kadar kalmakta beni bir hayli yordugunu inkâr edemem. Özellikle benim hayatımda. Dur denilen her bir noktanın hesabını verecek koca bir yaşamışlığını varlığı hakimdir. Evet, bunun inkârına geçilirse ruhen ve bedenende çok büyük bir yıkım olacağı kadar örtünüp, saklatamam.

Hayat kimine göre çok hızlı kayar. Hemde buz zemin üzerin de. Benim ise kaynar sımsıcak bir kaplıca suyunu hatırlatır. Her yüreğe olabileceği kadar şifalıyım. Mühim olan her yaşta çağın gereksinimi olan değişime açık olmak şimdi bilmem bir binanın 108 dairesi de kalıyorsa dün toprak damlı bir evde dünyaya geldim. Doğrusu ne bu gün benim bana haklı kazancığım olanı yaşarım. Bunu örneklersek hepinizin hayatından parçaları da kayıt altına severek almış olurum. Say say bitmez elbet ki!

Ben olaya çağın teknolojik bakımın da olsun gelişimi ile bizlerin uyumunun kurup, kuramadığının o tekil dengelerine takılıyorum.

Tabi herkes gibi iyi olanı bende yaşamak payıma katmaktan çekinmem ve annem derki!" attığın her adımın iyisini hayal ederken kötüsünü kâbusun olarak mutlaka aklının köşesinde saklı bırak. Eğer yaşanacaksa gelip mutlaka seni eli ile koymuş gibi gelip bulur kaçsın yok" onun için kötü rastlantılarını fazla vakit kaybına bırakmada pratik olarak nasıl hal edeceğine bakacaksın Bence "zararının nesrinde dönersen kar" mantığı!

Doğrusu sabah sabah benim yüz ifadem bizleri çok yere götürdü ve dilerim ki sizlerin o yüz ifadeniz sevdiklerinizle çok güzel kokulu bir papatya tarlasına ve bir gürül gürül akan buz gibi bir çeşme başına götürsün.

kendinizden kopmayın derken hazır ayak bir arkadaşımın yaşadıkları aklıma geldi.

Hemen sizlerle onu paylaşayım ben.

Kendisi doğma büyüme İstanbullu köy hayatını hiç bilmez bakıcılar kurslar bale eğitimi artık yurt dışı yurt içi keyfini yaşamış bir beyefendidir. Bir gün biz şair grubundan birkaç arkadaşı evine davet etti.

Asıl konuyu anlatmadan onun hakkında özellikle benim beynimde oluşan zengin kişi modeli hakimdi.

Neyle karşılaşacağımız az çok biliyor tahmin ediyordum ki! Öyle değilmiş evi merkezi bir yer ve bir rezidans'ın en son katıydı.

Keza dış kapısını açar açmaz binada lüksün bütün hâkimliği şura da dursun. Öyle bizim evler gibi o akşam ki yemeklerin kokuları dağılmamıştı. Kimin ne pişirdiğini tahmini bir o kadar da kolay değildi. Resmîyet binanın girişine sızarak bize o havasını atmıştı bile

O arada hiç zaman kayıp etmeden biz arkadaşlarla nasıl bir ev beklentisinde olduğumuzdan kapısını tak taaak! tam bir alacaklı gibi çaldık.

ve çok geçmeden dairenin kapısı bir asaletle açıldı. içeriye adımımı atar atmaz sade bir ev olduğunu görmem biraz sarstı beni

Ve salona geçtiğimiz anda ilk bakışta yeşillikler dikkate mi çekti arkadaşımız neymiş beee dedik.

tam bir çiftçi biber, patlıcan, domatese, kabak, fasulye yetirmiş. Şaşkınlığım bir süre korudum.

lakin Elimi uzatım ilk domatesi kapardım.

Çünkü dayanmam göz hakkı bahanem var.:)

böyle bir ev bitkilerin bakımı konusunda ilk sorduğum soru zor değil mi? bunları yetiştirmek oldu.

aynen söyle demişti. bana ben başkanın yüzen yansıyan gölgelerle yaşamak istemediğimden. Hayatımım boyunca

öğrendiklerime bende birçok şey öğretim. Buda şunu gösteriyor ki

siz de arkadaşım gibi öğrendiklerinize yeni şeyler öğretin

AKŞAMDAN KALAN İKİ KAP YEMEK

Şöyle sırdan. bi gün evden dışarı çıkıp, her hangi bir canlıyı başka canlı ile ayırtırmadan. Tak tak! Kapısın çalıp, Şu cümleyi kursam ve desem ki!

Ya komşum, falan filan kişiler gibi hitap ederek. Benim iki kap yemeğim arttı akşamdan. Yâda üç beş dilim kekte olabilir.

Acaba size versem yer misiniz? İşte burada bana verilebilecek olumlu olumsuz cevabı merak ediyorum.

Mesele yemeğin kekin azı çoğu değil. Ve unutulmaya gelen gelenekleri o komşu ilişkilerini en güzeli ve yaşamışlığın akıldan silinmeyen özlemini şu günümüzün ortak yaşam alanlarının içine çekmekle işe başlamak.

Aslında bu konuya çalışmış falan değilim. kafamdaki soru işretlerinin büyüklüğüne göre takılıp, geldim. Ve kimsenin işine karıştığım anlamına sakın hiç gelmesin.

. Sosyal çevresi geniş yaş itibarı ile her şeyi iyi gözlemleyen öz güven patlaması zararsız biriyim

Geçmişten kopuk takvim yaprakları gibi sararmaya yüz tutmuş o güzel günlerin gerçek anlamda. Bir tekrarını yaşama olanağının hiç ama hiç olmadığını bende biliyorum. Bunu daha az bir farkla bu günkü yaşam koşullarımıza göre ayarlarsak daha çok önemser, artırılmasına yardımcı oluruz. Velhasıl Tam tersi hiç bir şeyde kayıp, etmeyiz.

Bilindiği gibi Avrupalı ülkelerinde beli yaş grubundaki insanlar fena bir şekilde gittikçe yalnızlaşmaya kendinde uzaklaşmaya başlamışlar. Ama bizim ülkede bunun tam tersi gelenek kültür değerlerinin yüksek olması bir nevi kişinin kendisi ile yalnızlaşmasını engelliyordu. Ta ki bu son zamanlara kadar inan ki Yeni nesil bizim kadar şanslı olamayabilir. Bir anne gözü ile bakıyorum yeni nesle. Onlarda Birer birey durumuna geldiklerinde tek fikir kavramı ortaya giriyor. Yani benim fikirlerim önemli nerede rahat edersem orada yaşar. İnanış kadar davranışlarının kontrollü edebilirim gibi bir mantık yürütüyorlar.

Hemen hemen herkeste kişinin kişiye iletişimini dengeleyen bir beyin hızı var. Milyonda bir ayrışan fikirler sonucu deminde bahsettiğim gibi o yalnızlaşma kişide şekilleniyor ve olduğundan kalın bir kabuk bağlıyor.

Bu bir kendinden kendini yaratma olay o kadar geniş çevreyi kapsıyor ki! Kendi orjinal kişiliğini bulamamaya sebebiyet veriyor.

Şimdi bu ikramın kime nasıl yapılacağını hem iyi düşünmek Hemde maddiyatını ayrı hesaplayacaksın. Az öncede dediğim gibi seksenli yıllara göre ikram tarifi kalmış aklımdan

Ve bir rezidansta da oturan birinin elinde iki kap yemek komşuya ve tanımadığı her hangi birine taşındığını bir düşünün.

Tabi ki günümüz şartlarına göre bir kadar garip kaçır. Ben konumuzun genel bütünlüğünü sağlamak adına seksenli yıllardan örnekleme yapıvereğim size. En azında seksenli yıllar bir çoğumuzca bilen yaşam şeklidir.

Mesela tek katlı gece kondulardaki ablaların her şeylerini rahatlıkla konuştukları yemeklerini pay ettiklerini zamanlar var ya!bir film karesi gibi gözümün önünden hızlıca geçti. Her şeyden önce güven parçaları herkese aitti. Birbirilerine karşı o onun tamamlar ötekisi diğerini tamamlardı.demi!

aksarı Anadolu kokan başında ise oyalı tülbenti ve Elinde iki kap yemek ile bir komşu teyze hayal edin.

Bu vesile ile hemen bi öz güven oluşur beyninizde.anne özleminde olanlarımızın yüreği sızladığını his ediyorum şu an evet

Aman içinde ne vardır.titizlik yok denecek kadar az ve önemsenmezdi. komşumun bana art niyetti nedir olayına ise kesinlikle hiç girilmezdi ki.

Şu aşamadan bana biri getirip, bu akşam dolmayı çok pişirmişim

aaa! komşum ziyan olmasın bunu da sen ye dese Ret etmezdim. Ve kibarca çok teşekkür ederim. Komşu deyip, yemeği alırım sonra mı ne yaparım? Bir kurgu hamaratlığına soyunurum yazarlara taş çıkartırcasına... Neden niçinler dizip çöp bidonuna o yemeği hemen tıkardım. Bunun bendeki fikir farklılığıdır herkes bunu yapmaya bilir de.

Çağ içinde kazanç kadar neleri kayıp etmişiz bunların sebeplerine gelelim biz

Bizi aslında birbirinden uzaklaştıran gizli iki düşman var. Bu ne zenginlikle alakalı neden fakirlikle sadece bir torba çimento ve iki üç çubuk olan demir parçasının eserdir.

Evet, evlerimizin bize farklı hayat şekillerini getirdiği tek madde çimento ve demir parçası ayaklarımızın altına sigara kâğıdını koyup, gökyüzüne yükselti evet gökyüzüne doğru yükseldikçe de o değerlerimizden olsun kendimizden olsun uzaklaştık

Aynen ince bir çubuğa eklenmiş şeker parçası gibi biz o şekeri dil damak tadına vara vara erittik. Ya çubuk kardeşe ne oldu... Orası inan ki çok vahim bir olaydır. İşe yaranamazlık denilen kavram şekillenir. Şeker erir bütün bağlar koparılır.

İşin özetine gelecek olursa yalnızlığın kimsesiz bir adaya düşmekle olunmadığını anlıyoruz. Keza bir o kadar anlamaktan kaçınıyoruz. Her gün yeniden bulduğumuz çevreyi keşfe etmeye uğraşiyor muyuz? evet. sağlıklı bir yaşam bahanesi olmaktan öteye geçmeyen otları bile yemeyi alışkanlık edindik..möööö mö! olayı

neredeymiş efendim egenin zeytinyağlı yemekleri güney Anadolu dürümler kebabları. Bir kere yeme kültürünü terk ettik. Bir kaşık suda boğuyoruz kocaman midelerimizi... bi yandan küçülürken isteklerimiz bir yanan büyüdüğünü kabul etmemekte acı bir gerçek.

MERAK NE FENA ŞEYDİR:!!

Her gece aynı saatlerde nerede ve kimin için geldiği mahalle halkınca da pek önemsenen. Orta boylu hafif etine dolgun kılık kıyafeti düzgün kısaca iyi giyimli karanlık ve ışığı doğru başlı başına değişmez hep merak konusu olan gizemli bir adamı sokak lambasına öylece yaslanmış görürdük
Bu adam çok farklı bir şeyin peşinde ama nedir? Mesele orada düğümleniyor. Çözölmeye dönük ben dâhil hiç kimsede bir yakınlaşma tanıma cesaretini göstermemesi onu daha gizemli kılıyor ve her akşam gelişini bile gözlüyorduk.

Onun o varlığı bize düşünmek adına zaman kazanıyordu. Bekleyişi uzun ve zahmetli bu adama dair gözkapaklarımı istemsiz hayallere kapandığını inkâr edemem. Her hangi bir romanın ve ünlü Büyük Rus yazarı Lev Nikolayeviç Tolstoy (Leo Tolstoy) tanrının cezalandırdığı melek hikâyeleri geldi aklama firari bir roman kahramanı ne güzel bir his demi! Neden olmasın olabilir de. Olamaz mıydı? Hakikatlerin ders niteliğinden bizler ulaşma bilme olasılığı da çok yüksekti.

Adette aynı noktaya demir atmış bir gemi enkazı durumundaydı. Elinden çekip, alınan bir şeyin karşısına çıkmasını bekler gibi elini kolunu boşluğa salmış kendine bile hayrı yoktu.
Yani parasını kayıp eden adamın arayışı gibi değildi. Ruhun bir kayıp verdiği her halinden o kadar beliydi ki! Sanki birkaç saat önce belediye çalışanları tarafından bilinçsiz üstüne tazyikli su sıkılmış bir çiçektir. narin öfkemiz olan oldu.ne yapayım hesapları yapıyordu. yaşamı ile ilgili kendi kendinle vadeye geçmiş bir haldeydi.
Keza parasını kayıp eden adam öncelikle kendini ziyan eder. Kendine bir o kadar bencileşip, bir toz zerresine benzettir. Ayrıca çevresi ile olan bütün bağlarını koparıp, saklandığı yeri kendisine bile demez ki! Şimdi biz bize iyi niyetti besleyen her düşünceye dürüst olmak lazım

Evet, aç olan birini istese istemese de. Bir şekilde yolunu bulup, onu doyurmaya ikna edersen ve iki üç lokma yemek yedirirsin de.

Peki, madalyanı diğer yüzü sevdasına aç olanı tarih bile doygunluk hissi vermeyişine gelelim
Tablo her zaman ki gibi bizden az bir parça fark ve bilindik. Ya Mecnunun Leyla; yâda Ferhat şirin olu vermişler.
Bu gizemli adamın bekleyişine sebep olan şeyi nasıl öğrenir biliriz fikrine gelince yok öyle kolaylık bu şehirde tanımadığın bir adamın yanına yaklaşır, elini şöyle omzuna koyup "yahu aslanım hayırdır. Burada gece vakti kimi ve neden beklersin senin derdin ne" deyinde göreyim sizi.
böyle bir hakkınız olmadığı kadar müdahale edemiyorsunuz.gerçi konudan konuya değişir müdahale hakkınız

örneğin:

Geçen İstanbul büyük şehrin gereksizce iptal edilen belediye başkanlık seçiminde her duyarlı vatandaş olarak bende sandık görevlisi idim. ve bu sebepten çok farklı insanlar ile karşılaştığımı söyleye bilirim size
Mesela oyunu kullanmaya gelen Sivaslı bir teyzemiz vardı. Kadın oğlu ve gelini işitme ve konuşma engelliydi.
Teyze yasak olmasına rağmen oğlu ve gelinin secim haklarını aynı anda kullanmalarını bize teklif etti.
Bizde yasaların uygun gördüğü kuraldan bir tanesi engelinin hafif ve ağır olmak üzere ikiye ayrıldığını az engeli olan oyunu tek kullana bilir diğesinde yakını eşlik etmesine izin veriliyor dedik. Düşünceye şiddet böyle yapılır gibi keşke Hayır demez olaydık Sivaslı teyzemize

abooooooooo!

Hani bir halk deyimini var "palan düştü eşek kaçtı!"aynen bu sözün kendine netleştiği bir durum oluştu.
Teyze gittikçe bize karşı daha bir celalindi. Bir hisimle döndü oğluna sen kullan gelin kullanmasın demez mi?
Hak hukuk benim her zaman savunduğum ilkelerimdir. Dedim teyze sen buna engele olamasın gelinin yasal oy kullanma hakları var oyuna engel olmasınız siz?...

Teyze ne dese beğenirsiniz "mal benim gelin benim ister kullandırırım ister kullandırmam". Zavallı gelin kuş gibi titriyor. kaynanasının eşinin gözünün kilitlemiş kim ne diyecek onu yapacak zaten onların hakimiyetinde bi yaşam sürüyor.eli mecbur garibin

Ay ben bu sefer sakindim. Hak engeline takılan cümleleri toparlayıp, gelin bacıma şöyle yavaşça yaklaştım sen tek başına oyunu kullana bilir misin? Dedim.

Gelin evet anlamında başını öne hafifçe salladı. Ben eline oyunu kullanması için zarf pusla ve mühür hızlıca yapıştırdım.

hadi git oyunu kullan dedim.
yüreğim kişilik haklarıma öyle bir sokuldu ki çok şükür ettim .

geline gelince yıllarca bir kafeste tutulan sanki bir kuşu azat etmişim.
Zavallı gelinde bir öz güvenle bir yüreklendi anlatmam

Ve gidip aslanlar gibi oyunu tabi ki kullanıp, geldi.

konuyu toparlayacak olursak Bizler birilerini yönetmeyi çok seven bir halkız.insana dair garipçe içinden asla
çıkamayacağımız bir merakımız var..
biliyorum ki o sokak lambasına her akşam gelecek biz onun merak ederek birilerini düşünme hakkında yola çıkarak..
doğruyu bulacağız tabi kendimiz için..:)))

..."MA HİDO SAAT KAÇ"?..

"MA HİDO SAAT KAÇ"?

Bu gün matematiği kuvvetli bir benle gurur duyuyorum nasıl mı? Nasıl gurur duyduğumu keşke bir anlata bilsem işte Orada düğüm kendiliğinden çabukça çözülür de ben yinede konu gereği biz kadınların Matematikteki Temsilcisi:" Hypatia" gibiyim.

Birbirinde oldukça kalın kitapların arasında. Bütün o sayıları alırken, sırtıma. Birde havalı havalı oradan oraya geziyordum da. Ayaklarım ise kuş kanatlarına üflemiş rüzgârın gücü ile adeta yere basmıyor olması keyfime daha bir güzellikleri ekliyordu. Bu keyifle umutlarım daha bir yüksek fakat ruhumda resmiyet kazanmayan garip, bir yerde olmam dan dolayıda

O kadar rahatım ki! Şu an hiçbir şeye takılmıyorum. Takılmam zaten bir şeyleri yüzüne çarpmak ve sonrasına toplamakla ve dilimin ucuna takılıp, çıkarması. Bende olanı olmayana bölüp en kolayını seçerdi. Bu vesile ile adını koymadığım bir hikâye'nin konuya sonradan dâhil edilen kahramanı gibiyim de.

Bir ve iki bölüm sonrası galiba yetiştiğim kadarı ile en güzel kıza âşık olunmuş ve delikanlı baba olma hayalini her gün oturduğu kahvenin önünde arkadaşlarına anlatmakla bitiremiyor ve gün sayımı dokuzdan ne sonrası; ne öncesi ansızın noktalanacak da! Sahi biz Kimi bekliyoruz? Daha dün hiç olmayanı İşin en güzel yanı bir ülkenin bir kabilenin kurtarıcı değil de. Sıradan sen ben oğlu kızı işte doğacak olan kişiydi.

Ben yine de parmak uçlarına hünerlerini fısıldayan ve kırkın üzerinde annee ve babaanne tarafında örülen hırkaların patiklerin son ilmeğinde ki. O küçük ilmeğin kaçışı neye mal olur oda bilinir olmasına derim ki! Ha gayret bacılar size iki düz bir ters iki düz bir tersti. Herkesçe kız erkek muhabbetti koyulaştıkça koyulaşmalı Yok, o kadar da değil bu işin abartı kısmı tamamen sonlandırmanın olması gereken kendiliğinden gelişen. El hazırda iki kere iki dört eder çabası kadar oturduğum yerde bir enerji tüketiyorum ki! İşte onu anlatamıyorum. Kendim kadar ama hiç kimseye de.

Sanık suçlu sorgulamasında yine ben

Aynen keşif Amerika kıtasından uzun süren bu matematik dehaligimı neye borçlu olduğumun merakı sizde daha fazla kafa karışıklığı yaratmasın. İnsanın bütün hayattı sayıların ekseninde döner yek beş atarsın çok iyi bir evlilik yaparsın. Birde hep yek atarsan işte o zaman kadınlığın daha bi kutsallaşır. Sayıca çoğalan varlıklara hep özenmişimdir. Asıl konu arzuların burun dikine giderek o gece sabaha bıraktıkları bir insan cenin ne kadar güzel bir şeye dönüşmesidir. Toplumca ayıp kavramını bir kenara bırakıp, dürüstçe harika bir iş çıkartmak bu denilse keşke! Vallahi böyle işine temiz çalışılan üreme sayılarını gidip, hiç çekinmeden tek tek kutlarken üç beş gülüşün hatırına iyi ki doğmuşsun derim de.

Konu sayılar deyince daha önce kaleme aldığım bir yazı geldi aklıma. O yazıyı iyi hatırlıyorum. Evet, evet saatte sayı kavramını ele almıştım.

Yüz haneli bir köyde tek bir saat bulunmuş. Almak mı zor olmuş yoksa? her ne sebeplen alınmamış bende bilmiyorum. Aslına bakılırsa daha önce saatle işleri olmayan şimdi o saatten ne beklerler mantığı sizde de mutlaka olmuştur.benim gibi her neyese

Yöre halkı daha çok hayvancılık tarımla uğraştıkları için gündüz herkes bağ bahçesinde gece ise her hangi bir evde bira araya gelirlermiş.

Saat olayı büyük bir yenilik olarak düşünmüş olmalı ki. Saati olan beye ve ikide bir sorarlarmış ."ma hıdooo saat kaç?"

İşin en manidar kısmına gelince "hıdo" saatti gözü gibi bakarmış. Öyle koluna falan taktığı yok Saatini küçük bir el kremi kutusunda saklarmış. Hakkını yememek lazım harika bir korum içgüdüğü varmış bizim hıdonun

vallahi brova! kendisine

Kim bilir garibim ne düşünmüştür saatti o krem kutusuna hapsederken

Hele ki o köyde hırsızlık gibi kötü alışkanlıklar yaşanmaması çalma riskini kimse akla getirmez

İyi pekiyi nedir? Ama dediğim gibi mahzunca koruma hissi olmalı. Yâ da kişi kendini o topluma farklı kılma mantığını oluşturmaya çalışmıştır.

"hıdo" benim bu gün sayı kahramanı olmam hedefim tam gözünden vurmuştu. Birazda tavukkarası imiş gözleri beş on dakika oynama yaparak saatin kaç olduğunu merak eden topluluğa söylemiş ve bu bütün gece boyunca sayıca sormalar birbirini takip, edermiş. "ma hıdoooo saat kaç!"

ve giden ömre keşke "ma hıdo saat kaç" diye bilsek.....:)))

zaralican

iki satırlık geceyi okutmak lazım ..

Yorucu bir iş gününü en nihayetinde geride bırakmış içi rahat bir şekilde. Kendimi evime atıvermişim. Beni kapıda "sen mi geldin?" diye ve karşılayan birilerinin o varlığını hiç ama hiç göremediğim gibi alışık olmadığım bu duyguların tekrarını yapmak kısaca da kendime kendimi hatırlatmak ve tarifi imkânsız bir acı vermekteydi.

Hani bazı gerçekler vardır. Ya unutmayı deneyeceksin; yâ da onun seni unutmasını bekleyeceksin. Beni pasifize eden bir yerlerde beni tam anlamı ile sahiplenecek birilerinin sadece ve sadece ihmalinin kurbanı olmamdı. Yoksa şu hayat ona bağlı kalan umutlar ile bilinmeye limanlara demirlenmiş sesiz bir gemi gibidir. O sessizlikle de olsa birilerinin yokluğu ise çok şey demekti.

Çünkü! Dokunamamak o his bazen vedası zor şeyleri barındırır. Bu vesile ile Bana ait özel olan duygularıma nasıl ki yaklaşmış, dokunamıyor isem. İşten eve gelirken bazı kurallara hapsim ile bir şekilde. O bir şeylere dokunulmama hissim hemen devreye giriyordu.

Ve hiç vakit kayıp, etmeden direk kendimi bir solukta banyo da buluveriyordum. Musluktan akan suyun tazyikli akışına kapılıp, ellerimin tırnak aralarına biriken o kapkara lekeleri çıkarmaya uğraşırdım. Suyun arındırdığı eller hemen eski halini alır yaa?***? Peki, o yalnızlık lekesini içimizdeki yegâne varlığını nasıl yok edeceğiz. Öyle böyle hafife alınacak basit bir durum değil... Çok lanet bir şeydir ki insan bir türlü çıkaramaz hayatından. Ve ucuna incelenen ok gibi hedefe fırlatmak için güzel bir anı bekler durursun.

İki dengeleme gerektiren dilden dile olan kusurlar ise başlı başına düşünce gücüne endekslidir. Zaman ilerledikçe korkularını istemediğin ne var yoksa hayatından bir bir eksildiğini görmeye bağlıdır.

Sizi bilmem ama şu düşünce çok önemli benim hayatımda. İçi su dolu bir sürahinin bardağa kutsallığını bitince ikisi de boy ve şekil farkı olarak bir cam parçasından öteye geçemezler. Buda gösteriyor ki her şey o şeklini korurken ve zamanında güzeldir.

Şu an içinde çıkmaya çalıştığım ve şikâyet ettiği bu yalnızlık gerisinde ne izler bırakır fikrine gelince. Belki özlemimi duyduğum yarına beklentisi mümkün ve Kim aksini söyleyebilir. Yapıp, yapamadıklarının arasındaki o ince güzel çizgiye ait olan şeyin ne olduğunu bilememek yanlış sizi itekler

Şu bir gerçek hani o kötü ve iyi kavramının gerisinde acaba kaçımız sağlam dura bildik. Yok, öyle bilginlik havaları hepimizin o genel kültürünü alıp zirvelere sonra yerin dibine çalan bir sokak dili var.Keza yaşam kalitemizi ayarlayan mekanik gücü birebir görme dokunma hissini de inkâr edemeyiz de. Yine güzel olana ait uzun bir karalama listesi bir bir sırlanmış an ne yapabiliriz çözümler nedir? Ona kilitlenip, bu kapkara listeyi hazırlayanın o ruh halini yerinde görme fikrini oluşturan seçeneklere bakarız.

Sizi bilmem

Lakin benim ilk etapta akılma şu gelir. Bu bizi değiştiren mutlu eden güzelliğin o karalama listesine tekrar tekrar göz atıp.

Şöyle derim bu adam kesin ben gibi 2/1 bir evde tek başına mı yaşıyordu? Bazı insanların hayata bağlılığı çok farklıdır. Kendi kurallarını kendileri koyar. Fakat uygulamaya gelince sınıfta kalırlar.

Mesela çevremde çok görürüm. Bayan tam kapalı din konularında ise seni beni vişne çubuğu ile bi güzel dövme de geri kalmaz. Hele ki o cümle hâkimiyetini karşıya gösterdiği vakit sen ben ezberi kuvvetli biri olup, çıkar ortaya Efendim dinimiz o kuralı bunu yasaklar sonra döner sana Derki! "Dinimiz kimseyi ayırtmaz" Yahu demin her şeyi çıplaklığı ile zaten net bir şekilde bize sıraladın. "Bu lahana turşusu bu perhiz" dersin de neyse! Ver gazı!

Onun ötesi sen değil o sinirine hakim olmaz. Ortaya iki karışık insan figürüne bakıp , Kardeşim ya ben algılamada kıt beyinliyim; yâ da sen diyessin gelir. Keza o seni anlamaz duymaz da...

Birde şu var özellikle bu tip yaşama özentisi içinde olanların tek yaptıkları şey başkalarının yerine düşünen ve kendinden hep konuşma hakkını bunları sadece dinleyeceksiniz.

Aynen yukarda anlatım karaktere benzer bir bayan komşum var idi. Evi tam yakın bir bina çaprazıma gelirdi. Bilmiyorum bir yerlerde ne yapıp, çalıştığını sadece hafta sonları evdeydi.Aynı şartlarda idik fakat o balkon sefasını benden güzel yaşardı.

Ve ben gibi değil askılı tişörtü şortu yaka bağı gayet açıktı. O balkon aralığında sanki çıplaklar kampına gelemem mazeretlerini yaratıyordu.

Bende çok şaşırıım bu duruma.vallahi! Ne oluyorsa o ayakları toprağa değince kapalı kadınlar tamamen kapalı olu veriyorlardı. Bu onlar özgü o toprağa basmakla oluşan dindarlık sırları neydi?
Yok, bence o ayaklarının toprağa basma anında onlara özel bir ödül vaat ettiler ki! Yoksa kendisini gören erkeklerden çekindiğinin alakası bile yoktu. Sadece ve sadece hafif bir beni farklı görün mantığı burada karışımıza çıkıyor.

Pardon yine doğru mantığım beni alıp çok yere götürdü. Bir şeyler yiyip, en iyisi hemen yatayım ben. İnsanların kendisi ile çelişme başkası ile de bitmez.
zaralıcın

Her yüreğe bir bekleyişsin

Kimi zaman kişinin istem dışı gelişen olaylarda olsun ve çaresizliğini karşısındakine anlatamaması söz konusu olur. Ben genel kanı oluşumu bakımından size daha açıklayıcı bu konuyu ele almaya karar verdim.

Mesela! Bir kıvılcımla tutuşmuş bütün hayalleriniz içinde bir kâğıt parçası gibi bir köşesinden usul usul yanmaya başlamışsınızdır.

Ama bunun tam tersi de olabilir. Hırçın bir deryanın tam ortasındasınız. Bedeninizi bir bölümünü örten o bez parçalarının ağırlığından ve suyun derinliklerine zaman zaman hissi kayıpları veren her hangi bir anıya saplanmışsınızdır.

Her şey ama her şey sizin bir düşüncenize bakıyor. Hemen oracıkta milim bir hata ile son nefesinizi vere bilirsiniz de. Bu nedenle doğaya karşı elaman dileyen bir cümlelerin olmayışını bir kenara bırakın. O an sizi kendine getirecek hiç bir ruhi temas olayının olmayışını bir süzgeçten geçirmekle başlamalısınız. İşte burada çaresizliğin bir öncesi önlemler bir sonrası önlemler gelir aklınıza ve üretken bir bireyken konu itibarı ile bu durgunluğu en aza nasıl indirebilirim. Ve dediğim gibi en ufak bir durumda çözüm seçenekleri milyon iken elin kolun bağlanması fikrini az biraz gözden geçirin derim.

Yoksa bir ömür boyu kısaca benden yeni bir ben yaratmakla kime fayda verir vermekle cebelleşirsiniz alıp verme ile yükümlü olduğunuz nefesiniz bile tekil olma netliğinden gittikçe uzaklaşır

Kâğıt üzerinde tescillensin ister birileri iki kelime ile onaylasın hele ki o çaresiz anlarda yanı başınız da dış görünüşte yürekli görünen kavgaya cenge hazır bekleyen birilerinin deyim yerindeyse,

O aslan kesilen 1+1 kişilikleri ne kadar büyük ulaşılmaz bir güç olduğunu bir düşün hele

Aksine bir durumun oluştuğunda ise minik bir ev kedisi olabileceğini gördünüz an ki! Hayal kırıklığınızı belirten bin bir çeşit yüz ifadeniz ile kafanızda ki

Asıl sizin değil o kişinin çekiciliği taa! En dibe çekilmesine engel olmazsınız

Bakın şöyle bir örnekleme ile konuyu toparlamış oluruz. Bazı aile bireyleri içinde var olan sadece kendi aile içinde değil. Ama herkesin yerine düşünür. Görür hata yer ve güler de. Kısaca ağlamasına kadar uzar bu şekli kendine kutsal sayıla görevleri.

Peki bu bunun bedeli nedir? Bu kadar sorumluluğu alan kişinin kazancı nedir?

İşte bu yazıda şans yani piyango bana vurdu. Bildiğim çok yaşanmışlıkla konumuzu size bir daha netleştireyim.

Çünkü çok uzaklara ve kurgulama zahmetine hiç gerek yok bu vasıfları tam uygun iyi taşıyan bir kendimden her şeyi yani bedelini getirisini elbet ki! Ötesini çok iyi biliyorum.

Hayatınızda size her şeyin öğretici görevini üstlen baba kadar anne önemli fikrimin hep arkasındayım.

Oturduğumuz ilçe o zamanlar daha gelişmemiş küçücük bir yerdi. İlçemizde gerek yaşayan aşiret olsun gayri Müslimler olsun birbirleri ile selamlaşma faslı çok uzun sürerdi. Tanışıklığın bir tarihçesini anlatsak içinde çıkamayız da. Onun içinde büyük şehri gezip, görme olanağı hemen hemen hiç kimsenin yoktu ki! Şu bir gerçek ti Aile hukukunda erkeğin sözü geçer, heteroseksüellik zorunlu olarak kabul edilirdi.

Tabi ki çalışma bahanesi ile çok gezen, gözlem yeteneği sağlam insanlar olmasının tam tersine çok umut verici bir kavram oluşturmadığı kadarda. Büyük şehirlerin yaşayış şekillenmeleri -ne daha karamsar ve kötü bakmalarına da sebep olmuştur.

Ergen kafasından kurtulmuş her erkek güven onayını bir önceki yaşından alırdı. Bir şeyleri öğrenmek öğretebilmenin korkusunun nedeni elindekini kayıp etme olduğu kadar gelecekte o insanın hayatını berbat edebilme ihtimallerini ve yapması gereken asıl şeyi bilip bilmezden gelmeleridir...

Kısaca kapatın göz kapaklarınızı...

Gidiyorum.

Bu üşengeç halimle

ya da ben kalayım,

siz gidin.

Sessizlik istiyorum.diyen yok

Sanki bütün hayatın bir ağaca sarılmak ile geçmiş gibi öyle eğitimi bilimi sevebilmenin bütün kurallarını birbirinden cümle nakli ile öğrenmişlerdi.

Yaşam koşullarını ona göre yönlendirilmiş er mantığına aykırı şey ise sivri bir düşüncesi olan ya deli kabul edilir. Yâ da toplumun içinde dışlanan kötü bir insan olma cezası kesilirdi.

Onun için ne öğretilirse o kadarını aldık fazlası kime zarar demedik o şartlarda diyemedik.

Zaten istesen de; istemeden de doğuşun ile küçük parçalar halinde yapılandırılırsın. Bir an durup tam tersi

yürüdüğüm zaman sanki herkes dönüp bana bakacak hissi veriyor. Ve kız çocuğusun kapının eşliğinden bir ötesi çok korku tehlike demekti.

Herkes, her konuya vakıf olmak zorunda değil. Ama ben tespitini yaptım kendini keşfi imkânsız sayılana sorumluluk alma bilimine aday iken üremede dört bir yanda hızla devam etmeli gibi düşünüyor ki!

Peş peşe kardeşlerin sırlanır. Neyse ne diyorum ben. Sizde askeri ücretle ev geçindirir görüşelim deme şansım yok tabi ki! Benim için görev teslimiyeti önemliydi.

Annen bu arada iş güce bakmalı onun yükü çok ağırdı. Ben mi? kız olduğun için onu her yükünde koca bir parça

alman gerekirdi.

Kardeşlerine göz kulak olarak anneliği hak ediyorsun.

Tek olay nedir? Çünkü boş insan gürültüsü, kişinin hem bedenini hem de zihnini yorardı.

Ancak yalnızlığı kabul ettiğinizde zaten belli evreleri geçmiş ve bir farkında lığa ulaşmış oluyorsunuz da.

Birde kabullenmek kasıt yalnız olduğu için Senin bile daha tanımını bilmediğin o sorumluluklarını kimseye alıp da tek tek pay edemesin.

Bi koşu kardeşin altını ıslattı hemen değiştir ve uyut yedirdin mi? ilk aferin 'ini aldın ve kocaman dünyayı kafeslendin.

Biraz daha büyüdün tencere tavanın sapı elinde.

Nasihat gereği iyi bir kız ol ki hayırlı kısmetlerin çıksın seni gören başka gören anlatsın. Eğer kimseyle olamayacağını anlayıp köşene çekilip efendi gibi acısını çekerek ölmeyi beklemekse kast edile

Artık çatlasan tam orta yerinden güm diye patlasan da hiçbir şekilde kendin değilsin ve yaş ilerledikçe de. O mesleklerin hepsinden bir parça; bir parça daha alıyorsun.

Yetmez bunlar sana anneliğin dışına dizi yüreği kanayana doktor.yetmez daha öğretmen ve Ruhuna sığamayana iyi bir mimarsın da.

Ve hiç farkında olmadan her yüreğe bir bekleyişsin...

ZARALICAN

O ÜFLESİN Kİ! GERİ GELEM...

İnsanın kendisi ile barışıklığı bu çağda o kadar önemli ki! Nedenleri kim zaman toplumsal yıkımlar ile kimi zamanda tekil yıkım olarak karşımıza çıkılmasından dolayı ve Daha çok olaylar karşısında düşülen bıkkınlık, yorgunluk hali ve karamsarlığı ve günümüzde sıradan anlatılan ifadelerden oluşması da ayrı bir sorun teşkil edildiğinden.

Gerek bu konuda toplumsal kaygıları alıp, bir kenara bırakan inanış ve geleneklerle yer değişmesinin açıklayıcı bir tarafı da kalmamasının dışında. Tek başına dindarlıkla bağdaşan o söylemler kadar bunun diğer nedeni ise bilgi kaçığının O ihtimali yüksek oluşundan da yola çıkılmasının insanüstü yetki yetkili olunacağı anlamını taşımakla beraber inandırıcılık formülü olan gelişi güzel o cümlelerin saf vaz geçilmez olanın kendi dışına erimesi ile keyfine düşkünlüğü alıp da burnunu ucuna getirmesi az çok engellenmesi söz konusu olabilir de.

Gerçi bu varoluşun o parça bütünlüğünü insanın yaradılışına kadar uzanması ve değişkenliği kendi ırkına ve başka nesne varlıklara tapınmasına kadar adına verilen kararların doğrultusu olsun. Kendi çıkarlarını herkesin üstünden bilen ezberimsi bir şekilde ileri gitmesine her hangi bir netlik kazandırılmamasının yegâne sorun teşkil ettiğini söylenebilir.

Acaba! Kim bu inanış sözünü ortaya attı ve insanoğlu kendine doğruluğunu kabul ettirirken, Olacakları önceden hissetmeyi his ettirmeyi gerektirmez miydi?

“Ah nerede gençliğimiz
sahilde savruluşları başıboş dalgaların
yeri göğü çınlatan tımturaklı gazeller
elde var hüznün”

İnanışların fikri beyinler olan ve aralarındaki o ince iletişim ağına takılan üstünlük kadar yenilginin verdiği egoyu nasıl açıkladıklarına bir bakalım.

Toplumda gerek inanışlar gerek onları besin kaynağı gören kişilerin İki gözü gibi korudukları kim zaman bin bir hüzne ve savruluşları ile fevri davranış sergileyenlerle dolup taşmıştır.

Birbiriyle uzlaşma, ortak karara varma gibi istekler faydasız laf, gereksiz lakırtıdan öteye geçememişlerdir. Hele ki bu saatten sonra sıradan bir vatandaş kendini peygamber ilan edemez zaten!

Çünkü hiçbir şekilde inandırıcılığı yok.

Şimdilerde böyle büyük sevgiler var mı? Bilemem ama bütün duyu organlar gereken yüksek gerilim hattındaki o enerjinin tümünü bünyesine emilişine seyirciliğinin dışında.

Aklındaki yaşam şeklini yeniden kabul görme şansını kaçırmışlardır.

Yani insanlardan bir adanmışlık hissi sonuçları ile hep iyi olacak diye bir şey yok keza inanış, ürkme ve onları sevmeme gibi özelliklerle karakterizedir.

Birbirine aşırı zıtların bütünlüğü seninle var olmuş gibi ellerin iyi niyetine semada dersin ki!

Ya rabbim bana bir cennet bağışla! Ve içindeki yaşam hırısı içi dolu bir kova yağurda başını banıp banıp çıkartırsın. Oysaki sen o kadar emin ve tat alma algısına o kadar eminsin ki! Hükmüne bol cevapla ve hizmetle yükümlü kişi gibi öğretme çabasına girsen kimse sende bir tek doğru ayıklayıp bir kenar alamaması bir o kadar incitici senin eli kolunu doğrulara bağlar.

Buna rağmen gelip karşına bir de bana ne öğrete bilirsin? Sorusunu tabi ki haklı bir şekilde sana onlara sorma zorunluluğunu aradan kaldırır.

Ve çoğul düşünmeye zorlanan toplumlarda üretkenlik nasıl bir şey karşına geçip o bir üretilen seyretmek midir? Ben daha çok üretkenliği düşünce teorilerini genişletip sonra iyi sunumla birebir anlatımından yan olmuşumdur. Başta beyan ettiğim gibi inanışların nasıl kendi koruma altına ala bileceğini omuzda taşıma süresi önemli olduğu gibi korunma hissini temel aldım...

Dilin küçültücü yazıdaki olurluluğuna gelince

Sizde benim gibi düşünme yetkisine zayıf olan kişilerin varlığını çok iyi fark edebilirsiniz eksi kadar bunun bir tamamlayıcı, yanına bakıldığında sonuç vahim evet; açıkça bir engelliye yardım edemem durumu hâkimken üzülmeyen öteye geçemediğimiz en hassa konulardandır.

Zara'mızı ortadan ikiye ayıran o meşhur kızıl ırmağı hepiniz az çok biliyorsunuzdur.

Sıcak bir yaz günü idi. bir şeyler eve lazım oldu. çarşı bize yürüme mesafesi beş on dakika kadardı. kendine has doğası ile çarşıya kadar yürümek iyi gelirdi bana. yavaş yavaş çarşıya doğru giderken karşı yaka ve çarşığı birbirine bağlayan köprünün sağ tarafına düşen uzunca beton duvarlar vardı.

benim nazarımda duvarı O gün yapanlar övülmeye layık kişilerdi. Olur ki sel felakettin de ilçeyi koruması için

yapılmıştı. O duvarı sağlı solu gölgeleyen söğüt ağaçları ekilmişti.

Bütün Zaralılar gibi bende o duvarın kıyısına oturup kızıl ırmağı şeffaf, billur akan suyunu izlemeyi çok severdim. O gün öylede yaptım. Yavaşça söğüt ağacının gölgeledi.uzun duvarın kıyısına gidip oturdum. Az ilerimde ise tipinden zekâ fışkıran demeyeceğim.:) bir bey oturuyordu...

Benim gelişimi bir kenara bırakın gelen hiç kimse onun umurunda bile değildi. Çok ama çok sesli düşünüyor olması onun konuştuklarına kulak misafiri oluvermemi engelleyemedim.

Garibim kendini öyle kaptırmıştı ki! Suyun o akışına. Atılğanlık ve gözü peklığı sembolize eder gibi.

" sen ki suyun kudretini verensin ve benim yüzme bilmeyişime bir sebep gönder" dedikten sonra

Elinde küçük aynanın var oluşuna sabitlenirdi.. İşin en enteresan tarafı neydi biliyor musunuz? Suyun akışına meydan okuyan o ışık onun kendi inanişına hapis etmişti.

Günahı olmayan üstelikte yaralıydı. İnançlarının onu dinlememesi yanıtız bırakmasına gittikçe sınırları geriliyordu.

Cereyana maruz kalmış kuş misali tos top olurken sanki o birinin karına üflemesini bekledi.nefes değışkenliğı diğır nefese sıklaştı. Kullandığı her cümleinin sonunda beni sen yaratın ya seni kim yarattı oldu... Teselli eden istisnaydı her cümle

Onun düşünce azlığında bile sorguladığı bi Tanrı vardı... Kayıp ettiğı her neyse onu geri istiyordu...

Aldığını nasıl ne şekil iade edeceğiniz çok önemli beklentinizin yükseklik derecesine göre ayaklarınızın altına bir tabure koymanız gerektiğini ona göre tedbir alınması gerekemeyebilir de.

Ah! İnanışların asıl göz ardı edilen insanlarda bir yanlış algılama şekli mevcuttur. bilmediğimiz şeylerin aniden kutsal bir hal almasını çok severiz biz seninle bütün bağlarını koparan o kocanı ve karını bi güzel okutan olayına gelelim

Ne kadar gizli tutulsa da evet, çevremizde bu davranış biçimde olan çok kişi vardır.

Şimdi konuyu biraz daha açıklık getireyim.

Önce o bunun tanıdığı vasıtası ile nefesi kuvvetli bir hoca efendiye bulmakla işe başlanır.

Maddi binek nedir bilir misiniz? İşte böyle yapboz kişilerin kolay yoldan kazandıklarına denir.

Kişilerin kendi inancı ile nasıl maddi binek olunduğuna ve inanişliğının ötesi bir erkeğı eve bağlama reçetesi nasıl olurmuş hep beraber görelim

Tam hafta arası gün kararmadan yâ da gün ışımına yakın Bulabildiğın bir incir ağacının köküne git üç sefer işeeee ve bilmem hangi duayı yüz bir kere oku ve arkana bakmadan eve gelmelisin

Sonrası mı? Kocan eve döner. Ama ne döneri yolunmuş tavuk yâ da bir sığır etinde olarak.

İnanışla aranızda tek aracı yüce yaradandır. O hissin kayıp olmasına izin verilmemeli bence.

ZARALICAN

KAN BAĞINI TAM KESMEK LAZIM...

Küçük adamlar beyin hücrelerine göre söz inşa eder. Belki tarihsel bir çalıntı penceresi ve ya kapısı da olabilir. Yani geçmişle ilgili kâğıt katlama derken göz oymacılığına kadar yolu var.

Gönül lokması öyle bir şey ki öpüp başım üstüne diyen bizim oralarda. Bir sofi emmi vardı. Onun her güle yaşamı bile bendeki şu derin izleri kapatmada. Nuh'un tufanın başı gözü üstüne bir parça ekmek banıp yiyenlerin o duygunluk hissi hiç bitmedi...

Ve tam özlem saati gelmedi. Ama tepemde bir yük trenin hızlı geçişi var gibi gürültüye yüreklenen dağ gibi yıkılmam an meselesi de. Bir düşüncemde rüzgâra cesaret topluyor. Var saya ki görünmez bir kaza onların sendeki varlığını demiş kala kalmış öyle ezberimde

"Gülhane parkında ben bir ceviz ağacıyım" diye şairin bütün düşünce yetkisi bende olmasını unuttum ve çevremde sürekli dönüyorum!

Dönüyorum yer takke gök kubbe mantığında. Karınca yuvalarının yanı başına birikip ve o son kırıntıya kalanların daha çok zamana direnen söküklerini dikip sonra acımayınca benim canım o can acısını da bilmemelerine geliyorum. Bizden olanı değil olmayan bi hayranlık duyarak bunu aşırı dövüşken horozların sabaha leş kokusuna vakte çeviren günahı ile ama hiç kimseye görünmeden sevap oyununa çevirmek kadar inanışlıyım onu da kim bilir. İşte toplum olarak o hayale üretkeni not tutuşlara bir gelebilseydik. Uyanık birilerinin cebine üç kuruşu bizimde ve anlamadığımız bir dilden tapınma faslını bitirirdik.

Asıl bizim bize o ölümcül vuruş nereden de geldiğine ve art niyet ticaretini bir kenara bırakıp, noksanı kim ifade edecek sırlamasına geçince toprak taşımadı adına devri daim gidişlere yormanın âlemi hele ki hiç yok Bu kafa karışıklığı içinde.Kan bağı olayı birilerinin işine yaradığı kesin. Gelişi güzel tavan asık bir kum torbası olduklarını bazen hatırlatın. Kemik kafesine birikmiş yağ kalıntısı dışında bir işe yaramadıklarını da.

ZARALICAN

metro/kolik biz...

Hepimizin de çok iyi bildiği ve içinden çıkamadığı büyük şehirlerde O yaşamının verdiği ağır sorumluluklar. Bunlar aynı bina ve iş yeri den yaşamakla alakalı şeylerdir. Keza aynı ortamın verdiği güvenin fikrine gelince önce birbirimize yabancılaşırız sonra hissizliği gelişip ve gediğine denklenir.

Hayatın gidişatı o kadar kötü ki ama dersinki başına bela almamanın adı ise yanında geçeni uçanın, kim o diye bakmam dır.

Evet, bunun öğretici anlamada söyleme yetkisi bana düşmez zaten huyum değil birilerine fikir taslamak da. Yanımda yürüyüp geçenin o buz bakışlarından hiç hoşnut değilim. O büyük şehrin hiçbir yerinde yüreğe yaslanacak bir doğru ile karşılaşmamak ayrı bir yola sürüklediği kadar da mantıken ne düşünsen onunla geri dönememek söz konusudur. En çok kalabalığın verdiği sessizliğe şaşarım bir bakıyorsun herkes ipini koparmış bir dünya dolusu insan Velhasıl kim kimin umurunda ki! Deyenin şu anda peşindeyim o çözülmesi gereken son düğüme kadar devam edeceğim. Koca şehri suçlamak onu zan altında bırakmak yerine düşünen konuşan canlılara olarak bir eksik oda bizim eksliğimizi diyerekden . On çoğaltmanın seyrine bakıp öyle şehrin ağır yaşam koşullarının verdiği neticeye bakacağız.

Hemen hemen her gün yeraltı treni ve toplum taşıma araçlarına biniyorsunuz ben gibi. Bu gün yine öyle alış veriş sonrası ulaşım kolaylığını minimuma indiren metrodaydım.

Laf aramızda. Şu yön karıştırma özelliğimi bir türlü düzeltmiyorum. Her metroya binişimde kısaca kendimi kayıp etmeyi başarıyorum. Dalgalılık mı? Nasıl oluyor bende bilmiyorum. Bir anda film kopuyor ve kendim başka bir durağa yola alırken buluyorum.

Yeraltı treni gelişlerine doğru birkaç kişiye yönü ne tarafa gittiğini sorarken bile hale emin değilim ta ki yenimah metrosundan çıkıp halk sarayını görene kadar içim rahat değil kısaca.

Her neyse otogar aktarmasında Bağcılar kirazlıya geleceğimden dolayı...

Koca tepeden tıklıma tıklı metroya bindik ve hızlı davrananlar oturacak koltuk bulmuş diğer herkes ayakta ve yolculuk yaparken dengeni saylayan uzunca lastik kancalara tutunmuşlardı.

eeee zaten bende boy yok ulu orta beni çevremdekilere düşmemek için sağlı solu dengeliyordu.

Sonuç itibari ile kendimle dram sahneleri birini alıp diğerini paylaşıyordum ki.

Kalabalığın içinde kim olduğunu seçmem de o bir kadar imkânsızdı. Gür bir ses duyuldu." Lütfen beyler şu hamile bayana bir yer verin dedi.

İyide kardeşim iş saatti bu hamile doğdu doğuracak bacım nereye gitmiş ki çiftli dönüyor. Gel de köpürme diyenleri bile o dakika geçtim

O sesin verdiği bir duyarlılıkla hemen hemen herkeste bu hamile bayanı rahat ettirme olgusu oluştu. Ve sonra göbeğini çanağını az toplayanların az da merakından olsa gerek hemen yol açıldı...

Hamile bayan ne mübarek şey

oooooooooh be! Hemen oracıkta trafik kuralların öncelik tanınan ambulans haklara sahip kılındı. Ve nihayattinde birinin yer vermesi ile çuuuuk! diye koltuğa oturuverdi.

Benim aklıma gelen sizin de eminim ki aklınıza geldi.)) Bir minder macerası fena olmazdı. Şu toplum taşıma araçlarında.

Bence denenmeli böyle ayakta gitmektense her zaman o fena fikirlerin arkasındayım.

Çünkü nedeni ülkemizde son icatların içinde olan elde hoşaf yapma makinesine yılın en iyi icat ödül verildiği için yeniliklere karşı yani bencil bir vatandaş olmadığı söyleyeyim ben....

Bize gelince metroda tek mandala asılmış don gibi sağ sola elimiz kolumuz sallanarak yol alıyorduk.

Durum çok fena bu arada herkes birbirinin dokunma testinden ama ne rahatlıkla geçiyor.

bir dokundur; bir dokun ve pardooooooooon!

Hakkını yememekte lazım metro olayı bir tık rahat diğer taşıma araçlarından.her şeyden ziyade. hizmet sınır yok ve duraklarımız bir neşeli bir neşeli ki sormayın.

Bir hamileli daha derken vallahi üç hamile oldular mı? Bir an bu metroyu doğum hane önüne çekmesinler fikri ile ineceğim durakları sayıyordum ki!
Mekanik ablanın o naif kibar sesi metronun içinde yankılandı. "Üçüzlü" dedi... Al sana adını merak edeceğin bir konu daha.

Beynim kendinden bir beyin olsun istercesine ikiyüzlü sözünü çok duyarız da bu üçüzlü ne anlamda ne vazifeye göre bu durağa konulmuş acaba merakına yenildi bir lokmacık geriye kalmadı.
...anaaam! Ruhum darala dı...dışarı seyreteydik iyiydi.

Ve Menderesteyiz yeraltı treni rahat yüzü görmesin anlamında biri iniyor biri biniyordu...
Metro biraz tenhalaştı gibi Bağcılar meydana gelmiş ve bir çırpıda kalkıp gidenlerin yerini hiç zaman kayıp etmeden kapıverdim.

eee! artık babam gelsen yerimi vermem havasındayım:)))
Her seferinde ters düz olduğum yer verme konusuna gelemim.
Bunda birkaç ay önce fındık zade de kurulan cuma pazarına gideyim dedim. Yakınından geçen bir otobüse bindim. Yine yeraltı treni gibi eli yüzü kaşındı insan kalabalığına o nefes çokluğunda ben tahtına kavuş bir kraliçe gibi oturmuştum.

ilk durakta otobüse bindiğim için oturmuşum ama herkesin gözü bana takılıyor. Kimi öfkeli kimide umarsız gibi gözler fıldır fıldırlar idi.

O arada bir bayanın başıma dikildiğini fark ettim. Eyle yeraltı treni gibi değil suçüstü yapamazlar seni.
Ama ben inanda pencereden dışarı bakıyor gibi yapıyorum. yerim dediğim gibi kaptırmaya hiç niyetim yoktu.
Kadın hafifçe omzuma dokundu. " Hanım! Sabaha kadar beşik mi salladınız? Ben sizden daha yaşlı bir bayanım yer verir misiniz bana? "dedi.

Bense ona hiç cevap vermeden yüzümü tekrar pencereye çevirdim. Tabi ki niyetini anladım. Fakat tın tın havaları yaptım.

Kadın ise yerinden adeta tepiniyor. bir sinir; bir sinir olmuş. sesini bu sefer daha fazla yükselterek hanım efendi:"sizi bana niye yer vermiyorsunuz ben sizden yaşlıyım ve ayıp utanın" dedi.
Bu sefer iyi bir darbe yapıp kadını susturamam gerekiyordu. Döndüm kadına gayet nazik bir şekilde topluma bahanem olsun ya! Siz verin kimliğinize bir bakayım kim yaşlı kim değil. Dedim
Kadın gerçekten çantasından çıkarıp kimliğini bana uzatmaz mı? "Buyurun" cevap biz ondan on dört yaş bile büyükmüşüz :)))

O gün mantıken haklı olmayan o çula çaputa kendini sarmış çıkıp benden yaş farkına boşu boşuna celallenmişti...
Türk halkı olarak toplum taşım araçlarını kim yer kaptı yerine bazen de oturma odası havası verenlerle karşılaşılıyor.

- "hayatımda hiç iyi bir şey yok muydu?"

- "hayatımda hiç iyi bir şey yok muydu?"

Geçmişimin son el takıntısını bir mavi biraz aceleci gecenin siyahına dönüştürür. Kahredici bir rüzgâr uğultusu yer bulamamış gibi taa! kulak diplerine kadar yanaşmış ben ise pense ile diş çekimine gelen hasta olduğumu var sayıp her ağrısına bin bir akıl güderim ki! hiç sormayın. Hem kavalsız; hem derenin ötesini cayır çimen akli yaşıyorum. Ve düşünceye lazımken koçbaşı tek bir darbe vurmada bir ben geçtim öteye yana. O kötülükler kazandı, kepçenin sapı ise kırıldı. Bir dalışın getireceği ne bana fayda; ne kim dediğim ona da.

İçimden geçenlerin o ben tarifine gelince kör bir makas ile fırtına biçen ve son damlasına yağmur yağdıran Evet, bir ben kaldım çıplaklığı kese kâğıda saran. Ve şahların ve sultanların azarı dilinden Yani kurtulamadım.

- "Bir başıma şu toprağın tırnağındaki o çamura geleyim"

Ben hiç değişmedim
Sabahları yüz yıkmadan öteki sayıları durulamak şurada dursun; İp gerip iki mandala asmamakla beceriksizliğimi ispatladım hem de güneşin kızıl benekli çocuklarına. kimin kimin keyfi ekseninde olduğunu pek bilmiyorum. ama az biraz gül dokunuşum da rüzgâr olsun isterim.

Hayal benim yaaa! Bir kuşun kanadından. ilk fırsatta uçurmayı düşünüyorum.
fakat şansa uzakları beriye getirmek de. Numarasız bir gözlük gibi göze takılıp ve çok körüm bu konuda hadimi aşıyorum.
Nefsine bir o kadar fukara bu son olsun demek yerine papaz eriğinin altında iki üç dişleme sonrası bütün günahımın hop diye fotokopisini çıkarıyorum!

- " kimi zaman kazandığı paraya dokunmamak gibidir aşk"

Korunacaksın, birine ait iken yüreğin her akşam kapında. seni bir kurşun asker beklemeli! Eğer birileri aşkın sende olan yokluğunu fırsat bilip gelirse işte o vakit yüreği ağzına gelmeli bütün ıssız sokakların
Ve tut ki! Düşük ısıya ayartılmış bütün bedeninin. Ateşin kömürle yaslandığı kül burada benim gidişimi anlatmak olduğunu unutma!

Bir tutku örneği bizimkisi suç ve zekânın gerisinde ince ince işlenmiş
Lakin!

Demir somya küflü ranza olayını ben hayatından çekip aldım. Artık kuş tüyü bir yatakta beni can kulağı ile dinleme mühebetdesin

- "acaba tanrıların çıplak ayaklı kadınlara zaafı var mıydı?"

Aynanın kudretini hep kendi gözlerimden yazıp okudum. Ve çok kere onun ruhuma yansıyan ışığına şükür etmeyi hiç ihmal etmedim. Dualarım ise benzersizdi. Aynı içeriye açılan kapı kolu gibi bir bana hep bana demek vardı.
Tabi ki benim açımdan.
Evet, bunu şu an size açık yüreklilikle söyleyebilmekte hoş bir davranıştır.

Her tarih de aşk o kadar dışlanmış ki asılana. Adıma şahitlik edecek birine gelince işte onu bir gece yatağının sol köşesini boş bırakarak sırta kadem bastım. Bu yaşadıklarının bedelini ödeyen anılar tıpkı eskiyen çoraplar gibi çorabın rengine uygun çorapla yalamamak şartını koydu.

Ha! bu arada kızgınlık içine eriyen kar taneleri gibi sebepsiz de. Elimde değil yaradılışın kendine has yargılaması ve böylece suçlayacak bir tanrılar kalıyor.

Aaah o tanrılar! İnadına kum tepelerine çıplak ayakla çıkıp dönmemi beklediler. Yani aldığım her bir nefes burun deliklerime bir düş doğurdu. Kimsenin fark edemediği anaçlığı ise gerçeğe doğurganlık ile neredeyse tam kısırıldı. Kimine göre gün gibi kendi sırrıma ağırlandım. Apaçık ve bembeyaz ince incecik o tüllerin arasındayım. Sonra kırmızı yerinin darlaştığını söylene söylene kol bileklerimden asılıp, şaaaak! diye yere düştü.

O mu? Benim tam tersim idi. Gayet enine boyuna geniş olduğu kadar cesur y¼rekli ve hiç ağlamıyordu.

Ya ben en çok ne zaman ağlarım bilir misiniz? Bir anahtarın elimden diğer ele alınması ile derin bir çukurun içine saklanıp ağlarım.

Derler ya! Kuşların b¼ceklerin hiç kapı anahtarları yok. aslında olmayış güzel Şimdi daha iyi anlıyorum. Onların bizim gibi geliş gidişini kısıtlayan bir bencilikleri yok ki!

- "A olan tokun halinden anlar mı?"

Kahvaltıda bir yenilik yaptım.ama g¼rmelisiniz ne yenilikti.

Biraz ay bardağına çayımı sıcak ve demli doldurdum. Tat alma duyularıma inat Şekeri tarla firarisi o aslına geri g¼nderdim.

O nefes almadan yudumladığımın adı çay mıydı? Kaşıkla alakasız karıştırıp sadece ses çıkardığımı biliyor ve sohbet edilince kahve bahanesi gibi geldi. her neyse

Bu aşk el afetti çağa g¼re. masallar gerisi ve devler yesinler diye karınca yumurtası kırdı. Kalbimde çok kırık bu Şehirde.

Anlıyor musun?

Yaş eli buçuk artık g¼ky¼z¼ne y¼kselen o ağa  dalları değilim. Kemiklerim ie içe doğru kırılıyor.

Birini biriyle his etmemek imkansız; canım acıyor ve o kırılmalar ağır kanama sonrası kanserleşti de. Geçmişine t¼k¼rd¼đ¼m mutlu son niye gelmedi? acaba o sonu yanlış yerden mi bekliyordum.?

İnsanın kendisi ile işgali katır tırnağı gibi b¼y¼r b¼y¼r o b¼y¼me sonrası tek kelime edersin "yok sanırım ben kavga arası açlığa erken davrandım.

Derim ki en

En sona ! "Şiir! s¼yle hangi dağın arkasındasın!!!!... "

Kadının dişiliği , yirmilik dişi ile çekilseydi. Acaba neler olurdu!..

Gecenin karanlığa terleyen bıyıkları uyanık olan herkesinin pamuk tenine batıyor gibiydi. Ve hiç kimsenin gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Yaş ortalaması kırkın üzerinde olanlarımız, konuştukları hemen her kelimeyi' bir birilerinin aklının o köşesine ya demirliyor; yâ da ufak bir perde çekiyor; olmalı ki!Yerin o kulağı var fikri, daha bir resmiyet kazanıyordu.

Beyin ağır bir sorumluluk içine girmesine girer her vakit! Pes edenin tek sorunu ise bir şey düşünmeme onun yeni ile yer değişmemesini göz ardı etmek her şeyi sıkıntıya sokardı.

Tipik Türk kadınıyız ve elim, görünümüm ne der!
Ne yedi. Vs. vs de.

Dünyanın bütün dertlerini bitirmiş. Biz halen, komşu teyzenin dip boylarına çare arayan bir o kadar da rengini önemseyen kadınlar olduk.

Sonra pencere vebaline yaslanan o koca bedenle taaaa! Uzaklara göz alabildiğince uzaklara; bir doğru çizgi çizip o doğrunun bizden sonra gelenin olup, olmayacağı daha mantıklı gelmiştir.

Bazen ise gölgeye söz geçirip bir adım ilerde yürümesini sağlıyoruz da.

! Bir de akla ölümün o kara laneti gelince, tövbe faslı sonrasına ensesi bir o kadar kalın, artık pazen elbiselerinin bile saklayamadığı göbekli kadınlardık.

Bu vesile ile çok doğurganlık ve düşünceye savurganlık işimize nasıl gelmesin ki! Ve daha çok tıbben gülüşün, hüngür hüngür ağlaşmanın bizce her şeyin bir taklidi. Yani, kesin ve kesin olmalıydı.

Her şey kadınca oyunun kurallarını bilene "erik dalı gevrektir" tabi ki de!

- "Kimi zaman düşüncenin gayri meşru çocuğu olmak lazımdır"

Senin iyi kötü diye elediklerine Allah'ın hiçbir kullu karşı gelmiyor. Daha doğrusu, onları hızlı bir şekilde alınıp uzaklara uğurlaması güzeldir.

Leonardo da Vinci'nin tablosu Mona Lisa da olduğu gibi Her şey spontane gelişmek zorunda. Yoksa o kadınlık gizemin bir anlam ifade etmemekle karşı karşıya kalınır da.

Nasıl mı? Onun kimseye bir getirisi yoktur. Ve kısaca zimmetine haktan yana bir şey geçirememiş olman senin karşındakinin tamamlayıcı konumuna sokması yetiyor.

Bununla beraber memnuniyet, sabırla yoğrulmuş çok harika bir sevgi karışımına nasıl dönüştüğüne gelince, artık beni sizi aşan çok, ama çok ayrı bir güzellik vardır.

Şekline kırık bir hayalim olmadığı gibi; yanımda. Ve bu doğrultuda ise her hangi bir ukdesi kalanların hemen hemen bütün hırsını alıp kırmışımıdır da. Dediğim tek kelime ise "yok ben değil içimdeki o hamarat kadın duygusu konuşuyordur."

Bunu siz düşünce şekline; bir şekil vermek gibi düşünün. O sandalyesini ayak ucumuza kim çekerse ve bir o kadar can kulağı ile dinlerse ve bilin ki! İki bardak demli çay sonra oğlana kıza kesilmemizin yegâne bir işaretiydi de. Böylelikle düşünceye iyi bir üretim gibi sunabilmenin bize getirisi nedir? Ona bakarsınız

Gözlemeye ve gözetlene gözetlene de .Çok istemenize rağmen bir hedefe kitlenmiş ve parmak ucu terleyen; yâ da burun üstü terleyen her hangi bir kadının, bana günlük o kazanç ve kayıp listesini getiren olsa fikrinden hemen uzaklaşırsınız da.

Emin olun ki rakamsal bir farkla onun fazlasını başka kişilerle yer içersiniz de
O kadın bıraktığınız yerde. Ve ya merdiven boşluğu, kimi zaman kaldırım taşlarını aşındırmakta iken
Ve halen! Onu bir poşet tadım çekirdeğini çitlatırken görürsünüz.

Onun için ne yapabilirim? Fikrine gelince
Bir ödül vermeliyim ama verirken onu şımartmamalıyım da,

Her sabaha aynadaki yüzü ona onunla hep hatırlanan bir şeyi olmalı
Evet, çok şeyi olmalı
Biz kadının!.....

AY/a (uyaniş)

Her nedense kendimi sana anlatma başarımı bu yaz akşamlarına borçluyum. Gün ışığına aksanı bozuk hiçbir uğraşı edinmedim. Keza edinmek de aynı; edinme misim de aynıydı. Belki yüreğimin götürdüğü o yer beni; ben ben olmayınca da.

Derler ki " çok birikenin savurganı mutlaka bulunur" bende savurganlığımı tam sessizliğe göre ayarladım. Biraz kısık sonra duruma göre alıştığım o güzelim cümleleri edersen. Tabi ki etmeni bekliyorum. Etmenin çok acı/liyeti olduğunu sende önce saklamak istedim. Avuçlarım bomboş dilim balık oltasında ve cümlelerim daha da bir dalgalı olunca beceremedim. Ama sen güzel cümlelerini bir an önce bizim faydamıza azat etmelisin. Çünkü biz kadar İki adım beri ve ötemde gelip sadece durabilen faydalansın da isterim.

"-Kime bu cimrilik İnsana demezler mi? Ulan cüzdanın boş ve aklın da. Boş değil ki!"

Lakin yüzünün asıldığı ve her bir noktayla çamurlaşan bir dünya dolusu insan var. Eğer kimi ayıklayacağını karar vermek gerekirse azizlik suya düştü. Tıpkı o diğer iki cemreler gibi, senin benim onların bütünü de

Elde olanın bir bardak suyuna gelince vaaay ki! Ne vay! Her şey bir yıkanış arına bilme peşindeymiş ona göre davranmalısın da

Sonrası daha sonrasına kolay gelir. Heves ettiğin o sevgi içine kıvrılmış bir pantolon paça gibi ütülenmek ister. Giyinmenin o kabataslak bahanesine gelince taşındığın ve taşınma yetkisi elinde bulundurduğu o kalp, senin olması ve olmaması da. Hiç önemli değil

Daha çok ruhunda herkesinin yakasına para iliştiren bir erkek olasılığı var. Ama aklının götürdüğü her yer sana rezil bir kadınlık bırakacağını unutma!

Bu vesile ile buharlaşma mantığını gözden iyi geçir

"-Kime bu cimrilik İnsana demezler mi? Ulan cüzdanın boş ve aklın da. Boş değil ki!"

Hayat sahnede oynadığın oyunun kurallarını ne az; nede fazla tam boyutuna göre genişletirken. Ama sen beynindeki o kara kutuların çoğul yönüne takılıyorsun. Acaba bulunması mı? Yoksa bulunmaması gerekli? Benim tek bildiğim ve iç çektiğimi şeye gelince sen bilgeliğin duymazı ve görünmezi olup biraz bildiğim sorularla beni kazanmaya bak

bu sabah iyi yanımda kalkmış sana sırlarımı da emanet ediyorum .iyi dinle !
Benim gücüm ancak bana yetiyor. Başkalarından çok kendimle örnekleşen biri olduğum bu güne ise hiç kolay gelmedim.
Ve ne kötü bir histir ağırlığınca sana bedel biçilmesi demi! Her salı uğradığım bir pazar tezgahım var
Mesela hiçbir yer gezinmeden ve kendini yormadan. Hemen orada.
Güzel yaşamanın çakmasını ucuza kapatabilirim? Niye .uzaklara gideyim ki! Ve bütün yaşantımla beraber hiç abartısız ilk defa keyfe hatırlı bir an yakalamışım ve onu hiç bırakır mıyım? Bütün gün koltuk üstü bedenime şekillenip dururum.
Dediğime hiç bakma /

"-Kime bu cimrilik İnsana demezler mi? Ulan cüzdanın boş ve aklın da. Boş değil ki!"

Biliyorum sen kafaya koymuşsun gitmenin daha hayırlı olacağını da.
Bana hiçbir şey olmaz, hani oldu diyelim.
Birinin peşinden matemi ben deyip ağlamayı bırakalı çok oldu. İyi de olmuş alışkanlık ters bir rüzgârla beni önüne katıp şu an buralara kadar getirenim di.

Şimdi ve içimden avaz avaza neyin benden çok hatırı emeği var diye bağırarak gelir.hemde nasıl bir çığlık bu yok kalsın be gülüm!

Tam sekiz buçuk ayın gerisini bir anlatayım sana
iyi dinle beni!

İçilmeye unuttum son sigaramı kül ile senden bir karış acı ile daha büyümesinin. o İkinci şansa hiç bırakmam

Onu artık gözyaşımınla sulamam.

KAYIP ROYA...

İki göz odamız kendinden alakasız eşyalarımız, yüreğimiz ise sert bir toprağa basan ayak gibi kendinden emin ama korkuları da vardı. Çünkü aşktan yana ve huzurdan yana lanetlendiğimiz düşünüyorum. En kötüsü buydu her şeyde kötü Çok akılcı her an aramıza savaşıma his varmış gibi davranmasından nefret ediyordum. Onunla beraberdim ama mutsuzluğun cesedini ondan önce hep ben bulur. Ardından ise karışık garip düşler içinde. Kısaca aynı çizgide duran simetri askeri, gibiyiz

Onu, şekle sokmak kadar yeniden yoğurmak içinde. Elbet büyüleyici bir ders almam gerekirdi. Mesela uçuş kahramanı ölüme meydan okuyan sırtüstü yatan bir adam takliti ise iyi bir sonuca ulaşmamı sağlamalıydım..Ve Gözlerimi kapattım taklitlerle bu işin nasıl yürüdüğünü gördüm. Evet, evet sonuç aleyhime beni artık ondan kollamanın o vakti geldi de geçiyor.

Kırk sene öncesine giderken önce duraksıyor ve göğsüm daralıyor.Fakat onun bu kadar önemsiz olabileceğini hiç düşünmemiştim.Hata unutmuştum onun yüz ifadesinin neye benzediğini bazen onu unutmak güçlü iyi his etmeme neden bile oluyordu da.

....Yorganın altında onun yanında uyuyor ve gözlerim loş ışıkla uçurumun ürpertici derinliklerine kayıyordu. Uçurumda yakınlaşan bir ses ile içimden bir şeylerin erdiğini his edişim öylesine resmi sözler ile düşüncemin son ayakta kalan direklerine çarptım.

Bedenimin üzerimde sağladığı yorgunluk yırtık bir gürültü ile sessizleşti.Sanki kalp nabzım atmıyor.ondan dağılmasının bir parçası olmanın bütün soluğumu kesmişti.

Saatler sonrası bile onunla alakalı her şeyi gri bulanık görüyorum.Ruhumun derinliklerinden gelen sesin neden söz ettiğini anlamıyorum.Bütün güzel şeylerin kapısını usulca açıp rüzgar bahanesi ile çarpıp dışarı çıkmak istiyorum. Yahu! ben bu aşka ne kadar hareketsiz bereketsizmişim dedim.Yataktan doğrulup yastığa yaslanıp kendimi onunla uğraşamayacak kadar yorgun bir o kadar bitik his ediyorum.

Çünkü, onun beyni sinsi sataşmalara çalışırdı.Güzellikler mucizeler ıslak bir zemine düşüp kafanı parçalanmak gibiydi.Bakışları yetkisi dışında cam kırıkları arasındaydı. Buna rağmen birde sevgisizlikle suçlanıyorsun .Kimse beni anlamıyor, anlamadı da.

Oysa sevgiliye dokunmak sevgiyi tam derin anlamı ile anlamak istiyorum.Gözlerimin sahiplendiği her yerin o ışık zerrelere bakışlarımın arasında kırılıyor. Bunca sakatlığın arasında nasıl sağlam kala bilirim.dikkatli izleyim her şey ben biliyorum diyebilirdim.

Ondan uzaktayken her şeyin yolunda gittiğine emindim, hemde daha düne kadar evrenle eşe eş aynı anda döndürüyoruz ayaklarımızı yere vuruyoruz eşkenar düşünceler dağılıyor. Oysa çok az mutluluğa azlığız. Bizler neredeyse yenilgiye uğratmış ama tümüyle hırslarımızı da, yenememiş savaşçılar gibiydik.

Herkes bildiği kuralları çiğniyor. Yönünü belirleyen ışık gözde donuk lanetlenmiş karanlık ise tam kaynağından geliyordu.

Kötü gecelerin ardından gelen ürkütücü dönemlerden kalan o çaresizlikle bir o kadar da kendini toparlanması anlamını taşıyordu. Yüzüme düşen ter damları ıslık ıslık parlıyor o teri son damlasına kadar birilerine teslim edeceğim ;yâda daha da kötüsünü yapacağım düşünmüyordum.

Fakat ondan önce gözbebeklerimin içinde intihar eden bir aşkın bedensel ve ruhen kalıntıları vardı. Yüreğim taş gibi kaskatı ve soğuktu. Yüzümden akan dehşet ifadesi ile zaten iki ön dişimi dudaklarıma gömüştüm. Elimi başımın tam arkasına götürüp ağır çekilme ovuştururken

Bir süre konuşmuyor ve bu sessizlik bana ağır geliyordu. Ortaya atılan acıların muhasebesini yapıyorum ama o bi kadar acı var ki bir türlü sıraya da alıp sokamıyordum.

Niçin kendimi devamlı bir yerlere ait his edemiyorum. Sanki birileri bana sorulara soracak ve ben bu soruları yanıtlamak zorunda kalacağım. Kulağımda dolaşan zengin bir fısıltı ile mutlu olan birini düşünüyorum. edilmesi gereken o hüznü cümlelerle boğazıma bir yumruk tıkanıyor tahminlerimin doğrultusunda gidip, yorum yapamıyor uzun süre hülyalı bir şeyin tam ortasındaymış gibi davranıyorum.

Yürek korkuların kıyısında kırık bir yaşama sevinç ile aylar yılların peşinde rakamlar uçuruyorum . Ama bir var ki sesimin bütün donukluğu boğazımın içinde gelip gelip düğümlenmesine anlam vermiyordum.Velhasıl onun beni saran kolları çelik sağlam bir beşik oluşturması ve gözlerinin de üzerim de olmasıyla daha bir hoşnuttum.

Keza hiç zaman kayıp etmeden kışkırtıcı gizemli bir dokunuşla yüzümdeki bir maskeyi çıkarıp daha yenisini eklemeliyim.

Garip bir korku ve rahatlama hissi ardında. Kısmen olmasa da.

Sanki puslu bir aynaya yansıyan yüzünü görüyorum.Oysa ki! Onun yüzü, onca kargaşa ve tartışmaların sonrası gülüşü ise yüreğime verilen bir o kadar da,özentsiz paketlenmiş bir armağandı.

Kim bilir mutluluğun hangi evresinde olacaktık, eğer birbirimize bu hatalar yapmasaydık ....

KAYIP ROYA!.....(1)

Bu şehre adım attığımdan beri kendi yaşamımla ilgili hiçbir belirtiye rastlanmıyordu.

Sadece evlerin dışarıya dili tutulmuş gibi kaskatı bir yükseliş vardı. Tam adımlarım gelişime o gidişi hatırlatırken içeriden ve dışarıya doğru süzülen çığırtil bir müzik sesi duydum. Şaşkırmak yerine duyduklarım beynimle takasa gelmiş iç sesim de olabilirdi. Kendimle inatlaşmayı bırakıp iç sesimin penceresini aralarken, derin bir nefes almayı ihmal etmedim. Ben bir kahramanım konu geneldi. Fakat Her ikimizin ayakta olduğu ve hiç yıkılmadığını yıllar sonra görebilmeyi asıl amacım.

Hayalbaz bir çocuk gibi parmak uçlarımı kapı zillerinin üzerindeki isimlere göre, sıfatlandırıp tek tek bastım. Bir tarafta gelecek sesin duymasını beklerken ve kaçmanın bana getireceği yığıtlığı düşündüm. Gün akşam olmak üzere ve hava kararacaktı gidiş iyide.

Yaa! Dönüşlerin getirdiği o mahcup edici havayı solumak elli bir yaşını aşmış olan şu ciğerlerime hiçte iyi gelemezdi. Beklemenin verdiği sabırsızlık başımdan aşağı hissiz uyumuş gibiydim.Ve bu bekleyişle kendi soluk alışını önemseyen biri olup çıkmıştım.Kalbim ise daha hızlı çarpıyor. Birkaç dakika sonra onu karşımda yıllar sonra görececek sımsıkı sarılmanın hazına erecektim.

fakat binanın içersin de tamamı on daire bu zilleri sabırsızca çalan kimdir merakı uyanmıştı
Megafondaki sesler birine karıştı

Kim o? kim o diye.

Hiçbir ses beklediğim ses değildi. Yüreğime ince tarifi imkânsız bir sızı düştü. Belki de o ölmüş olabilirdi.

Bana ses vermediğine göre

Bir Ooof! Çekip geç kalmanın verdiği pişmanlıkla adımlarımı usul usul sokağa doğru yöneltmek zorunda kaldım.
Göz ucu ile şöyle bir etrafa bakındım.Acaba onu Soracak birileri var mı? Diye.

Keza bura gibi küçük konutlarda. Hiçbir yaşanmışlık yalnız değildi.yokluğunu düşündükçe daha çok arar oldum.
Yol boyunca sokak hayvanlarına verilen o yiyeceklerin konulma şekillerine baktım. Çünkü o ekmeği ufak ufak doğrayıp üzerine süt dökerdi.

Ve biz çocukken evdeki süt kovalarının içindeki süt azalmıyordu. Fakat bulanık bir su gibi oluyordu çünkü sokak hayvanlarına götürmek için sütü alır üzerine su boşaltırdı.

Kim bilir belki yılların alışkanlığı olmuş ve her an karşıma da minik bir kedi yavrusunu doyururken göre bilirim ümidi oluştu.

içimdeki kayıp ilanı dolanıp, dalaşıp göğüs kafesime sıkışıyordu.Ve yorulduğumu bildiğim halde eve yakın bütün sokakları adımlarım ile bir karışlamış. o hiçbir yerde yoktu. Onu bulamamın verdiği hırs sonucu midemde ağır acı veren kramplar başlamıştı.

Hep sen mi? beni bırakıp gideceksin

Her ne sebeple olursa olsun bu sefer ondan bir iz bulmalıydım.
Bir var ki! Yokluğunu hiç kabul edemem

önümde çok seçenek olmadığı içinde işimin zor olduğunu kabul etmekten başka çare bulamıyordum.

Maalesef ki bir iz ne ondan nede geçen yıllardan vardı. Burası ne bir sahil kasabası nede köydü. Sanki koca bir şehri yerinden bozup buraya inşa edilmişler ve herkesin yaşam alanları dışarıya kapalıydı.ama birini bulup konuşmam ve bana ait acı gerçeklerle yüzleşmek kadar geçmişe ait bir koku his etmek hakkımdı da.....

KAYIP /ROYA...?

.....Tanışık olmadığım yüzleri, bir o kadarda sıra sıra dizilmiş küçük dükkânlar ile hiçbir şekilde göz teması kurmadan ve sessizce gittikçe uzaklaştığımı fark ettim. Aslına bakılırsa acilen görülmesi gereken ihtiyaçlarım vardı. Kendim için yapmak istediklerimi listelerken renk renk balonlar ile yeni açılışı yapılan bir kâffede buldum kendimi. Doğup büyüdüğüm yerlerin keşfim sonrası, koca su variline düşmüş bir sinek gibi his edişime. Öyle bir daraldım ki, anlatamam buradaki varlığını ve sanki ayaklarıma tonlarca demir, külçeleri bağlanmış bir o kadarda beceriksizim. Zaten çocukken bile kayıp, olan hiçbir eşyayı herkes gibi elimle koymuş gibi bulamazdım. Bu şartlarda ise onu nasıl bulabilirdim ki!

Yaşamımı devleştiren o koşuşturmaların içersin de. En büyük zamanlama hatası ile karışı karşıya idim. Hem kendi adıma; hem onun adına toparlanması imkânsız ve yarım yamalak bir cam kavanozun içinde benliği ve bütün düşüncelerim alınıp geri verilemeyendik.

Oysa Kahraman olabilme edası ile buraya kadar gelmiştim. İçimdeki mühmat deposu patlamış, her yanıma acıyor. Buna rağmen bütün ağırlarımı iç sesime doğru yakınlştırıp, sımsıkı gözlerimi loş ışığa doğru kapattım. Biri gelip, bana; hemde şu an maddiyat ilgisi göstermeli bu bir kahve olabilirdi.

Yüzde bir gülümseme ile mimari cehalet diye bir şeyin olduğunu o kambur duran kâffenin merdiven ile bir kez daha ispatlandı.

Kâffenin en üst katına doğru çıkmayı düşündüm. Nerede o yiğitlik şu dizlerim yine her zaman ki gibi şişme belirtisi ve kasınmalarla kapıya yakın bir masaya otur verdim. Oturur oturmaz dikkatimi bir şey çekti. Evet, bu Kâffenin dekoru tanıdıkta sanki ...

aaaa! Dedim.

Çocukluğum gözlerimi önce ışığa doğru çekti, bedenim hafif sağa sola savruluyordu. Korkuttuğum beli ettirsem olacaklar daha büyümediğimi halen korkak bir ördek olduğumu gösterirdi. çünkü burası bizim evin o meşhur misafir odası idi. Güzel sesler birbirini o kadar tanıdık ki Annem yine bahçe duvarına yaslanmış mahalle kadınları ile günlük haber alıp verme limitini dolduruyordu. ya odaya girdiğimi bir görürse kim bilir ne kadar azar işitirim.beli mi olur o gelir beni gördüğünü anneme balandıra balandıra anlatırdı.

iiiiış ses uçuk maviye sever. Nasıl olur bir evin eşyalarının misafiri hazır ol vaziyetinde durup, beklediğine inanırsınız bizim misafir odamızdaki eşyalar dimdik ve sert bakışlı idi. Uzun içi saman dolu el dokuma olan yastıklar ve yastıkların omuzlarına atılmış şal gibi bembeyaz işlemeler onu tamamlayan minik renk renk bir dolu yastıkçık vardı. Birde duvarda yerine tam yakışan o geyikli halılar sanki bir başka dünyaya aittiler ve biz onları sahiplenmişiz. Bana göre misafir odası olarak hazırlanan bu oda çok suratsız şekli birazda kendisi koruyordu. Minicik ellerimle mevcut olan eşyalara her sefer dokunma hissi duyar. Fakat vaaz geçerdim...

Göz uçlarımla bir şeyin kime kimlere ait olma hissini arıyorum.ya küçücük midemin içindeki kasılmalar yediklerimi çıkarmama ramak bırakıyordu. Sımsıkı ağızımdan tutup, odandan kendimi dışarıya atmam bir oluyordu. Günlerce hata aylarca o odaya girmez misafir diye birilerine aitti asimetri kurallarına göre döşenen ruhen bir çocuk gibi korunan gözetlenen bu oda hiç bize ait olmadığı düşünürdüm.

Ta ki! Bir sabah günün ışmasına yakın misafir odasından dışarıya adeta yankılanan sesleri duyuncaya kadar. Hafif başımı kaldırıp, çıkan seslere pür dikkat kesildim. Orada benim bilmediği acaba ne oluyordu?

O seslerin birbirinden ayırıştırmak için biran önce yatağımdan, çıkıp oraya gitmek gerekiyordu. En niyetinde kendimi az dinlendikten sonra yavaş yavaş yataktan doğrulup, her iki ayaklarımı ranzadan aşağı sarkıtım. Kötü bir korkunun varlığı çöreklenmiş içime bütün vücudum zangır zangır titriyor ellerim kasılmış gibi az yumuşamasını beklemeyi tercih ettim. Fakat ayaklanıp kapıya kadar gitme gücünü bir önce kendimden sağlamalıydım da.

Bu nasıl olacak meret kapı büyük bir gıcırta ile açılırdı. Dışarıdan gelen sesler benim kapıyı açtığımı fark ederlerse tıpkı annemin babamın kavgalarında olduğu gibi beni görünce ya susarlarsa fikri de vardı. Ama olsun bu seslerin tam kaynağına ulaşmam için hiç kayıp edecek zamanımın olmayışı hareketlendir di beni. Evimizin iki odası mutfak diğer kullanım alanları ortak uzun bir solana açıldığından. Seslerin geliş yönünü daha belirleyici bir şekilde bulmuş olurum. Keşkeler içimde kimil kimil olan sezgilerimi geri plana atıp bırakması o seslerin azaldığına ve ben orada neler olduğun belki hiç bulamayacaktım. O ne ben kapıyı açma savaşı verirken dışarıdan biri kapıyı açmakla uğraşıyordu. Buda işime geldi hafifçe adımlarım geri geriye çektim. Gelen babamdı. Yüzünde inanılmaz bir o kadar sıcak al pulu bir gülüş hâkimdi. Acaba ne olmuştu ki babamın yüz ifadesi bu kadar güzel ve bana verecek bir haberi olduğunu söyleme çabasına girmişti.babam ince ince kahkahaları sonrası bir ciddileşti. Elleri ile iki omzumu sımsıkı tutup,"sen artık abla oldun" ve halen nedensiz gülüyordu. Bu gülüş onun rakı masası da hep hazır olan arkadaşları ile sabahlaması da demekti.

Hiç tepki vermeden onu kendisi ile eğleşen tipine çok alıştıktık.hiç cevap vermeden hızlıca misafir odasına koştum. Nasıl bir şeydi acaba abla olmak fikri mideme tekme tokat sancılar sokuyordu.

Annemi hiç sevmediği yatakların içinde sımsıkı bağlanmış gibi sadece kafası görünüyordu.

Geldiğimi bile fark edemedim. Anneme ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım burada olduğumu fark etmeli ama nasıl yapacaktım bunu hiçbir fikrimde yoktu.benim geldiğimi görüp sevinçle bana sarılsın istedim.

derin bir uykunun içerisindeymiş gibi ondan hiçbir ses yoktu. ince bir ağlama sesi yankılandı odada belki de bebek ağlaması benim fark edilişim olabilirdi. Ama annem hiç duymuyordu. Duymadı duymadı beni. Saatler sonrası evimiz

renge havası değişti. kocaman insanlar evimize geldi. ve çok gariplik kokuyordular o tlbentli teyzeler daha sonra öğrenecektim o kokunun gl kolonyası olduğunu.
annemin bizi o misafir odasından bırakıp gitmesi tam tamına iki ay olmuştu.o gidişle yaşamımızda büyük değişimler getirmişti. alkolik bir babandan çok dindar kıyırık bir hoca taklitti oluşmuştu. sürekli besmele çekip dualar ediyordu. şaşılacak bir durum rakının özlemine nasıl duymadığını merak ediyordum. zaman zaman annemle kavga ederlerken onu bırakmam derdi..
gidişler sebeplerini geride bırakırken bize de işte böyle dediğim gibi yarım dindar bir baba kalmıştı. ve bu ona sonradan gelen dindarlık oyunları çoğaldıkça insanlar hayvanları bakış açısı değişti evrenin üzerinde tek canlı kendisiymiş gibi diğer canlıların yaşam haklarını görmezden geldiğini ona anlatmıyorduk..
insandaki niyet önemli öğrenmenin geç kalmışlığının o kalını faturasını yaşamımız boyunca ben ve o verdik.
aaah! babam keşke biraz daha uzun yaşasaydın, bunların neler malı olduğun göre bilseydin..

İçeride bardak çanakların çıkardığı o tıkırtılarının sesi ile tahminen kaffe çalışanın bir iki kişi olduklarını fark ettim, onları ise beni görmesi beş on dakika sürdü. Ensesi bel bütünlüğüne eş hafif sol ayağı aksayan bir adam başımda bitti verdi. Bakışları elindeki not defterinde ve hafif masaya doğru elini koyup kısa cmlerle ne ieceğimi sordu. Hepsi o kadardı. Her nedense ondan benim kimliğimi deşifre edecek cmler bekledim. Benimle göz temasını yasaklayan bu adamın benle konuşmaya hiç niyetti yoktu. Gayet açık ve netti ve en doğrusu oydu tanımaz etmez beni Adam ne halin varsa gr edası ile tezghın arkasına geldiği gibi geri döndü.
Ben ise radyoda szlen müzik ile baş başa kaldım.
Aaah! o kiş günleri öyle uzun geçerdik biz türkülerin en güzelini o gecelerde mırıldanırdık o hep sırasını savma bahanesi bulurdu. Güzel bir sesi olduğunu kabul etmez başka zaman belki söylerim derdi...

Gesi bağlarından dolanıyorum
Yitirdim yarimi amman aranıyorum
Yitirdim yarimi amman aranıyorum
Bir ift selamına güveniyorum
Gel otur yanıma hallarımı söyleyim
Halımdan bilmiyor ben o yari neyleyim
Gesi bağlarında  top gülüm var
Hey Allahtan korkmaz sana da bana ölüm var
Hey Allahtan...

Öyle kolay kolay beğenmezdi her türküyü gesi bağları onun en sevdiği türkü idi. Acaba halen bu türküyü seviyor mu?
Ve ya bileklerine taktığı nazar boncuğu duruyor muydu?
Hafif gözlerime uyku çöker gibi oldu. Çok zaman geçmedi ki Ve Kâffenin ense bel bütünü o sahibi elinde bir fincan kâffe ile geliverdi.
Kahvemi usulca masaya bırakıp, başka bir emrim olup, olmadığını sordu. Söylenecek ağzıma çokça cümle birikti, ama sonra vaaz geçtim. Ona zelimin kayıp olduğunu ve ben onu nasıl yıllar önce arkamı dönüp geride bıraktığımı hiç durmadan anlatsam anlatsam ne değişecekti ki..
Mantığım düşüncelerimi diğerine teliyor. Lakin annesinin elini bırakıp nerede olduğunu hiç, bilemeyen bir ocuk gibi tutup, iki elimden hadi seni ona götüreyim ve sen hiç zlme mi? diyecekti sanki!
Herkesin içinde saklı bir aşk öyküsü var mı? Var! Ne kadar mutluluk ne kadar hüzün içerdiğini bazı sonulanmalar sonrası öğrenilir. Davranış bozukluğu harcanmaz olduğu gibi kanıtsaldır da. Bunu görmezden gelindiği sürece beyinde ise kalın kalın tranvalar oluşurken demez ki ah! Sevgili seni hayalinle aldatmanın tek katili benim.
Bu böyle olmayacak içimdeki amansız duygular savaştıkka daha bir kimsesizleştiğimi biliyorum artık kahvemi içip onun yokluğunu kabullenip vedalaşmam gerek, ama bulamadığın biri ile nasıl veda edilir onu bilmiyorum...

Bakışlarıma yle rast gele ismarlanmış güneş işıkları tam gözlerimin içine doğru yükselip alçalırken bu kâffede çok zaman kayıp ettiğimi düşündüm. Sigaramdan bir yudum daha çektim ve geride kalan izmariti de kul tablasında gelişi güzel ezerken birde söndüğünden emin olana kadar bir iki dakika daha öyle izledim.
Ve kffeyi bütün hükmüne alan o müzik tanıdık ortaklaşa karar verilmiş gibi hep sevdiğim türküler yankılanmasında olsa gerek iki buçuk saatimi burada geçirdiğimi fark ettim.
Biran önce hesabı ödeyip çıkayım yoksa burada daha çok iki buçuk saatleri tkete bilirdim de. Ben kapıya doğru yürürken oda ne dışarıda gün işığının fitili kısılmış gibi hava soğuk bir rzgrle ürpertti beni
Bilindik her yer gibi sokak aralarında küçük küçük kıpıramalar vardı. Evlerine dönen insanların tarafından. Ya ben yönümü ucuz alıp satan garipler gibi kara kara düşündüm. İyide ben hangi yöne gitsem benim paralarımın eksik yanları oğalacaktı....

BİR DİLİM SALÇALI EKMEKLE,ÇOCUK OLASIM GELDİ...

Bilmiyorum, Dünyaya gelirken boş iki avucumun içinin. Ve ayaklarım yere basmıyor olması; başımın dik duramaması ile uzak daha dün/en yakınmasındaydım. Oysaki kendimi bir işe bu kadar muntazam fikirlerle sarılmayacağımı zannederdim. Bazen daha can sıkıcı olmak yerine, evet doğuşun ilk manası icap ediyorum.

Bedenimi çıplaklıktan ayrına o kumaş parçalarının kim kimler tarafından garip hisler doğurduğunu uyduruk takdir sözleri edildiğini menfaat düşünceler olduğunu ve ruhu içe başka; dışa başka zedelenmesi, sadece yüzüm soluk bedenimi gevşetirdi.

Yani, bu demli telaşa taze olan beni ilk öfkeye ne gariptir ki! Aşk ışığına korkusuz yakınlaştırmasına sebebiyetim olduğunu saklamıyorum da. Bununla beraber hayatımı daha fersiz tutmak keşke/lerden kurtaramadığım zamanları, cümleler arasında ve ufak boşluklar bırakarak, neler yaptığım neler yaparak bana daha büyük fenalık edemezdim.

Beni daha rahat ifade eden o ağır başlı sorulara gelince İçimden daha bunun ışığı kadar karanlığın var olmasıydı. Biraz asabileşmekden kendime pay çıkardığım noktalar; mesela, Hiç görememek dokunmamak say yerimden gibi, vs, vs, his ettiklerim en azında ayak tabanımı sıkıca basabileceğim bir yer olmalıydı.

İşin aslı çok çabuk büyüüp serpilmiş bir ayıptan çıkıp diğerine mi girmeliydim? Bir ayıp ki! Bana her an koparılacak elmalı yasaklarıma neden niçinler ile beraber sürüklenmeyi birilerinin kulaklarına fısıldayıp; bu sefer avuç içlerimi kusmayı öğretim fikri ile alakasızlıktan da. Çok rahat istifade edebilirdim de.

Lakin Yüzüme gözüme bulaştırmıyorum o şükür zarafeti gibi, her şeyi öyle ya? Yutamıyorum şu insanlığı herkesle... Çünkü kendime bile itiraf etmek istemediğimi başkalarına açıklamayı lüzum görmemden kaynaklanıyor her şey. Ama bu sefer farklı İçimde güçlkle zapt edilen zihin'imde türlü münasebetsiz şey geçmesine rağmen sadece ve sadece akıllı olduklarını sananlara hükmediyorumdur.

"her şeyi düzelte bilirim," onu da kendimi kurtara bilirim. Yeter ki bıkkınlık çaresizlik beyinde manalaşmasın.

Kötü huylarıma büyük sanatkâr olmaktan çıktığım vakitleri ve kaçamak cevaplar yerine. Hislerimden daim ölçülü olmayı, insanları en aşağı en yukarı çıkaramama ve riyakâr gözlerle bakmamayı öğretmiştir. Kısaca şimdiye kadar gördüklerim benzeyemediklerimdir

Doğru düşünerek kuvvet bulmaya daha alaka verici bir hareket sayarım.

Mesela:

"birbirimize ne zaman sen diyeceğiz" Kalabalık ortamlardan çıkılıp, bir insan kalbinde güzelliklere bulunabileceğini, her hangi sebeplerden kendini ondan ayıra bileceğin kısaca bunu fırsatta çevirme yollarından buluşmak için vaktin en henüz erken olduğunu düşünmeyince, Yani insanı içinde boğuverecek kudretli el kendisindedir.

Doğrusu şudur ki İnsanın geçmişi kısmı bir zenginliktir. Ve şimdi koca şehrin bozuk kaldırımlardan yürüyüp çocukluğuma tesadüfen rastlayacak gibiyim. Her şey bizim ruh halimizin parlak çehresinin üzerinde....

İHTİMALLER YUTAK ZORLUĞU ÇEKTIĞİM (BİYOK) GİBİDİR !

Her fikre yolculuğum tesadüflerin ani heyecanların ve intizamsız bir şekilde oyuncağı olup çıkıyor. Daha çok bir zavallılığı ifade eden etrafımdaki o kalabalığı seyrediyorum.

Ve çağın her düşüncesini aşarak muhakkak beni sosyoekonomik birine bağlayan bir şeylerin var oluşuna takılıyorum. Hata bütün hareketlerimi de. Ona göre tahin etmeye mecbur kılıyorum.

Öyle böyle değil insanın üzerinde ki o büyüğü teshirinden. Hiç kimsenin haberi olmayacak gibi, yine karşımda ki bu ruh halime bakınca, onun bir takım düşüncelere dalmış olduğunu görüyorum.

Ama sonu neye varıyor; Umut için çarelere aramam lazım da. Uçsuz bucaksız fikirlere nede olsa hoş geldin yanlarım vardı.

Başıma büyük bir iş sardırmak üzereyken abuk sabuk cevaplarla sükûnette doğru kaçır gibi yapıp iç sesimi dinliyorum. Bir var ki kötüler hiç zaman kayıp etmemeye aynen yavaş bir sesle ve ağır ağır tutunur sinir uçlarımdan da.

Nitekim her şey kendini anlatınca bir fevkaladelik kalmıyor. Hiçbir şeyin ehemmiyeti yok her hangi birini yakalayıp ve ona çatma fikrini dudaklarım kemirerek ve memnuniyetsizlik hissine usulca teslim ederken. Bir şeyler söylemek istiyorum da! Onu da gayet kibar bir ses tonu ile fakat buda nefesime büyük bir haksızlık olurdu.

Dünya, gibi algılama sistemini yer küreye sıkıştırmışım kendimle aynı akıbette uğramamak için sadece tenkitlere karşı sinirlendiğimi saklamayarak; etrafımdan yavaş kendimi bir o kadar da. Alıştırma alıştıra dönüyorum.

Işıkları yakıp birini görme cesaretini göstermediğimi iyi gizlenmiş edip, ayrıca güçlü durarak düşüncelerimi olmadık savaşlara sürüyorum. Ölüm sebebiyetim ben! İsterim ki etrafımda sadece temiz şeyler kalıversin.

Ama nerede?

Şimdi, düşünüyorum da. Herkes mühim işlerin peşinde, paraya pula yaklaştıkça sabırsızlığı artıyor.

Ben mi? her başarı sonucu bir kamçı darbesinin olacağını düşünür, ama kabul etmeyenlerin içine karıştığımı da daha iyi anlıyorum. Geride bıraktığım her şey aniden sisleniyor ve ellerimi başımın arkasına götüren savaşlara hayır! Diyemiyorum.

Bundan sonrası ruhumun beni götüreceği yerlere tahin olmamanın telaşına kapılmadan, sadece ve sadece maddi menfaatler ve manevi zevklere çareler arayama çalışıyorum. Şimdiye kadar yapamadığım yapmayacağım şeylerin geçmişte ki icraatının pek işe yaramadığı görülse de. Yüzümde ki çocuksu gülümsememle oracıkta veda etmem şiddetli olan bu tavırlarımı ayıklayıcı, yahut kendime acımdan uzaklaştırdığını düşünce yaşayacaklarıma, hazırsın sinyalin vermiştir...

sevda dağı

O gün sevda dağını renk renk çiçekler ile giyinik olduğunu gizleyen, kapkara bir sis perdesi saklıyordu. Bir an o sis dağılır gibi ufak ufak kaynaşma belirtileri oluştuysa da. Yine aynı şekline usulca aslına dnverdi. Beni darağacına kadar götürüp af eden anılarıma gelince kocaman bir belirginsizlik, sudan sebepleri ile ruhumu inanılmaz yerlere doğru çekim gücü hâkimdi.

Ve sen iki yakası bir araya gelemeyen şiirlere aklınca beni saklarken. Gün gelir birinin bulunacağını oradan çıkaracağını da. Hiç hesap etmemekle hata yaptın Bu nedenle Gğsme bir sensizlik kyor ve Sanki aşkına bir başka bedende ses veriyorum.

Eğer yaşayacaklarımı omuzlayacak bir yürek varsa kapalı kapılar ardında bütün, geçmişin muhasebesini bir kenar itip, Bazen gördüğünü unutmak, duyduğuma bir o kadar sağır olma kısmına geleyim. Kendimi bir yere ait his etmemekle iletişim kurma ceremesinden kurtulamam bir kenara gittikçe de en dibe batışlarımaya seyirci kaldığım anlardasın. Ama bunun bendeki o çöküntünün içinde ebediyen kalma anın... Birebir teslimiyetine hemen razı gelmeyeşiime daha çok borluyumdur da. Her hikyeme cesur kadın olabilme notları düşürdüm. Yani bunun başka bir alternatifi var belki de yok saydım.

Aşk kiş kıyamet grmşsesine bir o kadar soğuk şsem de merak edeyim deme cmlerim giyinik onuruma. Çok konuşarak aradaki huzursuzluğumu ruhumu ele geçiren çaresizliği örtbas ettiğimi şimdi daha net anlıyor anlata biliyorum. Hadi buyurun siz konuşun ben dinlerim.

zgrlğne düşkün yanlarımı kaç taş oyuğuna sakladığımı bilmiyor değilim ben ait olduğum yerlerde. Güneşin doğuşundan tutunda batışına kadar sabırlıyımdır da.

Gerekirse ayaklarım çıplak koşarım olsun yere de değemesin. Hani toprak kahvesi, ağaç yeşili gök mavisi ve ya kan kızılı aşk gibi, sabit bir renk adette göz gözü yormuyorum da.

Bilimselliği bir kenara bırakmış kadercilikle asimile olmuş bir benim ne işim var buralarda. O kadar içsel birikimin bedelini kime ne şekil deye. Çektim. Nitekim "cep delik cepken delik" kimin için aklımın yerde kalan kısmını kuşların kanatlarına takıp uurmalı ki!

İnsanın kendi tenin sıcaklığına sokulması nasıl bir şey şu an onu bandıra bandıra yaşıyorum. Toprağın ateş külünden beslediği o sıcaklık burun deliklerimin ucuna kadar sokulurken nefes alma şekli mi değiştirmekle zaman kayıp etmemeye de gayret gösteriyorum.

Yanaklarım su dolgusu yemiş sünger gibi şişirip ciğerlerimin tam ortasından kalbime doğru yanaştı. Sımsıkı tutuyor ciğerlerim havaiyi fişeklerin ve gkyzn sakar ışıklarına korkularım yerini ne vakit umuda bırakır bilmekteyim.

Kim diye bile bilir ki bu canın aşka kıt bir hikyesinin olduğunu senden başkası!!!.

GÖZLERİM KAPALI ..KENDİMİ DİNLİYORUM...

Çok uzun zaman oldu ki! Şöyle hayatıma dair ne yapıp yapamam adına hiç ama hiçbir hesaplama girmediyimi daha doğrusu keyfimce de şöyle karşısına geçip, birde bağdaş kurup oturmadığımı hatırladım.

İnanın ki! Bunu bu güne kadar yapamayışımın tek nedeni perişan bir o kadar içinden çıkılmaz bir halde ve ilerisini görüp görmek için de değil. Sadece kendimi bıraktığım o sessizliğin yanı sıra aç ve tokluğuma tekrar geri dönüşümün beni istemsiz onca korkuya salması olabilirdi de.

Açık söylemek gerekirse yaşamım boyunca bilinmez ne perdesi; nede gölgesi olmayı haz ettim. Elbet ki korku yenilginin diğer adıdır. Herkes gibi bu güne kadar yenilgiyi hayal gücüne bırakmayan biriyim de. Keza ezik hallerin düşünceye verdiği o tahribatı çok zaman önceleri bende bıraktığı yegâne izlenimini kolay kolay alıp, bir kenara atamama yanı sıra, kendi içinde bir çok çözümsüz sebepleri teşkil edebileceğinin farkındayım. Ayrıca bu içinden çıkılmaz gibi görünen sebepler bazı şeyleri neticelenmenin zorluğuna gelinceye kadar ki o süre benim için önemlidir. Kendimi düşünürken başkalarına zarar vermeme açısından neler yapabilir mi? gerek iyi gerek kötü yaşananların bende bıraktığı etki başkasından da bırakacağı etkinin birebir eşleşmesine bakarım. Ve kısmen de olmasa insanın tabiatında hep bir var kadercilik hâkimdir. Bütün bunları çok bencil olmadan kimseyi incitmeden hakkına razı gelip, Birde her şeyi kendi lehime işleyecek olursam. İnsanın kendi ile zıtlasma noktası çok önemli olduğunu görürüz ve bu zıtlaşmanın başkaları tarafından nasıl algılanıp algılamayacağını devre dışı ediyorum.

Sözü daha fazla uzatmadan size günün her bir saatinin, benim için özel olduğu kadar da güzelliğine geleyim. Çünkü! İçimdeki o birine güvenme sesine bu aralar adeta tapıyorum. Uzak yakın mesafemde konuşulan hemen hemen her bir sese ama! Pür dikkat kulak veririm.

Sizce bu iç ve dış seslerin içinde olup da işime yarayan var mı? Hemde nasıl var. Her dinlediğim ses ise kulak aşinalığıma milyon cümle çoğaltırken buluvermem kadar asıl bilgi hazinemde gülünecek haller ve şaşılacak suratların her seferinde. O yine olacakların kendi suçu olmadığını düşünmesi kadarı da bende inanılmaz etki bırakıyor olmasıydı.

Anlatacak çok şey var. Mesela seslerin ötesinde insandaki beden dili beni hep gizemli erişilmez şeylerin ayakucuna bırakmıştır. Sanki imkânsızlığı arayan bir güç diyeyim adına. Şu gözbebeklerime bir görev verilmiş evrenin var oluşunu renklere göre sınıflandırmak için birbirinde özgür kılmak gibi diyebilirim. Hani kendi başarım olarak gördüğüm o bütün renklerin asilliğini bir ben keşif etmişim ya! Bunun bana verdiği rahatlıkla ve çoğu zaman tam önümde kararış bir duvarın varlığını düşünüyorum. Ve gözlerimin iliştiği her noktada benim adıma değişim niteliğini taşıyan o kovalar dolusu kırmızı boyaaların olduğunu var sayarsak. Ben mi değişirim!..; yoksa çevremde olup bitenler mi? Yok, ben alışkınım alabileceğim cevaplara ve her seferinde benimle alakalı bu olabileceklerden kaçmanın o yığıtliğini çok duyarım etrafım da ki sosyal olduğum birçok insanlardan da.

Ama! Siz yinede benim bana yapacağım haksızlıkları çok erken fark edip, üstü kapalı şöyle diye bilirsiniz -Senin ki-sine kaçmak demeliyim de. Her şey arama olduğunda daha muntazam mesafeler koymamdan ibarettir. Gerek benim gerek çevremdeki insanların olsun korkuların en büyüğü ile her seferinde birebir savaşmayı seçtim. Bazen işi şansa bırakan keza bir satranç ustası gibi taşları kuralına göre oynamaya severdim. Kısaca ben bu durgunluk sürecimde gidip, gelenin ayaklarına kapanmadığım o bütün gerçekleri de. Bana ne kadarı bana pay edilmesine edilmeyişine öyle böyle değil. Yani, çok fazla takıntılı kalmama bağlayın derim. Bu konularda ve çoğu kez mantık devre dışı görünse de "kalan sağlar bizim" Giden bir şekilde geri gittiği gibi gelmeye mecburdur.

Lakin karşıma yığıtliğine tükürdüğüm o lafını yemeyi verecek birinin o varlığına bağlı Beni teselli eden birinin varlığına gelinceye kadar da. Epeye bir vakte yalnız başıma kıvam alıp, demleniyormuşum gibi bazen de suskun süt dökmüş kendi misali ulan! Burada suçlu kim acaba yapıp yapmadıklarına demekte vardı.

Abuk sapuk fikirlerin gölgesinde beni doğuşuna sebep kılan güneşe kusur aratmaya rabbim. Hani o kolaya kaçan yönlerimin beni uğrattığı hasarları tamire kalksam buna ömrüm kesinlikle yetmez ayrıca şanslıyım diyecek bahaneleri çoğalttığım vakit içime ılık ılık bir ferahlama geldiğini his etmek büyük sorun olmasına henüz hiç hazır değilim.

Ve hiç buna diyeceğim tek söz var oda zaman kayıp etmemek olsun gerek pes etmemek adına benliğimi sıkıştırdığım o irili ufaklı hatalarımın arasına koyduğum keşkeleri hızlıca oradan çekip alıyorum.

Kısaca şu an ki ruh halimin geçmiş ile olan bire bir vuruşma tekniklerini inceledikçe kendi kendimi savunmayı

öğrendiğimi net ifade edebilirim. Tabi bu arada iç sesim çelimsiz cümlelerle bir şeyler sorup, sonrası kendi kendisine cevap veriyor olmasına kulak asmıyorum.

Son zamanlarda kendimizle alakalı şeyleri gerek eksik ve fazlasının bulabilme çabası var. Dediğim gibi ağır takıntılı geçen bir süreç ile bütünleşen ve yüzeysel olarak değil de. Bunu da en ince detayı ile uğraşırken görmeye devam edeceğiz. Hele ki bu son günlerde etrafımızda ki kişilerden olsun; bizde olsun başkalaşma gösteren kendi Kişilik analizi bu kadar gündemle eşleştiren sayıca çok insan varlığı ile olsun daha çok korkuya ilerisini pasife eden bir salgının oluşuna bağlamamak gerçek olacıklardan kaçış olurdu. Bu salgın bize Kusursuz bir yaşam şeklinden bahis ettirilmemeye başlandı.

Tam tersi böyle bir özentinin içinde olmam tamamen imkânsızlıklar ile karşı karşıya getirir beni. Beli sıkıntılar hayatımızın sıkça eteklerinden tutup ve bıraktığı olmuştur. Yine normal hayatımıza bir hafta sonra hiç olmamış gibi devam edildiğini bunun ya kadercilik yâ da beklenen bir nedenle sonlandığı fikrine karışıp biter mi? Bunun içinde dünyayı tamamen sarıp sarmalamış kötü bir salgının var olması hangi kısmı ile kimini bunu sonuna kadar götürüp, kimini tamamlanma aşamasına sabır gösterdiğine inan ki çok dikkat etmeliyiz...

EV DE KAL! BOL KÖPÜKLÜ SABUNLARIMIZ OLSUN:!!...:)))

..... İnsanın temizlikle imtihanın nasıl olacağını yıllar önce Zara Kızıl ırmağın o bol berrak akan suyu ile kilim yün yıkayan teyzelerin söylediği şu sözleri ile ne kadar doğru söylediklerini hatırlayınca doğruluğun ise Hele ki beyim de. bu günlerde ne daha da bir netleştirdim.

O canım, güngörmüş teyzelerimiz kızıl ırmağın o duru akan suyun serinliğinden Hem elindeki yün ve kilime tokaç vurup, birbirlerine ise fikir büyüklüğünü verirdi.. Aynen şöyle derlerdi." Gııı bacı! Yıkadığına iyice tokacı vur ve o eliği korkak alıştırmaya bol bol sabunu çal; eyle bir zaman gelecek ki temizlik temiz olacak insanların en büyük imtihanı olacaktır."

Sanırım o teyzelerin birbirlerine söylediği temizlikle imtihan edilişin zamanı tam bu zaman Ve, bu büyük salgının gösterdiği gibi insanın düşmanı o kadar mert değil hele ki senin karşına geçip, Uleeeen! Yürek mi? yedin yoksa kürek arası toprak mı? Yersin der gibi de.

Lanet!şey bütün insanlığı pençesine almış ve bırakmaya ise sanırım hiç niyetli değil. Onun sinsi gelişi ile tanıyıp tanımadıklarımızın o birilerini alıp, gidecek korkusundayız.

Bilim, ilim, gülüm adamlarının virüsü yok etme fikirleri havaya uçuşulup, sonra birbirlerine çarpıp yok olduklarını görme kafa karışıklığının içerisindeyiz de.

ev de kal.... benim gibi sizde.bol köpük_-lüğü sabuna güvenin!...

05-04-2020
İST

KAYAR AĞA..

.....Kayar ağa..

.....Çoğunuz bilirsiniz benim mahlasım Zaralı candır. Katıldığım etkinlik ve çalışmalarda sıkça rastladım. Kıymetli bir gönül dostum Zaralı can mahlası ile benim ne kadar şanslı olduğumu her fırsatta söylenip dururdu.

Yine böyle bir muhabbet esnasında sende kendi köyün ilçenin adını kullanabilirsin ellinde alan mı var dedim. Arkadaşımın başının önce sağa sola dön derip ve önüne eğerek. Zaralı bu çok zor deyip, olayı bana taaa! En başından anlatmaya başladı...

Köyümüzün adı kayar-ağa. Neden böyle bir isimi köyünüze takıldığını sormadan edemedim. Oda bana çok güzel anlatımla köyün neden isimin kayar ağa olduğunu anlatmaya başladı.

Çok, zaman önce Anadolu da; bir köy varmış ve bu köyün insanlar tabi ki çok çalışkan becerikli sürekli hareket bereket sözü dimağlarını ıslatır olmuş. Kısaca çok çalışkan insanlarmış.

Fakat çok zaman sonrası bir takım işlerden uzaklaştıklarını fark edememişler.

Ne yazık ki! Bu işlerin yoğunluğu en çokta karı koca ilişkilerinde beli bir süre sonra unutulur olmuş...

Ve bu arada köy halkından olan kayar ağa yüksek eğitim alan bir yakının yanında iş bulup şehir dışına yerleşmiş. Burası kimyasal deneyler yapıldığı ilaç laboratuvar gibi bi yermiş.

Kayar ağa, gel zaman git zaman emekli olup, tekrar köyüne döner. Ne kadar saklanmaya çalışılsa da. Köyün kayar ağası köydeki halkı huzursuz görüyor birazda uyanık bir adamcağızmış...

Maalesef koca şehirlerin verdiği rahat yaşam şekilden olsa gerek bazı insanlar kurnaz düşünmeyi öğretiyor. Köylülerin bütün anlatılanlarda onun ekmeğine yağ sürmüş.

Köylüler diyor ki! Sizin derdinizi dermanı bende ben her türlü ilacın neye yarayıp yaramadığını çözmüşüm çalıştığım sürece...

Birazda Kendini dindar hocaların o kılıfına sokuyor. Kayar ağa bu ne kayıp eder ki! Bu garibanları kandırmak adına İki üç dua enselerine üflemesi yeterde aratırdı.

Her neyse kayar ağa hiç zaman kayıp etmeden ise başlıyor. kendi yazıp oynadığı oyununa.

Hey! Benim canım köylülerim. Siz sadece sabırlı olun ve hepiniz bu konu ile ilgili dermanı bende olduğuna inanın isterim.

Önce erkekler tek beni ziyaret etsin sonrada kadınlar ziyaret etsin. Erkekler sıralama hatası yapmadan bu görüşme seansları birebir takip ederken.

Sadece erkekler kayar ağayı ziyaretleri bir seferle sınırlı kalır.

Ya o kadınlarsa ise sık sık kayar ağayı evinde ziyaretlerini sıklaştırırken bulur kendilerini...

Sonrası köyde ki kadınlarda inanılmaz bir hamile patlaması olur. Ve erkekleri bu hamilelik durumunda çok memnun oldukları için o dakikalarda akıllarına kötü bir olayı gelmediği gibi hallerinden memnun günlük işlerine daha da hız vermişler.

O zaman ki köylerin isim değişikliği nüfus sayım yapılma vakitti gelip çatıyor...

Nüfus memur soruyor. "Bu köyün adı ne?" der. O dakik da köyün adı sorulunca herkeste bir suskunluk oluşuyor.

Çünkü köyün adı yok ki kim ne diyecek.

Ama yaşlı bir amca dayanmayıp söze dâhil oluyor.

Diyor ki toprakla iki gözümüz kör ettik. Ah! Bu görüldüğün toprak bizimdir lakin mahsulünün bütün sahibi kayar ağadır.

Bunun şaşkınlığı çok geçmemem yaşlı adam tane tane karşında ki köyüler ve gelen nüfus memura anlatmaya devam eder

. İşin aslı kayar erkekler iktidarsız olmalarını sağlayan bir ilaç hanımlarına tam tersi kadınları çığırdan çıkararak diğer ilacı vermesiyle dengeler bozukluğunu sıralar.

Sizde benim gibi merak etmişsinizdir.

konun ne derece karışık olabileceğini arkadaşım köyün geneli kardeşse evlilik olayını nasıl bir engel getirdiklerine

gelince neler yapmışlar deyince

Arkadaşım yüzüne gelen ciddi bir ifade ile canım bizde akraba evliliği yasak bu konuda dedi...

Ve şu anda bütün Dünya korna virüs mücadele ederken bir farklı ölüyoruz yaşayanlarda kayar ağının felaketi gibi yarı ölü kalacaklarını düşünüyorum.

06-04-2020

İST

YARIM DÜNYAM...

Ey yarım dünyam! Diğer görüşmelerimizin tam tersine bu günün ikimize özgü bambaşka bir önemi olmalı. Biz ki! Çok seven, sevgisine uzaklaşma nedenleri olmayan biriler iken. Nedenleri kadar Kısaca acıyı iyi ve kötü alışkanlıklarımızdan ne şekil arınıp pür pak olunacağıнын yollarını aramalıyız.

Çünkü, Bunun ötesi ikimizde çok büyük kayıplar yaşatmakla kalmaz tamamen bitireceğini ve Sevgimiz ciddi anlatımlarımız ile resmiyet kazanması için en azından. Bir adımı dinlendirip, diğerini attığımızı vesile olacak ve daha güzel günlerin var olduğunu bir an önce hatırlayıp ve bu karamsarlık perdesini sevgi gücü ile aralamalıyız . Keza ikili yaşamının bizlere neleri gerektiğini nelerini eksilte bileceğini ve kendi açımıza değerlendirme payını alıp, gerisine gelince kimlerde nasıl bir algı yarata bileceğini bir kenar atmamız.

Unutmak ki!Herkes hayatının bir kısmını birbirinden saklı tutar.Buna daha çok insanın iç dünyası ile alakalı sırlarda diye biliriz.Ha!, benim için sır olacak şeyler çok fazla bir yer teşkil etmiyor.Hani sen üzülme benim içimdeki korkunç yalnızlığı ancak ben taşırım hamaratlığının var olduğunu söyleye bilirim.O,yüzden yürek tenhalığımı anılarında kalabalık tutup, başkalarının ne dediğinin ne önemi var.Sevginin sevgi ile tamiri imkânsız demişken de.

Her şeyden önce bütünlük içerisinde yer alan o sihirli dokunuş ve cümlelerin tek taraflı olmadığına inanmakla başlaya biliriz. Bu inanış zamanla yön belirleyici olduğunu görmemize vesile olacaktır. .

Biz bunlar bunları yaşadık. Ve pes etmemekle bize bizi ödüllendirme gibi Bütün duygularımızın biz ustanın elinden geçmesi lazım ki ! Onca kırgınlık dil damakta tavan yapmış artık ben bu aşk için bir şey yapmam çok geç mantığını yaşadığını his etmeyelim.

Lakin, Biz bize yürek işçisi olmak adına işimize yarayanı alıp almamız gibi o rahat davranışları sergilememekle ikinci adımı atamamıza rahatlık sağlamış oluruz.Kısaca uzaklaştığını sandığımız öz benliğimiz bir efsane şeklinde bize geri dönerken. Her yenilgiye açık olup, umudu yenileten o kendini yüceltmeyi başaran sözcük ise kendine doğurgan milyon güzel sözcüğün habercisidir.

Ve sen ol; ben olayım yaşanacaklara iyi bir terzi olup, yeter ki kumaşı bol güzellikleri dikmeyi hedeflemekle işe başlaya biliriz. Çıplak olan başkaların duyguları olsaydı.sana derdim ki "boş ver herkes örtünmenin kendince bir yolunu bulur" Ama bunlar ikimiz duyguları olduğunu çıplaklığı dediğim gibi bir mahzun dokunuşun ile eş benzeri olmayan bir sevgiye dönüşe bilir.Yaşamak istediklerin yaşayacakların içinde gizli bir sen; bir ben göre bilime umudu olsa da.Biliyorum ki! İnsanın kendi keşkeklere en derin duygularını bile bir kenara ötelere inadına tamamlamak yerine yarım bırakır. Bu yarım bırakılma önemsizmiş gibi tekrar nasıl tamamlamanın o çabasına gelince. İşte yaşamımızın bir parçası olmayı hiç hak etmeyen o her zamanki kadercilik devreye nasıl girmiş demekle inançlarımızdan uzaklaşmış sayılmayız.

Tam tersine daha güçlü olup korkularımızı küçük hata tamamen bilinçaltındaki yerini tespit edip, onları hayatımız boyunca hatırlayamayacağımız bir bırakıp geri dönebiliriz. Onca yaşan acıların bir kaşık suda nasıl yıkanıp arınacağı korkusunu senin kadar elbet bende yaşamaktayım. ve asıl insanı birbirine itici bir o kadar ürkütücü gözden kaçan detay nedir biliyor musun?sevginin gücü bazı şeyleri aynı şekle tamamlaya bilir. Fakat insanın bir gücü kendisine yettiğinin örneklerini sergilediğim kadarını başkalarından ise çok gördüm. Biz ne yaparsak yapalım da.Rüzgârın kaçışı hep kendinedir. ve denir ki doğanın çözümsüzlüğü kim ne yapabilir.Rüzgar konumu net yıkıcılık ve önüne katı alıp gider. Yok, öyle bir şey rüzgâr terk ettiği sadece kendisidir.Bu fikirde olduğum için de çok kere birilerini hatalarına rağmen af edip onu kazanmaya çalışmışımdır. Bu soğuk savaşın büyükçe rakamlar değil de küçük rakamlara bedel ödediğini gördüm.

Hemde o yerini tekrar doldurmayacağım bütün duygularıma beyaz bayrak salladım. Buna rağmen öfke ile değil sevgi ile kalbimi her an besledim. Kayıp ettiklerimin gerisinde şu cümleyi yerinde buldum" onlar bundan sonra benim düşünce attıklarım olup,ve asla bana geri dönüşüne izin vermem."dedim.

Düşüncenin hangi penceresine ışık yansıtırsan yansıt kalın bir perdenin hükmü geçerlidir.bildiğini kuladan saklamadığı kadar da çok fazla bilgilik ister. Bir birimizden uzak yaşadığımız bu hayat dört kişilik tahta bir masa ibaret olmadığını onu tamamlayan dört sandalyede. Geçmişe bizi bağlı kılan o bizim hayal ettiklerimiz;Diğer iki sandalyede ise biz oturmaktayiz. Kiminlesin? Ve neredesin anlamaktan çok eksik kavramı ile anılırken senin hayal edemeyeceğin noktalara ulaştıracağını beklersin de.

Oysaki her amaç bildiklerinin aynısı ve bir bakmışsın ki o senin değil de. Sen onun oyuncağın oluvermişsin. Bütün gülüşlerin eline yüzüne bulaşırken o iyi niyetin bir kuş ölüsü gibi ayakucuna düşüşüne seyircisin bir tarafta ise için öyle bir cız eder ki. Benim şu an ki halim gibi Doğanın dengesini sen kuran yöneten ben değilim ki! Hakkım olanı yaşar ve yaşatma fikride güzel bir sevgiye zemin hazırlaya biliriz de.

Biraz korku arası hallerdeyim.Ama yinede senin karar mekanizmanın nasıl çalıştığına sorgulanırsam seni daha çok kayıp edeceğimden susuyorum. Bu durumun aksine değil de.En doğru gidişatına göre yol alıyorum.bu yol alışım aklına şunu da getirmesin Duygu değişkenliği savunmuyorum ama! Mesela Bütün renklerin geçişinde siyahı çeker belki de hislerin, keza omuzlarında ki o yüke, bir başına sen razı geldiğin için ne kadar yorgunluk hissi beslense de. Her insan sonsuzluğu üç hece ile sorgulandığı an kıyametidir. Yani Dün dediğinin bu güne uymama lafının hep burada geldiğini düşünürüm." Penceren yüksekse yaşayacaklarının güveni için bir merdiven hayalin olmalı" bu dünyada kim kırk bir kalbi olsun ister ki! Bende isteyim canım!...

22-04-2020

ist

GÜZELLEŞMENİN YERİ..

Dünyanın her neresinde olursa olsun pazar günleri bütün kuaförlerin müşteri açısından en bereketli günleri olarak bilinir.

Bizde her hafta sonu olduğu gibi sabah erkenden dükkânı açarak ve her birimiz bir tarafta genel temizliğini yaparken de. Velinimetimiz olan müşterilerimiz ise birer ikişer gelmeye başladılar .

Tabi herkesin dükkâna geliş sırlarına göre ne işlem yapılacaksa ona göre ayarlanırdı.

Benim orada ki işim ağda ve makyajdı. Ama müşteriye hep tek olarak hizmet verme durumundaydım. Açıkçası işim müşteriye daha özel farklı bir hizmeti ama arada bir kızlara yardım için fön falanda tutuyordum.. Yani ben kesim ve saç tasarımını çok iyi bilmezdim.

O günde dediğim gibi günlerden pazardı ve çok kalabalığımız usta;

-Abla al bir müşteriyi föne başlaya bilirsin. Bunu söyledikten sonra dükkânda çalışanlar ve müşterilerde bir sessizlik oldu. Hep birlikte dönüp ona ve bana baktılar tuhaf bir şey söylemiş gibi bakışları ise kendisini yanlış anlamış olabilmekten öte bir şey ,bana önerilen iş eski bir hurdalığa benziyordu.Dükkanın demir başı olan masa, sandalye, çıplak aynalar gözlerimin içinde parçalanıp toz bulutuna döndü. Kalbim ise iki ağaç gövdesine sıkışmış yersiz bir şekilde ve durduk yere bir tedirgin bir tedirgin oldum.

Ustanın abla föne geç cümlesi Sanki üstüme bir avuç toprakla örtüldü. Ve bedenimin his edip edemediği yanlarının ise renk şovuna girmesi bir oldu.

Dudaklarım mosmor ve buza keserken boğazımda irili ufaklı cümlelerle hızlıca yutkunuyorum sadece ama! Ama! Dediğimi biliyorum. Ve gözlerim yarı açık o açıklıkta mavi sarı benekli ışıklar süzölmeye başladı. Keza fön çekmeyi bilmediğimi müşteriye his ettirirsem buda dükkân için müşteri kaybı olur gerekçesi ile yerime gelişi güzel mihlandım.Hayatta müşterinin önünde fön bilgimin olmadığını ustaya söyleyemezdim.

Müşteri koltuğa otururken güveni bana tam daha çok bir an önce saçıma fön çekilsin gideyim fikrindeydi. Ya benim içimde karanlığa emsal bir gölge geziniyor ya da midem de bir kramp göz bebelerimin küçüldüğünü ve minicik olup görme yetkisini kaybettiğimi hissediyordum. Adeta bütün düşüncelerim işe yaramaz tüketilmiş gibiydi. Kendimi birilerine ispatlama hırsı depresyona depresyona ama ilk başta bir şey düşünüyordum ve beni ifade eden bu sözü toparlayamadım bir türlü.

Tek yapmam gereken elimin ritmine mecburen uyup içimi fena acıtan bu korkuya teslim olmamaktı. " Ya saçı yakarsam" diye o korkunun içimde saçma sapan bir şeyler başıma geliyor hissi yeniden düşünmeme eşlik eden pişmanlıkla birine zarar verme kaygımı bi kenara bırakamadım! Etrafımda her şeyi bulanık görüyor ve amaçsız etrafımda dönüp bir tek kendimi yoruyordum. Bu olan biten her ne varsa gözümde uyuz bir it dalaşı kadar değersizleşti.

Diğer bir gerçekte yalvar yakar bu işe alınmışım yeteneğimin dışında olan bu teklifi birden sonlandırma fikri ile korkularım daha da derinleşmişti. O vurucu darbeler bir bir enseme inmesiyle davranışlarımda çokça büyük bir telaş gizlemeyi nasıl başaracaktım. Asıl şimdi insanlara güçlü olduğumu onlara nasıl inandırmalıyım. Bu inanç öğretisinin de kendine has bana has bir karşılığı olmalıydı.

Dükkkânda hiç müşteri yokmuş hissini takındım. Müşterimle tek başına ustalık adasına düşmüş gibi fön elimde çalıştırılmayı bekliyordu. Yaparım ne var herkes anasının karnında mı öğreniyor bu mesleği diye, kendimi uzun bir fön çekme savaşına bir azda cesaretlendirdim. Onca senenin verdiği izlenimle saçını gelişi güzel tokalarla tutturdum. Araya giren uzun bir sessizlikten sonra müşterinin saçları elektrik akımı ile havada ahenkle uçuşup geri ensesine düşüyordu. Yüzüm haddinden fazla gerilmiş fakat bir sakatlık yaratmamak adına bense olduğundan fazla pür dikkatim. Yaptıklarına inanmış ,kimseye çalışmamla ilgili bir detay vermiyordum da.

Her yenilgide dağılımdan sonra insan kendini toplama başarısını isteyerek dondurduğunu benliğine odakladığını şu an daha iyi anlıyorum. Bir karşılık vaat etmeden fönü elime almış o sağlam duruşla müşteri memnuniyetine daha istekli görünüyordum.

Düşüncelerim çiğrimi ağır bir hava ile doldurmuş nefes alışları kalın tedirgin edici bir tınıdaydı. Beynim ise bir arı kovanını andırıyordu.Allı morlu çiçeklerin üzerinde dansa başlamak üzereydi ki! Saçı kısa bir süre sonra bitirmemle müşteri memnuniyeti o ara kendisinin mutlu yüz ifadesi ile tavan yaptı.

Benim şaşkınlığım eski zamanlara korku taşımış gibi boş bulduğum sandalyeye yorgunlukla yığılıp kurbanlık bir koyun gibi bıçağın altına yatacağım anın gelmesine odaklanmışım sadece.

O gün dükkândaki başarıma şahit olan ikinci müşterim bir hamle ile kendini koltuğa attı. Aynı fönden bende istiyorum. Bu fön çok güzel oldu demesin mi?

Dükkkândaki kalabalık ,fönlerin ısı ve büyük bir gürültü kokmuş balık kokusunu andırıyordu.Fön çekmemi bekleyen müşteri ,aç bir kurt gibi pençesi irili ufaklı darbeler alışını bende yenileyecek ve sonra mahzun bir kelebeğe dönüşeceğinin hissine hazırdı.

Oysa ki! acemice başladığım fön çekmenin sonrası o yorgunluğu kollarım sanki elli kilo çimentoyu alıp, gece gündüz bütün İstanbul sokaklarını dolaşmış gibiydim..Bir kenarda sigara molasına girmiş bizim usta gözlerinde ki şaşkınlık arası memnuniyetsizliği gözüme ilişti sanırım fön işinin bendeki ilk deneme yetkisini verip geri alma peşindeydi. asıl ben onun bu tavrından dolayı çok fazla duygusal birazda yapmacık kısaca renksiz tek düzen hali gözüme batıyordu.

Bu da gösteriyor ki tesadüfler önce bize ihtiyaçları öğretir, sonrada onu kullanmayı herkesin içinden geçen ama

söylemeyi cesaret edemediğini söyletir.

Yalnız içinde ki değişimi ret eden gelecek ve geçmişe bir şeyleri bırakmak yerine alıp götürmüşse ayrık duran parçalar o zaman daha sıkı birleşmediğini fark eder.

Neyi gerçek olduğuna karar verecek olan ilerde ki bir kapının kapanıp diğerinin ardına kadar açık kalacağı yersiz beklentisine, akıl yormak en büyük hatadır. Oysa ki yaşam tek düz bir bahçe kapısından içeri girilip , renk renk umut çiçeklerini ekme işini en sona bırakılan dört duvar ve çatının yağmur sonrası damlayacak kağıttan bedeninin ıslanır korkusu ise öyle büyür ki dilinde acı metal bir tat bırakır.

Arsız bulaşıcı düşler olduğu sürece ayaklarınıza gelen her fırsat ıssızlığa oturan ve verileni alıp verilmeyen elinin tersi ile iten ve sürmekte olan sen farkın olarak seninle kalır...

DUYGU DA BEYAZ GÖMLEK GİYMEN AN MESELESİ..

...Siz, hiç duyguların delirdiğini gördünüz mü? Ya o sevdasına unutkan birbirinden soluk olan renkleri?

Doğrusunu söylemek gerekirse bazen kendimde; bazen de kıymetli dostlarımdan. Oda nasıl bir görme biliyor musunuz? Duyguların kendindeki eksiklerini değil de. Fazlası ile delirdiğini. Ve renklerin siyahla bütünleşmesine seyirci

olan acıların pişkin bir o kadar rahatlığını anlatsam zamana yazık etmiş olurum. Tanıdık yüzler ve tanıdık sözlerde dolanıp tekrar tekrar başa dönmekten korkarım.

...Hele ki! Kuşkunun var olduğu yerde. İç çekişlerimi ortalık yerlere bırakmanın çok ağır sonuçları beraberinde getirir olması. Çoğalmak yerine azalmanın getirisine katlanamamak başlı başına ayrı bir derttir.

O yüzden der-li toplu düşüncelerime saygı bazında destek çıkıp, derim ki benim evet, sadece benim bana ait tek kullanımlık bir ömrüm var. Bunu ilk önce kime kurban edebilirim. Ve ya kime karşı kendimi savunma teorisi geliştirmekle bir başına kalmamaya çok dikkat ediyorum.

Eğri oturup doğru konuşmak gerekse kendi adıma yaş ellinin sırtını sıvazlıyor. Kısaca bu işin kaçarı göçeri ile uğraşmak beni bir o kadar hedefime kilitlenmeye bakarım.

Örnekleme gereken sebepler konuştuğça artar. Mesela, birinin yerine düşünmek onun yerine sevmenin neresi güzel

olduğunu ben veya başkaları tarafında çözülmesi gerektiği kanasındayım.

Yahu! Zaten nefes aldığım sürece hayat benimle sağlam zemin oluşumunda olmalı başka bir çözümü var mı elbet ki yoktur? Sadece beyin ve kalpten oluşan iki kancanın ayakta tutmasına çok dayanıklı olmanın sebeplerini düşünürüm.

Anlarım ki bilmediğim yerlerin tehlikesinin atacağım bir cılız adımla cehenneme çevirmem an meselesi ve başkasını değil

kimse benim yanımda olmaması fikrinden arınmam önemli yani duygudaşlık bu konuda çok iyi bir araçtır. Cemaatsiz yürek safı tutarak dan birine o delirme havalara bir kendimi niye zehirleyim ki!

Kalabalığın ses ayrıntısı kendisin bağlar. Ve beynime sessiz bir ortam yaratıp bir başına benimle oturmanın keyfini yaşatırım kendime...